Lethal
Sandra Brown
Copyright © 2011 Sandra Brown Management, Ltd.
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzilitera.ro
Ne puteţi vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro în căutarea adevărului
Sandra Brown
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Hidorița Șoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BROWN, SANDRA
În căutarea adevărului / Sandra Brown;
trad.: Ana Dragomirescu.
— Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978 – 606 – 741 – 343 – 4
I. Dragomirescu, Ana (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1
În căutarea adevărului
Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu capitolul 1
— Mami?
— Hmm?
— Mami?
— Hmm?
— E un om în curte.
— Ce e?
Fetița de patru ani se apropie de colţul mesei de lucru din

bucătărie şi privi cu poftă către glazura pe care mama ei o întindea peste cupcake.

— Mi-ar plăcea să iau din ea, mami?

— Mi-ar plăcea să iau din ea. Când termin, poţi să mănânci ce rămâne în castron.

— Ai făcut de ciocolată.

— Pentru că ciocolata e preferata ta, iar tu eşti fetiţa mea preferată, zise femeia, făcându-i cu ochiul copilei. Ştii, adăugă ea, lungind cuvântul, am şi bombonele de presărat pe deasupra după ce termin cu glazura.

Emily o privi radioasă, apoi chipul i se încreţi din pricina îngrijorării.

— E bolnav.

— Cine e bolnav?

— Omul.

— Care om?

— Din curte.

Afirmaţiile lui Emily străpunseră în sfârşit inerentul ecran matern care filtra sporovăielile lipsite de prea multă importanţă.

— Chiar e un om afară?

Honor aşeză prăjitura glazurată pe platou, puse spatula la loc în bolul cu glazură şi îşi şterse absentă mâinile cu un prosop pentru vase, în timp ce păşea pe lângă copilă.

— Stă întins pentru că e bolnav.

Emily se luă după mama ei, care ieşi din bucătărie şi se îndreptă către sufragerie. Honor se uită pe fereastra din faţă, întorcându-şi capul într-o parte şi în cealaltă, dar nu văzu decât peluza ce cobora lin spre doc.

Dincolo de scândurile uzate ale docului, apa râului curgea alene, o libelulă atingându-i în treacăt suprafaţa şi stârnind din când în când câte o undă. Motanul vagabond care refuza s-o ia în serios pe Honor atunci când ea îi spunea că aceea rm era casa lui vâna o pradă nevăzută în stratul ei de cârciumărese viu colorate.

— Em, nu e…

— Lângă tufa cu flori albe, spuse Emily cu încăpăţânare. L-am văzut pe fereastra din camera mea.

Honor merse la uşă, o descuie, trase zăvorul, ieşi pe verandă şi se uită în direcţia tufei de hibiscus.

Acolo era, lungit cu faţa în jos, parţial întors spre stânga, cu spatele către ea, cu braţul stâng întins deasupra capului. Zăcea neclintit. Honor nu-i vedea nici măcar mişcarea ritmică a cutiei toracice, care ar fi arătat că respira.

Femeia se răsuci iute şi o împinse cu blândeţe pe Emily înapoi în casă.

— Scumpo, du-te în dormitorul lui mami. Telefonul meu e pe noptieră. Adu-mi-l, te rog!

Fiindcă nu voia să-şi sperie fiica, păstră un ton cât putu de calm, dar coborî în grabă treptele verandei şi alergă prin iarba înrourată spre silueta culcată.

Când se apropie, observă că hainele bărbatului erau murdare, pe alocuri rupte şi pătate de sânge. Se zăreau dâre de sânge şi pe pielea dezgolită a braţului şi a mâinii întinse. Un cheag îi încâlcise un smoc de păr negru din creştetul capului.

Honor îngenunche şi îl atinse pe umăr. Răsuflă uşurată când bărbatul gemu.

— Domnule? Mă auziţi? Sunteţi rănit. Imediat o să chem ajutoare.

Bărbatul sări în sus atât de repede, încât ea nici măcar nu avu timp să se tragă înapoi, darmite să se apere. O lovi cu precizia şi viteza fulgerului. Mâna lui stângă ţâşni şi o strânse de ceafă, în timp ce dreapta îi îndesă în mica despărţitură dintre coaste ţeava scurtă şi boantă a unui pistol. Bărbatul îndreptă arma în sus şi spre stânga, drept spre inima ei, care se umflase de frică.

— Cine mai e aici?

Corzile ei vocale erau încremenite de teamă. Nu putea vorbi.

El o strânse de ceafă şi repetă, accentuând cuvintele într-un mod sinistru:

— Cine mai e aici?

Fu nevoie de câteva încercări înainte ca Honor să poată bâigui:

— Fii… fiica…

— Altcineva în afară de copil?

Femeia scutură din cap. Sau încercă s-o facă. El îi ţinea ceafa într-o strânsoare ucigătoare. Simţea apăsarea fiecărui deget în parte.

Ochii lui albaştri o străpungeau ca două lasere.

— Dacă mă minţi…

Nici măcar nu trebui să-şi sfârşească ameninţarea ca să obţină

un scâncet din partea ei.

— Nu mint. Jur! Suntem singure. Nu ne face rău. Fata mea… are doar patru ani. N-o răni! O să fac tot ce-mi spui, doar nu…

— Mami?

Honor simţi că i se strânge inima în piept şi scoase un scheunat slab, precum cel al unui animal neajutorat, prins în capcană. Pentru că nu-şi putea roti capul, întoarse doar privirea înspre Emily. Aceasta era la câţiva metri distanţă, stând în adorabila ei poziţie cu genunchii uşor îndoiţi, cu buclele blonde atârnându-i în jurul chipului dulce, cu degetele grăsulii de la picioare ieşindu-i de sub petalele roz din mătase care îi împodobeau sandalele. Ţinea strâns în mână telefonul mobil, cu un aer temător.

Honor fu copleşită de dragoste şi se întrebă dacă aceasta avea să fie ultima dată când o vedea pe Emily sănătoasă, întreagă şi nevătămată. Gândul era atât de îngrozitor, încât îi dădură lacrimile, pe care, de dragul copilei, le alungă clipind iute.

Îşi dădu seama că îi clănţăneau dinţii abia când încercă să vorbească. Reuşi să spună:

— E în regulă, scumpo.

Ochii i se îndreptară din nou către chipul bărbatului care se afla la doar o apăsare de trăgaci distanţă de a-i face inima fărâme. Emily ar rămâne singură, îngrozită, la mila lui.

„Te rog”. Ochii lui Honor îl conjurară în tăcere. Apoi femeia şopti:

— Te implor!

Privirea aceea dură şi rece o subjugă pe a ei, în timp ce bărbatul retrase încet pistolul de lângă ea. îl lăsă pe pământ, aşezându-l în spatele coapsei lui, acolo unde Emily nu putea să-l vadă. Dar ameninţarea implicită rămase.

Îşi luă mâna de pe ceafa lui Honor şi întoarse capul către fetiţă.

— Salut.

Nu surâse când rosti cuvântul. Riduri subţiri formau paranteze de-o parte şi de alta a gurii lui, dar Honor nu credea că fuseseră brăzdate acolo de zâmbete.

Emily îl privi sfioasă pe străin şi îşi îndesă vârful sandalei în iarba deasă.

— Bună.

Bărbatul întinse mâna.

— Dă-mi telefonul.

Fetiţa nu se mişcă, şi, când omul pocni din degetele mâinii întinse, ea îi atrase atenţia:

— N-ai zis „te rog".

„Te rog" părea un concept străin pentru el. Dar, după câteva clipe, bărbatul spuse:

— Te rog.

Emily făcu un pas către el, apoi se opri brusc şi se uită la Honor, cerând permisiunea. Deşi buzele îi tremurau incontrolabil, femeia reuşi să schiţeze ceva asemănător unui surâs.

— E în regulă, scumpo. Dă-i telefonul!

Emily se apropie cu mişcări timide. Când ajunse suficient de aproape pentru a putea fi atinsă, se aplecă mult în faţă şi îi lăsă telefonul în palmă.

Mâna lui murdară de sânge se strânse în jurul aparatului.

— Mersi.

— Cu plăcere. O să-l suni pe bunicul?

Ochii bărbatului se îndreptară către Honor.

— Bunicul?

— Vine la cină în seara asta, anunţă fericită Emily.

Susţinând privirea mamei, străinul rosti tărăgănat.

— Chiar aşa?

— Îţi place pizza?

— Pizza?

Bărbatul îşi întoarse din nou privirea spre Emily.

— Da. Sigur.

— Mami a zis că pot să mănânc pizza la cină pentru că e o petrecere.

— Ah!

Bărbatul îşi strecură telefonul mobil al lui Honor în buzunarul din faţă al blugilor murdari, apoi cuprinse bicepsul femeii cu mâna liberă şi o trase în sus în timp ce se ridica el însuşi.

— Atunci se pare că am ajuns la ţanc. Hai să mergem înăuntru! Poţi să-mi povesteşti totul despre petrecerea de diseară.

Strângând-o de braţ pe Honor, o împinse către casă. Ei îi tremurau picioarele atât de tare, încât abia reuşi să facă primii paşi şovăitori către trepte. Atenţia lui Emily fu atrasă de motan. Se luă după el, strigând: „Vino aici, pisi!", în vreme ce animalul se furişa într-un

tufiş din cealaltă parte a curţii.

De îndată ce copila se îndepărtă îndeajuns încât să nu-i mai poată auzi, Honor spuse:

— Am nişte bani. Nu mulţi, vreo două sute de dolari poate. Câteva bijuterii. Poţi să iei tot. Doar, te rog, nu-mi răni fata.

În timp ce turuia, Honor cerceta curtea, căutând cu disperare ceva ce i-ar fi putut servi drept armă. Furtunul încolăcit pe mosorul său de pe marginea verandei? Ghiveciul cu muşcate de pe treapta de jos? Una dintre cărămizile înfipte în pământ, în jurul stratului de flori?

N-ar fi ajuns la niciunul dintre obiecte în timp util, presupunând că s-ar fi putut smulge din strânsoarea bărbatului, lucru greu, dacă nu imposibil, judecând după forţa lui. Şi, în timpul luptei, el ar fi împuşcat-o pur şi simplu. Apoi ar fi rămas să facă tot ce poftea cu Emily. Gândul ăsta îi urcă fierea în gât.

— Unde ţi-e barca?

Femeia întoarse capul şi îl privi pierdută.

Iritat, el îşi împinse bărbia înspre docul gol.

— Cine a scos barca pe apă?

— N-am o barcă.

— Nu mă prosti!

— Am vândut-o atunci când… Acum doi ani.

Străinul păru a-i cântări sinceritatea, apoi întrebă:

— Unde ţi-e maşina?

— Parcată în faţă.

— Cheile sunt în ea?

Honor şovăi, dar, când el îşi înteţi strânsoarea, scutură din cap.

— În casă. Într-un cuier, lângă uşa de la bucătărie.

Bărbatul începu să urce treptele verandei, împingând-o în faţa lui. Honor simţea pistolul împungându-i coloana. Întoarse capul pentru a o striga pe Emily, dar străinul spuse:

— Las-o acum.

— Ce-o să faci?

— Ei bine, mai întâi… începu el, deschizând uşa şi împingând-o înăuntru înaintea lui. O să mă asigur că nu mă minţi când zici că nu mai e nimeni aici. Pe urmă… mai vedem noi.

Honor îi simţea încordarea în timp ce bărbatul o împingea prin sufrageria goală, apoi pe holul scurt, către dormitoare.

— Nu e nimeni aici în afară de Emily şi de mine.

El împinse cu ţeava pistolului uşa camerei lui Emily. Aceasta se deschise şi dădu la iveală mult roz. Nimeni nu stătea la pândă înăuntru. Încă neîncrezător, bărbatul traversă încăperea din doi paşi mari şi trase de uşa dulapului. Mulţumit că nu se ascundea nimeni în interior, o îmbrânci pe Honor înapoi pe coridor şi înspre cel de-al doilea dormitor.

În timp ce se apropiau de el, îi mârâi la ureche:

— Dacă e cineva acolo, te împuşc pe tine prima. Ai priceput?

Ezită, ca şi cum i-ar fi dat femeii ocazia de a-şi schimba afirmaţia, dar, când văzu că ea rămâne tăcută, lovi uşa cu vârful cizmei, făcând-o să se izbească de perete.

Dormitorul ei părea ironic, aproape batjocoritor de liniştit. Lumina soarelui ce se strecura printre jaluzele desena dungi pe podeaua din lemn, pe cuvertura albă matlasată, pe pereţii de un gri-deschis. Ventilatorul din tavan făcea ca firele de praf să danseze în bătaia razelor piezişe.

Bărbatul o împinse către dulap şi îi porunci să deschidă uşa. Se relaxă doar într-o mică măsură atunci când aruncă o privire în baia alăturată şi descoperi că era la rândul ei goală.

Se întoarse şi-o fixă cu privirea pe Honor.

— Unde ţi-e arma?

— Arma?

— Ai una pe undeva.

— Nu, n-am.

El miji ochii.

— Jur! spuse Honor.

— Pe care parte a patului dormi?

— Ce? De ce?

Străinul nu repetă întrebarea, ci continuă doar s-o fixeze cu privirea până când ea îi arătă.

— Pe dreapta.

Retrăgându-se cu spatele de lângă ea, se îndreptă spre noptiera de pe partea dreaptă a patului şi verifică sertarul. Înăuntru se aflau o lanternă şi un roman broşat, dar nicio armă letală. Apoi, spre uimirea ei, bărbatul împinse salteaua de pe pat, cu aşternut cu tot, suficient de mult încât să poată scotoci sub ea, dar nu găsi nimic, cu excepţia arcurilor.

Îi făcu semn cu bărbia să-l conducă afară din cameră. Se

întoarseră în sufragerie şi de acolo intrară în bucătărie, unde ochii lui ţâşniră dintr-o parte în alta, observând totul. Privirea i se lumină când dădu de cuierul în care erau atârnate cheile de la maşină.

Când văzu la ce se uita, Honor îi spuse:

— Ia maşina! Numai pleacă odată!

Ignorându-i vorbele, bărbatul întrebă:

— Ce-i acolo?

— Spălătoria.

El se îndreptă către uşa cu pricina şi o deschise. Maşina de spălat şi uscătorul. Masa de călcat strânsă într-o nişă din perete. Un suport pe care ea îşi usca rufele delicate, unele atârnând chiar atunci de suport. O înşiruire de danteluri în nuanţe pastelate. Un sutien negru.

Când străinul se întoarse, ochii aceia nordici o cercetară într-un fel care îi făcu obrajii să se înfierbânte chiar în timp ce trunchiul îi devenea rece şi asudat din pricina groazei.

Bărbatul făcu un pas către ea. Honor făcu la rândul ei un pas în spate, o reacţie normală în faţa unui pericol letal, căci asta reprezenta el din punctul ei de vedere. Nu se amăgea crezând altceva.

Întreaga lui înfăţişare era ameninţătoare, începând cu ochii înfiorători şi cu pronunţata structură osoasă a feţei. Era înalt şi suplu, însă pielea de pe braţe îi stătea întinsă peste muşchii încordaţi ca o biciuşcă. Pe dosul palmelor se reliefau umflăturile venelor puternice. Hainele şi părul lui agăţaseră tot felul de resturi din curte – rămurele, fire de muşchi, frunzuliţe. Lui nu părea să-i pese de toate astea, tot aşa cum nu-i păsa nici de noroiul ce i se închegase pe cizme şi pe pantaloni. Mirosea a mlaştină, a sudoare şi a pericol.

În tăcerea ce se lăsase, Honor îl auzea respirând. Îşi putea auzi propria inimă bătând. Toată atenţia lui era concentrată numai asupra ei, şi asta o îngrozea.

I-ar fi fost imposibil să-l înfrângă în luptă, mai ales când, cu o singură mişcare a degetului arătător, el îi putea trimite un glonţ drept în inimă. Bărbatul stătea între ea şi sertarul în care erau păstrate cuţitele de măcelărie. Pe masa de lucru se afla ibricul, pe jumătate plin cu cafeaua pregătită de dimineaţă, încă suficient de fierbinte încât să-l oprească. Dar, pentru a ajunge la ibric ori la cuţite, Honor ar fi trebuit să treacă de el, iar asta părea puţin probabil. Se îndoia că l-ar fi putut întrece în fugă, însă, chiar dacă ar fi reuşit să iasă pe uşă şi să scape,

n-ar fi lăsat-o în urmă pe Emily.

Argumentele raţionale şi puterea de convingere păreau a fi singurele opţiuni valabile pentru ea.

— Ţi-am răspuns sincer la toate întrebările, nu-i aşa? spuse Honor cu glas scăzut şi tremurător. Ţi-am oferit banii mei şi orice lucruri de valoare…

— Nu vreau banii tăi.

Femeia arătă înspre zgârieturile însângerate de pe braţele lui.

— Eşti rănit. Ţi-a curs sânge din cap. O să… o să te ajut.

— Primul ajutor?

Străinul scoase un sunet batjocoritor.

— Nu prea cred.

— Atunci ce… ce vrei?

— Cooperare din partea ta.

— Pentru ce?

— Pune mâinile la spate.

— De ce?

Bărbatul făcu vreo câţiva paşi măsuraţi înspre ea. Honor se trase în spate.

— Ascultă, începu ea. Îşi linse buzele. Nu vrei să faci asta.

— Pune mâinile la spate, repetă el lent, dar accentuând fiecare cuvânt.

— Te rog! Honor rosti cuvintele pe fondul unui hohot de plâns. Fetiţa mea…

— N-am să-ţi mai cer încă o dată!

El se apropie cu încă un pas. Honor se retrase şi se lipi de zidul din spatele ei. Un ultim pas îl aduse la câţiva centimetri distanţă de ea.

— Fă-o!

Instinctul îi spunea să se lupte cu el, să zgârie, să sfâşie cu unghiile şi să lovească în strădania de a evita, sau măcar de a amâna, ceea ce părea inevitabil. Dar, fiindcă se temea de ce i s-ar putea întâmpla lui Emily dacă ea nu se supunea, făcu aşa cum i se ceruse şi îşi încleştă mâinile în dreptul şalelor, strângându-le între corp şi perete.

Bărbatul se aplecă spre ea. Honor îşi întoarse faţa, dar el îi puse o mână sub bărbie şi io răsuci la loc.

— Vezi cât de uşor mi-ar fi să-ţi fac rău? zise el cu glas şoptit.

Femeia îl privi în ochi şi încuviinţă din cap, amorţită de frică.

— Ei bine, nu o să-ţi fac rău. Îţi promit că n-o să vă rănesc nici pe

tine, nici pe copilă. Dar trebuie să faci tot ce-ţi zic. OK? Ne-am înţeles?

Ea poate s-ar fi liniştit într-o oarecare măsură în urma promisiunii, chiar dacă no credea. Însă îşi dădu brusc seama cine era bărbatul, şi asta îi trimise un val de groază prin tot corpul.

Cu răsuflarea tăiată, spuse răguşit:

— Tu eşti… Eşti cel care i-a împuşcat aseară pe toţi oamenii ăia!

Capitolul 2

— Coburn. C-o-b-u-r-n. Prenumele Lee, fără iniţială.

Sergentul Fred Hawkins de la Secţia de poliţie din Tambour îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea de sudoare. Pielea îi devenise unsuroasă deja din pricina căldurii, şi nici măcar nu era încă ora nouă. Înjură în gând indicele de confort termic din zona de coastă a Louisianei. Locuise aici toată viaţa, dar cu căldura înăbuşitoare nu te obişnuieşti niciodată, şi, cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât îl deranja mai tare.

Discuta la telefonul mobil cu şeriful din învecinatul Terrebonne Parish şi-i spunea cum stătea treaba cu măcelul de seara trecută.

— Există riscul să fie un nume fals, dar e cel care apare în dosarul lui de angajat şi e tot ce avem în prezent. Am luat amprente din maşina lui… Da, e o treabă a dracului. Ai crede că a demarat în trombă de la locul crimei, dar maşina lui încă se află în parcarea angajaţilor. Poate s-a gândit că o să fie reperată prea uşor. Sau, bănuiesc că, dacă te apuci să omori şapte oameni cu sânge rece, nu gândeşti logic. Din câte ne putem da seama, a plecat pe jos.

Fred se opri pentru a trage aer în piept.

— Deja i-am introdus amprentele în sistemul naţional de informaţii. Pun pariu că o să apară ceva. Un tip ca ăsta trebuie să aibă antecedente. Orice o să primim în legătură cu el o să fie transmis mai departe, dar eu nu mai aştept informaţii suplimentare, aşa că nici tu n-ar trebui s-o faci. Începe să-l cauţi cât se poate de repede. Ai primit faxul de la mine?… Bun. Fă copii şi dă-le adjuncţilor tăi să le împartă.

În timp ce şeriful îi dădea asigurări lui Fred cu privire la capacitatea departamentului său de a-i găsi pe fugari, acesta înclină din cap în semn de salut către fratele său geamăn, Doral, care i se alătură lângă maşina de poliţie.

Vehiculul era parcat pe marginea autostrăzii statale cu două benzi, în fâşia de umbră aruncată de un panou publicitar ce făcea reclamă unui club pentru domni situat lângă aeroportul din New

Orleans. O sută de kilometri înspre ieşire. Cele mai reci băuturi. Cele mai fierbinţi femei. Complet goale.

Toate îi sunau bine lui Fred, dar presimţea că avea să mai treacă o vreme până să-şi poată căuta vreo distracţie. Nu înainte ca Lee Coburn să fie prins.

— Ai auzit bine, domnule şerif. Cea mai sângeroasă crimă pe care am avut vreodată ghinionul de a o investiga. Execuţie în toată regula. Sam Marset a fost împuşcat în ceafă de la mică distanţă.

Şeriful îşi exprimă dezgustul cu privire la violenţa crimei, apoi îşi luă rămas-bun cu promisiunea de a păstra legătura în caz că ucigaşul psihopat avea să fie zărit în circumscripţia sa.

— Vorbă-lungă ar fi în stare să bată la cap un ţap până să-i cadă coarnele, i se plânse Fred fratelui său în timp ce închidea telefonul.

— Pari a avea nevoie de o cafea, zise Doral şi-i întinse un pahar.

— N-am timp.

— Fă-ţi.

Iritat, Fred scoase capacul paharului şi luă o gură. Îşi trase brusc capul în spate, surprins. Doral râse.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine şi puţină tărie.

— Nu degeaba suntem gemeni. Mersi!

În timp ce îşi bea cafeaua îmbunătăţită cu alcool din belşug, Fred cerceta şirul de maşini de patrulare parcate pe marginea drumului. Zeci de poliţişti în uniformă, de la diverse agenţii, se învârteau prin apropiere, unii vorbind la telefoanele mobile, alţii studiind hărţi, majoritatea părând năuciţi şi intimidaţi de sarcina primită.

— Ce debandadă! spuse Doral în şoaptă.

— Zi-mi ceva ce nu ştiu.

— Ca şef al administraţiei oraşului, am venit să ofer orice ajutor pe care eu sau oraşul Tambour îl putem furniza.

— Ca anchetator-şef în acest caz, sunt recunoscător pentru sprijinul acordat de oraş, rosti Fred pe un ton caraghios. Acum, că am scăpat de rahaturile oficiale, spune-mi unde crezi că a fugit.

— Tu eşti poliţistul, nu eu.

— Dar tu eşti cel mai bun urmăritor pe o rază de kilometri întregi.

— Poate după ce a fost ucis Eddie.

— Ei bine, Eddie nu-i aici, aşa că tu eşti ăla. Şi tu ai sânge de copoi în tine. Ai fi capabil să găseşti un purice pe-o javră.

— Da, dar puricii nu sunt atât de şireţi ca tipul ăsta.

Doral venise îmbrăcat nu ca un funcţionar al oraşului, ci ca un vânător, aşteptându-se ca geamănul lui să-l recruteze pentru a se alătura vânătorii de oameni. Îşi scoase şapca şi îşi făcu vânt cu ea în dreptul feţei, în timp ce se uita către marginea pădurii, acolo unde se strângeau cei implicaţi în căutare.

— Şiretenia asta a lui mă îngrijorează.

Fred n-ar fi recunoscut asta decât în faţa fratelui său.

— Tre' să-l prindem pe ticălos, Doral.

— Chiar acum, fir-ar să fie!

Fred îşi înghiţi restul de cafea amestecată cu whisky şi aruncă paharul gol în maşina sa, pe scaunul şoferului.

— Eşti gata?

— Dacă după mine stai, dă-i drumul.

Cei doi se alăturară celorlalţi căutători. Ca organizator desemnat, Fred dădu ordinele. Poliţiştii se răspândiră şi începură să-şi croiască drum prin iarba înaltă, înspre liziera ce marca intrarea în pădurea deasă. Dresorii le dădură drumul din lesă câinilor de urmărire.

Îşi începeau căutarea de acolo deoarece, cu o seară în urmă, un motociclist care îşi schimba un cauciuc spart văzuse un bărbat fugind în pădure. Nu-l luase în seamă până în dimineaţa asta, când la postul local de ştiri apăruse o relatare despre măcelul de la depozitul companiei Royale Trucking. Ora estimată a atacului armat corespundea în mare cu momentul în care el zărise un individ – pe care nu-l putea descrie deoarece fusese prea departe – dispărând în pădure, mergând pe jos foarte grăbit. Sunase la secţia de poliţie din Tambour.

Nu erau cine ştie ce informaţii cu care Fred şi ceilalţi să lucreze, dar, de vreme ce nu aveau nicio altă pistă, iată-i, încercând să ia o urmă ce avea să-i ducă la presupusul criminal în serie, un anume Lee Coburn.

Doral mergea cu capul în jos, studiind terenul.

— Coburn e familiarizat cu zona?

— Habar n-am. S-ar putea s-o ştie ca-n palmă sau s-ar putea să nu fi văzut în viaţa lui o mlaştină.

— Să sperăm!

— În formularul de angajare scrie că reşedinţa lui înainte de

Tambour a fost în Orange, Texas. Dar am verificat adresa şi e falsă.

— Aşadar, nimeni nu ştie sigur de unde a venit.

— Nimeni care să poată fi întrebat, spuse sec Fred. Colegii lui de la docul de încărcare sunt morţi.

— Dar el stă în Tambour de treisprezece luni. Trebuie să fi cunoscut pe careva.

— Nu s-a prezentat nimeni.

— Şi nimeni n-o s-o facă, nu-i aşa?

— Bănuiesc că nu. După seara trecută, cine ar vrea să pretindă că-i e prieten?

— Un barman? O chelneriţă? Sau cineva cu care a interacţionat?

— Poliţiştii fac cercetări. Un casier de la Rouse care i-a încasat de câteva ori plata pentru cumpărături a spus că era un tip destul de plăcut, dar categoric nu genul prietenos. A zis că achita mereu cu bani gheaţă. I-am verificat numărul de securitate socială. N-au apărut niciun fel de carduri de credit, niciun fel de datorii. Niciun cont la vreo bancă din oraş. Îşi încasa cecurile de salariul într-unul dintre acele locuri care fac asta în schimbul unui procent din sumă.

— Omul n-a vrut să lase nicio hârtie în urma lui.

— Şi n-a lăsat.

Doral întrebă apoi dacă vecinii lui Coburn au fost intervievaţi.

— De către mine personal, răspunse Fred. Toţi cei din bloc îl cunoşteau din vedere. Femeilor li se părea atrăgător în felul ăla anume.

— Ce fel anume?

— Ar fi vrut să se culce cu el, dar îl considerau de rău augur.

— Asta e un „fel”?

— Sigur că e un „fel”.

— Cine ţi-a spus asta?

— E ceva ce pur şi simplu ştiu. Îşi împunse geamănul în coaste. Sigur, eu înţeleg femeile mai bine decât tine.

— Hai, mai scuteşte-mă!

Chicotiră amândoi, apoi Fred redeveni serios.

— Bărbaţii cu care am vorbit mi-au spus că nu le trecea prin cap să se pună rău cu Coburn, ceea ce nu era greu de făcut, fiindcă el venea şi pleca fără măcar să salute pe careva.

— Iubite?

— Niciuna despre care să ştie cineva.

— Iubiţi?

— Niciunul despre care să ştie cineva.

— I-ai perchiziţionat apartamentul?

— De-a fir a păr. E o garsonieră din partea de est a oraşului, şi n-are în ea niciun afurisit de lucru care să ne dea un indiciu. Haine de lucru în dulap. Plăcinte cu carne de pui în frigider. Omul trăia ca un călugăr. Un exemplar răsfoit din Sports Illustrated pe măsuţa de cafea. Un televizor, dar fără conexiune la reţeaua prin cablu. Nimic personal în toată locuinţa aia nenorocită. Niciun carneţel, niciun calendar, nicio agendă. Zero!

— Computer?

— Nu.

— Dar telefonul?

Fred găsise un telefon mobil la locul crimei şi stabilise că nu aparţinea nici unuia dintre trupurile ciuruite de gloanţe.

— Apeluri recente, unul către localul ăla jalnic cu mâncare chinezească, cel care face livrări, şi un altul primit de la o firmă care face publicitate prin telefon.

— Atât tot? Două apeluri?

— În treizeci şi şase de ore.

— Ei, fir-ar să fie!

Doral alungă o muscă înţepătoare.

— Verificăm şi celelalte apeluri din registrul lui. Să vedem cui aparţin numerele. Dar, în momentul de faţă, nu ştim nimic despre Lee Coburn, cu excepţia faptului că umblă pe undeva şi că o să dăm de dracu' dacă nu-l găsim. Coborând vocea, Fred adăugă: Iar eu aş prefera să-l aduc înapoi într-un sac pentru cadavre, nu încătuşat. Cel mai bine pentru noi? Să-i găsim corpul neînsufleţit plutind în vreo fundătură de mlaştină.

— Oamenii din oraş nu s-ar plânge. Marset era foarte bine văzut. Practic, era afurisitul de prinţ din Tambour.

Sam Marset fusese proprietarul companiei Royale Trucking, preşedintele clubului Rotary, prezbiter în biserica catolică St. Boniface, comandant al legiunii de cercetaşi, mason. Prezidase diverse comitete şi de obicei juca rolul marelui maestru de ceremonii în timpul paradei de Mardi Gras din oraş. Fusese un stâlp al comunităţii pe care oamenii îl admirau şi îl simpatizau.

Acum era un cadavru cu o gaură de glonţ în cap şi, de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns ca să-l omoare, fusese împuşcat şi în piept, ca

măsură de precauţie. Celorlalte şase victime ale atacului armat probabil că nu avea să li se ducă dorul atât de mult, însă uciderea lui Marset justificase organizarea unei conferinţe de presă în acea dimineaţă. Despre ea scriseseră numeroase ziare locale din zona de coastă a statului, şi toate televiziunile importante din New Orleans îşi trimiseseră reprezentanţi la eveniment.

Fred fusese principalul vorbitor, flancat la microfon de către oficialităţi ale oraşului, printre care şi fratele său geamăn. Poliţia din New Orleans îi împrumutase celei din Tambour un artist specializat în portrete-robot, care făcuse un desen al lui Coburn pe baza descrierilor oferite de vecini: bărbat caucazian, înalt de aproximativ un metru nouăzeci, greutate medie, constituţie atletică, păr negru, ochi albaştri, treizeci şi patru de ani conform dosarului de angajare.

Fred încheiase conferinţa de presă umplând ecranele televiziunilor cu imaginea desenată, apoi avertizându-i pe localnici că era de aşteptat ca Lee Coburn să se afle încă prezent prin împrejurimi, foarte posibil înarmat şi periculos.

— Le-ai cam turnat ditamai gogoşile, zise acum Doral, referindu-se la observaţiile lui Fred de la sfârşitul conferinţei. Oricât de viclean ar fi Lee Coburn, toţi sunt pe urmele lui. Cred că n-are nici cea mai mică şansă să scape din zonă.

Fred se uită la fratele său şi ridică dintr-o sprânceană.

— Vorbeşti sincer sau spui ce ţi-ai dori să se întâmple?

Înainte ca Doral să poată răspunde, lui Fred îi sună telefonul mobil. Bărbatul aruncă o privire la identitatea apelantului şi îi zâmbi geamănului său.

— Tom VanAllen. FBI sare în ajutor.

Capitolul 3

Coburn se retrase treptat de lângă femeie, însă chiar şi aşa teama ei era palpabilă. Bun! Avea nevoie ca ei să-i fie frică. Frica urma s-o îndemne să coopereze.

— Te caută, spuse ea.

— Pe după fiecare copac.

— Poliţişti, oameni de la poliţia rutieră, voluntari. Câini.

— I-am auzit lătrând azi-dimineaţă devreme.

— O să te prindă.

— N-au făcut-o încă.

— Ar trebui să fugi mai departe.

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa, doamnă Gillette? Expresia de pe chipul ei deveni şi mai rigidă din pricina fricii. Însemnătatea faptului că el îi cunoştea numele nu trecuse neobservată. Coburn nu alesese la întâmplare locuinţa ei pentru a se refugia în ea. Casa – femeia însăşi – fusese o destinaţie.

— Mami, pisoiul s-a băgat în tufişuri şi nu vrea deloc să iasă.

Coburn stătea cu spatele către uşă, dar o auzise pe fetiţă intrând de afară, îi auzise tălpile sandalelor păşind pe f iodeaua din lemn pe măsură ce se apropia de bucătărie, însă nu se întoarse către ea. Privirea îi rămase aţintită asupra mamei copilei.

Chipul femeii se făcuse alb ca varul. Buzele îi păreau practic golite de sânge, în timp ce ochii i se mişcau de la el la fetiţă şi înapoi. Coburn o admiră pentru că îşi păstră vocea relaxată şi veselă.

— Asta fac pisoii, Em. Se ascund.

— Cum aşa?

— Pisoiul nu te cunoaşte, deci poate îi e frică.

— E o prostie.

— Da, este. Mare prostie. Îşi îndreptă privirea înapoi spre Coburn şi adăugă cu subînţeles: Ar trebui să ştie că n-o să-i faci nimic.

OK, el nu era greu de cap. Pricepu mesajul.

— Dacă îi faci ceva, spuse el încet, o să te zgârie şi o să te doară.

Uitându-se fix în ochii speriaţi ai femeii, îşi strecură pistolul pe sub talia pantalonilor şi trase marginea tricoului peste el, apoi se întoarse. Fetiţa se holba la el cu o curiozitate evidentă.

— Te doare buba?

— Ce să mă doară?

Copila arătă înspre capul lui. Coburn ridică mâna şi atinse sângele închegat.

— Nu. nu mă doare.

Păşind pe lângă cea mică, merse până la masă. Încă de când intrase în bucătărie, simţise că-i lasă gura apă din pricina aromei de dulciuri proaspăt scoase din cuptor. Dădu la o parte hârtia care învelea baza unei cupcake şi muşcă jumătate din ea, apoi îşi îndesă cu lăcomie restul în gură şi întinse mâna spre alta. Nu mâncase nimic de ieri de la prânz şi se târâse prin mlaştină toată noaptea. Era lihnit.

— Nu te-ai spălat, spuse fetiţa.

Bărbatul înghiţi practic pe nemestecate bucata de prăjitură.

— Ce?

— Trebuie să te speli pe mâini înainte să mănânci.

— Ah, da?

Desprinse hârtia de pe cea de-a doua prăjitură şi luă o îmbucătură uriaşă.

Fetiţa încuviinţă din cap cu un aer solemn.

— E o regulă.

El îi aruncă o privire femeii, care venise în spatele fiicei sale şi îşi pusese ocrotitor mâinile pe umerii ei.

— Eu nu respect întotdeauna regulile, spuse Coburn.

Stând cu ochii pe cele două, se duse la frigider, îl deschise şi luă o sticlă de plastic cu lapte. împinse la o parte capacul cu degetul mare şi înclină sticla înspre gură, bând din ea cu înghiţituri mari.

— Mami, bea din…

— Ştiu, iubito. Dar numai de data asta este în regulă, îi e foarte sete.

Fetiţa se uită fascinată cum bărbatul bău aproape o treime din lapte înainte de a se opri ca să tragă aer în piept. Se şterse la gură cu dosul mâinii şi puse sticla la loc în frigider.

Copila strâmbă din nas.

— Hainele tale sunt murdare şi put.

— Am căzut în pârâu.

Ea făcu ochii mari.

— Din greşeală?

— Oarecum.

— Aveai aripioarele?

— Aripioarele?

— Poţi să pluteşti cu faţa în jos.

Nedumerit, Coburn se uită către mamă. Aceasta spuse:

— A învăţat la ora de înot cum se pluteşte cu faţa în jos.

— Tot trebuie să port aripioarele, zise fetiţa, dar am primit o stea de aur pe… fiertisicat.

Agitată, mama o întoarse pe micuţă şi o îndrumă către uşa care dădea spre sufragerie.

— Cred că e ora la care începe Dora. Ce-ar fi să te duci să te uiţi, cât timp discut eu cu… cu musafirul nostru?

Copila se împotrivi.

— Ai zis că pot să mănânc ce rămâne în castron.

Mama şovăi, apoi luă o spatulă de cauciuc din vasul cu glazură şi

i-o dădu. Micuţa o luă fericită şi îi spuse lui Coburn.

— Să nu mai mănânci alte prăjituri. Ar trebui să fie pentru petrecerea de aniversare.

Apoi ieşi ţopăind din cameră.

Femeia se întoarse către el, dar nu spuse nimic până ce nu auziră coloana sonoră a desenului animat.

— De unde ştii cum mă cheamă? întrebă ea apoi.

— Eşti văduva lui Eddie Gillette, corect?

Ea nu făcu decât să se holbeze la el.

— Nu-i o întrebare aşa dificilă. Da sau nu?

— Da.

— Deci, dacă nu te-ai recăsătorit…

Femeia clătină din cap.

— Atunci se înţelege de la sine că te cheamă doamna Gillette. Care îţi e prenumele?

— Honor.

„Honor?" Nu mai cunoscuse pe nimeni cu numele ăsta. Dar, la urma urmei, erau în Louisiana. Oamenii aveau nume ciudate, şi de botez, şi de familie.

— Ei bine, Honor, eu nu trebuie să mă prezint, nu-i aşa?

— Au zis că te cheamă Lee Collier.

— Coburn. Îmi pare bine să te cunosc. Stai jos!

Arătă spre un scaun de la masa din bucătărie. Ea ezită, apoi trase scaunul de sub masă şi se lăsă încet pe el.

Coburn scoase un mobil din buzunarul din faţă al blugilor, formă un număr, apoi agăţă piciorul unui scaun cu vârful cizmei şi se aşeză în faţa femeii. Se uită fix la ea, în timp ce asculta soneria telefonului de la celălalt capăt.

Femeia se foi pe scaun. Îşi încleştă mâinile în poală, îşi feri privirea de el, după care, într-un fel aproape sfidător, îşi întoarse ochii către ai lui şi îl ţintui cu privirea. Era speriată de moarte, dar încerca să n-o arate. Femeia avea coloană vertebrală, ceea ce pe el nu-l deranja. Prefera să aibă de-a face cu puţin curaj, decât cu zbierete şi milogeală.

Când apelului său îi răspunse un robot telefonic, înjură în barbă, apoi aşteptă semnalul sonor şi spuse:

— Ştii cine e. Toate au luat-o razna.

De îndată ce închise, femeia îl întrebă:

— Ai un complice?

— Ai putea spune şi aşa.

— Era de faţă când… când s-a tras?

El abia dacă îi aruncă o privire. Ea îşi umezi buzele şi o apucă pe cea de jos între dinţi.

— Au spus la ştiri că au fost ucişi şapte oameni.

— Atâţia am numărat şi eu.

Femeia îşi încrucişă braţele în dreptul taliei şi îşi strânse coatele cu mâinile.

— De ce i-ai omorât?

— Ce se zice la televizor?

— Că erai un angajat nemulţumit.

Coburn ridică din umeri.

— M-ai putea numi nemulţumit.

— Nu-ţi plăcea compania de transport?

— Nu. Mai ales şeful.

— Sam Marset. Dar ceilalţi erau doar muncitori aflaţi în tură, ca tine. Era nevoie să-i împuşti şi pe ei?

— Da.

— De ce?

— Erau martori.

Sinceritatea lui părea s-o uimească şi s-o dezguste. O văzu cum se înfioară. Pentru o vreme, rămase tăcută, uitându-se pur şi simplu la blatul mesei.

Apoi îşi ridică încet capul şi îl privi.

— Cum l-ai cunoscut pe soţul meu?

— De fapt, n-am avut niciodată plăcerea. Dar am auzit despre el.

— De la cine?

— Numele lui e pomenit des prin compania Royale Trucking.

— Era născut şi crescut în Tambour. Toţi îl cunoşteau pe Eddie şi îl îndrăgeau.

— Eşti sigură?

Luată prin surprindere, ea răspunse:

— Da, sunt sigură.

— A fost şi poliţist, printre altele, nu?

— Cum adică „printre altele11?

— Soţul tău, răposatul, măreţul Eddie poliţistul, se afla în posesia a ceva extrem de valoros. Am venit aici ca să iau acel ceva.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, mobilul ei, aflat încă în

buzunarul lui, începu să sune, speriindu-i pe amândoi. Coburn îl scoase din buzunar.

— Cine e Stanley?

— Socrul meu.

— Bunicul, zise el, amintindu-şi ce spusese copila în curte.

— Dacă nu-i răspund…

— Las-o baltă.

Aşteptă până când soneria se opri, apoi făcu semn cu capul înspre prăjituri.

— Ziua cui e?

— A lui Stan. Vine la cină să sărbătorim.

— La ce oră? Şi te sfătuiesc să nu mă minţi.

— La cinci şi jumătate.

El aruncă o privire către ceasul de pe perete. Mai erau aproape opt ore până atunci. Spera ca între timp să fi obţinut deja lucrul pentru care venise şi să se afle la kilometri distanţă de aici. Multe depindeau de văduva lui Eddie Gillette şi de câte ştia ea despre activităţile ilicite ale soţului ei.

Îşi dădea seama că frica ei de el era sinceră. Dar frica putea să aibă la bază nenumărate motive, unul dintre ele fiind acela că îşi dorea să protejeze ce avea şi se temea că el avea să i-l ia.

Sau putea fi complet nevinovată, speriată doar de pericolul pe care el îl reprezenta pentru ea şi pentru copilul ei.

Din cât se părea, cele două locuiau singure aici, la dracu-n praznic. Nu era nici urmă de bărbat în casă. Aşa că, atunci când un străin murdar de sânge îşi făcuse apariţia şi o ameninţase pe văduva izolată cu un pistol, ea, firește, se speriase.

„Deşi faptul că locuieşti singur nu e neapărat echivalent cu virtutea11, se gândi Coburn, amintindu-şi că şi el locuia singur.

Şi înfăţişarea poate fi înşelătoare. Ea părea destul de inocentă, mai ales în hainele pe care le purta. Tricoul alb, blugii scurţi şi tenişii Keds albi de modă veche aveau un aer la fel de gospodăresc ca prăjiturile făcute în casă. Părul ei blond era prins într-o coadă lejeră. Ochii erau căprui, dând spre un verde-închis. Avea aerul clasicei fete pur americane din vecini, cu excepţia faptului că el nu fusese niciodată vecin cu cineva care să arate atât de bine ca ea.

Vederea lenjeriei de pe stativul din spălătorie îl făcuse să-şi dea seama cât timp trecuse de când se culcase ultima oară cu o femeie.

Uitându-se acum la micile umflături de sub tricoul alb lui Honor Gillette şi la picioarele ei lungi, fine, remarcase cât de mult i-ar fi plăcut să pună capăt perioadei de abstinenţă.

Femeia îi intuise probabil şirul gândurilor, căci, atunci când îşi înălţă privirea de la piept spre ochii ei, aceştia îl fixau cu teamă.

— Ai o grămadă de necazuri şi nu faci decât să pierzi vremea aici, zise ea iute. Nu pot să te ajut. Eddie nu avea nimic extrem de valoros. Îşi ridică braţele pe lângă corp. Vezi şi tu cât de simplu trăim. După moartea lui Eddie, a trebuit să vând barca de pescuit doar ca să rezistăm, până când m-am putut întoarce la catedră.

— La catedră.

— La şcoala publică. La clasa a doua. Singurul lucru pe care mi l-a lăsat Eddie a fost o modestă asigurare de viaţă care abia dacă a acoperit costurile înmormântării lui. A lucrat în poliţie numai opt ani, aşa că pensia pe care o primesc lunar nu e cine ştie ce. Se duce direct în fondul pentru facultate al lui Emily. Ne întreţin pe amândouă din salariul meu şi rămân puţin bani pentru cheltuieli suplimentare. Se opri pentru a trage aer în piept. Ai fost greşit informat, domnule Coburn. Sau te-ai grăbit să tragi o concluzie greşită pe baza zvonurilor. Eddie n-a avut niciun lucru de valoare şi nici eu nu am. Dacă aş avea, ţi l-aş da bucuroasă ca s-o protejez pe Emily. Preţuiesc viaţa ei mai mult decât orice obiect pe care l-aş putea deţine vreodată.

El o privi îngândurat vreme de câteva clipe.

— Frumos spus, dar nu sunt convins. Se ridică şi întinse mâna spre ea, apucând-o din nou de braţ şi săltând-o de pe scaun. Hai să începem din dormitor.

Capitolul 4

I se spunea Diego.

Numai aşa i se spusese vreodată şi, din câte ştia el, era singurul nume pe care îl avea. Primele lui amintiri erau cu o femeie slabă de culoare care îi cerea să-i aducă ţigările ori seringa, iar apoi îi azvârlea înjurături dacă se mişca prea încet.

Nu ştia dacă ea era sau nu mama lui. Nu pretindea a fi, dar nici nu negase în acel singur moment când o întrebase. El nu era negru, nu complet. Se numea „hispanic", însă denumirea nu simboliza neapărat moştenirea lui. Într-un oraş de creoli, în care neamurile amestecate erau istorice şi frecvent întâlnite, Diego era o corcitură.

Femeia din amintirile lui avea o afacere cu un salon de împletit

părul. Salonul era deschis doar atunci când avea ea chef, ceea ce se întâmpla rareori. Dacă îi trebuiau bani iute, făcea sex oral în camera din spate. Atunci când Diego crescuse îndeajuns de mult, îl trimitea să acosteze clienţi de pe stradă. El le ademenea pe femei cu promisiunea că urmau să aibă cele mai strânse împletituri din New Orleans. Bărbaţilor le propunea alte plăceri ce puteau fi găsite dincolo de perdeaua din mărgele de sticlă care despărţea salonul de trotuarul nisipos.

Într-o zi se întorsese după ce şterpelise câte ceva de mâncare şi o găsise pe femeie moartă pe podeaua băii murdare. Rămăsese acolo până ce duhoarea cadavrului devenise insuportabilă chiar şi pentru el, apoi părăsise locul, lăsând ca trupul ei umflat să devină problema altcuiva. Începând din acea zi, se îngrijise de sine însuşi. Teritoriul lui era o zonă din New Orleans în care până şi îngerii se temeau să calce.

Avea şaptesprezece ani şi era mai înţelept decât era de aşteptat la acea vârstă.

Ochii lui arătau asta în timp ce se uita la ecranul telefonului său mobil care vibra. „Număr privat.1* Asta se traducea prin „Arhivarul". Răspunse cu un morocănos:

— Mda?

— Pari supărat, Diego.

„Enervat", mai degrabă.

— Ar fi trebuit să mă foloseşti pe mine ca să te ocupi de Marset. Dar n-ai făcut-o. Acum, uite cu ce încurcătură te-ai ales.

— Deci ai auzit despre depozit şi despre Lee Coburn?

— Am televizor. Cu ecran plat.

— Mulţumită mie.

Diego lăsă ca replica să treacă fără niciun comentariu. Arhivarul nu trebuia să ştie că relaţia lor de afaceri nu era exclusivă. Din când în când, el mai făcea treabă şi pentru alţi clienţi.

— Arme! zise el cu dispreţ. Fac zgomot. De ce să tragi în prostie? Eu l-aş fi eliminat pe Marset în linişte, iar tu n-ai fi avut acum un circ acolo în Tambour.

— Trebuia să transmit un mesaj.

„Nu vă puneţi cu mine, altminteri… ** Ăsta era mesajul. Diego presupunea că oricine se pusese cu Arhivarul şi auzise despre măcel se uita peste umăr în dimineaţa asta. În ciuda amatorismului cu care fusese realizată execuţia lui Marset, nu încăpea îndoială că aceasta

fusese un semnal de alarmă eficient.

— Nu l-au găsit încă pe Lee Coburn, zise Diego, aproape ca o zeflemea.

— Nu. Monitorizez îndeaproape căutarea. Sper să-l Săsească mort, dar, dacă nu, va trebui scos din joc. La fel şi toţi cei cu care a intrat în contact de când a plecat de la depozit.

— Deci de-aia mă suni pe mine.

— O să fie complicat să te apropii de cineva aflat în custodia poliţiei.

— Complicaţiile sunt specialitatea mea. Pot să mă apropii. Întotdeauna o fac.

— Tocmai de-aia tu eşti omul potrivit pentru treaba asta, dacă o să fie nevoie. Ţi-ai fi irosit priceperea cu Marset. Aveam nevoie să fac zgomot şi să las în urmă mult sânge. Dar acum, că s-a rezolvat, nu vreau să rămână chestii neterminate.

„Fără treburi neterminate. Fără milă". Sloganul Arhivarului. Oricine se ferea de crimele sângeroase devenea, de obicei, următoarea victimă.

Cu câteva săptămâni în urmă, un puşti mexican fugise din camionul supraîncărcat care îl aducea ilegal în State. El şi alţi zeci de oameni erau sortiţi sclaviei de un fel sau altul. Puştiul probabil că ştia ce îi rezerva viitorul, în timpul unei opriri pentru alimentare, câtă vreme şoferul camionului îşi plătea benzina, băiatul scăpase.

Din fericire, un poliţist de la rutieră care se afla pe statul de plată al Arhivarului îl găsise mergând înspre vest pe autostrada interstatală. Poliţistul îl ascunsese şi primise ordinul de a scăpa de problemă. Dar începuse să facă mofturi.

Arhivarul îl contactase pe Diego pentru a interveni şi a face treaba murdară în locul lui. Apoi, la o săptămână după ce Diego îl omorâse pe puşti, Arhivarul îl angajase pentru a se ocupa de şoferul a cărui neglijenţă permisese ca băiatul să fugă, precum şi de poliţistul care se arătase lacom, dar laş.

„Fără treburi neterminate. Fără milă". Politica lipsită de compromisuri a Arhivarului stârnea frica şi îndemna la ascultare.

Dar Diego nu se temea de nimeni. Aşa că acum, când Arhivarul îl întrebă:

— Ai găsit-o pe fata care a fugit din salonul de masaj?

Răspunse pe un ton obraznic:

— Aseară.

— Nu mai reprezintă o problemă?

— Doar pentru îngeri. Ori pentru diavol.

— Cadavrul?

— Nu sunt idiot.

— Diego, singurul lucru mai enervant decât un idiot e unu' care face pe deşteptu'

Diego îşi ridică degetul mijlociu înspre telefon.

— Mă sună altcineva, aşa că trebuie să închid. Să fii pregătit.

Diego îşi vârî mâna în buzunarul pantalonilor şi pipăi şişul pentru care era faimos. Deşi Arhivarul închisese deja, el spuse:

— Sunt mereu pregătit.

Capitolul 5

Captivată de desenele animate, Emily nu le dădu nicio atenţie lui Honor şi lui Coburn atunci când aceştia trecură prin sufragerie.

Ajunşi în dormitorul femeii, aceasta îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi îşi masă muşchii vătămaţi.

— Nu vreau să fiu împuşcată şi cu siguranţă n-aş vrea să-i pun în pericol viaţa lui Emily ori să fug şi s-o las în urmă. Brutalitatea nu-şi are rostul.

— Asta eu hotărăsc. Făcu semn cu capul înspre computerul aflat pe masa de scris. Ăla era computerul soţului tău?

— Îl foloseam amândoi.

— Porneşte-l!

— Nu este nimic în el cu excepţia e-mailurilor mele personale, a dosarelor şcolare ale elevilor mei şi a planurilor de lecţii pentru fiecare lună.

El nu făcu decât să rămână pe loc, părând mohorât şi periculos, până când Honor merse la birou şi se aşeză. Păru să dureze o veşnicie până când computerul porni. Ea stătea cu ochii aţintiţi spre monitor, privindu-şi propria imagine reflectată, fiind totodată conştientă de prezenţa bărbatului care aştepta în apropiere mirosind a mlaştină, de căldura corpului lui şi de ameninţarea neîndoielnică a violenţei.

Se uită cu coada ochiului la mâna lui. Aceasta era re-laxată, odihnindu-i-se lângă coapsă. Chiar şi aşa, Honor ştia că-i putea stoarce viaţa din trup dacă îşi strângea mâna în jurul gâtului ei. Gândul la acea mână strânsă în jurul gâtului gingaş al lui Emily o îmbolnăvea.

— Îţi mulţumesc, domnule Coburn, şopti ea.

Trecură câteva secunde până când el o întrebă:

— Pentru ce?

— Pentru că nu i-ai făcut rău lui Emily.

Bărbatul nu zise nimic.

— Şi pentru că ai ascuns pistolul de ochii ei. Apreciez lucrul ăsta.

Se mai scurseră câteva secunde.

— Nu câştig nimic dacă sperii copilul.

Computerul ceru o parolă. Honor o introduse repede pe-a ei. Aceasta apăru sub forma unui şir de puncte negre în căsuţa destinată.

— Aşteaptă, zise Coburn înainte ca ea să poată apăsa tasta „Enter". Şterge şi tastează din nou. De data asta încet.

Ea apăsă din nou pe fiecare literă.

— De la ce vine r?

— Rosemary.

— H, r, Gillette. Nu-i o parolă prea originală. Uşor de ghicit.

— N-am nimic de ascuns.

— Să vedem.

Întinse mâna peste umărul ei şi începu să mişte mouse-ul. Trecu în revistă e-mailurile ei, chiar şi pe cele şterse, şi toate documentele, care nu conţineau nimic interesant pentru el decât dacă ar fi fost în clasa a doua.

La un moment dat, femeia îl întrebă politicoasă:

— Vrei să stai jos?

— Mi-e bine.

Lui i-o fi fost bine, dar ei nu-i era. Se apleca peste ea, lipindu-se din când în când de spatele şi de umărul ei, atingându-i uşor braţul cu al lui în timp ce mişca grăbit mouse-ul încoace şi încolo.

În cele din urmă, se convinse că fişierele pe care le deschisese îi erau inutile.

— Eddie avea o parolă?

— Foloseam aceeaşi parolă şi aceeaşi adresă de e-mail.

— N-am văzut niciun e-mail de la ori către el.

— Toate au fost şterse.

— De ce?

— Ocupau spaţiu în calculator.

Bărbatul nu spuse nimic, însă Honor se simţi trasă de păr şi îşi dădu seama că el îi înfăşură coada în jurul pumnului său. După ce o

strânse bine, îi întoarse capul spre el. Ea închise ochii, dar simţi apăsarea privirii lui în creştetul capului.

— Deschide ochii!

Date fiind ultimele ei gânduri cu privire la forţa mâinilor lui, femeia se supuse, căci îi era frică să n-o facă. Ochii ei erau la nivelul taliei lui. Apropierea dintre faţa ei şi trupul bărbatului, precum şi intimitatea pe care o sugera erau deconcertante, iar Honor bănuia că asta şi era intenţia lui. Coburn îşi dorea să se ştie fără îndoială cine era şeful.

Dar poate reuşea să întoarcă situaţia în avantajul ei. Nasul său se afla la câţiva centimetri distanţă de conturul pistolului de sub tricoul lui. Avea mâinile libere. Oare putea să…

Nu! Chiar înainte ca gândul să prindă contur, îl alungă. Eddie o învăţase cum să tragă, dar nu se simţise niciodată în largul ei mânuind o armă. Nu putea să înşface pistolul şi să apese pe trăgaci înainte ca bărbatul să i-l arunce cât colo ori să i-l smulgă. Orice încercare n-ar fi făcut decât să-l înfurie. Şi apoi ce? Nu se aventură să ghicească.

Folosindu-se de părul ei strâns în pumn ca de o pârghie, Coburn îi înclină capul spre spate până când ea ajunse să-l privească în faţă.

— De ce ai şters e-mailurile soţului tău?

— El nu mai e de doi ani. De ce să le fi ţinut?

— Ar fi putut avea informaţii importante în ele.

— Nu aveau.

— Zise ea, părând foarte sigură de asta.

— Sunt! se răsti femeia. Eddie n-ar fi fost atât de neglijent încât să transmită informaţii importante într-un e-mail.

El o privi drept în ochi, ca şi cum i-ar fi măsurat forţa argumentului.

— Faci operaţiuni bancare de pe calculatorul ăsta?

— Nu.

— Faci plăţi în vreun cont?

Honor scutură din cap atât cât îi îngădui strânsoarea.

— Niciunul dintre noi nu-l folosea pentru treburi personale.

— Dar computerul lui de serviciu?

— Era al secţiei de poliţie.

— Nu ţi-a fost dat?

— Nu. Presupun că acum e folosit de un alt ofiţer.

Coburn îi studie chipul preţ de alte câteva clipe îndelungate şi

probabil hotărî că ea spunea adevărul, îi eliberă părul şi se retrase. Uşurată, Honor se ridică şi se îndepărtă de el, îndreptându-se către uşă.

— Mă duc doar să văd ce face Emily.

— Rămâi unde eşti.

El cercetă camera cu privirea, apoi observă pe comodă ceva ce îi atrase atenţia. Traversă în grabă încăperea până acolo şi luă fotografia înrămată, pe care i-o îndesă ei în mâini.

— Cine sunt tipii ăştia?

— Cel mai bătrân e Stan.

— Tatăl lui Eddie? E într-o formă teribil de bună pentru un om de vârsta lui.

— Lucrează la asta. Cel de lângă el e Eddie.

— Ceilalţi doi? Gemeni?

— Fred şi Doral Hawkins. Cei mai buni prieteni ai lui Eddie.

Zâmbind cu gândul la amintirile dragi, ea îşi trecu degetele peste sticla care acoperea fotografia.

— Fuseseră în golf, într-o excursie de două zile dedicată pescuitului. Când au intrat în port în după-amiaza următoare, s-au pozat pe chei cu prada şi m-au rugat pe mine să fac fotografia asta.

— Aia e barca pe care ai vândut-o?

— Nu, aia e barca pe care o închiria Doral. A luat-o uraganul Katrina. Acum el e şeful administraţiei oraşului nostru. Fred e poliţist.

Cobum o privi cu atenţie, apoi lovi în sticla ramei.

— Tipul ăsta e poliţist?

— El şi Eddie au intrat împreună la Academia de Poliţie şi au absolvit în aceeaşi promoţie de ofiţeri. El…

Se întrerupse şi îşi feri privirea, însă bărbatul o apucă de bărbie şi îi smuci capul înapoi spre el.

— Ce? întrebă.

Honor nu vedea niciun rost în a se eschiva.

— Fred e în fruntea celor care te vânează pe tine.

— De unde ştii?

— A ţinut o conferinţă de presă în dimineaţa asta. A promis prinderea ta rapidă şi dreptate pentru cei şapte oameni pe care i-ai omorât. Aşa cică.

El înregistra informaţia, apoi îi dădu drumul şi îi luă fotografia. Spre consternarea ei, o întoarse şi începu să desprindă clemele din

metal astfel încât să poată înlătura rama.

— Ce faci?

— Ce ţi se pare că fac?

Demontă rama şi găsi înăuntru doar ceea ce ea ştia deja că avea să găsească: poza, un suport tare şi geamul. Se uită insistent la fotografie şi verifică data imprimată pe spatele ei.

— Pare un cvartet foarte prietenos.

— Cei trei băieţi s-au împrietenit în şcoala primară. Stan practic i-a crescut pe gemenii Hawkins împreună cu Eddie. Ei ne-au fost de mare ajutor după moartea lui. S-au arătat deosebit de atenţi cu mine şi cu Emily.

— Da? El o măsură încet din cap până în picioare. Pun pariu că aşa au făcut.

Plonor ar fi vrut să îi spună vreo două pentru ceea ce insinua surâsul lui încrezut. Dar se abţinu, considerând că era sub demnitatea ei să-şi apere virtutea în faţa unui

I ’5 rbat mânjit cu sângele victimelor lui. îi luă totuşi fotografia şi o aşează înapoi pe comodă, împreună cu rama dezmembrată.

— Cum a murit? întrebă Cobum. Eddie. Ce l-a ucis?

— Un accident de maşină.

— Ce s-a întâmplat?

— Se crede că a tras de volan ca să evite un animal sau ceva. A pierdut controlul şi s-a dus drept într-un copac.

— Era singur?

— Da. Femeia se uită din nou cu dor la poza care surprinsese atât de bine chipul zâmbitor al soţului ei. Era în drum spre casă, venea de la serviciu.

— Unde îi sunt lucrurile?

Întrebarea o smulse din emoţionanta ei reverie.

— Ce?

— Lucrurile lui. Mă gândesc că trebuie să-i fi păstrat bunurile personale.

În lumina discuţiei dintre ei, dorinţa lui de a scotoci prin lucrurile lui Eddie era culmea insensibilităţii şi aproape că o jignea maj tare decât faptul că fusese ameninţată cu un pistol. Înfruntă drept privirea lui rece, lipsită de simţăminte.

— Eşti un ticălos crud.

Ochii lui deveniră şi mai neîndurători. Făcu un pas spre ea.

— Am nevoie să-i văd lucrurile. Ori mi le dai tu, ori fac casa vraişte căutându-le.

— N-ai decât! Dar a naibii să fiu dacă te ajut.

— Oh, mă îndoiesc!

Înţelegându-i sugestia răuvoitoare, privirea lui FIonor se îndreptă peste umărul lui către sufrageria în care Emily se bucura încă de una dintre emisiunile ei preferate.

— Fetiţa ta e bine, doamnă Gillette. Va rămâne aşa atâta vreme cât nu te joci cu mine.

— Nu mă joc.

— Ca să ne înţelegem, nici eu nu mă joc.

Bărbatul vorbi încet, cu răutate, şi se făcu înţeles. Furioasă pe el şi pe ea însăşi fiindcă trebuia să capituleze fără a lupta mai mult, Honor spuse cu răceală:

— Ar fi de ajutor dacă mi-ai spune ce cauţi.

— Ar fi de ajutor dacă ai înceta să mă şicanezi.

— Nu te şicanez!

— Zău?

— Nu! Habar n-am ce vrei sau măcar despre ce vorbeşti. Lingouri de aur? Certificate de acţionar? Pietre preţioase? Dacă aş fi avut aşa ceva, nu crezi că le-aş fi lichidat până acum?

— Bani gheaţă?

— Arăt eu ca şi cum aş avea mulţi bani la dispoziţie?

— Nu. Nu arăţi. Dar nu te-ai purta astfel încât să sară în ochi, pentru că ar fi o prostie.

— În ce sens ar fi o prostie?

— Dacă te-ai umple brusc de bani, oamenii s-ar prinde.

— Oamenii? Care oameni? S-ar prinde? Nu pricep.

— Eu cred că pricepi.

În timpul acestui înfierbântat schimb de replici, bărbatul se apropiase şi mai mult, aşa că acum stăteau nas în nas. Simpla lui prezenţă fizică o făcea să se simtă prinsă în capcană. îi venea greu să nu se îndepărteze de el, dar refuza să reia dansul acela. În plus, nu voia să-i dea satisfacţia de a şti cât de eficiente erau tacticile lui de intimidare.

— Acum, pentru ultima oară, spuse Coburn, unde sunt lucrurile lui Eddie?

Ea îl sfidă cu privirea necruţătoare, cu poziţia dreaptă a

corpului, cu simpla forţă a voinţei. îi stătea pe limbă să-l trimită drept la naiba.

Dar Emily chicoti. Cu glăsciorul ei dulce şi piţigăiat le spuse ceva personajelor de la televizor, apoi ţipă de încântare şi bătu din palme.

Bravada lui Honor se risipi. Îşi coborî bărbia sfidăitoare şi, în loc să-l trimită la naiba, îi spuse:

— E o cutie sub pat.

Capitolul 6

Între locuinţa lui Tom VanAllen şi biroul local al FBI-ului din Lafayette era o distanţă rezonabilă. Deseori lui i se părea însă insuficient de lungă. Era singurul moment al zilei în care putea să se deconecteze şi să nu se gândească la nimic mai complex decât să rămână pe banda lui şi să conducă sub limita de viteză.

Intră pe aleea din faţa casei sale şi observă că aceasta

E

„A puţin mai ponosită şi mai mohorâtă decât celedin cartier. Dar când să aibă timp pentru reparaţii sau zugrăvit, din moment ce un lucru atât de necesar ca tunsul peluzei era făcut numai sporadic?

Până să intre pe uşa din faţă, gândurile autocritice fuseseră deja alungate de caracterul urgent al situaţiei din Tambour.

Auzindu-l că intră, Janice se repezi în hol, cu telefonul mobil în mână.

— Tocmai te sunam să te întreb când vii acasă pentru prânz.

— N-am venit să mănânc. Bărbatul îşi scoase haina de la costum şi o atârnă în cuier. Crimele alea din Tambour…

— Au apărut în toate buletinele de ştiri. Tipul n-a fost prins încă?

El scutură din cap.

— Trebuie să mă duc eu însumi acolo.

— De ce trebuie? Doar ai trimis agenţi azi-dimineaţă devreme.

Compania Royale Trucking făcea afaceri în mai multe state. După descoperirea carnagiului din depozit, Tom, în calitate de agent-şef al biroului local, fusese anunţat.

— E prudent din partea mea să analizez situaţia în persoană. Cum se simte Lanny azi?

— Ca în fiecare zi.

Tom se prefăcu a nu băga de seamă amărăciunea din glasul soţiei sale în timp ce se îndrepta pe coridorul principal către camera

din spatele casei, unde zăcea închis fiul lor în vârstă de treisprezece ani.

De fapt, unde erau închişi şi el, şi Janice. Din păcate, acea încăpere se afla în centrul vieţilor lor, al căsniciei lor, al viitorului lor.

Un accident aberant petrecut în timpul naşterii întrerupsese alimentarea cu oxigen a fiului lor, lăsându-l cu leziuni cerebrale severe. Băiatul nu vorbea, nu mergea, nici măcar nu stătea în şezut fără ajutor. Reacţiile lui la orice fel de stimuli erau limitate la clipiri, dar numai din când în când, şi la scoaterea unor sunete guturale al căror înţeles nici Tom, nici Janice nu aveau să-l poată descifra vreodată. Nu puteau şti dacă el îi recunoştea după imagini, sunete ori atingeri.

— S-a murdărit, spuse Tom când intră în cameră şi fu izbit de miros.

— L-am verificat acum cinci minute, zise Janice pe un ton defensiv, l-am schimbat cearşafurile de pe pat azi-dimineaţă şi…

— Asta era o treabă pentru două persoane. Ar fi trebuit să mă aştepţi să te ajut.

— Ei bine, ar fi putut să dureze ceva, nu?

— Azi-dimineaţă a trebuit să plec mai devreme ca de obicei, Janice, zise Tom calm. N-am avut de ales.

Ea răsuflă îndelung.

— Ştiu. Îmi pare rău. Dar, după ce i-am schimbat aşternutul, a trebuit să spăl rufe. Nu e nici măcar ora prânzului, şi sunt deja epuizată.

Când dădu să se îndrepte către pat, bărbatul o opri.

— Mă ocup eu.

— Tu te grăbeşti să pleci.

— Cinci minute nu contează. Îmi faci un sandviş, te rog? O să-l mănânc pe drum spre Tambour.

După ce se ocupă de Lanny, Tom merse în dormitorul lor şi îşi schimbă costumul cu haine sport. Până la sfârşitul zilei aveau să-i ceară probabil să se alăture căutărilor. Contribuţia lui la o asemenea acţiune era insignifiantă, dar voia să facă gestul de a participa.

Îmbrăcă o pereche de blugi şi o cămaşă albă cu mâneci scurte, apoi îşi puse o pereche de tenişi, amintindu-şi să caute în portbagajul maşinii cizmele de cauciuc pe care obişnuia să le poarte atunci când mergea la pescuit.

Obişnuia să facă multe lucruri pe care acum nu le mai făcea.

Când intră în bucătărie, Janice stătea cu spatele spre el. Era ocupată cu pregătirea sandvişului, aşa că o studie preţ de câteva secunde fără ca ea să ştie.

Nu-şi păstrase drăgălăşenia pe care o avea atunci când e cunoscuseră. Cei treisprezece ani scurşi de la naşterea lui Lanny îşi puseseră vizibil amprenta asupra ei. Mişcăi de nu-i mai erau line şi graţioase, ci rapide şi eficiente, ca şi cum, dacă nu s-ar fi grăbit să îndeplinească sarcina de moment, ar fi pierdut mijloacele necesare de a

O face.

Trupul tânăr şi suplu cu care se mândrea se veştejise, iar acum putea fi descrisă ca sfrijită. Munca şi grijile îi săpaseră riduri în jurul ochilor, în timp ce buzele aflate mereu pe punctul de a zâmbi erau acum permanent trase în jos din pricina dezamăgirii.

Tom n-o învinovăţea pentru aceste schimbări ale înfăţişării ei. Felul în care se schimbase el era la fel de neplăcut. Nefericirea şi deznădejdea se întipăriseră pentru totdeauna pe chipurile lor. Mai rău, schimbările nu erau doar de ordin fizic. Dragostea pe care şi-o purtau unul altuia fusese drastic afectată de tragedia nesfârşită în care se transformase viaţa lor de cuplu. Iubirea pe care o simţea acum pentru Janice se baza mai mult pe milă decât pe pasiune.

Ca proaspeţi însurăţei, împărtăşiseră interesul pen

1 ru jazz, filme şi bucătăria toscană. Plănuiau să petreacă o vară în Italia, participând la cursuri de gătit şi bând soiuri locale de vinuri în după-amiezile scăldate de soare.

Era doar unul dintre visurile care le fuseseră năruite.

În fiecare zi, Tom se întreba cât aveau să mai poată continua în situaţia actuală. Ceva trebuia să se schimbe. El o ştia. Bănuia că şi Janice o ştia. Dar niciunul din ei nu voia să fie primul care să renunţe la angajamentul luat faţă de neajutoratul lor fiu. Niciunul nu voia să fie primul care să spună: „Nu mai pot” şi să propună ceea ce se juraseră că nu aveau să facă vreodată, adică să-l interneze într-un centru de îngrijire specială.

Cele bune erau private şi, prin urmare, scumpe. Dar cheltuielile exorbitante reprezentau doar unul dintre obstacole. Tom nu ştia sigur care ar fi reacţia lui Janice dacă el i-ar sugera o schimbare a politicii lor iniţiale privind îngrijirea lui Lanny. Se temea că ea l-ar convinge să renunţe la idee. Şi la fel de mult se temea că nu l-ar convinge.

Simţindu-i prezenţa, femeia privi peste umăr.

— Şuncă, caşcaval şi muştar?

— Bine.

Janice înfăşură sandvişul într-o folie de plastic.

— Ai de gând să rămâi peste noapte?

— Nu te-aş putea lăsa singură cu Lanny atâta timp.

— M-aş descurca.

Tom scutură din cap.

— O să mă întorc. Fred Hawkins o să-mi împărtăşească toate observaţiile lui despre acest caz.

— Te referi la oracolul secţiei de poliţie din Tambour?

Sarcasmul ei îl făcu să zâmbească. Janice îi cunoştea pe gemenii Hawkins încă din ultimul an de liceu, când tatăl ei hotărâse să se mulţe „la ţară" şi o transferase de la academia parohială din New Orleans la şcoala publică din Tambour. Deşi distanţa dintre ele nu era mare, cele două medii făceau parte din lumi diferite.

Janice avusese un ameţitor şoc cultural şi nu-şi iertase niciodată pe deplin părinţii pentru că o dezrădăcinaseră în timpul acelei foarte importante clase a douăsprezecea şi o transplantaseră în „oraşul lui Nea Caisă". Ea îi considera pe toţi cei din Tambour nişte ţărănoi, începând în mod deosebit cu Fred Hawkins şi cu geamănul lui, Doral. O uimea faptul că unul devenise om al legii, iar celălalt – reprezentant oficial al oraşului. Chiar şi după standardele din Tambour, gemenii depăşiseră toate aşteptările.

— Toţi cei din oraş îşi doresc capul ucigaşului lui Sam Marset în vârful unui băţ şi stau cu ochii pe Fred, aşteptând să-l obţină, îi spuse Tom. Legistul estimează că toate cele şapte victime au murit pe la miezul nopţii, aşa că Fred a început ancheta (aruncă o privire către ceasul de pe cuptorul cu microunde) de aproape douăsprezece ore şi nu are nicio pistă semnificativă.

Janice tresări.

— Scena a fost descrisă ca o baie de sânge.

— Fotografiile pe care mi le-au trimis oamenii mei nu sunt deloc frumoase.

— Ce căuta proprietarul companiei în depozit la ora aia?

— Asta i s-a părut ciudat şi lui Fred. Doamna Marset nu i-a fost de niciun ajutor, pentru că era plecată din oraş. Fred se gândeşte că poate Coburn a iscat un soi de scandal, s-o fi luat la bătaie cu un coleg,

ceva îndeajuns de serios încât şeful de echipă să-l sune pe Marset. O să verifice lista de apeluri telefonice, dar încă nu s-a stabilit un motiv pentru care Marset să se fi aflat acolo la ora aia neobişnuită.

— Lee Coburn era cunoscut drept scandalagiu?

— Dosarul lui de angajat nu dă de înţeles aşa ceva.

Însă nimeni nu pretinde că l-ar cunoaşte foarte bine.

— Asta am priceput din conferinţa de presă a lui Fred. În afara unei descrieri şi a portretului-robot făcut de artistul poliţiei, nu par a avea mare lucru.

— Coburn a trecut informaţii false în cererea de angajare.

— Ei n-au verificat-o înainte de a-l primi?

— O scăpare pe care sunt sigur că personalul de la re-surse umane o regretă.

— Mă întreb de ce a minţit în cerere. Ca să ascundă un cazier?

— Asta a fost părerea unanimă. Dar până acum am-prentele lui n-au arătat nicio arestare anterioară.

Janice se încruntă.

— Probabil e unul dintre ţicniţii care se tot strecoară până când fac ceva de genul ăsta. Pe urmă, toată lumea e cu băgare de seamă. Ce nu pricep e de ce atacă sonaţii ăştia oameni nevinovaţi. Dacă avea pică pe companie, de ce n-a distrus pur şi simplu unul dintre camioane? De ce a ucis în neştire?

Când o cunoscuse Tom, Janice era un om sensibil, milos, care lupta adesea pentru cei asupriţi. De-a lungul anilor, nivelul ei de toleranţă scăzuse extrem de mult.

— Din câte se pare, Coburn nu avea aerul unui ţăcănit, spuse el.

— Ţăcăniţii rareori îl au.

Tom încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Coburn fusese pus de curând să se ocupe de certificatele de încărcătură. Poate că a cedat sub presiunea noilor responsabilităţi.

— E plauzibil.

Expresia de pe chipul lui Janice arăta că ea ştia câte ceva despre cum e să cedezi sub presiune. Tom luă o cutie cu suc din frigider.

— Aş face bine să plec. Fred mă aşteaptă. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă. Am mereu mobilul la mine.

— O să fim bine.

— L-am întors pe Lanny când l-am spălat, aşa că nu va mai trebui să faci asta o vreme.

— Nu-ţi face griji pentru noi, Tom. Du-te! Fă-ţi treaba! Eu o să mă ocup de toate până ajungi acasă, oricând o fi asta.

Bărbatul şovăi, dorindu-şi să-i vină în minte nişte vorbe care să-i însenineze ziua soţiei sale, dorindu-şi să existe ceva de spus. Dar ştia că nu exista, aşa că se târî afară din casa cu peluza neîngrijită, simţind că povara vieţii lor îi apasă pe umeri pentru că nu ştia cum să îmbunătăţească situaţia.

Nu se simţea mai încrezător nici în ceea ce privea situaţia din Tambour.

Capitolul 7

Honor scoase de sub pat cutia din cauciuc sigilată.

Coburn aşeză la loc saltelele, apoi, fără formalităţi, răsturnă conţinutul cutiei pe plapuma albă ca zăpada şi începu să răscolească printre lucrurile lui Eddie.

Primele care îi atraseră atenţia fură diplomele din liceu, de la Universitatea de Stat din Louisiana şi de la Academia de Poliţie. O scoase pe cea dintâi din dosarul ei de piele şi cercetă dosarul în sine. Însă, când sfâşie căptuşeala din moar, Honor protestă.

— Nu-i nevoie să faci asta!

— Eu cred că este.

— Păstrez documentele alea pentru Emily.

— Nu le fac nimic documentelor.

— Nu e nimic ascuns sub căptuşeală.

— Nu aici.

Azvârli cât colo primul dosar şi întinse mâna spre un altul, supunându-l aceluiaşi act de vandalism. După ce termină cu ele, examină ceasul de mână al lui Eddie.

— Un ceas foarte fain.

— Eu i l-am făcut cadou de Crăciun.

— De unde l-ai cumpărat?

— Ce importanţă are?

— De la un magazin local?

— L-am comandat pe internet. Este o imitaţie a unuia de lux.

— Cât a costat?

— Vreo trei sute de dolari.

— Nu mii?

— Vrei să vezi chitanţa?

— Nu, dar te-ai contrazis. Ai spus că nu foloseşti computerul

pentru treburi personale.

Ea oftă obosită.

— Am comandat lucruri.

— Şi Eddie?

— Nu ştiu s-o fi făcut vreodată.

Bărbatul o privi în ochi, apoi renunţă şi trecu la certificatul de deces al lui Eddie.

— Gât rupt?

— A murit pe loc. Sau aşa mi s-a zis.

Spera ca soţul ei să se fi stins imediat şi să nu fi suferit. Medicul legist le spusese ei şi lui Stan că, şi dacă liddie ar fi supravieţuit rănii la gât, probabil ar fi murit înainte de a ajunge la spital din cauza gravelor leziuni interne.

După ce studie certificatul de deces, Coburn răsfoi cartea de oaspeţi de la înmormântare.

— Orice ai căuta, nu-i acolo.

I se rupea inima când vedea că obiecte preţioase doar pentru ea erau răscolite de un om cu mâinile pătate de sânge, la propriu şi la figurat.

Se aprinse mai ales când el luă verigheta lui Eddie. Aceasta se aflase pe degetul soţului ei din ziua în care stătuseră în faţa altarului şi îşi făcuseră jurămintele până când ea fusese chemată la morgă pentru a identifica trupul.

Ţinând verigheta aproape de ochi, Coburn citi inscripţia din interior.

— Ah! Ce-s astea?

— Data nunţii şi iniţialele noastre.

Bărbatul citi din nou gravura, apoi săltă inelul în palmă în timp ce îl privea îngândurat. În cele din urmă, ridică privirea spre ea şi, după câteva clipe, întinse mâna. Honor o întinse şi ea pe a ei. Coburn îi lăsă verigheta în palmă, iar femeia o strânse în pumn.

— Mulţumesc!

— Eu nu mai am nevoie de ea. Am memorat inscripţia.

Cercetă de mai multe ori portofelul lui Eddie, după care îl întoarse, la propriu, pe dos. Nu obţinu nimic, în afara unor carduri de credit expirate, a permisului de conducere deţinut de Eddie (examină actul laminat pentru a se asigura că era sigilat de jur-împrejur) şi a cârdului de asigurare socială. Mai erau fotografii cu ea şi cu Emily,

tăiate astfel încât să se potrivească în buzunarele din plastic transparent.

Coburn luă inelul gol pentru chei şi îl legănă în faţa ei.

— Un portehei fără chei?

— Am scos cheia de la casă şi am ascuns-o în curte, în caz că rămânem încuiate pe afară. Cheile de la maşina de patrulare şi de la dulapul lui Eddie au fost returnate secţiei de poliţie.

— Ai vreo cutie de valori?

— Nu.

— Mi-ai spune dacă ai avea?

— Dacă asta i-ar garanta siguranţa lui Emily, te-aş duce eu însămi cu maşina până la bancă. Dar nu am o cutie de valori.

El continuă să scotocească şi s-o ia la întrebări în legal ură cu fiecare obiect înşirat pe plapuma pe care o murdărise cu hainele lui pline de noroi. Dar era un efort fără rost, aşa cum ea ştia deja că avea să fie.

— Îţi pierzi vremea, domnule Coburn. Nu ştiu ce cauţi, dar nu se află aici.

— Se află aici. Doar că nu l-am găsit încă. Şi poţi să renunţi la „domnule". E de-ajuns Coburn.

Bărbatul se ridică de pe pat, îşi înfipse mâinile în şolduri şi descrise un mic cerc în timp ce privea de jur-împrejurul camerei. Honor sperase ca el să găsească repede lucrul după care umbla, pentru ca mai apoi să plece fără a le răni pe ea ori pe Emily. Însă căutările astea fără succes începeau să-l enerveze, iar asta nu prevestea nimic bun. Honor se temea că ea şi Emily aveau să devină ţapi ispăşitori pentru frustrarea lui crescândă.

— Extrase de cont, fişe fiscale. Unde sunt toate astea?

Fiindu-i frică să nu coopereze, femeia arătă deasupra capului.

— În cutiile din pod.

— Pe unde se ajunge?

— Prin hol.

Coburn ieşi din dormitor, târând-o după el. Întinse mâna în sus spre sfoara subţire, trase trapa, apoi desfăcu scara pliabilă şi arătă spre ea.

— Hopa sus.

— Eu?

— Nu te las aici, jos, singură cu fiica ta.

— N-o să fug.

— Aşa e. O să am eu grijă să n-o faci.

N-ar fi avut niciun rost să protesteze împotriva logicii lui, aşa că începu să urce treptele, perfect conştientă de faptul că picioarele îi erau expuse şi de priveliştea pe care i-o oferea în vreme ce urca. Sui cât putu de repede şi fu chiar bucuroasă când păşi în pod, deşi acesta fusese întotdeauna un loc pe care preferase să-l evite. Ea asocia podurile cu pânzele de păianjen şi cu rozătoarele. Le considera locuri triste, depozite întunecate în care vechiturile din viaţa cuiva sunt trimise să mucegăiască.

Acţionă de întrerupătorul becului din tavan. Cutiile cu acte se aflau exact acolo unde ştia că erau. O ridică pe prima, ţinând-o de mânerele decupate pe laterale. Coburn o aştepta în deschizătura strâmtă, pentru a-i lua cutia şi a o duce jos. Repetară procedura până ce fu totul coborât din pod.

— Treaba asta n-are niciun rost, spuse Honor în timp ce îşi scutura mâinile de praf şi dădea să atingă întrerupătorul pentru a stinge lumina.

— Stai aşa! Dar alea?

Bărbatul îşi înălţase capul prin deschizătură, aruncase o privire în jur şi descoperise cutiile despre care Honor sperase că aveau să treacă neobservate. Erau lăzi standard pentru împachetat, închise cu bandă adezivă.

— Ce-i în alea?

— Decoraţiuni pentru Crăciun.

— Ho-ho-bo!

— N-au în ele nimic din ce-ai cerut să vezi.

— Dă-mi-le!

Femeia nu se supuse numaidecât. Privind în jos către el, se întreba dacă l-ar putea lovi cu piciorul în faţă suficient de tare încât să-i rupă nasul. Probabil. Dar, dacă rata, el o putea încuia acolo sus, în pod, rămânând singur cu Emily. Oricât de enervant era să se comporte ca o laşă, siguranţa fetiţei îi impunea asta.

Una câte una, îi întinse în jos şi celelalte trei cutii.

Până să coboare ea scara şi să ridice trapa la acelaşi nivel cu tavanul, el deja dezlipise banda adezivă de pe una dintre cutii. Când desfăcu capacul, nu ieşi la iveală o bucată de beteală, ci o cămaşă bărbătească.

Coburn ridică privirea spre Honor, întrebarea evidentă citindu-i-se în ochi.

Ea se încăpăţână să rămână tăcută. În cele din urmă, el spuse:

— A murit acum cât timp?

Aluzia lui o duru, pentru că ea însăşi se întrebase de multe ori cât avea să mai ţină haine în perfectă stare închise într-o cutie din podul ei, când ele puteau fi folosite de oamenii nevoiaşi.

— Am donat majoritatea hainelor lui, spuse pe un ton defensiv. Stan m-a întrebat dacă poate lua uniformele de poliţist ale lui Eddie şi l-am lăsat să le păstreze.

I a unele lucruri pur şi simplu n-am fost în stare să…

Lăsă propoziţia neterminată, refuzând să-i explice unui criminal că unele dintre hainele lui Eddie îi trezeau amintiri incontestabil fericite. A da acele obiecte ar fi fost echivalent cu a renunţa la respectivele amintiri. Şi aşa, ele se stingeau inexorabil fără vreun ajutor din partea ei.

Timpul zbura, iar amintirile, oricât de dragi, se pierdeau odată cu trecerea vremii. Acum îşi putea petrece o zi întreagă, sau chiar mai multe, fără să se gândească la I ddie într-un context anume.

Moartea lui lăsase în existenţa ei un gol ce păruse fără fund. Treptat, vidul acela fusese umplut de preocuparea de a creşte un copil, de treburile de zi cu zi, până când, cu vremea, învăţase să se bucure de viaţa fără el.

Dar bucuria de a trăi venea cu o mare doză de vinovăţie. Nu reuşea să scape de senzaţia că până şi cel mai mic grăunte de fericire reprezenta o monumentală trădare. Cum de îndrăznea să mai savureze vreodată ceva, când Izddie era mort şi îngropat?

Aşa că oprise articolele de îmbrăcăminte care îi trezeau amintiri speciale şi, păstrându-le, ţinea la distanţă sentimentul de vinovăţie al supravieţuitorului.

Dar nu avea de gând să discute cu Coburn despre asemenea aspecte psihologice. Fu scutită de a mai spune ceva de apariţia lui Emily.

— Dora s-a terminat, la fel şi Barney, şi mi-e foame. Putem să mâncăm de prânz?

Întrebarea copilei îi aminti lui Coburn că nu mai pusese nimic în gură de douăzeci şi patru de ore, cu excepţia celor două prăjituri gustoase. Avea să-i ia mult timp să scotocească prin cutiile din pod. Mai

bine mânca înainte de a se ocupa de ele. îi făcu semn văduvei să meargă în bucătărie.

După ce strânse prăjiturile şi castronul cu glazură ele pe masă, femeia îi pregăti copilei un sandviş cu unt de arahide şi gem. Ceru şi el unul, apoi o privi cum îl pregătea, temându-se că ea ar putea strecura ceva în al lui. Somnifere măcinate, otravă pentru şobolani. Stătea prost cu încrederea.

— De data asta tre' să te speli pe mâini. Fetiţa aşează în faţa chiuvetei din bucătărie un taburet pe care era pictat numele ei. Urcă pe el. Deşi stătea pe vârfuri, abia ajunse la robinet, dar cumva reuşi să dea drumul la apă. Poţi să foloseşti săpunul meu cu Elmo.

Micuţa luă o sticlă din plastic pe eticheta căreia rânjea un personaj roşu, cu ochii bulbucaţi. Îşi turnă puţin săpun lichid în palmă, după care îi întinse lui sticla. El îi aruncă o privire lui Honor şi văzu că aceasta îi privea cu neîncredere. Se gândi că, atâta vreme cât îşi făcea griji în legătură cu apropierea lui de copilă, nu avea să încerce vreo prostie.

Cobum şi fetiţa se spălară pe mâini, apoi le ţinură sub robinet pentru a le clăti.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi se uită în sus la el.

— Tu ai un Elmo?

Bărbatul îşi scutură apa de pe mâini şi luă prosopul întins de cea mică.

— Nu, n-am un… un Elmo.

— Cu cine dormi?

Fără să vrea, privirea îi fugi spre Honor şi făcu o legătură ce aproape că putu fi auzită, precum pocnetul a doi magneţi.

— Cu nimeni.

— Nu dormi cu un prieten?

— Nu în ultima vreme.

— Cum aşa?

— Pur şi simplu.

— Unde e patul tău? Mămica ta îţi citeşte poveşti înainte să adormi?

Coburn îşi desprinse cu greu atenţia de Honor şi o îndreptă înapoi spre copilă.

— Poveşti? Nu, mama mea, ea… nu mai e.

— Nici tăticul meu. Locuieşte în rai. Ochii fetiţei se nprinseră.

Poate că o cunoaşte pe mămica ta în rai!

Coburn pufni în râs.

— Mă îndoiesc.

— Ţie ţi-e frică de întuneric?

— Emily! o întrerupse Honor. Nu mai pune atâtea întrebări. E nepoliticos. Vino să te aşezi şi să-ţi mănânci prânzul!

Se strânseră în jurul mesei. Văduva nu mâncă. Părea gata să sară în sus de frică şi dacă el i-ar fi spus doar bu. La drept vorbind, Coburn era la fel de jenat ca ea de scena asta domestică. Nu mai stătuse de vorbă cu un copil de când fusese el însuşi unul. I se părea ciudat să poarte o conversaţie cu o persoană atât de mică.

Înfulecă sandvişul, apoi luă un măr din coşul cu fructe de pe masă. Cea mică se mocăia cu mâncarea ei.

— Emily, ai spus că ţi-e foame, o admonestă mama ei. Mănâncă-ţi prânzul.

Dar el îi distrăgea atenţia. Fetiţa îl privea fără încetare. îi studia fiecare mişcare. Când Coburn luă prima muşcătură zgomotoasă din măr, ea spuse:

— Mie nu-mi place coaja.

El ridică din umeri şi zise cu gura plină:

— Pe mine nu mă deranjează.

— Nu-mi plac nici merele verzi. Doar roşii.

— Merele verzi sunt OK.

— Ghici ce?

— Ce?

— Bunicul meu poate să cureţe un măr de sus până jos fără să rupă coaja. Zice că-i place să facă o buclă lungă din coajă, exact ca părul meu. Şi ghici ce altceva.

— Ce?

— Mami nu poate, pentru că ea e fată, şi bunicul zice că băieţilor le iese cel mai bine. Şi mami nu are un cuţit special magic ca al lui bunicu'.

— Nu mai spune!

Coburn aruncă o privire peste masă către Honor, care îşi muşcă buzele.

— Ce fel de cuţit special magic are bunicul tău?

— Mare. îl ţine într-o curea legată de gleznă, dar eu n-am voie să-l ating niciodată pentru că e ascuţit şi pot să mă tai.

— Huh!

Honor îşi împinse în spate scaunul cu un scârţâit şi se ridică.

— E timpul să tragi un pui de somn, Em.

Chipul fetiţei se strânse într-o încruntătură de împotrivire.

— Nu mi-e somn!

— E ora de odihnă! Haide!

Tonul lui Honor nu admitea niciun fel de discuţie. Expresia de pe chipul copilei rămase una revoltată, dar micuţa se dădu jos de pe scaun şi ieşi din bucătărie. Coburn lăsă restul de măr în farfuria lui şi le urmă.

În dormitorul roz dantelat, fetiţa se aşeză pe pat şi îşi întinse picioarele peste margine. Mama ei îi scoase sandalele şi le puse pe podea, apoi spuse:

— Culcă-te! E vremea să faci nani.

Copila îşi puse capul pe pernă, apoi întinse mâna spre o plăpumioară din bumbac atât de uzată şi de decolorată, încât părea nelalocul ei în acea încăpere. Şi-o cuibări sub bărbie.

— Mi-l dai pe Elmo, te rog?

Îi adresase rugămintea lui Coburn.

El îi urmări direcţia privirii şi zări o jucărie roşie de pluş zăcând pe podea, lângă cizma lui plină de noroi închegat. Recunoscu faţa zâmbitoare de pe sticla cu săpun. Se aplecă şi o luă. Chestia începu să cânte, speriindu-l.l-o dădu repede fetiţei.

— Mulţumesc.

Micuţa strânse jucăria la piept şi oftă fericită.

Coburn îşi dădu seama că nu-şi amintea vreun moment în viaţa lui în care să fi trăit genul acela de mulţumire. Se întrebă cum o fi să adormi fără să-ţi faci griji dacă te vei mai trezi sau nu.

Honor se aplecă şi îşi sărută copila pe frunte. Aceasta avea deja ochii închişi. Coburn observă că pleoapele îi păreau aproape transparente. Erau străbătute de vinişoare mov. Nu mai fusese niciodată atent la pleoapele

111 va cu excepţia cazurilor în care mai erau câteva secunde până când acea persoană avea să îndrepte un pistol i; \tre' el. Atunci respectivul murea, de obicei cu acea trăim oare căutătură încă pe chip.

În timp ce ieşeau din dormitor, jucăria continua să finită un cântecel prostesc despre prieteni. Honor inc Inse uşa în urma lor. Coburn aruncă o privire către miile înşirate lângă perete, apoi scoase

din buzunar mobilul ei şi i-l întinse. Ea îl privi curioasă.

— Sună-ţi socrul! Ştii tu, ăla care munceşte ca să rămână în formă. Ăla cu uriaşul cuţit magic prins la gleznă, pune-i că petrecerea s-a anulat.

Capitolul 8

Depozitul Royale Trucking era îngrădit cu bandă. pedală pentru izolarea locului crimei. împrejurimile, Imediat dincolo de barieră, erau pline de vehicule ale

f loialilor şi de cele ale spectatorilor care se strânseseră caşte gura. Erau adunaţi în grupuri, transmiţându-şi unii altora ultimele zvonuri despre crime şi despre barbutul care le comisese.

„Despre care se presupune că le-a comis", îşi aminti Iran Gillette în timp ce îşi parca maşina şi cobora din ea.

Înainte de a pleca din casă, îşi analizase cu un ochi critic înfăţişarea în oglinda din baie, unde se putea vedea din cap până în picioare. Îşi lovise uşor abdomenul plat, îşi trecuse mâna peste părul tuns scurt, ÎŞI aranjase gulerul apretat, verificase dunga de la pantaloni, apoi luciul pantofilor şi hotărâse că disciplina dobândită de-a lungul carierei militare îi slujea bine în viaţa de civil.

El nu detestase niciodată standardele aproape imposibile ale infanteriei marine americane. De fapt, şi le ar fi dorit mai stricte. Dacă ar fi uşor să devii puşcaş marin, toată lumea ar putea s-o facă, nu-i aşa? El se născuse pentru a deveni unul dintre cei puţini, dintre i ei mândri.

Era conştient de impresia de autoritate pe care o lăsa în timp ce îşi croia drum prin mulţime. Oamenii se dădeau la o parte pentru a-i face loc. Adopta în mod natural un aer de comandant. Tocmai de aceea se hotărâse să viziteze scena crimei de noaptea trecută şi tocmai de aceea nimeni nu-i stătu în cale în timp ce se îndrepta către banda galbenă.

La câţiva metri dincolo de ea, Fred Hawkins era prins într-o discuţie cu alţi câţiva bărbaţi, printre care şi Doral. Stan îi surprinse privirea acestuia din urmă, care alergă spre el, părând recunoscător pentru întrerupere, i

— A naibii încurcătură avem aici, Doral, începu Stan.

— Un adevărat morman de ştii tu ce! Doral scoase; o ţigară din pachetul aflat în buzunarul cămăşii, apoi ridică o brichetă spre ea. Observând încruntătura dezaprobatoare de pe chipul lui Stan, zise: La dracu', ştiu, dar situaţia asta… Şi aveam două săptămâni de când mă

lăsasem de fumat.

— Eu am azi şaizeci şi cinci de ani şi am alergat opt kilometri înainte de răsărit, se lăudă Stan.

— Mare lucru! Tu alergi zilnic câte opt kilometri înainte de răsărit.

— Asta dacă nu suflă vreun uragan.

Doral îşi dădu ochii peste cap.

— Şi atunci alergi patru.

Era o veche glumă a lor.

Doral îşi îndreptă fumul departe de Stan şi îl privi chiorâş.

— M-am gândit eu că n-ai să stai departe nici picat! cu ceară.

— Ei bine, îţi sunt recunoscător pentru că mi-ai răspuns la telefon şi m-ai ţinut la curent, dar nimic nu se compară cu prezenţa în mijlocul evenimentelor.

Se uita la Fred, care gesticula amplu în timp ce vorbea cu oamenii din jurul lui.

Urmărind direcţia privirii lui Stan, Doral făcu semn din cap înspre bărbatul înalt şi slab care îi acorda lui Fred întreaga sa atenţie.

— Tom VanAllen tocmai a sosit. Fred îl pune la curent.

— Ce părere ai despre el?

— E cel mai bun soi de federal. Nu prea isteţ. Nu prea ambiţios.

Stan chicoti.

— Deci dacă ancheta o ia la vale…

— El încasează săpuneala. Oricum, cea mai mare parte din ea. Dacă federalii nu pot să-i dea de cap, cum naiba io poţi aştepta ca poliţia locală să reuşească?

— Dă bine în presă.

— Asta-i şi ideea. Să mutăm presiunea de pe capul lui Fred către federali. Sigur, noi o să urmărim îndeaproape tot ce fac ei.

— Dă-mi detaliile din culise.

Doral vorbi vreme de câteva minute, dar nu-i spuse lui Stan prea multe lucruri pe care acesta să nu le fi siiut deja sau pe care să nu le fi dedus. Când încheie, bătrânul întrebă:

— Niciun martor ocular?

— Nu.

— Atunci cum de i se pun toate în cârcă lui Coburn ăsta?

— Numai şapte angajaţi au pontat ieri-seară. Pune la socoteală venirea lui Sam, şi asta înseamnă că opt oameni erau aici la miezul

nopţii, când au început împuşcăturile. Coburn e singurul care nu apare pe nicăieri, în cel mai bun caz, e o persoană interesantă.

— Ce motiv ar fi avut?

— S-a luat în coarne cu şeful.

— Fapt sau presupunere?

Doral ridică din umeri.

— Fapt. Până când cineva o să spună altceva.

— Ce ştiţi despre individ?

— Păi, ştim că n-a fost prins încă, răspunse Doral exasperat. Oameni şi câini au cercetat toată zona pe unde se crede că ar fi fugit în pădure, dar n-a ieşit nimic la iveală. O cucoană care locuieşte pe aici zice că i-a dispărut barca cu vâsle, dar bănuieşte că au luat-o copiii vecinului şi n-au adus-o înapoi. Poliţiştii verifică pista asta. O să vedem.

— Tu de ce nu eşti pe urmele lui? Dacă cineva îl poate găsi…

— Fred a vrut să-l însoţească pe VanAllen până acolo, să se asigure că e văzut la televizor, să întărească ideea că federalii se ocupă de caz. Ca şef al administraţiei oraşului, l-am primit personal pe VanAllen în luptă.

Stan procesă toate informaţiile, apoi întrebă:

— Dar arma crimei?

— Legistul spune că Sam a fost omorât cu un pistol de calibru mare. Restul au fost doborâţi cu o puşcă automată.

— Şi?

Doral se întoarse către mentorul său.

— Nicio armă de foc n-a fost găsită la locul crimei.

— Lucru care conduce la presupunerea că acest

Coburn e înarmat până în dinţi.

— Şi n-are nimic de pierdut, ceea ce îl face periculos. Inamicul public numărul unu. Doral observă că fratele său le făcea cu mâna. Ăsta-i semnalul să-l salvez.

Îşi aruncă ţigara şi o strivi sub talpă.

— Spune-i lui Fred că o să mă alătur voluntarilor mai târziu în seara asta, zise Stan.

— De ce nu acum?

— Honor îmi pregăteşte cina în cinstea zilei mele.

— Acasă la ea? E drum lung până acolo. Când ai s-o convingi să se mute în oraş?

— Fac progrese, minţi Stan, ştiind că Doral îl tachina în legătură

cu permanenta neînţelegere dintre el şi nora lui.

Stan îşi dorea ca ea să se mute în oraş. Honor obiecta. O înţelegea că îşi dorea să stea în casa în care ea şi Eddie se instalaseră după ce se căsătoriseră. Puseseră mult suflet în transformarea ei într-un cămin şi îşi petrecuseră majoritatea weekendurilor trudind până când ajunsese să fie aşa cum şi-o doreau. Era firesc ca ea să se simtă puternic ataşată de locul acela.

Dar lui i-ar fi fost mai uşor să le vegheze pe ea şi pe Emily dacă cele două ar fi locuit mai aproape şi nu intenţiona să renunţe la dispută până când Honor nu avea să ajungă să-i dea dreptate.

Ne vedem după petrecere, îi spuse lui Doral. Dar n o să ne întindem până târziu.

Să sperăm că până atunci îl vom avea pe Coburn.

I) nea nu, în caz că nu ne vezi prin preajmă pe mine ori I… I red, întreabă în jur. O să avem nevoie de tine.

— O provocare?

— Nu pentru mine şi pentru Fred.

Coburn credea că Honor Gillette avea să se repeadă i profite de ocazia de a vorbi cu socrul ei, însă femeia mlică o obiecţie.

— Trebuie să ajungă abia după ora cinci şi jumătate. Până atunci tu vei fi plecat deja.

Şi el spera la fel. Dar nu voia ca bătrânul să-şi facă apariţia mai devreme. Făcu semn cu capul către telefonul pe care îl ţinea în mână.

— Inventează ceva. Convinge-l să nu vină.

Ea folosi apelarea rapidă pentru a suna.

— Nu încerca vreo şmecherie, o avertiză Coburn. Pune-l pe difuzor.

Honor făcu aşa cum i se ceruse, aşa că el putu auzi asprimea din glasul bătrânului atunci când acesta i răspunse:

— Honor? Am încercat să te sun mai devreme.

— Îmi pare rău. N-am putut să ajung la telefon.

Bărbatul întrebă numaidecât:

— S-a întâmplat ceva?

— Mă tem că petrecerea trebuie amânată. Eu şi Em ne-am îmbolnăvit. Un virus la stomac. Auzisem că circulă unul prin zonă. Doi copii de la şcoală…

— Vin spre voi.

Coburn scutură cu putere din cap.

— Nu, Stan! spuse ea repede. Te-am expune, şi n-are niciun rost să te molipseşti şi tu.

— Eu nu iau niciodată chestii de-astea.

— Ei bine, m-aş simţi îngrozitor dacă s-ar întâmpla. În plus, suntem bine.

— V-aş putea aduce nişte suc, biscuiţi.

— Am de toate. Şi ce-a fost mai rău a trecut. Em a reuşit să bea nişte Sprite. Acum trage un pui de somn.

Ne simţim puţin obosite, dar sunt sigură că e una dintre stările alea care trec în douăzeci şi patru de ore. O să-ţi organizăm petrecerea mâine-seară.

— Detest s-o amân. Lui Emily o să-i placă la nebunie cadoul ei.

Honor zâmbi trist.

— E ziua ta.

— Ceea ce-mi dă dreptul să-mi răsfăţ nepoata dacă aşa am poftă.

Zgomotele de fundal, care fuseseră puternice pe parcursul discuţiei, se transformară într-o hărmălaie.

— Ce-i cu gălăgia aia? Unde eşti? întrebă Honor.

— Tocmai plec de la depozitul Royale. Dacă ţi-a fost rău, poate n-ai auzit ce s-a întâmplat azi-noapte, zise el, apoi îi făcu rezumatul. Fred este în fruntea poterei. Doral m-a ţinut la curent.

Cu ochii la Coburn, femeia spuse:

— Omul pare periculos.

— Ar trebui să fie de-a dreptul înspăimântat. Deşi este zi de sărbătoare, toţi poliţiştii din cinci districte stau la pândă. Destul de curând o să-l fugărească până la vizuină pe criminalul ăsta, iar atunci o să aibă noroc dacă n-o să-l spânzure de primul copac. Toţi sunt nervoşi şi vor să-l răzbune pe Sam Marset.

— Vreo pistă nouă?

— Peste noapte s-a furat barca unei femei. Acum se fac verificări în privinţa asta. S-a implicat şi FBI-ul.

Honor scoase un murmur adecvat ce putea fi interpretat în mai multe feluri. Stan Gillette probabil înţelese că era obosită.

— Odihneşte-te cât poţi. O să te sun mai târziu ca să aflu cum vă simţiţi, dar, între timp, dacă ai nevoie de ceva…

— Te sun, promit.

Îşi luară rămas-bun, apoi Stan Gillette închise. Coburn întinse

mâna, iar Honor lăsă fără tragere de inimă telefonul în ea. Între timp bărbatul îşi folosea propriul mobil pentru a forma încă o dată numărul pe care îl apelase mai devreme. Auzi acelaşi mesaj înregistrat.

— Ce sărbătoare e?

— Ieri a fost patru. Din moment ce a picat într-o zi de duminică…

— Azi este ziua naţională. Fir-ar să fie! Nu m-am gândit la asta.

Băgă în buzunar ambele telefoane, după care rămase în loc, măsurând cutiile prin care intenţiona să scotocească.

— Cât o să doarmă copilul?

— O oră. Uneori ceva mai mult.

— OK, în dormitor.

Îi înghionti cotul, dar ea se împotrivi.

— De ce? Credeam că vrei să te uiţi prin dosare.

— O să mă uit. După.

Expresia de pe chipul ei îi trăda spaima.

— După?

— După.

Capitolul 9

O împinse uşor către dormitor. Inima îi bătea cu putere, şi, când intră în cameră, se uită înnebunită după o potenţială armă.

— Aşază-te pe pat.

Nu exista niciun obiect pe care să-l poată apuca şi folosi înainte ca el s-o împuşte, dar putea măcar să opună rezistenţă. Se întoarse cu faţa către bărbat şi întrebă pe un ton sfidător.

— De ce?

El îşi scoase pistolul de la brâu. Nu-l îndreptă spre ea, însă chiar şi faptul că îl ţinea pe lângă corp, lovindu-şi uşor coapsa cu ţeava, era o ameninţare suficientă.

— Stai pe marginea patului.

Honor făcu aşa cum i se ceruse, dar cu ostilitate.

Coburn merse cu spatele spre uşă şi ieşi în hol. Rămânând cu ochii pe ea, îşi folosi piciorul pentru a împinge cutia deschisă cu haine de pe coridor în dormitor, mişcând-o de-a lungul podelei din lemn până când o aduse lângă Honor.

— Alege nişte haine pe care să le pot purta. Pentru mine n-are nicio importanţă, dar pentru tine s-ar putea să aibă. Nu vrea să pângăresc vreo ţinută sacră.

Îi trebuiră câteva clipe pentru a înţelege că nu era pe cale de a fi violată şi că bărbatul nu voia de la ea decât un schimb de haine. Dar nu unele oarecare. Haine purtate de Eddie.

Dădu să-i spună că din partea ei n-avea decât să putrezească în ţoalele lui murdare de sânge. Însă atunci ar fi ales el însuşi ceva din cutie. Ce obţinea dacă refuza?

Îngenunche lângă cutie şi răscoli printre obiectele de îmbrăcăminte, alegând o pereche de blugi uzaţi şi un tricou cu emblema cu tigru a Universităţii de Stat din Louisiana. Le ţinu ridicate pentru ca el să le poată inspecta.

— Chiloţi? Şosete?

— N-am păstrat.

— OK, adu hainele cu tine în baie.

— În baie? Pentru ce?

— Un duş. M-am săturat de propria mea duhoare.

Honor se uită prin uşa ce ducea către baie, apoi întoarse ochii spre el.

— Lasă uşa deschisă. Poţi să mă vezi de aici.

— Nu-i o opţiune.

Bărbatul mişcă scurt ţeava pistolului în direcţia băii.

Ea se ridică încet şi merse până acolo. Coburn îi făcu semn să se aşeze pe capacul lăsat al vasului de toaletă. Se supuse, uitându-se cu teamă cum el închide uşa şi răsuceşte cheia.

Deschise uşa cabinei de duş şi porni apa, apoi, după ce puse pistolul pe un raft decorativ la care cu greu se putea ajunge, îşi scoase una câte una cizmele de cowboy. Urmară şosetele. Îşi smulse tricoul şi îl azvârli pe podea.

Honor se holba la liniile întretăiate de mortar de pe podeaua acoperită cu gresie, dar cu coada ochiului zări un bust suplu, cu un smoc de păr pe piept. Un tatuaj reprezentând o sârmă ghimpată înconjura bicepsul stâng.

Sperase că el avea să uite telefoanele mobile în buzunarele pantalonilor, dar îl văzu scoţându-le şi aşcându-le pe raft, lângă pistol. Mai scoase din buzunare 11 grămadă de monede şi o bucată de hârtie ce fusese împăturită într-un dreptunghi cam cât o carte de joc. Vi acestea ajunseră tot pe raft.

Apoi mâinile bărbatului se îndreptară către nasturiile la blugi şi desprinseră cu îndemânare metalul din găurile uzate. Fără niciun

scrupul, el îşi împinse pantalonii în jos şi îşi scoase picioarele din ei, împingându-i cu şutul la o parte. Ultima la rând fu o pereche de chiloţi.

Lui Honor îi bătea inima atât de tare, încât o auzea pulsând în timpane. Uitase, sau mai degrabă nu-şi înr uluise să-şi amintească, mirosul specific al unui bărbat gol, forma trupului bărbătesc, texturile care aţâţă e curiozitatea.

Poate pentru că se temea de Coburn, pentru că el i (-prezenta o ameninţare fizică, era profund conştientă de goliciunea lui aflată la doar câţiva centimetri distantă, emanând un foarte real, dominant şi primitiv aer de masculinitate.

Pe sub hainele lui Eddie, pe care le ţinea în poală, mâinile i se strânseră în pumni. În ciuda hotărârii ei i le-a nu se lăsa intimidată, îşi ţinuse ochii deschişi. Dar acum ei păreau să se închidă strâns din proprie voinţă.

După ceea ce păru a fi o veşnicie, îl simţi îndepărtându-se de ea şi intrând în cabina de duş. Nu închise uşa. Când jetul de apă fierbinte îl atinse, bărbatul oftă la propriu de plăcere.

Acesta era momentul pe care Honor îl aştepta. Sări în picioare, aruncă hainele pe podea şi, cu mâinile întinse, se repezi către raft.

Doar pentru a-l găsi gol.

— M-am gândit eu că o să încerci.

Furioasă, femeia se răsuci către cabina de duş. Relaxat, el învârtea între degete o bucată de săpun pentru a face clăbuc, în timp ce apa i se scurgea pe trup. fiu un zâmbet plin de îngâmfare, făcu semn cu capul către fereastra îngustă aflată sus, pe peretele cu duşul.

Cu un strigăt înăbuşit de deznădejde, Honor se aruncă spre uşă şi răsuci cheia. Reuşi chiar să tragă de uşă înainte ca o mână plină de săpun să ţâşnească peste umărul ei şi s-o trântească la loc, apoi să rămână lipită de ea. Cobum îşi aşeză cealaltă mână pe şoldul ei, apăsându-i osul cu podul palmei, mulându-şi palma şi degetele pe curbura abdomenului.

Urma udă a mâinii lui era la fel de clară şi de încinsă ca un fier roşu în vreme ce el se lipea de spatele ei, strivind-o între corpul său şi uşă. Cu coada ochiului văzu de aproape tatuajul reprezentând sârma ghimpată, ce părea acum la fel de nemilos ca bicepsul pe care îl înconjura.

Honor îngheţă de spaimă. Nici el nu se clinti, cu excepţia mişcărilor rapide în sus şi în jos pe care le făcea pieptul lui lipit de

spatele ei. Hainele ei acţionau ca un burete în contact cu pielea lui udă. Apa se scurgea de pe el şi picura pe dosul picioarelor ei dezgolite. Bulele de săpun se transformau în lichid pe mâna lui încă lipită de uşă.

Îi simţea răsuflarea accelerată şi fierbinte lângă gâtul ei. Bărbatul îşi lăsă capul în jos către umărul ei, chiar în clipa în care îşi împinse şoldurile în sus. Era o cât se poate de subtilă ajustare a celor două părţi ale corpului, perfect sincronizată şi potrivită. Dar suficientă pentru ca lui Honor să-i rămână aerul în gât.

— Doamne!

Cuvântul fu rostit sub forma unui geamăt abia auzit J ce venea din adâncul pieptului lui – şi nu era câtuşi de puţin inspirat de vreun sentiment religios.

Honor nu îndrăznea să-şi schimbe poziţia, nu îndrăznea nici măcar să respire, temându-se de ceea ce ar fi putut provoca fie şi cea mai mică mişcare.

Se scurse aşa o jumătate de minut. Tensiunea din trupul lui scăzu treptat, şi bărbatul îşi relaxă strânsoarea, dar numai puţin. Cu voce răguşită, spuse:

— Aveam o înţelegere. Cooperezi, nu ai de suferit.

— N-am avut încredere că o să respecţi înţelegerea.

Atunci suntem chit. Tocmai ţi-ai pierdut toate privilegiile. O eliberă şi se retrase. Aşază-te şi rămâi acolo, nil tel să fiu al naibii…

Îşi rosti fraza cu atâta emfază, încât nici nu se mai Irranjă să încuie la loc uşa băii. Lui Honor îi cedară genunchii chiar când ajunse lângă vasul de toaletă. Se lăsă 111 greutate pe el, recunoscătoare pentru susţinere.

Bărbatul se întoarse în cabina de duş, şi, chiar dacă nu se mai uită în direcţia lui, îl simţi ridicând bucata de ipun de pe podea, apoi spălându-se şi clătindu-se în mai multe rânduri, pentru a da jos murdăria de pe el.

Honor simţi mirosul şamponului ei când Coburn i lesfăcu dopul sticlei din plastic. Ştiind că el avea să fie nevoit să-şi vâre capul sub jetul de apă pentru a se clăti, NC întrebă dacă urma să găsească îndrăzneala de-a încerca din nou să iasă pe uşă. Dar nu avea încredere că picioarele o puteau susţine şi se temea de ceea ce urma să facă el dacă ea dădea iar greş.

Până să închidă el robinetele, încăperea devenise înceţoşată şi caldă din pricina aburului. Honor îl simţi întinzând mâna prin uşa

deschisă a cabinei de duş şi înşfăcând un prosop de pe suport. Câteva clipe mai târziu, Coburn luă vechii blugi ai lui Eddie şi îi îmbrăcă, după care îşi puse tricoul mov şi uzat.

— Îmi sângerează iar capul.

Când ridică privirea spre el, bărbatul încă se chinuia să-şi tragă cu o mână tricoul peste bustul umed, în timp ce cu cealaltă încerca să oprească hemoragia de la nivelul scalpului. Sângele de un roşu aprins i se scurgea printre degete.

— Ţine prosopul peste rană. Apasă cu putere. Se ridică „i deschise dulăpiorul pentru medicamente de deasupra chiuvetei. Ai face bine să stropeşti locul cu peroxid.

Îi întinse sticla. El desfăcu dopul şi procedă aşa cum i se sugerase, turnând din belşug soluţia direct peste rană. Honor se chirci.

— E adâncă? S-ar putea să ai nevoie de copci.

— E de ajuns pentru moment.

— Cum s-a întâmplat?

— Alergam cu capul plecat, încercând să văd pe unde calc. M-am izbit de o creangă joasă. Aruncă pe podea prosopul însângerat. De ce-ţi pasă ţie?

Femeia nu răspunse la întrebare, dar nu credea că el chiar aştepta o replică. Coburn luă obiectele de pe pervazul ferestrei din cabina de duş. Îşi strecură pistolul sub betelia blugilor lui Eddie. Erau puţin prea scurţi pentru el, observă Honor, iar talia era un pic prea largă. Telefoanele, banii şi acea ciudată bucăţică de hârtie intrară în buzunarele din faţă. Apoi, strângându-şi şosetele şi cizmele, el zise:

— Acum poţi să deschizi uşa.

În timp ce ieşeau din baie, Honor spuse:

— Cât stăteam încuiaţi aici, cineva ar fi putut să vină în căutarea ta. Ai fi rămas prins în capcană.

— M-am gândit la asta, dar nu mi-am făcut prea multe griji. Mulţumită socrului tău ştiu unde sunt concentrate căutările.

— De unde ai furat barca?

— De la câţiva kilometri de aici. O să dureze ceva până să-mi ia din nou urma.

— S'toţi siiguri? Doamna Arleeta Thibadoux miji ochii cu neîncredere. Că-s puşti nebuni şi răi, mereu se bagă în necazuri de un fel sau altu'. Io ere că iau droguri.

Tom VanAllen îi dăduse cuvântul lui Fred Hawkins, lăsându-l pe

ofiţerul de poliţie s-o intervieveze pe proprietara bărcuţei care dispăruse din zona în care Lee Coburn fusese văzut pentru ultima dată. Sau în care se considera că fusese văzut. Nu putea fi confirmat nici faptul că el era bărbatul pe care motociclistul cu pană de cauciuc îl văzuse alergând în pădure, dar numai asta aveau, aşa că urmăreau pista ca şi cum ar fi fost una serioasă.

Cei trei băieţi cu reputaţie îndoielnică, care locuiau la patru sute de metri de casa doamnei Thibadoux, fuseseră interogaţi şi şterşi de pe lista suspecţilor pentru furtul bărcii. Noaptea trecută, tinerii fuseseră în New Orleans împreună cu nişte prieteni şi hoinăriseră prin

< artierul Francez. Dormiseră – mai precis, leşinaseră – În duba unuia dintre acei prieteni şi abia se adunaseră în casa lor, mahmuri şi cu ochii împăienjeniţi, când polipii din Tambour venise să-i ia la întrebări.

Toate astea îi fuseseră explicate doamnei Thibadoux, i are nu era însă pregătită să-i excludă dintre vinovaţi.

— Chiar acu' câteva zile a trebuit să urlu la ei. I-am văzut colo la doc, făcându-şi de lucru cu barca mea.

— Prietenii lor pot să garanteze pentru locul în care. nu aflat de aseară de la opt, îi spuse Fred.

— Hmm! Bine. Femeia îşi trase nasul. Barca aia oriwm nu valora mult. N-am mai scos-o pe apă de când.1 murit soţu' meu. M-am gândit de multe ori s-o viind, da' n-am apucat. Rânji, dezvelind un loc gol în i me ar fi trebuit să se afle un dinte de o importanţă i ritică. O să facă mai mulţi bani acum, dacă ucigaşul ăla chiar a fugit în ea. În caz că o găsiţi, să nu lăsaţi pe nimeni să umble la ea.

— Nu, doamnă, n-o să lăsăm.

Fred îşi înclină pălăria spre ea în semn de salut, apoi îşi croi drum pe lângă prepelicarii tolăniţi pe veranda i i. În timp ce cobora treptele, despacheta o gumă de mestecat, oferindu-i pachetul lui Tom.

— Nu, mersi!

Tom îşi şterse o picătură de sudoare de pe frunte şi alungă roiul de ţânţari care prinseseră drag de el.

— Crezi că Lee Coburn i-a luat barca?

— Se poate să se fi desprins pur şi simplu de docul ei şi să fi plutit în voia curentului, răspunse Fred. Dar ea se jură că era bine legată. În orice caz, tre' să presupune-mă de vină a fost Coburn şi să încercăm s-o găsim.

Frustrarea făcu replica lui Fred să pară seacă, rostită mecanic. Tom îşi dădea seama că răbdarea ofiţerului de poliţie se împuţina. Cu cât Coburn petrecea mai mult îi m^2 în libertate, cu atât mai mari erau şansele lui de a scăpa. Fred începea să simtă presiunea. Molfăia de zor guma de mestecat.

— M-au sunat de la birou în timp ce tu discutai cu doamna Thibadoux, spuse Tom. Cercetarea camioanelor n-a scos nimic la iveală.

Primul lucru pe care îl făcuse noaptea trecută, după ce primise semnalul de alarmă cu privire la crime, fusese să ordone ca toate camioanele din flota Royale să fie oprite din drumurile lor şi verificate în amănunt.

— Nici nu mă aşteptam, replică Fred. Dacă Lee Coburn ar fi avut un complice care să-l ia într-unul dintre camioanele companiei ori vreun amic care să-i ofere o cale de scăpare, ar fi putut coborî din maşină oriunde pe parcurs.

— Ştiu asta, zise Tom nervos. Dar şoferii tot sunt reţinuţi şi chestionaţi. Şi, folosind declaraţiile de expediţie ale firmei, îi verificăm pe toţi cei care s-au aflat în depozitul ăla în ultima lună. Coburn ar fi putut să încheie o alianţă cu cineva care a lucrat pentru vreunul dintre partenerii de afaceri ai companiei Royale. Poate cu mai mulţi.

— Nu lipseşte nimic din depozit.

— Din câte ştim noi, sublinie Tom. Coburn ar fi putut să fure de ceva vreme, puţin câte puţin, şi fără să fie prins. Poate că delapidarea a fost dată în vileag abia ieri, şi, când Sam i-a cerut socoteală, el a luat-o razna. Oricum, am agenţi care lucrează la teoria asta.

Fred ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că timpul şi forţa de lucru ale guvernului federal erau irosite. Zise pe un ton sardonic:

— Poţi să-l iei la întrebări pe Coburn despre asta când

O să-l prindem.

— Dacă o să-l prindem noi.

— Noi o să fim, mârâi Fred cu hotărâre. O să rămână în zonă ori, altfel eu nu sunt pe trei sferturi Coonass.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Îl simt, ca şi cum mi s-ar ridica părul de pe ceafă.

Tom nu-l contrazise. Unii poliţişti aveau abilităţi înnăscute de rezolvare a crimelor care îi inspiraseră

În alegerea carierei. Tom nu era unul dintre ei. El îşi dorise dintotdeauna să fie agent FBI, să lucreze în mediul respectiv, dar nu se amăgise niciodată crezând că ar avea puteri extraordinare de detectare ori de deducţie. Se baza strict pe antrenament şi pe rutină.

Ştia că nu amintea de imaginea sexy şi strălucitoare a unui agent FBI portretizat de Hollywood: bărbaţi i u ochi de oţel, cu fălci puternice, care sfidează gloanţele mitralierelor în timp ce fugăresc gangsteri în maşini rapide.

Pericolele cu care se confrunta Tom erau de o cu totul altă natură.

Îşi drese glasul pentru a alunga acest gând tulburător.

— Deci crezi că acest Coburn e pe acolo, pe undeva.

Îşi făcu mâna streaşină la ochi, pentru a se proteja de soarele care nu coborâse încă dincolo de linia copacilor. Auzea elicopterul folosit la căutări învârtindu-se prin iipropiere, dar nu reuşea să-l vadă în lumina puternică.

— Elicopterul ar putea să repereze barca.

— Ar putea. Dar probabil n-o s-o facă.

— Nu?

Fred îşi mută guma de mestecat în cealaltă parte a gurii.

— E acolo sus de aproape două ore. După părerea mea, Coburn e prea isteţ ca să se lase văzut atât de uşor. Nu-i ca şi cum elicopterul ăla s-ar putea furişa prin spatele lui. Între timp, noi avem bărci ale poliţiei care bat kilometri de…

Un fluierat ascuţit le atrase atenţia înspre docul dărăpănat aflat la aproape cincizeci de metri de locuinţa doamnei Thibadoux. Doral Hawkins îşi flutura braţele deasupra capului. VanAllen şi Fred alergară în josul pantei acoperite cu iarbă pe care erau presărate gunoaie, vechituri de pe la talciocuri, care fuseseră cumpărate, apoi lăsate la mila aerului sărat.

Li se alăturară lui Doral şi câtorva poliţişti în uniformă care stăteau grupaţi în jurul unei zone de pe malul apei.

— Ce-ai găsit, frate? întrebă Fred.

— O urmă parţială de picior. Şi, chiar mai bine, sânge.

Doral arătă cu mândrie spre ceea erau, fără îndoială, nişte stropi de sânge lângă o adâncitură vizibilă în noroiul rece.

— Mama mia!

Fred se lăsă pe vine pentru a cerceta mai bine primul indiciu

real pe care îl găsiseră.

— Nu te entuziasma prea tare! spuse Doral. Pare a fi călcâiul unei cizme de cowboy. l-ar putea aparţine unuia dintre adolescenţii ăia idioţi despre care tot trăncănea bătrâna.

— Ea zicea că au fost aici, la doc, acum câteva zile, sublinie Tom.

— O să le verificăm încălţările, spuse Fred. Dar se pare că uneia dintre cucoanele care lucrează în birourile Royale i-a căzut cu tronc Coburn. L-a descris în amănunt. Până la cizme. Rânji înspre ceilalţi doi bărbaţi. Zicea că nu l-a văzut niciodată purtând altceva decât cizme de cowboy.

— Ce părere ai despre sânge? întrebă Tom.

— Sunt doar câteva picături, nu o baltă, deci nu poate fi rănit prea tare. Fred îşi plesni coapsele în timp ce se ridică şi striga spre unul dintre ceilalţi poliţişti. Cheamă-i încoace pe băieţii de la laboratorul din subordinea şerifului. Mai pune doi oameni să se ocupe de îngrădirea zonei. Pe o rază de şase metri. De la casă până la apă. Şi spuneţi-i doamnei Thibadoux să-şi ţină departe afurisiţii ei de câini.

— S-ar putea ca ei să-i ia urma lui Coburn, spuse Tom cu speranţă.

Fred îl luă în râs.

— Nu haita aia jalnică. Unde erau când Coburn îi fura barca?

Bună întrebare. Oameni străini se învârteau pe toată proprietatea şi niciunul dintre câini nu mârâise măcar.

Doral, care se uitase în lungul apei leneşe a râului, îşi folosi degetul mare pentru a-şi împinge şapca spre ceafă.

— Nu-mi place să vă tai cheful, dar, dacă Lee Coburn a pornit pe râu de aici…

Am pus-o, completă Fred, înţelegând ce voia să spunfl geamănul său.

Exact la ce mă gândeam, replică Doral cu tristeţe. Tom detesta să-şi arate ignoranţa, dar trebuia să întrebe.

La ce te gândeai?

l ai, începu Doral, de aici Coburn ar fi putut s-o ia în oricare dintre cele cinci direcţii.

Arătă spre afluenţii ce se reuneau în cea mai lată poroiine a râului din spatele proprietăţii Thibadoux.

roate alea cinci canale se ramifică în altele, care la i i udul lor se despart în altele. E o reţea. Care ne lasă cu I iiimetri întregi de ape şi

mlaştini de acoperit. Entuzii unul lui Fred se risipise repede. Cu ochii spre privelişti împânzită de ape, îşi puse mâinile în şolduri. Fir-ar! A r fi trebuit să-l avem deja în custodie pe ticălos.

N-am să te contrazic în privinţa asta, spuse Doral.

— A lucrat la docul de încărcare, pentru Dumnezeu! inArâi Fred. Cât de isteţ poate să fie?

lom se abţinu să atragă atenţia asupra a ceea ce era i vident, dar zise:

— E ca şi cum ar fi ales intenţionat punctul ăsta, nu?

I i şi cum ar fi ştiut că pâraiele se unesc aici.

Cum se poate să fi ştiut dacă nu era de prin partea li u ului? întrebă Doral.

Ered scoase cocoloşul de gumă din gură şi îl aruncă în ana întunecată şi mohorâtă a râului.

Înseamnă că avea pregătit un traseu de fugăv Telefonul mobil al lui Tom începu să vibreze. îl scoane din buzunar.

— Soţia mea, le spuse celor doi bărbaţi.

Ai face bine să răspunzi, zise Fred.

Tom nu povestise nimănui despre situaţia de acasă.

Iar era sigur că lumea vorbea despre asta pe la spatele lui. Lanny nu era pomenit niciodată, dar toţi cei care n cunoşteau pe soţii VanAllen, fie şi după nume, ştiau li Npre fiul lor. O persoană cu un handicap atât de grav a Lanny trezea mila şi curiozitatea, motiv pentru care

Îl un şi Janice nu-l scoseseră niciodată în public. Nu voiseră să se scutească doar pe ei, ci şi pe neajutoratul lor cap" de umilinţa de-a îndura privirile holbate ale oamenilor

Până şi prietenii lor – foştii lor prieteni – dovediseră o curiozitate morbidă care devenise atât de jenantă, încât el şi Janice rupseseră toate legăturile. Nu mai socializau cu nimeni. În plus, prietenii lor dăduseră naştere unor copii normali şi sănătoşi. Era dureros să-i audă povi tind despre piese de teatru de la şcoală, despre petreceri aniversare şi meciuri de fotbal.

Tom se întoarse cu spatele şi răspunse la telefon.

— E totul în regulă?

— E bine, răspunse soţia. Am sunat doar să aflu ce mai faci. Cum merge?

— De fapt, tocmai am făcut un progres neaşteptat, îi împărtăşi

cea mai recentă descoperire. Vestea bună e că probabil i-am luat urma. Vestea proastă e că duce spre râu. E al naibii de mult teren mlăştinos de acoperit.

— Cât o să mai stai?

— Eram pe cale să mă întorc. Dar nu mă aştepta cu cina. Trebuie să trec pe la birou înainte de a veni acasă. Cum se simte Lanny?

— Mereu mă întrebi.

— Mereu vreau să ştiu.

Ea oftă.

— E bine.

Tom dădu să-i mulţumească pentru informaţie, când îşi înghiţi cuvintele. I se părea deranjantă senzaţia asta că trebuia să-i mulţumească pentru răspunsul la o întrebare legată de bunăstarea fiului lor.

— Ne vedem ceva mai târziu, spuse şi închise imediat

Descoperirea urmei şi a sângelui îi înviorase pe poliţiştii apatici implicaţi în căutări. Fuseseră trimişi oameni să aducă noi câini de urmă. Doamna Thibadoux ţipa de pe veranda ei din spate că cineva o să trebuiască să plătească pentru eventualele stricăciuni aduse curţii sau docului ei. Fred şi Doral nu o luară în seamă în timp ce reorganizau şi împărţeau responsabilităţile.

Tom se gândi că era un moment bun ca el să o şteargă. Plecarea lui avea să treacă neobservată, şi nu urma să i se simtă lipsa.

Capitolul 10

Întunericul avea să îngreuneze căutarea lui Coburn.

Ceea ce-l făcea pe Arhivar nefericit să vadă că soarele «punea.

Execuţia lui Sam Marset necesitase o întreagă săptămână de gândit şi plănuit, iar Arhivarul îşi luase inima în dinţi pentru a înfrunta repercusiunile. O reacţie adversă era de aşteptat, chiar de dorit, căci, cu cât era mai mare uimirea colectivă în faţa unei asemenea fapte sângeroase, cu atât mai puternic era impactul asupra celor i cărora trebuia să li se dea o lecţie.

Un exemplu potrivit: poliţistul de la rutieră. Procesiunea de la înmormântarea lui se întinsese pe kilometri întregi. Poliţişti în uniformă din numeroase state veniră pentru a lua parte la ea, neştiind, sau nepăsându-le, < a omul fusese un ticălos amoral care lua şpagă pentru a închide ochii ori de câte ori camioane încărcate cu droguri, arme sau chiar fiinţe umane călătoreau de-a lungul porţiunii

de autostradă pe care patrula el.

Arhivarului i se mai raportase şi că, din când în când, poliţistul se folosea de una dintre fete înainte de a o i rimite înapoi în infernalul compartiment pentru marfă «I vehiculului care o transporta. Se spunea că prefera virginele – şi nu le returna în starea în care le găsise.

Când trupul îi fusese descoperit la volanul maşinii ale de poliţie, cu capul aproape retezat, editorialiştii şi analiştii de la televiziuni condamnaseră violenţa, cerând ca ucigaşul poliţistului decorat să fie prins şi pus să ispăşească pedeapsa maximă pentru măcel. Dar, după câteva zile, revolta publicului se îndreptase către ştirea de ultimă oră despre externarea prematură de la dezintoxicare a unei starlete de la Hollywood.

Acesta era semnul declinului moral al societăţii moderne. Dacă nu reuşeşti să te ridici deasupra, poţi foarte bine să te laşi dus de val. Ajuns la această concluzie cu câţiva ani în urmă, Arhivarul se apucase să clădească un imperiu. Nu în industrie ori în lumea artelor, nici în finanţe sau pe piaţa imobiliară, ci în domeniul corupţiei. Acesta era capitalul lui de bază. Lucrând numai cu această marfă, afacerea înflorise.

Pentru a reuşi în orice demers, trebuie să fii neîndurător. Să acţionezi cu hotărâre şi curaj, fără a lăsa nimic neterminat şi fără a le arăta milă competitorilor sau trădătorilor. Ultima persoană care aflase pe propria piele de regulile Arhivarului fusese Sam Marset. Dar Marset era fiul preferat al oraşului Tambour.

Aşa că, în timp ce soarele cobora dincolo de linia orizontului, iar întunericul începea să-şi facă simţită prezenţa, Arhivarul admitea că undele stârnite de uciderea lui căpătaseră proporţiile unui val mareic.

Totul din cauza lui Lee Coburn.

Care trebuia găsit. Redus la tăcere. Exterminat.

Arhivarul era încrezător că toate astea aveau să se întâmple. Oricât de priceput se credea omul, nu putea scăpa din inevitabila lui plasă larg întinsă. Probabil urma să fie ucis de către nerăbdătorii, dar stângacii lui urmăritori. Dacă nu, avea să fie luat în custodie, iar atunci urma să apeleze la Diego pentru a scăpa de problemă. Diego se pricepea de minune să acţioneze pe furiş. Urma să găsească o cale de a ajunge la Coburn într-un moment de neatenţie. Avea să-şi mişte cu îndemânare şişul şi să simtă în mâini şuvoiul fierbinte de sânge.

Arhivarul îl invidia pentru asta.

Până la apus, casa lui Honor arăta ca după furtună.

Emily se trezise din somn la fel ca în fiecare zi. O cutie cu suc, un pachet de biscuiţi şi timp nelimitat la televizor o ţinuseră liniştită. Însă nici măcar DVD-urile ei preferate de la Disney nu-i puteau distrage complet atenţia de la musafirul lor.

Fetiţa încercase să poarte un dialog continuu cu Coburn, sâcâindu-l cu întrebări, până când Honor îi închisese gura cu o asprime ce nu-i stătea în fire.

— Lasă-l în pace, Emily!

Se temea că flecărelile fiicei ei, ca să nu mai vorbim despre cântecele lui Elmo, aveau să-l enerveze până într-acolo încât să ia măsuri drastice pentru a le pune capăt.

În timp ce bărbatul scormonea prin fiecare carte de pe i în urile din sufragerie, Honor îi spuse lui Emily că omul via în căutarea unei comori şi că nu voia să fie deranjat.

I i i iţa păruse a se îndoi de explicaţie, dar se întorsese la Ulmul ei de desene animate fără să comenteze.

I) upă-amiaza se scurgea încet. Era cea mai lungă din viaţa lui Honor, mai lungă chiar decât zilele ce se succedaseră după moartea lui Eddie, care luaseră înfăţişarea unui coşmar din care nu se putea trezi. Atunci timpul încetase să mai aibâj/reo importanţă. Fiecare oră se topea în următoarea. În vreme ce ea trăia într-o stare de amorţeală, zilele treceau aproape neluate în seamă.

Dar azi timpul era extrem de important. Fiecare secundă conta. Căci, în cele din urmă, secundele aveau-n se sfârşească.

Iar el urma să le omoare.

De-a lungul zilei, refuzase să accepte finalul acesta, minându-se că recunoaşterea acestui fapt l-ar transforma într-o certitudine. Dar, pe măsură ce după-amiaza se apropia de sfârşit, nu se mai putea amăgi. Orele erau pe ivi minate pentru ea şi pentru Emily.

În timp ce Coburn răsturna cu fundul în sus pieselei în mobilier pentru a le verifica părţile de jos, Honor se agăţa de o singură rază de speranţă: el nu le ucisese imediat, ceea ce ar fi fost mai eficient decât să trebuiască să în facă faţă. Presupunea că fuseseră cruţate de o moarte I n iscă doar fiindcă bărbatul o credea utilă în căutările sale. Dar, dacă se convingea că ea nu ştia nimic, iar utilitatea ei lua sfârşit, atunci ce avea să se întâmple?

Amurgul puse stăpânire pe ultimele raze de soare, iar

speranţele lui Honor se stinseră odată cu ele.

Coburn aprinse o veioză şi cuprinse cu privirea haosul pe care îl stârnise în ordonata ei casă. Când ochii i se opriră asupra lui Honor, femeia observă că erau roşii, făcând ca irisurile albastre să pară aproape sălbatice, vlipind spre ea din orbitele adânc încercănate. Era un fugar, un om cu o misiune pe care nu reuşise s-o îndeplinească, un om ale cărui frustrări ajunseseră la limită.

— Vino încoace!

Inima lui Honor începu să bată dureros de puternic şi de iute. Oare ar trebui să se arunce peste Emily în încercarea de a o proteja, sau să-l atace, sau să-i implore mila?

— Vino încoace!

Păstrând un aer netulburat, se apropie de el.

— O să mă apuc să sfărâm pereţii şi tavanele, să smulg podelele. Asta vrei?

Honor aproape că leşină de uşurare. Cobum nu terminase încă. Ea şi Emily mai aveau timp. Mai exista o speranţă de salvare.

Negarea faptului că în casa ei s-ar fi găsit o comoară nu ştirbise hotărârea bărbatului, aşa că recurse la o altă abordare.

— Ţi-ar lua foarte mult timp. Acum, că s-a întunecat, ar trebui să pleci.

— Nu înainte de a lua lucrul pentru care am venit.

— E important?

— Nu m-aş fi căznit atât dacă n-ar fi fost.

— Orice ar fi, ai petrecut ore preţioase căutându-l în locul greşit.

— Nu cred.

— Eu ştiu. Nu e aici. Aşa că de ce nu pleci cât încă ai o şansă de a scăpa?

— Te preocupă bunăstarea mea?

— Pe tine nu?

— Care-i cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla?

— Ai putea muri.

Coburn ridică dintr-un umăr.

— Atunci o să fiu mort şi n-o să-mi mai pese de nimic din toate astea. Dar, în momentul de faţă, sunt viu şi îmi pasă.

Honor se întrebă dacă pe el gândul la propria moarte îl lăsa cu adevărat indiferent, dar, înainte de a da glas acestei nedumeriri, Emily spuse cu glas subţire:

— Mami, când vine bunicul?

DVD-ul se terminase, iar pe ecranul televizorului nu mai rămăseseră decât focuri de artificii. Emily stătea lângă ea, ţinându-l pe Elmo în îndoitura braţului. Honor se lăsă în genunchi şi îşi trecu mâna peste spatele fetiţei.

Până la urmă bunicul n-o să mai vină în seara asta, umpo. O să organizăm mâine petrecerea. O să fie chiar urni bine, continuă repede, pentru a preveni protestul pe care îl vedea formându-se pe buzele lui Emily. Pentru că, prostuţa de mine, am uitat să cumpăr coifuri de petrecere. Nu putem să organizăm petrecerea bunicului iară coifuri. Am văzut unul care arată ca o diademă.

— Ca a lui Belle? întrebă micuţa, referindu-se la personajul de pe DVD.

— Exact ca a lui Belle. Cu steluţe pe el. Coborându-şi vi >cea la nivelul unei şoapte entuziasmate, adăugă: Şi bunicul mi-a spus că are un cadou-surpriză pentru tine.

— Cee?

— Nu ştiu. Dacă mi-ar fi spus, n-ar mai fi fost o surpriză, nu?

Acum lui Emily îi sclipeau ochii.

— Mai pot să mănânc pizza la cină?

— Sigur. Plus o prăjitură.

— Ura!

Emily alergă înspre bucătărie. Honor se ridică şi se întoarse cu faţa spre Cobum.

— Pentru ea e trecut de ora cinei.

Bărbatul îşi prinse buza de jos între dinţi, aruncă o privire către bucătărie, apoi făcu semn cu bărbia în direcţia respectivă.

— Mişcă-te repede.

Asta n-avea să fie o problemă, căci, până să intre ei în bucătărie, Emily îşi scosese deja pizza din congelator.

— Vreau cu pep roni.

Honor încălzi micul blat în cuptorul cu microunde. („And îl aşează în faţa fetiţei, Cobum întrebă:

— Mai ai din alea?

Îi încălzi şi lui o pizza, şi, când i-o servi, bărbatul mân«à la fel de lacom ca la prânz.

— Tu ce mănânci, mami?

— Mie nu mi-e foame.

Coburn o privi, cu o sprânceană arcuită.

— Virus la stomac?

— Poftă de mâncare tăiată.

El ridică din umeri cu indiferenţă, se duse la congelator şi se servi cu încă o pizza.

Când veni vremea pentru prăjitura lui Emily, micuţa insistă să ia şi Honor una.

— Ca să fie o petrecere adevărată, ciripi ea.

Femeia aşeză două prăjituri pe farfurii din carton cu personajul Dora Exploratoarea şi, pentru a-i face plăcere lui Emily, le servi ceremonios.

— Nu uita de bombonele.

Honor aduse borcanul de pe masa de lucru şi i-l dădu fiicei sale. Coburn se pregătea să muşte din prăjitura lui, când Emily îl plesni peste mâna pe care o ţinea pe masă. Bărbatul şi-o trase înapoi de parcă ar fi fost muşcat de o cobră.

— Musafirii primii. Îţi trebuie bombonele.

El se uită în jos la borcanul întins de copilă de parcă ar fi văzut o piatră de pe lună, apoi rosti un „mulţumesc" răguşit, îl luă, scutură bomboanele peste prăjitură, apoi îi înapoie borcanul.

Era agitat, cu nervii întinşi la maximum din pricina extenuării, ale cărei semne deveniseră mai vizibile. Lustra de deasupra mesei îi arunca umbre peste pometii proeminenţi, făcând ca partea de jos a feţei lui să pară mai uscăţivă şi mai încordată. Poziţia umerilor şi ritmul greoi al respiraţiei erau dovezi ale stării sale de oboseală. Honor îl surprinsese de câteva ori clipind iute, ca pentru a ţine somnul la distanţă.

Gândindu-se că osteneala avea să-i încetinească reacţiile şi să-i amorţească simţurile, Honor se hotărî să stea la pândă, aşteptând o ocazie de a-şi face mişcarea. Avea nevoie doar de o nanosecundă de slăbiciune, de o clipă în care să-l prindă cu garda jos.

Problema era că şi ea se simţea extenuată. Emoţiile, variind de la groază la furie, fuseseră supraîncărcate de-a lungul întregii zile, lăsând-o complet secătuită de energie. Ora de culcare a lui Emily veni ca o uşurare. Honor o schimbă pe fetiţă în pijama.

În timp ce micuţa folosea baia, Honor îi spuse lui Coburn:

Poate să doarmă în patul meu.

Poate să doarmă în patul ei.

— Dar, dacă stă cu mine, poţi să ne supraveghezi pe umAndouă în acelaşi timp.

HI scutură o dată ferm din cap în semn de negare, i) discuţie în contradictoriu nu şi-ar fi avut rostul. I i n-ar fi plecat din casă fără Emily, iar Coburn ştia tuia. Separându-le, se asigura că Honor nu avea să în I I ce să fugă.

În timp ce ea citea povestea obligatorie înainte de ilicăre, Coburn scotocea prin dulapul lui Emily, în lingând la o parte umeraşele şi lovind uşor peretele din paté. Înlătură pantofii din partea de jos şi lovi scându-i de cu călcâiul cizmei sale de cowboy, ascultând pentru i şi da seama dacă exista un loc gol.

Strânse în mâini fiecare jucărie de pluş, ceea ce o făcu pe Hmily să chicotească.

Nu uita să-l iei în braţe pe Elmo, spuse ea, şi îi întinr încrezătoare jucăria.

Bărbatul o răsuci şi smulse ariciul de pe cusătura din «paté.

— Nu! strigă Honor.

El îi aruncă o privire plină de suspiciune.

— E doar accesul la baterie, spuse femeia, ştiind că I mily ar fi traumatizată dacă l-ar vedea pe Elmo evisceuit. Te rog!

Coburn examină interiorul jucăriei, ba chiar scoase I aieriile şi verifică ce era sub ele, dar, în cele din urmă, mulţumit că păpuşa nu ascundea nimic, o închise şi i-o iiiapoie copilei.

Honor continuă să citească. Povestea ajunse la sfâr –, nul ei fericit. Ascultă rugăciunea de seară a lui Emily,"; arută pe ambii obraji, apoi o îmbrăţişă mai strâns a de obicei, prelungind gestul deoarece se temea că ar l rutea fi ultima dată când îşi învelea fiica pentru somnul le noapte.

Încercă să păstreze momentul, să-l închidă în inima, a în mintea ei, memorând mirosul şi atingerea trupşoi ului dulce al lui Emily, care părea incredibil de mic, de fragil şi de vulnerabil. Dragostea maternă îi sfredeli inima.

Dar în cele din urmă trebui să se desprindă. O culcă pe Emily pe perna ei şi se sili să iasă din cameră. Coburn stătea la pândă pe hol, chiar în faţa uşii. Când Honor o închise, ridică ochii spre masca imperturbabilă de pe chipul lui.

— Dacă… îmi faci ceva, te rog, n-o lăsa să vadă! Ea nu reprezintă o ameninţare. N-ar servi nici unui scop să-i faci rău. Ea…

Un telefon mobil începu să sune.

Constatând că era al ei, Coburn îl scoase din buzunar, se uită la ecran şi i-l întinse.

— La fel ca mai înainte. Pune-l pe difuzor. Află ce poţi despre căutarea mea, dar să nu bată la ochi.

— Bună, Stan, răspunse Honor.

— Cum te mai simţi? Emily e OK?

— Ştii cum sunt copiii. Îşi revin după chestiile astea mai repede decât adulţii.

— Atunci, petrecerea rămâne pentru mâine-seară?

— Sigur că da. Uitându-se în ochii injectaţi ai lui Coburn, întrebă: Vreo veste despre fugar?

— Încă umblă liber, dar e numai o chestiune de timp. Circulă deja de aproape douăzeci şi patru de ore. Ori a murit, ori este într-atât de slăbit încât va deveni o pradă uşoară.

Îi povesti despre barca furată şi despre locul în care Coburn o pusese în mişcare.

— Zeci de bărci cercetează cursurile de apă şi o vor face toate noaptea. Întreaga zonă e plină de oameni ai legii.

— Dar dacă el are o barcă…

— Din câte am înţeles, nu e una de nădejde. Nimeni nu crede că o să-l ducă prea departe.

— S-ar putea să se fi scufundat deja, se aventură Honor.

— Atunci, dacă nu s-a scufundat şi el cu ea, o să-i luăm urma. Au urmăritori şi câini excelenţi care iau la pas solul.

O îndemnă să se odihnească, apoi îşi urară „noapte bună" şi închiseră. În timp ce Coburn îi lua telefonul din mână, Honor se simţi descurajată. Noutăţile primite de la Stan nu prevesteau nimic bun pentru ea şi I nuly. Pe măsură ce şansele lui Coburn se împuţinau, l i fel se întâmpla şi cu ale lor.

Dar, în loc să dezvăluie deznădejdea pe care o simţea, «coase în evidenţă lipsa de speranţă a situaţiei lui.

În loc să spargi pereţii casei mele, de ce nu pleci din /onă cât mai poţi? Ia maşina mea. De acum şi până la ziuă ai putea ajunge…

Cuvintele i se opriră brusc atunci când auzi hârâilul înfundat al unui motor apropiindu-se, devenind tot mai puternic. Se răsuci de lângă Coburn şi ţâşni spre uşa sufrageriei.

Dar, dacă reflexele lui fuseseră încetinite de oboicală, acum erau

înviorate de zgomotul bărcii cu moţi a. O prinse înainte ca ea să ajungă la jumătatea încăperii. Cu un braţ, îi cuprinse talia strâns, ca lui r-un cleşte, şi o trase lângă el, în timp ce cu cealaltă mână îi apăsă puternic gura.

— Nu te prosti acum, Honor! îi şopti la ureche. Ieşi până să ajungă ei pe verandă. Vorbeşte suficient de tare încât să te aud. Dacă simt că încerci să le transmiţi vremi semnal, n-o să stau pe gânduri înainte să acţionez. Aminteşte-ţi că pentru ei sunt o „pradă", aşa că n-am nimic de pierdut. Înainte să faci pe isteaţa, imaginează-ţi cum stau aplecat deasupra patului fetiţei tale.

Motorul bărcii mergea acum în gol. Honor văzu lumini dansând printre copaci, auzi voci masculine.

— Ai priceput? repetă el, scuturând-o uşor.

Ea încuviinţă din cap.

Coburn îi dădu drumul treptat şi îşi retrase mâna de I (buzele ei. Honor se întoarse cu faţa către el. Printre pâfâieli, spuse:

— Te rog, nu-i face rău!

— De tine depinde. O răsuci, apoi îi împinse partea i le jos a coloanei cu ţeava pistolului. Du-te!

Ei îi tremurau picioarele. Apucă mânerul uşii şi impiră adânc de câteva ori, apoi deschise uşa încet şi ieşi ne verandă.

Doi bărbaţi veneau pe cărarea dinspre doc, cercetând proprietatea cu luminile lanternelor, razele puternice pătrunzând prin tufişuri. Aveau insigne prinse pe cămăşile de la uniforme şi purtau tocuri pentru arme. Unul din ei ridică mâna în semn de salut.

— Dumneavoastră sunteţi, doamnă Gillette?

— Da.

— Nu vă alarmaţi, doamnă. Suntem ajutoare de şerif.

Amintindu-şi instrucţiunile lui Coburn, Honor coborî treptele verandei până la nivelul solului. Ştia că el avea s-o urmărească de la fereastra dormitorului lui Emily. Avertismentul lui îi răsuna în minte, lăsându-i un gol în stomac.

Încercând să-şi deghizeze frica în curiozitate, întrebă:

— S-a întâmplat ceva? Ce pot face pentru voi?

Cei doi se prezentară cu numele şi cu datele de identificare.

— Îl căutăm pe cel suspectat pentru crimele de azi-noapte din Tambour.

— Am auzit despre ele. A fost îngrozitor!

— Da, doamnă. Avem motive să credem că suspectul se află încă în zonă.

— Oh!

Ajutorul de şerif făcu un gest liniştitor în aerul dintre ei.

— Ar putea fi la câţiva kilometri de aici, dar umblăm pe la toate casele aflate de-a lungul apei ăsteia, în speranţa că ne poate oferi cineva informaţii utile.

Făcu o descriere de bază a bărbatului care se ascundea în casa ei. Honor şi-l imagină stând deasupra lui Emily cu un pistol în mână.

Aşa se face că, atunci când cel de-al doilea ajutor de şerif o întrebă:

— Aţi văzut pe cineva care să corespundă acestei descrieri, doamnă?

Ea răspunse numaidecât:

— Nu!

— A trecut cineva azi pe aici într-o barcă mică?

Honor scutură din cap.

Dar n-am fost atentă în mod deosebit. Mie şi fetei inele ne-a fost rău din cauza unui virus la stomac.

— Îmi pare rău să aud asta.

ba primi replica înclinând uşor din cap.

Sunteţi singură aici, doamnă?

Doar eu şi fiica mea.

Păi, vă rog să fiţi cu ochii în patru, doamnă Gillette, fi, dacă vedeţi ceva neobişnuit, sunaţi imediat la 911.

Sigur că da.

Şi cel mai bine ar fi să ţineţi toate uşile şi ferestrele închise.

Aşa fac întotdeauna.

Unul din ajutoarele de şerif îşi înclina deja pălăria.

Vlălalt făcu un pas în spate.

brâu pe cale să plece! Ce putea să facă? Trebuia să l-ai a ceva! Un semn cu mâna?

„Pentru ei sunt o «pradă», aşa că n-am nimic de pierdut".

N-o să vă mai deranjăm. Să aveţi o seară bună.

Se întoarseră şi începură să se îndepărteze.

Nu-i putea lăsa să plece! „Pentru Dumnezeu, fă ceva.

I lonor!" Dar ce putea face fără să pună în pericol viaţa lui Emily?

„De tine depinde”.

Da, de ea depindea. De ea depindea să salveze viaţa lllcei ei. Dar cum? Cum?

Brusc, unul din ajutoarele de şerif se răsuci.

— Oh, doamnă Gillette?

Honor îşi ţinu răsuflarea.

— L-am cunoscut pe soţul dumneavoastră, zise el. A fost un ofiţer de ispravă.

Inima ei se frânse şi odată cu ea speranţa de a-i averti-U asupra pericolului iminent în care se afla.

— Mulţumesc, murmură.

Apoi bărbatul îşi atinse din nou borul pălăriei, se întoarse şi continuă să meargă în josul pantei, către doc.

Honor se răsuci, urcă treptele şi reintră în casă. Coburn stătea în deschizătura dintre sufragerie şi hol, între ea şi Emily.

— Aprinde lumina de pe verandă. Stai acolo să te vadă şi fă-le semn cu mâna.

Îi urmă instrucţiunile, îndoindu-se că ajutoarele de şerif aveau să se uite în spate către ea, însă, chiar şi dacă ar fi făcut-o, era puţin probabil să zărească lacrimile care i se scurgeau pe obraji.

Oamenii legii se urcară în barca lor, turară motoi rul şi se depărtară încet. Câteva secunde mai târziu, se pierduseră în zare. Zumzetul motorului scăzu până dispăru de tot.

Honor închise uşa. Se aplecă spre ea şi îşi lipi fruntea de lemnul neted. îl simţi pe Coburn venind în spatele ei.

— O fată cuminte! Emily e teafără şi nevătămată, doarme ca un prunc.

Tonul lui îngâmfat fu picătura care umplu paharul. Emoţiile ce se strânseseră în ea de-a lungul întregii zile dădură în clocot. Fără ca măcar să stea pe gânduri sau să facă o pauză pentru a cântări consecinţele, se întoarse şi îl privi furioasă.

— M-am săturat de tine şi de ameninţările tale! Nu ştiu de ce ai venit aici sau ce vrei, dar n-am să-ţi mai fac jocul. Dacă oricum ai de gând să mă omori, aş prefera s-o faci acum. Dacă nu… Întinzând mâna în spatele ei, răsuci mânerul uşii şi o deschise dintr-o smucitură. Dacă nu, taci şi ieşi din casa mea!

Bărbatul se întinse pentru a închide uşa. Profitând de ocazie, Honor îi smulse pistolul de la brâul blugilor. Dar manevră cu stângăcie

neaşteptata greutate a armei. Coburn o lovi cu putere peste încheietură. Ea ţipă de durere când pistolul îi căzu din mână pe podea, alunecând pe lemnul lustruit.

Amândoi se repezită deodată spre el. Honor căzu pe parchet în acelaşi timp în care bărbatul lovi arma cu piciorul, împingând-o deoparte. Honor înaintă cu greu înspre ea. Nu avea nevoie decât s-o prindă îndeajuns de mult încât să apese o dată pe trăgaci. Ajutoarele de şerif aveau să audă zgomotul.

Genunchii şi coatele i se izbiră dureros de pardoseala din lemn în timp ce se târa către pistol. Atinse metalul urc, dar, în loc să-l înhaţe, degetele ei îl împinseră şi mai departe cu aproape trei centimetri.

Coburn i se aşezase călare în spinare şi se târa peste «II, întinzând mâna pe lângă a ei, încercând să apuce primul arma. Încordându-şi fiecare muşchi, Honor îşi lun1: 1 tot trupul. Mâna i se strânse în jurul ţevii pistolului.

Dar, înainte să-şi poată retrage braţul şi să punăi Icplină stăpânire pe pistol, Coburn îi ţintui încheietura la podea, ţinând-o cu degete ce păreau făcute din oţel.

— Dă-i drumul!

— Du-te dracului!

Încercând să-l răstoarne, Honor se zvârcoli sub greutatea lui. El nu făcu decât s-o apese cu şi mai mare putere, storcându-i răsuflarea din trup.

— Dă-i drumul!

În schimb, ea îşi smuci mâna şi mai tare, desprin – lind-o din strânsoarea lui. Bărbatul dădu drumul unui potop de înjurături când Honor trase pistolul sub ea, arângându-l la piept.

Apoi se luară la trântă.

Honor rămase cât mai lipită de podea, însă el îşi strecură mâinile între ea şi parchet, încercând să-i smulgă arma. Totul se transformă într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, iar Coburn o întrecu în rezistenţă. Honor se chinuia să respire când el înşfăcă patul pistolului şi i-l desprinse dintre degetele slăbite.

Îl smulse de sub ea. Femeia, gemând înfrântă, se lăsă moale şi începu să plângă.

Coburn o răsuci pe spate. El stătea în genunchi, călai e deasupra ei. Mâinile, una din ele ţinând arma, îi erau sprijinite pe coapse. Gâfâia, iar chipul îi era contorsionat din pricina furiei.

Iar Honor se gândi: „Ăsta e. Ăsta e momentul în care o să mor”.

Dar, spre uimirea ei, bărbatul aruncă pistolul cât colo, apoi îi puse mâinile pe umeri şi se aplecă cu toată greutatea spre ea.

— De ce dracului ai…? Ar fi putut să se descarce şi să facă o gaură drept prin tine! Prostească, idioată treabă ai făcut, cucoană! Tu nu ştii ce… Părând a rămâne fără cuvinte, o scutură cu putere de umeri. De ce ai făcut aşa ceva?

Motivul ei ar fi trebuit să fie evident: se luptase pentru propria viaţa. De ce îi punea o asemenea întrebare prostească?

Respirând sacadat, Honor zise:

— Spune-mi doar, şi, te rog, fii sincer… O să ne omori?

— Nu. Ochii lui îi sfredeliră pe ai ei şi, cu glas mai aspru, bărbatul repetă: Nu!

Honor îşi dorea cu disperare să-l creadă, şi poate tocmai de aceea era foarte aproape s-o facă.

— Atunci de ce ar trebui să dau atenţie ameninţărilor tale? De ce să fac ceva din ce-mi spui?

— Pentru că ai un interes legitim.

— Eu? Nici măcar nu ştiu ce cauţi! Orice ar fi, chestia asta după care umbli…

— E chestia care l-a omorât pe soţul tău.

Capitolul 11

Trecuse de mult ora cinei când Tom se întoarse acasă. O găsi pe Janice în camera lui Lanny, spălându-l cu buretele, aşa cum făceau în fiecare seară înainte de a-l schimba în pijama. Dimineaţa îi puneau un trening. Sigur, n-avea nicio importanţă cu ce era îmbrăcat, dar schimbarea hainelor era un semn de normalitate foarte necesar.

Tom îşi aşeză servieta pe podea şi începu să-şi suflece mânecile.

— Scumpo, de ce nu m-ai aşteptat?

— Nu ştiam când o să vii acasă şi voiam să-l culc ca să mă pot relaxa.

— Îmi pare rău. Am vrut să mă ocup de nişte documente legate de Tambour, pentru că mâine o să fie nebunie. Întotdeauna e aşa după o zi de sărbătoare. Iar acum, cu criza asta, fără îndoială lucrurile o s-o ia razna. Când ajunse lângă pat, îşi împinse soţia la o parte cu cotul. Stai jos. Termin eu.

Înainte de a cufunda buretele în cada cu apă caldă, lom se aplecă spre fiul lui şi îl sărută pe frunte.

Bună, Lanny!

Privirea băiatului rămase neclintită. Lipsa de reacţie îl umplu pe Tom de o bine cunoscută disperare. Înmuie 1 'netele în apă şi, după ce stoarse excesul, îl trecu peste lanţul lui Lanny.

— Cum merge cu treaba aia? întrebă Janice.

— Cu ce?

— Cu criza din Tambour?

Mâna lui Lanny era ca o greutate lipsită de viaţă când I un o ridică pentru a-l spăla la subraţ.

— Suspectul e încă liber. Eu cred că ar fi un prost să unii stea pe aici. Mi se pare logic să fi sărit în maşina vie unui amic camionagiu şi s-o tulească iute cât mai dei uite cu putinţă de sudul Louisianei.

— Există un asemenea amic camionagiu?

Janice se instalase într-un şezlong şi îşi strânsese l'U marele sub ea. Fotoliul încăpător servea drept pat l „nrru unul din ei atunci când Lanny avea câte o noapte grea.

Niciunul identificat încă, dar verificăm companiilr care fac afaceri cu Royale. Fred Hawkins crede că pierdem vremea. El e de părere că Lee Coburn se află îi H;! în zonă. Tom zâmbi spre ea. Îl simte ca şi cum i s-ar i li I ca părul pe ceafă.

Dumnezeule mare! spuse Janice cu dispreţ. Ce mai ni meazâ? Cititul în maţe de găină? Sper că nu se bazează pe al şaselea simţ pentru a găsi un criminal în serie.

— O să fie nevoie de ceva isteţime.

Crezi că Fred Hawkins e în stare?

Tom începu să-i spele picioarele lui Lanny.

E, cu siguranţă, motivat. Doamna Marset l-a vizii îi personal pe şeful poliţiei şi l-a strâns cu uşa, presiuni pe care el le-a transmis-o mai departe slujbaşilor dei Ind. Biserica lui Marset organizează în noaptea asta un priveghi la lumina lumânărilor. Dumnezeu şi guvernul mint cu ochii pe el, iar Fred începe să simtă asta.

— Ceva mai devreme părea destul de încrezător. Arăm, pre televizorul aşezat pe o comodă din faţa patului, care era mereu pornit, în speranţa că vreun program ar putea stârni o reacţie din partea lui Lanny. Acum imaginea se derula, dar sunetul fusese oprit. Fred a făcut faţă întrebărilor puse în direct de reporteri la ştirile de seară, spuse Janice. Părea convins că urma de picior şi picăturile de sânge pe care le-aţi găsit în după-amiaza asta reprezintă un mare avantaj.

Tom fu bucuros că ea se arăta impresionată de contribuţia lui, pe care şi-o exagerase uşor.

Profitând de atenţia ei, detalie povestea.

— Ţi-am zis despre doamna Arleeta Thibadoux?

Relatarea lui despre pitoreasca bătrână ştirbă chiar smulse un hohot de râs din partea lui Janice. Tom descoperi o urmă a femeii de care se îndrăgostise şi pe care o ceruse de soţie.

Îşi amintea acea zi ca fiind una dintre cele mai fericite din viaţa lui, rivalizând în memoria sa până şi cu ziua nunţii. După ce îi strecurase pe deget inelul cu un singur diamant, făcuseră dragoste pe patul ponosit din apartamentul lui îmbâcsit şi neîncăpător. Fusese o partidă fierbinte, asudată şi atletică, după care îşi sărbătoriseră logodna împărţind o sticlă de bere.

Îşi dorea să se poată întoarce în timp la acea după-amiază şi să revadă obrajii îmbujoraţi ai lui Janice, buzele ei moi şi zâmbitoare, ochii ei ce scânteiau de satisfacţie şi de fericire.

Dar, dacă s-ar întoarce în timp la ziua aceea, nu l-ar mai avea pe Lanny.

Următorul gând care îl străfulgera fu involuntar, dar perfid şi îl făcu să se ruşineze numaidecât.

Aruncă buretele în cada din plastic şi se uită spre Janice. Judecând după expresia ei, gândurile femeii o luaseră pe o cale asemănătoare sau pe una îndeajuns de apropiată încât s-o facă să se simtă la fel de vinovată.

Ea se ridică de pe fotoliu, ca şi cum ar fi încercat să fugă de propriile cugetări.

— Mă duc să pregătesc cina cât termini tu aici. Fac omletă, OK?

Fără să mai aştepte un răspuns din partea lui, ieşi din cameră de parcă diavolul s-ar fi aflat pe urmele ei.

Zece minute mai târziu, se aşezară cu omletele în faţă şi mâncară practic în tăcere, schimbând doar frânmri de conversaţie forţată. Tom îşi amintea de vremui de in care nu se mai săturau să stea de vorbă, când se litirerupeau reciproc pentru a-şi povesti întâmplările de peste zi.

După ce termină de mâncat, îşi duse farfuria la chiuvrtă, o clăti, apoi îşi luă inima în dinţi şi se întoarse tare soţia lui.

— Janice, hai să stăm de vorbă.

Femeia îşi aşeză furculiţa pe marginea farfuriei şi îşi puse

mâinile în poală.

— Despre ce?

— Despre Lanny.

— Mai precis?

— Poate că a venit timpul să ne regândim principiile legate de îngrijirea lui.

Gata, o spusese. Nu fusese lovit de trăsnet şi nici nu uimise cu afirmaţia lui vreo reacţie din partea soţiei, la un făcea decât să se holbeze la el cu un aer la fel de impenetrabil ca un oblon tras în aşteptarea furtunii.

Tom insistă:

— Cred că ar trebui să revenim asupra posibilităţii, i îi tar a posibilităţii, de a-l interna într-un centru.

Janice îşi întoarse privirea şi îşi muşcă buzele. Lăsându-i un răgaz, bărbatul strânse vasele şi tacâmurile de pe masă, pe care le duse în chiuvetă.

În cele din urmă, ea rupse tăcerea încordată:

— Am făcut promisiuni faţă de el şi unul faţă de altul, Tom.

— Aşa este, răspunse bărbatul cu tristeţe. Dar atunci când ne-am jurat că o să-l ţinem mereu alături de noi, cred că am nutrit un grăunte de speranţă că se va dezvolta într-o oarecare măsură, că va dobândi anumite capacităţi-Adevărat?

Janice nici nu negă, nici nu admise că ar fi avut o asemenea slabă nădejde.

— Nu cred că se va întâmpla vreodată.

Era un lucru pe care îl ştiau amândoi, dar pe care nu-l recunoscuseră niciodată nu voce tare. Rostirea lui făcu acum ca vocea lui Tom să se frângă din pricina emoţiei.

Cu buzele strânse, Janice spuse:

— Un motiv în plus pentru care are nevoie de cea mai bună îngrijire.

— Tocmai asta e. Nu sunt sigur că noi io oferim.

Femeia se simţit imediat jignită, însă Tom vorbi înainte ca ea se poată face:

— Nu te critic. Răbdarea şi rezistenţa ta mă uimesc. Sincer! Dar îngrijirea lui te ucide.

— Exagerezi!

— Oare? Te zdrobeşte, trup şi suflet. Văd dovezile în fiecare zi.

— Poţi să te uiţi în sufletul meu?

Sarcasmul ei fu mai eficient decât ar fi fost o critică spusă pe şleau. Tom se frecă la ochi, simţindu-se înfrânt de activităţile de peste zi – şi de încă ceva.

— Te rog, nu transforma subiectul ăsta într-unul mai dificil decât e deja. Mă doare şi să sugerez mutarea lui într-un centru. Tu nu ştii asta?

— Atunci de ce ai deschis subiectul?

— Pentru că unul din noi trebuia se facă. Ne degradăm ca fiinţe umane, Janice. Şi nu mă gândesc doar la noi. Mă gândesc şi la Lanny. De unde ştim că ceea ce facem e cel mai bun lucru pentru el?

— Suntem părinţii lui.

— Părinţi iubitori, da, însă nepregătiţi pentru a-l îngriji. Există specialişti pentru pacienţi precum Lanny.

Ea se ridică şi începu să umble prin bucătărie, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare.

— Discuţia asta n-are niciun rost. Chiar dacă am cădea de acord că aşa e cel mai bine, nu ne putem permite centrele private. Cât despre vreun Bedlam modern administrat de stat, las-o baltă. Nu l-aş interna niciodată într-un asemenea loc.

digestia implicită că el ar face-o îl deranjă pe Tom, în IUI se lăsă atras într-o ceartă. Rămase la esenţa emblemei.

Ne-o datorăm nouă – şi lui – să vizităm câteva dinin i ele mai bune locuri şi să vedem cum sunt. Şovăi, îN<i adăugă: Ai fi dispusă să faci asta dacă banii n-ar fi mi criteriu?

— Dar sunt.

Dacă n-ar fi, insistă el.

I'lănuieşti să câştigi la loterie?

Simţi din nou înţepătura sarcasmului ei, dar lăsă de in el. Spusese destule pentru o seară. îi dăduse un subiect de gândire. Ştiuse că, deschizând discuţia, avea să levină automat personajul negativ, dar unul din ei trei mia s-o facă, iar aceea nu avea să fie Janice.

ba terminase liceul ca şefă de promoţie, absolvise cu brio Universitatea Vanderbilt, fusese o stea în asceni III ne la o firmă de investiţii. Apoi soarta îi întrerupse cu cruzime nu numai promiţătoarea carieră, ci im reaga viaţă.

Fusese nevoită să sacrifice tot pentru Lanny, ceea ce lucea ca recunoaşterea înfrângerii să fie de nesuportat IM ntru ea. În mintea ei,

internarea băiatului într-un cntru reprezenta o capitulare totală, echivalentă cu ceiunoaşterea faptului că, încă o dată, i. Se refuzase ocazia

Ic a termina ceva ce începuse.

Tom oftă.

— Aş face bine să mă bag în pat şi să dorm cât mai pot. Nu m-ar mira să primesc un telefon în toiul nopţii.

— De ce?

— Agenţii pe care i-am lăsat în Tambour ştiu că trebuie să mă sune dacă apare vreo schimbare. Bărbatul NC opri în uşă. Şi tu pari terminată. Vii?

— Nu încă. Sunt obosită, dar nu mi-e somn. Cred că o A mai rămân trează un timp.

— Să dezlegi cuvinte încrucişate pe telefonul mobil cu prietenul ăla al tău din Japonia?

— Din Singapore.

El zâmbi. Jocurile erau singura ei formă de recreere şi-i Icveniseră aproape o obsesie.

— Sper să câştigi.

— Conduc cu patruzeci şi trei de puncte, dar am un care-mi dă bătăi de cap.

— O să găseşti tu un cuvânt pentru el, spuse Tom cu încredere. Dar să nu stai până târziu.

După două ore, Tom încă era singur în patul lor. Se ridică şi ieşi pe hol în picioarele goale. După ce aruncă o privire în camera lui Lanny, o găsi pe Janice în sufragerie, uitându-se concentrată la ecranul mobilului ei, complet captivată de un joc ce părea mult mai plăcut decât dormitul cu el.

Fără ca ea să ştie că soţul ei o privise, Tom se răsuci şi făcu rapid cale întoarsă spre dormitor.

Capitolul 12

Coburn îşi coborî treptat mâinile de pe umerii lui Honor. Se retrase de pe ea şi îşi luă pistolul, vârându-l la loc sub betelia pantalonilor. Femeia continua să zacă acolo, holbându-se la el.

— Ai făcut o treabă tare prostească, zise bărbatul. Dacă ai fi apăsat din greşeală pe trăgaci, unul din noi ar fi putut muri, şi, dacă ai fi fost tu aceea, eu aş fi rămas cu copilul tău pe cap.

Era o replică dură, şi tocmai de aceea o spusese. Fiica ei era

butonul pe care trebuia să apese atunci când voia ceva de la ea, iar acum voia ca Honor să nu se mai zgâiască la el precum un biban aruncat pe plajă.

Ştia că îl auzise, pentru că o văzu clipind. Dar ea rămase neclintită şi, pentru o clipă de panică, se întrebă dacă nu cumva fusese rănită grav în timpul luptei lor.

Se întrebă de ce îi păsa.

— Eşti bine?

Honor încuviinţă din cap.

Uşurat, Coburn se întoarse şi privi mizeria pe care o făcuse în casa ei. Când sosise în dimineaţa aceea, toate erau la locul lor. Folosite, dar curate şi ordonate. Cu aerul unui loc primitor. Mirosind a prăjituri proaspăt coapte.

Acum, locul arăta ca după măcel, iar el nu ajunsese la un i un rezultat în urma perchiziţiilor.

O fundătură.

Ceea ce reprezenta, mai mult sau mai puţin, rezumaiul vieţii şi a epocii lui Lee Coburn, cel care urma să-l n aşească această lume lăsând drept singură moştenire rinpte crime brutale. Şapte victime cărora nu li se dă-Inse nicio şansă, care muriseră înainte de a şti ce li ne întâmpla.

Înjurând în barbă, bărbatul îşi masă tâmplele. Era ibosit. Nu, mai mult decât obosit. Sătul! Sătul să încaric şi să descarce camioanele alea nenorocite. Sătul de cursoniera tristă în care locuise în ultimele treisprezece luni. Sătul de viaţă în general şi de viaţa lui în particular. Aşa cum îi spusese văduvei lui Gillette, dacă ar muri, i oca ce probabil urma să se întâmple în curând, ar fi mort, şi nimic din toate astea n-ar mai contav

Dar al naibii să fie dacă nu contau acum. În timp ce îşi cobora mâinile de pe frunte, îşi dădu seama că nu era încă pregătit să se lase luat de diavol.

— Ridică-te!

Honor se urni, se rostogoli pe o parte şi se împinse în şezut. El îi întinse mâna în jos. Ea i-o studie vreme de câteva secunde, apoi o prinse şi se lăsă trasă în sus.

— La ce te-ai referit?

Vocea ei era gâtuită şi tremurătoare, dar Coburn ştia i le spre ce era vorba. În loc să răspundă la întrebare, o împinse către hol şi apoi în dormitorul ei, unde îi elibei a mâna. Mergând spre pat, trase la o parte

pătura, care fusese impecabilă, dar acum era murdară şi pătată din cauza lui.

— Tre' să mă întind, ceea ce înseamnă că şi tu tre' să te întinzi.

Honor rămase pe loc, uitându-se la el de parcă n-ar fi înţeles ce vorbea.

— Întinde-te, repetă Coburn.

Femeia se îndreptă către pat, dar rămase vizavi de el, holbându-se la Coburn ca şi cum ar fi fost un animal exotic pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Nu se comporta cum trebuia. Toată ziua îi studiase reacţiile la vorbele şi faptele lui, astfel încât să ştie care îi sunt slăbiciunile şi de ce temeri se poate folosi pentru a o manipula.

O văzuse îngrozită, rugătoare, disperată, chiar şi enervată. Dar asta era o expresie nouă, şi nu ştia ce să priceapă din ea. Poate se lovise cu capul de podea în timp ce se lupta pentru a prelua controlul pistolului.

— Ce-ai zis despre Eddie… Honor făcu o pauză pentru a înghiţi. La ce te-ai referit?

— Ce-am spus? Nu-mi amintesc.

— Ai spus că lucrul pe care îl cauţi este cel care l-a omorât.

— N-am zis niciodată aşa ceva.

— Ba exact asta ai zis.

— Probabil ai auzit greşit.

— Nu am auzit greşit!

„Ei, e foarte bine". Femeia se purta din nou normal, nu de parcă un zombi ar fi pus stăpânire pe corpul ei. Pe corpul ei suplu şi bine făcut, pe care îl simţise cu plăcere lipit de al lui.

— Moartea lui Eddie a fost un accident, declară ea.

— Dacă spui tu…

Coburn îi întoarse spatele şi începu să răscolească prin mormanul de haine pe care îl scosese mai devreme din sertarele comodei ei, în timp ce le percheziţiona.

O simţi apropiindu-se cu numai o clipă înainte ca Honor să-l apuce de braţ şi să-l întoarcă cu faţa spre ea. O lăsă. Văduva nu avea să înceteze fără să primească o explicaţie. Nu fără un căluş în gură, iar el chiar nu voia să-i pună unul decât dacă îl silea.

— Ce-ai venit să cauţi aici?

— Nu ştiu.

— Spune-mi!

— Nu ştiu.

— Spune-mi, fir-ai al dracului să fii!

— Nu ştiu!

Coburn îşi smulse braţul şi se aplecă pentru a lua de jos o pereche de ciorapi. Ciorapi negri, fini. Când se întoarse din nou spre ea, femeia îi cercetă privirea.

— Chiar nu ştii? îl întrebă.

— Care parte din „nu ştiu" n-ai priceput-o?

Se întinse către mâna ei şi începu să-i înfăşoare cioi. ipul în jurul încheieturii. Ea nu opuse rezistenţă.

De fapt, părea a nu-şi da seama de ceea ce face el.

Dacă-mi poţi spune ceva despre Eddie sau despre felul în care a murit… Te rog! insistă Honor. Cu siguranţă înţelegi de ce vreau să ştiu.

De fapt, nu înţeleg. El tot mort o să rămână. Deci i e mai contează?

— Contează foarte mult! Dacă, aşa cum laşi tu să se înţeleagă, moartea lui n-a fost un accident, mi-ar plăcea

O ştiu de ce a murit şi cine a fost răspunzător. Îşi puse în ina peste a lui. El se opri din înfăşuratul ciorapului în urul încheieturii ei. Te rog!

Ochii ei aveau diverse nuanţe de verde ce se schimb

1 III permanent. Coburn observase asta încă din primul nuiment, când se aflaseră în curte, iar el îi îndesase ţeava pistolului în abdomen. Atunci ochii ei se făcuseră mari lin cauza fricii. îi văzuse scăpărând de mânie. Acum înteiau din pricina lacrimilor ce stăteau să se verse. Şi, mereu, acele nuanţe schimbătoare.

Se uită în jos la mâinile lor împreunate. Honor şi-o i klică pe a ei, dar nu întrerupse contactul vizual.

Nu crezi că distrugerea maşinii lui Eddie a fost un, i< cident?

Coburn stătu pe gânduri, apoi scutură din cap. la trase aer printre buze.

— Crezi că cineva a provocat impactul şi l-a făcut să pară un accident?

El nu spuse nimic. Femeia îşi trecu limba peste buze.

— A fost ucis din cauza unul lucru pe care îl avea?

Coburn încuviinţă din cap.

— Şi pe care altcineva şi-l dorea.

— Un lucru valoros?

— Oamenii care îl voiau aşa credeau.

Urmări emoţiile ce se reflectau pe chipul ei în timp ce digera informaţia. Apoi privirea i se concentră din nou asupra lui.

— Valoros pentru tine?

El confirmă printr-o mişcare bruscă a capului.

— Cum ar fi nişte bani?

— Poate. Dar nu cred. Mai degrabă un cifru. Un număr de cont de la o bancă din Insulele Cayman. Ceva de genul ăsta.

Ea clătină din cap cu un aer perplex.

— Eddie n-ar fi avut un asemenea lucru. Decât dacă îl păstra ca probă.

— Sau…

Insinuarea lui îşi făcu în sfârşit loc în mintea ei, iar Honor fu dezgustată de ea.

— Eddie n-a luat parte la nicio activitate infracţională. Cu siguranţă nu asta sugerezi.

Coburn îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Nu, sigur că nu.

— Eddie era cât se poate de cinstit.

— Poate. Poate că nu. Dar s-a intersectat cu persoana nepotrivită.

— Cu cine?

— Cu Arhivarul.

— Cu cine?

— Eddie îl cunoştea pe Sam Marset?

— Da, bineînţeles.

— De ce „bineînţeles”?

— Înainte să ne căsătorim, el a avut o a doua slujbă ca paznic pentru domnul Marset.

— Păzea depozitul?

— Toată incinta.

— Cât timp?

— Câteva luni. Existaseră câteva intrări prin efracţie, fapte minore de vandalism, aşa că domnul Marset l-a angajat pe Eddie să patruleze noaptea. Intrările prin efracţie au încetat. Totuşi, domnului Marset îi plăcea liniştea sufletească pe care i-o oferea prezenţa unui paznic. Dar soţul meu i-a refuzat oferta pentru un post permanent. Honor zâmbi fără vlagă. Voia să fie poliţist.

— Cât de bine îl cunoşteai?

— Pe Sam Marset? Doar întâmplător. Era prezbiter la biserica noastră. Noi doi am lucrat împreună timp de un mandat la Societatea pentru Conservare Istorică.

Prezbiter la biserică, societate istorică… pe dracu'! i iilni Cobum. Era un ticălos lacom şi lipsit de scrupule.

Care merita să fie împuşcat în cap.

Bărbatul ridică dintr-un umăr.

Repede şi nedureros.

Afirmaţia, împreună cu tonul lui lipsit de emoţie păună a o dezgusta. Încercă să se retragă de lângă el, şi ubia atunci îşi dădu seama că avea încheietura legată.

Lui Honor începu să i se învârtă capul în timp ce trăgea i II unghiile de ciorapul înfăşurat în jurul încheieturii.

— Scoate asta! Scoate asta!

Coburn îi înşfăcă mâna cu care încerca înnebunită t desfăşoare ciorapul şi începu să lege alt ciorap în pirul încheieturii.

mu. Nu!

Îl lovi peste mâini, apoi peste faţă cu mâna liberă.

El se feri. Înjurând, o împinse pe pat şi într-o clipă se mii peste ea. îi ţinu braţul stâng cu genunchiul, în timp ce îi lega iute mâna dreaptă de tăblia din fier a patului.

Numai teama de a o trezi pe Emily o împiedică să ţipe din toţi rărunchii.

— Dă-mi drumul!

Nu-i dădu. îi trase în sus mâna stângă şi înfăşură capătul ciorapului de una dintre barele curbate din fier, înnodându-l fără milă. Honor trase cu violenţă de legături. Panica o făcea să gâfâie.

— Te rog! Sunt claustrofobă.

— Mă doare-n cot!

Coburn se ridică de pe pat şi rămase în picioare cu ochii la ea, răsuflând greu din pricina efortului.

— Dezleagă-mă!

El nu numai că-i ignoră rugămintea, dar ieşi din cameră.

Honor îşi muşcă apoi cu putere buza de jos ca să nu ţipe. Bărbatul îi lăsase cam cincisprezece centimetri spaţiu de manevră pentru fiecare mână, permiţând ca dosurile palmelor să i se odihnească pe pernă în dreptul capului, însă lungimea legăturilor nu-i

domolea senzaţia de a fi prinsă în capcană. Copleşită de panică, îşi înteţi eforturile de a se elibera.

Însă curând deveni evident că încercările ei n-aveau niciun rost şi că nu făcea decât să-şi irosească forţele. Se sili să nu se mai zbată şi să inspire adânc, liniştitor. Dar raţiunea nu reuşise niciodată s-o scape de claustrofobie şi nu avu succes nici acum. Doar amelioră situaţia îndeajuns încât Honor să-şi încetinească bătăile inimii şi răsuflarea la un nivel care să nu-i pună viaţa în pericol.

Îl auzea pe Coburn umblând prin casă. Probabil verifica încuietorile uşilor şi ale ferestrelor. Ironia acestui fapt îi stârni un hohot isteric de râs care îi scăpă înainte ca ea să-l poată înăbuşi.

Lumina de pe hol se aprinse. Coburn intră din nou în dormitor. Honor se forţă să rămână nemişcată şi să-i vorbească pe un ton cât mai calm cu putinţă:

— O să înnebunesc. Zău! O s-o iau razna. Nu suport.

— N-ai de ales. În plus, singura vinovată eşti tu.

— Doar dezleagă-mă şi îţi promit…

— Nu. Trebuie să dorm. Iar tu trebuie să stai aici, lângă mine.

— Aşa o să fac.

Bărbatul îi aruncă o privire sceptică.

— Jur!

— Aveam o înţelegere. Tu ai încălcat-o. Chiar de două ori. Şi între timp a fost cât pe ce să-l împuşti pe unul dintre noi.

— O să stau întinsă aici şi n-o să mă clintesc. Îţi promit că n-o să fac nimic. OK?

Recenta lor încăierare îi redeschisese lui Coburn rana de la cap. Un firişor subţire de sânge i se prelingea pe tâmplă. Bărbatul dădu cu mâna peste ea, apoi îşi privi dârele roşii de pe degete, înainte de a le şterge de cracul blugilor. Al blugilor lui Eddie.

— M-ai auzit?

— Nu sunt surd.

— N-o să încerc să fug. Jur! Doar dezleagă-mi mâinile.

— Îmi pare rău. Ai pierdut orice încredere aş fi avut în tine, şi nu aveam niciun pic de la bun început. Acum ui liniştită şi taci din gură, altfel am să-ţi îndes ceva în gură, şi atunci chiar că o să te apuce claustrofobia.

Îşi aşeză pistolul pe noptieră, după care stinse veioza.

— Trebuie să ţinem o lumină aprinsă, spuse Honor i u glas

scăzut.

Gândul la un căluş o îngrozea.

— Lui Emily îi e frică de întuneric. Dacă se trezeşte şi lumina e stinsă, o să se sperie şi o să înceapă să plângă, l) să vină după mine. Te rog! Nu vreau să mă vadă aşa.

Bărbatul ezită, apoi se întoarse cu spatele. Ea îi urmări cu privirea silueta întunecată în timp ce ieşea pe Iml şi aprindea o lumină. Când se întoarse în dormitor, impui lui părea mare şi ameninţător.

Şi mai ameninţător păru atunci când se întinse pe spate, la doar câţiva centimetri de ea. De la moartea lui Eddie, Honor nu mai dormise cu nimeni în acelaşinat. Doar cu Emily, bineînţeles. Dar cele douăzeci de l ilograme ale fetiţei abia dacă lăsau o urmă pe saltea, la un clătina patul atunci când se suia în el şi nici nu făcea salteaua să se lase într-o parte. Acum, Honor se a răduia să rămână pe partea ei, să nu cumva să se rostogolească peste Coburn.

Mişcările şi zgomotele făcute de bărbatul care se uiibărea alături trimiteau cu gândul la ceva familiar, N! totuşi păreau străine. Omul întins lângă ea nu era l ddie. Răsuflarea lui suna altfel. Simpla lui prezenţă era diferită de a lui Eddie.

Şi, cumva, faptul că nu se atingeau părea mai intim decât dacă ar fi făcut-o.

Odată aşezat confortabil, Coburn nu se mai foi. Honor aruncă o privire piezişă pentru a vedea dacă el închisese ochii. Bărbatul stătea cu degetele încrucişate lejer şi aşezate peste abdomen.

Honor rămase dreaptă, neclintită şi ţeapănă ca o scândură, încercând să se controleze să nu aibă un atac i le panică în toată regula. Era legată şi incapabilă să se elibereze, adevărat. Însă, îşi spuse cu severitate, nu se afla în vreun pericol de moarte. Îşi număra bătăile inimii pentru a le ţine ritmul sub control. Făcu din fiecare răsuflare una lungă şi profundă.

Dar exerciţiile astea nu dădură rezultate mai bune decât reuşise raţiunea.

Anxietatea continuă să-i crească până când femeia începu să tragă de legături şi să se încordeze împotriva lor cu toată străduania de care era în stare.

— Nu faci decât să le strângi şi mai tare, spuse el.

— Desfă-le!

— Culcă-te!

Un hohot de plâns țâșni bolborosind din pieptul ei, și Honor se apucă să zgâlțâie legăturile până când făcu tăblia patului să se lovească ritmic de perete.

— Încetează!

— Nu pot. Ți-am spus că nu pot să suport – și nu pot!

Începu să tragă cu atâta putere de ciorapi, încât reculul făcu ca dosurile mâinilor să i se izbească dureros de barele din fier ale tăbliei. Durerea îi accentuă starea de panică, până când ajunse să se zbată ca o dementă. Pedala din picioare de parcă ar fi încercat să fugă de senzația de sufocare. împingea vârtos cu călcâiele în saltea, își smucea capul într-o parte și în alta pe pernă.

— Șșt, șșt! Calmează-te! Ești bine. Șșt!

Treptat, Honor își veni în fire. Coburn stătea aplecat deasupra ei. îi ținea fiecare mâna în câte una a lui, cu degetele mari bine înfipte în palmele ei. Vocea îi era o șoaptă liniștitoare.

— Șșt! începu să-i maseze palmele cu degetele, descriind mici cercuri. Respiră adânc. O să fie bine.

Dar Honor nu respiră adânc. După ce răsuflă odată cu întreruperi, nu mai respiră deloc. Iar când bărbatul își lăsă capul în jos pentru a o privi în față, încetă și el să mai respire.

Chipul lui stătea lângă al ei, îndeajuns de aproape încât Honor să-i poată vedea ochii ce se uitau în jos la gura ei, apoi la pieptul ei, făcând-o dureros de conștientă de propriii sâni. Nici măcar semiîntunericul nu reuși să potolească intensitatea albastră a ochilor lui atunci când aceștia îi reîntâlniră pe ai ei.

Pentru a-i opri convulsiile, Coburn își așezase picioarele peste coapsele ei. Bazinul îi stătea lipit de șoldurile ei.

I «citarea lui era inconfundabilă, iar Honor știa că

Îl upul ei perfect nemișcat trăda faptul că o simțise.

I se păru că rămaseră așa o veșnicie, încremeniți în poziția aceea, dar totul nu dură probabil decât vreo câteva secunde. Apoi Coburn începu să înjure de mama îi icului, în timp ce îi lăsa mâinile și se rostogolea de pe ea. Se întinse ca mai înainte, pe spate, aproape de ea, ilar fără s-o atingă. Doar că acum își așeză antebrațul I este ochi.

— Să nu mai faci vreo șmecherie ca asta.

Nu fusese o șmecherie, dar Honor nu ripostă. Bărliatul nu specificase care i-ar fi pedeapsa pentru o nouă criză. Însă asprimea vocii lui o avertiza să nu-l pună la încercare.

Capitolul 13

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, barca aparţinând Arleetei Thibadoux fu descoperită. Părea că cineva o târlise într-un crâng de chiparoşi, pentru a o ascunde.

Două ajutoare de şerif tocmai îşi împingeau barca prin mlaştină folosindu-se de o prăjină, când unul din îi observase ambarcaţiunea cu ajutorul lanternei sale puternice. El şi partenerul său îşi folosiseră telefoanele mobile pentru a răspândi vestea, şi în jumătate de i >ră de la descoperire se strânseseră la faţa locului două duzini de oameni ai legii, extenuaţi, dar entuziasmaţi.

Fred Hawkins, care se afla în sediul poliţiei din centrul oraşului Tambour atunci când aflase noutatea, reuşi să se apropie destul de mult de locul respectiv în elicopterul împrumutat de la secţia de poliţie din New Orleans. De îndată ce aparatul ateriză, Fred fu luat de către colegii săi într-o bărcuţă cu motor, cu care parcurse restul drumului. Când ajunse, Doral era deja la locul faptei.

— A luat apă, îi spuse geamănul său, trecând direct la subiect. Bărbatul îşi îndreptă lanterna înspre coca parţial scufundată. Cel puţin avem un nou punct de plecare.

— Nu ştim sigur dacă e vorba despre Cobum.

— Ori e el, ori este o coincidenţă bizară. Doral se folosi de raza lanternei pentru a lumina urmele de sânge de pe vâslă. Încă sângerează de undeva. Treaba dracului este că…

Nu-şi termină propoziţia, dar folosi lanterna pentru a brăzda peisajul înconjurător. Era o pustietate monotonă, cenuşie şi tristă, ce nu te ajuta să deosebeşti un metru pătrat de următorul, cu excepţia cine ştie cărei sălbăticiuni ucigaşe aflate poate la pândă în liniştea înşelătoare.

— Mda. Fred oftă, înţelegând unde bătea fratele său. Dar, aşa cum spuneai şi tu, ne oferă un nou început.

— Ai face bine să anunţi.

— Corect.

Fred dădu telefon.

În următoarea jumătate de oră, sosiră şi mai mulţi poliţişti, care fură puşi la curent, apoi trimişi să acopere noi teritorii. Fură alertaţi şi agenţii FBI de la biroul lui Tom VanAllen.

— Trimiteţi-i vorbă lui Tom, le ceru Fred. Trebuie să afle imediat despre asta. S-ar putea să apelez la federali pentru întăriri. Ei

au jucării mai bune ca ale noastre.

În timp ce îşi aprindea o ţigară, Doral îl luă deoparte pe fratele său.

— Ce facem cu Stan? Să-l sun şi să-i zic să adune câţiva dintre voluntarii de ieri ca să pună umărul?

Fred cercetă orizontul spre est – sau ce putea vedea prin crângul des de chiparoşi.

— Hai să aşteptăm până după răsărit. Stan ştie mai multe despre urmăriri decât am uitat noi doi. Dar unii dintre ceilalţi băieţi mai degrabă ar încurca decât ar ajuta.

Doral suflă un nor de fum.

— Nu vinde castraveţi grădinarului, frate. Tu nu vrei o grămadă de voluntari în potera asta, aşa cum nu ţi-i doreşti nici pe toţi poliţiştii ăştia veniţi în plus. Ori pe federali. Tu vrei ca Lee Coburn să fie încolţit de nimeni altcineva în afară de persoana ta.

Fred rânji.

— Întotdeauna m-ai putut citi ca pe o carte deschisă.

Pen' că noi gândim la fel.

Se alăturară celorlalţi. Fură consultate hărţi. Fură aloi iile pentru explorare cursuri de apă ce formau bucle liuortocheate.

— Coburn o să aibă nevoie de apă potabilă, le aminti l ied celor din grup. De când cu deversarea de petrol, niciun om în toate minţile n-ar mai fi băut apă din îi ele canale. Ştie cineva vreo baracă pescărească, tabără, mlibă, magazie, ceva de genul ăsta prin împrejurimi? 1 şi ice loc în care ar putea găsi apă de băut? Fură meniu mate câteva posibilităţi, apoi trimişi oameni pentru a le verifica. Înaintaţi cu precauţie, îi avertiză Fred când l u u niră la drum în micile bărci în care umblaseră toată în imptea. Opriţi motoarele înainte de vă apropia.

13 oral se oferi să o ia pe ruta cea mai puţin circulată, Im Fred îl lăsă.

Dacă cineva poate să-şi croiască drum prin zona aia fără să se piardă, tu eşti ăla. Ţine-ţi telefonul la îndemân. i, şi eu o să fac la fel. Dacă vezi ceva, sună-mă mai întâi pe mine.

— Nu trebuie să mă rogi de două ori. Între timp tu te întorci la secţie?

— De ce, să mă bată la cap reporterii? Fred scutură din cap. Uite aici. Harta lor fusese întinsă pe un petic de pământ relativ uscat.

Gemenii se aplecară deasupra el. iar Fred îşi trecu degetul de-a lungul unei linii de un albastru şters, ce reprezenta un canal lung şi îngust. Vezi unde duce în cele din urmă?

— La locuinţa lui Eddie.

Gemenii se uitară îndelung şi cu atenţie unul la celăluit. Fred vorbi primul:

— Mă cam sâcâie treaba asta.

— Mi-ai citit gândurile, replică Doral. Stan ar fi trebuit să meargă acolo ieri-seară pentru o cină aniversară.

Iar mai târziu mi-a zis că Honor a anulat reuniunea lor liindcă ea şi Emily se îmbolnăviseră de ceva la stomac. N-ar strica să vezi ce e cu ele.

Fred împături la loc harta şi o îndesă în buzunarul din spate al pantalonilor de la uniformă.

— O să mă simt mai bine după ce o să fac asta. În plus, cineva trebuie să verifice braţul mort de râu. Aş putea foarte bine să merg eu.

Când Honor se trezi, nu fu atât de surprinsă că mâinile îi fuseseră dezlegate, ci mai degrabă de însuşi faptul că se trezise. Nu se aşteptase să adoarmă, şi era uimită că o făcuse. Lumina de afară avea nuanţa rozalie dinaintea răsăritului.

Era singură în pat.

Sări jos şi fugi în camera lui Emily. Uşa era întredeschisă, exact aşa cum o lăsase seara trecută. Fetiţa dormea liniştită, revărsând pe pernă o claie de bucle de culoarea untului, stând cu feţişoara îngropată în „pătulica" ei şi ţinându-l strâns pe Elmo în mânuţa ei grăsulie.

Honor o lăsă şi trecu în grabă prin sufragerie, apoi intră în bucătăria aflată dincolo de ea. Camerele erau goale, întunecate şi tăcute. Cheile ei lipseau din cuierul de lângă uşa din spate, şi, când se uită pe fereastră, văzu că maşina ei nu mai era parcată în faţă.

COD – un plecase.

Poate că pârâitul motorului fusese cel care o trezise. Dar casa avea un aer liniştit ce lăsa să se înţeleagă că plecarea lui putea să fi avut loc mai devreme.

— Slavă Domnului, slavă Domnului! şopti Honor, în timp ce îşi masa braţele înfrigurate.

Pielea de pe ele i se făcuse ca de găină, însă aceasta venea ca o dovadă a faptului că era în viaţă. Nu crezuse că el avea să plece, lăsându-le pe ea şi pe Emily nevătămate. Dar, în mod miraculos,

supravieţuiseră unei zile şi unei nopţi chinuitor de lungi, petrecute împreună cu un criminal în serie.

Uşurarea o lăsă fără vlagă.

Dar numai preţ de o clipă. Trebuia să anunţe autorităţile despre cele întâmplate. Ele îi puteau lua urma lui Coburn. Putea să sune, să le dea numărul maşinii ei. Autorităţile…

Şirul gândurilor îi fu brusc întrerupt de o nouă revelaţie. Cum avea să sune pe cineva? Mobilul ei se afla încă în posesia lui Coburn, iar telefon fix nu mai avea.

Ifan încercase s-o convingă să nu-l deconecteze, însă ea argumentase că era o cheltuială lunară pentru un lucru devenit inutil.

Acel argument se întorcea acum împotriva ei.

Aruncă iute o privire prin casă, căutându-şi mobilul.

I iar nu-l găsi, după cum era de aşteptat. Coburn era prea isteţ ca să-l fi lăsat în urmă. Faptul că luase telefonul avea s-o întârzie pe ea în anunţarea autorităţilor şi sivi lase lui un răgaz crucial în care să se îndepărteze şi mai mult.

Fără telefon, maşină ori barcă…

„Barcă.11

Asta o trezise! Nu maşina ei prinzând viaţă, ci un motor de barcă mergând în gol. Acum, că era pe deplin trează, recunoscu diferenţa, căci îşi petrecuse toată viaţa în preajma bărcilor.

Alergă spre uşa din faţă, o descuie, practic sări peste verandă, coborî în fugă treptele şi ateriză cu putere pe pământ, aplecându-se în faţă. Îşi amortiză căderea cu mâinile, apoi se repezi pe pantă în jos, tenişii alunecându-i pe iarba înrourată. Reuşi să se ţină pe picioare tot restul drumului până la doc.

Paşii îi răsunară a gol pe scândurile uzate, speriind un pelican aflat pe malul opus. Cu o bătaie zgomotoasă din aripi, pasărea îşi luă zborul. Honor îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a se feri de soarele care răsărea, în timp ce se uita în ambele direcţii ale râului, căutând semnele unei bărci.

— Honor!

Inima îi zvâcni în piept, şi femeia se răsuci în direcţia din care venise strigătul. Fred Hawkins cârmi o mică barcă pescărească de sub rămurişul unei sălcii.

— Fred! Slavă Domnului!

Bărbatul tură motorul şi ajunse la doc în câteva secunde. Honor

fu atât de bucuroasă să-l vadă, încât aproape că scăpă funia pe care el io aruncase. Îngenunche şi o înfăşură în jurul unui ţăruş din metal.

Fred nici nu apucă să pună bine piciorul pe doc, că Honor se aruncă la pieptul lui. O cuprinse în braţe.

— Honor, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Ea îi îmbrăţişă cu putere bustul solid, apoi îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Avea să fie timp mai târziu pentru recunoştinţă.

— A fost aici! Omul pe care îl căutaţi. Coburn.

— Fir-ar… Am avut premoniţia asta ciudată acum vreo jumătate de oră, când am găsit… Tu eşti OK? Emily?

— Suntem bine. Bine. El… el nu ne-a rănit, dar… Făcu o pauză ca să înghită o gură de aer. Mi-a luat maşina. Telefonul. De aia fugeam spre doc. Mi s-a părut că aud o barcă. Eu…

— Eşti sigură că Lee Coburn e cel care ţi-a furat…

— Da, da! A apărut aici ieri.

— Aici a fost tot timpul?

Honor încuviinţă cu furie din cap.

— Toată ziua de ieri. Toată noaptea. M-am trezit abia acum câteva minute. El dispăruse. Nu ştiu la ce oră a plecat.

O durea pieptul de la atâta gâfâit. îl apăsă cu pumnul. Văzând-o cât era de tulburată, Fred îi puse o mână pe umăr.

— În regulă, ia-o uşor. Trage-ţi sufletul şi spune-mi tot ce s-a întâmplat.

Honor înghiţi în sec, apoi inspiră adânc de câteva ori.

— Ieri-dimineaţă… Cu pauze, descrise sosirea lui Coburn şi chinul întregii zile. Aseară au trecut pe aici două ajutoare de şerif. Cu răsuflarea tăiată, povesti episodul. Poate că ar fi trebuit să încerc să le comunic că el e înăuntru, dar tot acolo era şi Emily. M-am temut că o să…

— Ai făcut ce trebuia, spuse Fred, strângând-o liniştitor de umăr. El e rănit? Am găsit urme de sânge.

Honor îl lămuri în legătură cu rana de la cap.

— Cred că era o tăietură destul de adâncă. Era julit şi zgâriat, pentru că se târâse prin tufişuri, dar alte răni nu avea.

— Înarmat?

— Avea un pistol. M-a ameninţat cu el. La un moment dat, seara trecută, ne-am luptat pentru el. Am pus mâna pe el, dar şi l-a recuperat.

Fred îşi trecu mâinile peste chipul obosit.

— Dumnezeule, puteai să fii ucisă!

Mi-a fost foarte frică, Fred! Nici n-ai idee!

Fot să bănuiesc. Dar important e că s-a adăpostit. În i, după care a plecat mai departe fără să vă facă rău.

N: a venit aici pentru adăpost. Ştia foarte bine cine Mint. îl ştia pe Eddie. Cel puţin ştia despre el. A venit. m şi cu un motiv.

— Ce naiba? Era vreunul dintre cei arestaţi de Eddie?

— Nu cred. A spus că nu l-a întâlnit niciodată. A zis. n… El… el…

Nu-şi mai putu controla tremurul, iar Fred simţi asta.

— În regulă. Acum eşti bine.

Murmură cuvinte îngrijorate, presărate din belşug i u înjurături. Îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o îndreptă către casă.

— Trebuie să anunţ asta. Hai să intrăm.

Honor se lăsă cu toată greutatea pe el, bazându-se pe sprijinul lui în timp ce urcau panta. Acum, că momentul de criză trecuse, iar ea şi Emily nu mai erau în pericol, tremura incontrolabil. Odată cu venirea ajutoarelor, o părăsise curajul de care avusese nevoie pentru a se apăra pe sine şi pe fetiţă. După cum spusese prietenul ei, ar fi putut să moară. Fusese sigură că aşa avea să se întâmple.

Simţi pe deplin impactul faptului că fusese la un pas de moarte şi fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Auzise despre fenomenul acesta, despre oameni care acţionează cu un curaj incredibil în timpul unei situaţii de tiză, pentru ca mai apoi să se prăbuşească de tot după ce au supravieţuit.

— A răscolit casă, îi spuse lui Fred în timp ce se apropiau de verandă. Insista că Eddie a murit având în posef.ie ceva de valoare.

Fred pufni a neîncredere.

— Nu acel Eddie pe care îl cunosc eu.

— Am încercat să-i spun că se înşală. A refuzat să mă creadă. Mi-a distrus casa degeaba.

— Ce căuta? Bani?

— Nu. Nu ştiu. Nici el nu ştia. Sau cel puţin aşa a zis. Dar a insistat că lucrul ăsta, oricare ar fi el, este motivul pentru care a murit Eddie.

— Eddie a murit într-un accident de maşină.

Păşind pe verandă, Honor înălţă privirea spre Fred şi ridică din umeri.

— Asta nu l-a oprit pe Coburn.

Poliţistul se opri brusc atunci când intrară în sufragerie şi văzu stricăciunile făcute de Coburn.

— Doamne! Nu glumeai.

— S-a oprit la un pas de a sparge pereţii şi a smulge podelele. Era convins că am ceva ce Eddie a protejat cu preţul vieţii.

— De unde i-a venit ideea asta?

Honor îşi ridică mâinile pe lângă trup, în semn că habar nu avea.

— Dacă reuşeşti să afli, poate o să descoperi motivul pentru care i-a omorât pe acei şapte oameni.

Fred îşi scoase telefonul mobil de la curea şi începu să formeze un număr.

— Tre' să le spun celorlalţi.

— Eu mă duc să văd ce face Emily.

Străbătu holul în vârful picioarelor şi se îndreptă către uşa de la camera fetiţei. Aruncă o privire prin crăpătură şi fu uşurată să vadă că Emily se întorsese pe spate, dar încă dormea. Dacă s-ar fi trezit, ar fi luat vizita lui Fred drept una de curtoazie şi ar fi fost nedumerită dacă el n-ar fi lăsat totul baltă ca să se joace cu ea.

În plus, ca văduvă de poliţist, Honor ştia că o aşteptau ore întregi de întrebări. Curând avea să fie nevoită să-l sune pe Stan ca să vină şi s-o ia pe Emily pentru tot restul zilei. O fi fost bătrânul prea protector şi prea autoritar, dar azi avea să-i accepte cu bucurie ajutorul.

Pentru moment, închise bine uşa de la camera copilei, sperând ca Emily să mai doarmă măcar puţin.

Când intră din nou în sufragerie, Fred era acolo unde îl lăsase, cu mobilul la ureche.

— Doamna Gillette nu ştie sigur la ce oră a şters-o, aşa că nu ştim cât avans are sau în ce direcţie a luat-o. Dar e cu maşina ei. Stai aşa. Acoperi telefonul. Ce număr ai?

Honor i-l spuse, iar bărbatul îl repetă la mobil, apoi descrise marca şi modelul automobilului ei. Ridică din sprâncene, ca şi cum ar fi întrebat în tăcere dn căutarea adevărului 105

lin-a îşi amintea corect. Ea dădu din cap în semn de încuviinţare.

Dă imediat maşina în urmărire. Informează-l pe tul poliţiei despre asta şi spune-i, e o cerere, că am nevi >le de toţi poliţiştii disponibili. După ce închise, Fred; ambi cu regret. Peste foarte puţin

timp, poliţiştii o să mişune încoace şi încolo prin toată casa. Mă tem că o HA fie şi mai întoarsă pe dos.

— Nu contează, atâta vreme cât îl prindeţi.

Poliţistul îşi puse la loc telefonul în tocul de la curea.

— Oh, o să-l prindem! Nu poate fi departe.

Nici nu apucă să-şi sfârşească vorba, că uşa din faţă \e trânti de perete, iar Coburn dădu buzna înăuntru. mea pistolul în ambele mâini, cu ţeava îndreptată spre i cafa lui Fred.

— Să nu te pună dracu' să te mişti! ţipă el.

Apoi, o stea de un roşu aprins explodă în mijlocul frunţii lui Fred Hawkins.

Capitolul 14

Honor îşi încleştă mâinile peste gură pentru a-şi opri ţipătul şi privi cu o uimire îngrozită cum trupul lui Fred cade cu faţa în jos pe podea.

Coburn păşi peste el şi se îndreptă către ea.

Cuprinsă de un val de adrenalină, femeia se întoarse şi o luă la goană pe hol. El o apucă de braţ din spate. Când o răsuci, Honor îşi azvârli pumnul liber spre capul lui.

Înjurând ca un birjar, Coburn o prinse într-o îmbrăţişare strânsă, ţintuindu-i mâinile pe lângă corp şi ridicând-o de pe podea. O lipi cu spatele de un perete cu atâta forţă, încât o lăsă fără aer, apoi se plasă între picioarele ei, făcând ca şuturile pe care le dădea cu putere să nu mai aibă niciun efect.

— Ascultă! Ascultă-mă! îi spuse el, în timp ce răsuflarea lui o izbea în faţă în ritmul unor gâfâieli fierbinţi.

Honor se luptă precum o pisică sălbatică pentru a se elibera, dar, când mâinile şi picioarele se dovediră inutile, încercă să-şi izbească fruntea de a lui. Coburn îşi trase capul în spate exact la ţanc.

— Sunt agent federal!

Ea rămase neclintită şi îl privi cu gura căscată.

— Hawkins… aşa îl cheamă?

Honor încuviinţă din cap.

— Ele cel care a tras în depozit. El împreună cu fratele lui geamăn. Pricepi? El e tipul cel rău, nu eu.

Honor se holbă la el plină de neîncredere, în vreme ce trăgea cu lăcomie aer în piept.

— Fred e ofiţer de poliţie.

— Nu mai e.

— A fost…

— Un criminal. L-am văzut împuşcându-l în cap pe Marset.

— Eu te-am văzut pe tine împuşcându-l pe Fred!

— N-am avut de ales. Deja avea arma în mână ca să…

— Nici măcar nu ştia că eşti aici!

— …te omoare.

Honor inspiră adânc şi, după ce îşi ţinu răsuflarea vreme de câteva clipe, dădu cu putere aerul afară. Înghiţi în sec.

— E imposibil.

— L-am văzut venind încoace într-o barcă. M-am întors din drum. Dacă n-aş fi făcut-o, acum ai fi fost moartă; la fel şi copila ta. Iar eu aş fi fost acuzat de încă două crime.

— De ce-ar… de ce-ar…?

— Mai târziu. O să-ţi povestesc tot. Dar acum doar crede-mă când îţi zic că te-ar fi ucis dacă nu l-aş fi omorât eu primul. OK?

Honor clătină încet din cap.

— Nu te cred. Nu se poate să fii poliţist.

— Nu sunt poliţist.

— Agent federal?

— FBI.

— Şi mai puţin probabil.

J. Edgar1 se răsuceşte în mormânt în fiecare zi, dar i itai viaţa.

Arată-mi legitimaţia ta!

— Sunt sub acoperire. Foarte multă acoperire. N-am legitimaţie. Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Ea se uită preţ de câteva clipe în ochii lui duri şi reci, apoi bâigui înlăcrimată:

— Ţi-ai petrecut ultimele douăzeci şi patru de ore iiâorizându-mă!

— Da. Făcea parte din perchiziţie. Trebuia să fiu i învingător.

— Ei bine, m-ai convins! Eşti un criminal.

— Gândeşte-te! îi spuse el furios. Dacă aş fi fost un ucigaşpus pe fugă, ai fi fost moartă de ieri pe vremea lista. În dimineaţa asta Fred ar fi găsit cadavrul tău. Şi pe cel al fetiţei tale. Poate plutind în pârâul de colo.

I se post de bufet pentru peşti, dacă n-ai fi fost mâncată mai întâi de aligatori.

Honor suspină şi îşi feri privirea cu dezgust.

— Eşti mai rău decât un criminal!

— Am mai auzit asta. Dar, în viitorul apropiat, sunt sigură ta şansă de a rămâne în viaţă.

Lacrimi de frică şi de confuzie împăienjeniră ochii femeii.

— Nu înţeleg ce legătură am eu cu ceva din toate astea.

— Nu tu. Răposatul tău soţ.

Coburn îşi luă o mână de pe ea şi scotoci în buzunarul din faţă al blugilor, de unde scoase acea hârtie împăturită pe care ea o remarcase cu o zi în urmă.

— Ce-i aia?

— Soţul tău a avut cumva legătură cu crimele din depozit.

— Imposibil.

— Asta te-ar putea ajuta să te convingi.

Scutură foaia pentru a o despături, apoi o răsuci astfel încât Honor să poată citi ce era scris pe ea.

— Numele soţului tău, înconjurat, subliniat şi cu un semn de întrebare alături.

— De unde ai luat-o?

— Din biroul lui Marset. M-am furişat acolo într-o noapte. Am găsit notiţa asta într-o agendă veche.

— Ar putea însemna orice.

— Uită-te la dată!

— Cu două zile înainte de moartea lui Eddie, murmură Honor.

Se uită nedumerită la Coburn, apoi încercă să-i smulgă hârtia.

— Nţ. Bărbatul o trase ca ea să nu mai poată ajunge, apoi şi-o îndesă la loc în buzunar. S-ar putea să-mi trebuiască drept probă. împreună cu orice ai putea mărturisi tu.

— Eu nu ştiu nimic.

— O să discutăm mai târziu despre asta. Acum trebuie să plecăm naibii de aici.

— Dar…

— Niciun dar! spuse el, scuturând cu putere din cap pentru a-şi accentua cuvintele. Îţi iei copilul şi mergi acum cu mine, înainte să-şi facă apariţia Hawkins numărul doi.

— Doral?

— Cum dracu’ l-o chema. Pot să pun pariu că goneşte încoace.

— Poliţiştii sunt pe drum. Fred i-a anunţat că ai fost aici. L-am

auzit.

Coburn o eliberă atât de repede, încât femeia aproape că alunecă în jos pe perete. După câteva secunde, se întoarse, ţinând în fiecare mână câte un telefon mobil.

— Telefonul lui oficial, spuse el, ridicând primul aparat, astfel încât Honor să-l poată vedea. Ultimul apel, acum o oră. Aruncă acel mobil pe podea. Telefonul ăsta era cel personal. Îşi mişcă în grabă degetul mare pe taste. Ultimul număr, la care a sunat acum trei minute… Nu e al poliţiei.

Bărbatul apăsă pe pictograma dedicată formării ulii inului număr apelat, iar Honor recunoscu vocea lui 1) oral atunci când acesta răspunse.

— E totul OK?

Coburn întrerupse imediat convorbirea.

— Aşadar, acum ştie că nu e totul OK.

Telefonul începu să sune aproape instantaneu. Cobi im îl închise, îl înghesui în buzunarul blugilor şi făcu somn cu capul înspre dormitorul lui Emily.

— La copila!

— Nu pot pur şi simplu să…

— Vrei să mori?

— Nu.

— Vrei ca fetiţa ta să fie sufocată? Lui nu i-ar lua prea mult s-o lase fără aer punându-i o pernă peste faţă. Honor tresări când se gândi la îngrozitoarea imagine.

— Tu o să ne protejezi. Dacă e adevărat ce spui, de ce nu-l arestezi pe Doral?

— Nu pot să îmi dau în vileag acoperirea deocamdată. Şi nu pot să te dau pe mâna poliţiei, pentru că toată afurisita de secţie e coruptă. Nu te-aş putea apăra.

— Îi cunosc pe fraţii Hawkins de ani întregi. Au fost cei mai buni prieteni ai soţului meu. Stan practic i-a crescut. N-au niciun motiv să mă omoare.

Coburn îşi puse mâinile în şolduri. Pieptul i se mişca iute în sus şi în jos din pricina agitaţiei.

— L-ai spus lui Fred că am venit aici ca să caut ceva? Honor stătu pe gânduri înainte de a încuviinţa din cap.

— De aia te-ar fi omorât el. Arhivarul i-ar fi ordonat s-o facă.

— L-ai mai pomenit pe Arhivarul ăsta şi aseară. Cine naiba este?

— Aş vrea eu să ştiu. Dar n-am timp să-ţi explic acum. Trebuie doar să crezi că, din moment ce Fred nu te mai poate ucide, o să se ocupe Doral de asta.

— Nu poate fi adevărat.

— Este!

Rostise replica aceasta ca pe un adevăr, fără să-l îndulcească. Un singur cuvânt. „Este!"

Şi totuşi, Honor şovăia.

— Uite ce e, zise el, vrei să stai aici şi să-ţi frângi mâinile pentru că nu ştii cui să-i fi loială? Bine. Dar eu plec. Am o treabă de terminat. Mi-ai fi de ajutor, dar nu indispensabilă. Nu încerc decât să-ţi salvez pielea. Dacă rămâi, ai să fii la mila lui Doral. Îţi urez succes!

— El n-o să-mi facă rău.

— Pe dracu' n-o să-ţi facă! Dacă e de părere că ai vreo informaţie, o să-ţi facă foarte mult rău – şi ţie, şi copilei tale. În privinţa asta nu încape îndoială. Şi, pe urmă, fie că i-ai spus ceva util, fie că nu, o să te omoare. Aşa că rămâi şi mori sau vii cu mine. Ai timp să te hotărăşti până număr până la cinci. Unu.

— Poate că nu minţi, dar te înşeli.

— Nu mă înşel. Doi.

— Nu pot să plec pur şi simplu cu tine.

— Când Hawkins o să ajungă aici, eu o să fiu deja plecat, iar tu poţi să-i explici – sau să încerci să-i explici – cum a ajuns dragul lui geamăn răposat să aibă o gaură de glonţ în cap. Probabil n-o să fie prea impresionat. Trei.

— Doral nu m-ar atinge niciun deget. Pe Emily? Copilul lui Eddie? Nici vorbă. îl cunosc.

— Aşa cum credeai că-l cunoşti pe fratele lui, poliţistul.

— Te înşeli şi în privinţa lui Fred.

— Patru.

— Te declari personajul pozitiv, iar eu ar trebui să te cred doar pentru că aşa spui tu? Vocea ei devenise aspră şi crudă am pricina emoţiei. Pe oamenii ăştia îi ştiu. Am încredere în ei. Dar pe tine nu te cunosc.

Coburn se uită fix la ea preţ de câteva secunde, apoi îi prinse cu mâna partea din faţă a gâtului, pentru a-i ţine capul nemişcat. Îşi apropie faţa de a ei şi şopti:

— Mă cunoşti. Ştii că sunt cine spun că sunt.

Pulsul i se accelerase sub degetele lui puternice, însă privirea lui pătrunzătoare era cea care o pironise în peretele din spatele ei.

— Pentru că, dacă n-aş fi fost, ţi-aş fi tras-o aseară. O mai ţinu încă vreo câteva secunde, apoi lăsă mâna în jos şi se retrase. Cinci. Vii sau nu?

*

Doral Hawkins azvârli un scaun în zid, după care, lurios pentru că acesta nu se făcuse bucăţi aşa cum se întâmplă în filme, îl izbi încă o dată şi încă o dată de perete, până când lemnul se transformă în aşchii. Lovi n piciorul un exemplar gros din Pagini Aurii pentru New Orleans, trimiţându-l prin fereastra sufrageriei. Apoi, stând printre cioburile geamului, apucă două mitocuri din părul lui tot mai rar şi trase cu putere de ele, ca şi cum ar fi vrut să şi le smulgă din cap

Era într-o stare… în parte suferinţă chinuitoare, în I mrte furie animalică pură.

Geamănul lui zăcea mort pe podeaua casei lui I lonor, cu o gaură de glonţ în mijlocul frunţii. Doral văzuse răni şi mai urâte. Provocase răni şi mai urâte. (; i atunci când un tip sângerase până la moarte, încet şi chinuindu-se de durere, după ce Doral îl eviscerase cu un cuţit de vânătoare.

Dar rana letală a fratelui său era cea mai respingătoare din experienţa lui Doral, pentru că de data asta se simţea ca şi cum s-ar fi uitat la propria mască mortuară. Sângele nici măcar nu avusese vreme să se coaguleze.

Honor nu l-ar fi omorât. Ticălosul ăla de Coburn trebuie s-o fi făcut.

În timpul ultimei lor discuţii la telefon, Fred, vorbind repede şi în şoaptă, ca să nu fie auzit de Honor, îi pusese că prada lor, Lee Coburn, se cuibărise lângă ea, în timp ce ei se învârteau în jurul cozilor prin mlaştina plină de gângănii, căutându-l.

— Acum e acolo? îl întrebase Doral entuziasmat.

— N-avem noi norocul ăsta. A şters-o.

— Cât avans are?

— Minute sau poate ore. Honor zice că, atunci când s-a trezit, el plecase deja. I-a luat maşina.

— Ea se simte bine?

— E surescitată. Se cam bâlbâie.

— Ce-a căutat Coburn acolo?

— Toată casa e cu fundul în sus.

— El ştia despre Eddie?

— Când mi-am dat seama că a luat-o încoace, am avut o presimţire urâtă şi, da, se pare că ştia.

— De unde?

— Habar n-am.

— Honor ce-a zis?

— A zis că el căuta un lucru pentru care Eddie a plătit cu viaţa.

— Fir-ar!

— Exact aşa m-am gândit şi eu.

După o scurtă pauză, Doral întrebase încet:

— Ce-o să faci?

— Mă duc după el.

— Vreau să spun, în legătură cu Honor.

Oftatul lui Fred răsunase cu putere în telefonul mobil.

— Arhivarul nu mi-a dat de ales. Când am anunţat că mă duc să verific casa lui Eddie… Ei, ştii tu.

Da, Doral ştia. Arhivarul nu lua prizonieri, şi nu conta dacă era vorba despre prieteni de familie sau despre o femeie şi un copil. „Fără treburi neterminate. Fără milă”.

Fred era mâhnit din pricina asta, dar urma să facă ce avea de făcut, deoarece ştia că aşa trebuia. Mai era conştient şi de gravele consecinţe îndurate de oricine nu îndeplinea un ordin.

Îşi încheiaseră dialogul căzând de acord că Fred avea să se ocupe de problemă, astfel încât, atunci când Doral i se alătura în locuinţa Gillette, să poată raporta amândoi şerifului îngrozitoarea ucidere a lui Honor şi a lui Emily.

Urmau să arunce crimele în cârca lui Coburn, care cu siguranţă îşi lăsase amprentele prin toată casa lui Honor. În baie erau haine pline de noroi şi pătate de sânge, ce aveau să se dovedească a fi ale lui. Oamenii legii urmau să fie entuziasmaţi. Fred ştia ce cuvinte-cheie să folosească în prezenţa jurnaliştilor, astfel încât aceştia să preia povestea şi s-o facă publică. În curând, tot statul urma să saliveze după o bucăţică din Lee Coburn, singurul suspect pentru masacrul de la depozit, ucigaş de femei şi copii.

Fusese un plan bun, care acum se dusese dracului.

Doral îşi petrecu zece minute esenţiale cuprins de fui ic şi de

durere. Dar, după ce criza se domoli, îşi şterse nasul şi lacrimile de pe faţă, apoi se sili să-şi lase deoparic sentimentele până când avea să şi le poată îngădui aşa cum se cuvenea şi să evalueze în schimb situaţia actuală, t'are era nasoală. Rău de tot!

Cel mai mult îl îngrijora faptul că trupul lui Fred era singurul prezent. Nu se zărea nici urmă de Honor şi I mily, ori de rămăşiţele lor, înăuntru sau pe lângă casă.

Dacă fratele lui se descotorosise de ele, le ascunsese trupurile foarte bine.

Sau (şi era un sau cu adevărat îngrijorător) Coburn

Îl împuşcase pe Fred înainte ca el să aibă ocazia de a le trimite pe lumea cealaltă pe Honor şi pe fiica ei. Dacă uşa stăteau lucrurile, atunci unde se aflau ele acum? Ascunzându-se până când cineva avea să le sară în ajutor? Posibil. Dar asta însemna că, de îndată ce dădea de ele, era nevoit să le omoare, iar gândul îi întorcea stomacul pe dos.

Mai exista o a treia posibilitate, şi era cea mai proastă variantă: Coburn şi Honor fugiseră împreună.

Doral rumegă ideea. Prevestea tot felul de necazuri, iar el nu ştia ce să facă în privinţa lor. El era un vânător, nu detectiv şi nici strateg, decât atunci când venea vorba despre o urmărire. În plus, nu era răspunderea lui să stabilească modul cum trebuia acţionat în continuare. Avea să-l lase pe Arhivar să găsească o soluţie.

La fel ca Naşul din film, Arhivarul insista să afle imediat veştile proaste. Doral dădu un telefon, şi i se răspunse după primul ţârâit.

— L-aţi găsit pe Coburn?

— Fred a fost omorât.

Lăsă timp pentru o reacţie, dar nu se aşteptă cu adevărat la ea şi nu o primi. Nici măcar o exclamaţie şocată, categoric nu un murmur plin de compasiune. Pe Arhivar nu-l interesa decât să audă faptele – şi asta numaidecât.

şi transmise mai departe tot ce îi spusese Fred înainte de a fi împuşcat.

— Am mai primit un apel de pe telefonul lui, dar, cum am răspuns, legătura a fost întreruptă. Nu ştiu cine m-a sunat, iar acum, când formez numărul lui Fred, nu se întâmplă nimic. Mobilul lipseşte. Pe cel primit de la poliţie l-am găsit pe hol. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Honor şi cu Emily. Nu e nici urmă de ele. Pistolul lui Fred a dispărut şi el. Şi… şi…

— Alte veşti proaste? Spune, Doral!

— Casa e răscolită ca dracu'. Honor i-a spus lui Fred că Lee Coburn a venit aici în căutarea unui lucru pe care credea că Eddie l-a pus deoparte.

Liniştea care se lăsă păru asurzitoare. Amândoi se gândeau la gravele implicaţii ale scotocirii locuinţei lui Honor de către Coburn. Cu siguranţă nu le puteau ignora, ca pe nişte bizare coincidenţe.

Doral păstră cu înţelepciune tăcerea şi încercă să-şi împiedice privirea să se îndrepte înapoi spre cadavrul fratelui său. Dar nu se putea abţine, şi, ori de câte ori se uita la el, simţea o furie arzătoare. Nimeni nu mai umilise un Hawkins în halul ăsta. Coburn avea să plătească – şi încă scump.

— Coburn a găsit ce căuta?

Era întrebarea de care se temuse cel mai mult, căci nu avea un răspuns pentru ea.

— Cine poate spune?

— Tu poţi spune, Doral. Găseşte-i! Află ce ştiu sau ia-le ce au şi pe urmă scapă de ei.

— Nu mai trebuie să-mi zici.

— Nu? V-am spus ţie şi fratelui tău să nu lăsaţi pe nimeni să iasă viu din depozitul ăla.

Doral simţi cum i se înfierbântă obrajii.

— Şi dă-mi voie să-ţi atrag atenţia, continuă Arhivarul, că nu încape loc pentru o altă greşeală. Nu acum când suntem pe cale să ne deschidem o piaţă complet nouă.

Luni întregi, Arhivarul fusese obsedat de încheierea unei înţelegeri cu un nou cartel din Mexic ce avea nevoie de o reţea stabilă şi de încredere, care să-i ofere protecţie pentru traficul pe care îl făcea de-a lungul ilarului Louisiana. Droguri şi fete într-o direcţie, pistoali şi armament greu în cealaltă. Erau adevăraţi mahări, îi puşi să plătească sume substanţiale pentru liniştea ulletească.

Arhivarul era hotărât să facă afaceri cu ei. Dar asta nu avea să se întâmple decât dacă li se garanta siguranţă deplină. Uciderea lui Sam Marset ar fi trebuit să reprezinte o soluţionare rapidă şi sângeroasă a problemei.

„Faceţi spectacol!" le spusese ironic Arhivarul lui şi lui Fred.

Dar, cu toate că nimeni nu avea s-o recunoască vreodată, crimele scoseseră la lumină un cuib de viespi. Acum se aflau în etapa

de control al pierderilor, şi, pen-II u a-şi proteja propriile interese, Doral intenţiona să oopereze. N-avea de ales.

— Data viitoare când o să te sun, Doral, o s-o fac de pe un alt telefon. Dacă mobilul lui Fred e la Coburn…

— El o să aibă numărul tău.

— Asta dacă fratele tău n-a făcut aşa cum i s-a spus „i n-a curăţat jurnalul după fiecare convorbire a noastră. Dar, pentru orice eventualitate, o să trec pe un uit număr.

— S-a înţeles.

— Pune mâna pe Coburn.

— Şi asta s-a înţeles.

El şi Fred găsiseră un ţap ispăşitor căruia să-i însceneze crimele din depozit. Dar docherul care reuşise să scape de baia de sânge, acest Lee Coburn, se transformase într-un „suspect" şi mai bun.

Se bazaseră pe faptul că aveau să-l găsească la o oră după asasinate, ghemuit pe undeva, tremurând din toate încheieturile, rugându-se Creatorului său să-l izbăvească de rău. Mai târziu, plănuiseră să declare că fusese împuşcat mortal în timp ce încerca să fugă de Fred Hawkins, ofiţerul care trebuia să-l aresteze.

Dar Coburn se dovedise mai isteţ decât se aşteptaseră. Scăpase de Fred şi de Doral. Şi, chiar în timp ce era hăituit de copoi şi de oameni înarmaţi, dăduse fuga la casa lui Honor Gillette şi îşi petrecuse o grămadă de timp preţios scotocind prin ea. Nu trebuia să fii un geniu…

— Ştii, m-am gândit.

— Nu te plătesc ca să gândeşti, Doral.

Insulta îl ustură, dar bărbatul continuă:

— Tipul ăsta, Coburn, a intrat în scenă acum un an şi i s-a băgat pe sub piele lui Sam Marset. Încep să cred că nu este un docher oarecare, unul care a prins de veste din întâmplare despre aspectele mai profitabile ale operaţiunilor lui Marset şi s-a hotărât să-şi bage nasul. Pare… care-i cuvântul? Supracalificat. Nu-i un lucrător obişnuit al unei companii de transport.

După alte câteva clipe de tăcere grea, Arhivarul spuse pe un ton sarcastic:

— Ai descoperit asta de unul singur, Doral?

Capitolul 15

De vreme ce locuinţa lui Honor se afla în afara graniţelor

oraşului, era în jurisdicţia biroului şerifului. Ajutorul de şerif, singurul anchetator criminalist al departamentului, era un bărbat pe nume Crawford. Doral nu reuşise să-i reţină prenumele.

Doral tocmai îi povestea din nou cum descoperise cadavrul fratelui său, când Crawford privi peste umărul lui şi bombăni.

— Drace, ăla cine-i? Cine l-a lăsat să intre?

Doral se întoarse. Stan Gillette îşi croise probabil drum cu vorba bună pe lângă ofiţerii în uniformă care întindeau benzi speciale în jurul proprietăţii Gillette. Bătrânul se opri pentru scurt timp în prag, apoi, văzându-l pe Doral, se duse drept la el.

— El e Stan Gillette, socrul lui Honor.

— Grozav! spuse detectivul. Asta ne mai lipsea!

Doral era de aceeaşi părere cu detectivul, dar nu lăsă să i se citească asta pe chip, compunându-şi o cuviincioasă expresie serioasă în timp ce bătrânul se apropia.

Fostul puşcaş marin nu aruncă nici măcar o privire spre trupul lui Fred, care fusese închis într-un sac i le plastic pentru cadavre şi care acum era prins în chingi pe o targă, pentru a fi transportat de către ambulanţă plină la morgă. În schimb, lătră de parcă ar fi dat un t indin unui subordonat:

— E adevărat? Honor şi Emily au fost răpite?

— Ei bine, ele nu mai sunt aici, iar Coburn a fost.

— Doamne, Dumnezeule!

Stan îşi trecu mâinile peste capul neted, pe ceafă, rostind un şir de înjurături. Apoi îşi fixă privirea dură asupra lui Doral.

— Tu ce cauţi aici? De ce nu ai plecat în urmărire?

— O s-o fac, imediat ce ajutorul de şerif Crawford îmi dă liber să plec. Arătă către acesta din urmă şi făcu scurte prezentări. El anchetează…

— Cu tot respectul faţă de ancheta dumitale, zise Stan, întrerupându-i pe Doral şi adresându-i-se ajutorului de şerif fără vreun pic din respectul despre care pomenise, asta mai poate aştepta. Fred a murit la datorie, un risc pe care orice poliţist şi-l asumă. E mort, şi nimic nu-l mai poate aduce înapoi. Între timp, două persoane nevinovate lipsesc, cel mai probabil răpite de un om considerat un criminal nemilos. Îşi înclină capul către Doral. El e ce mai bun vânător din zonă. Ar trebui să fie; ifară, căutându-le pe Honor şi pe Emily, în speranţa că le va găsi înainte de a fi ucise, nu să stea aici, discutând

despre un om care a murit deja. Iar dacă ai fi un om cu judecată, ai fi şi tu pe urmele fugarului şi ale ostaticelor lui, în loc să tândâleşti aici, în singurul loc în care se vede că nu sunt cei căutaţi.

Tonul vocii îi crescuse cu fiecare cuvânt, aşa că discursul i se încheie cu un urlet în toată regula, care opri brusc toate activităţile din jurul lor. Toţi se întoarseră să caşte gura. Stan, roşu la faţă, cu trupul înţepenit din pricina indignării justificate, păru a nu observa.

Spre lauda lui, ajutorul de şerif nu se ofili sub ploaia de critici usturătoare ale bătrânului. Era cu câţiva centimetri mai scund decât Doral şi decât Stan, părând cât se putea de puţin impunător din punct de vedere fizic. Dar se ţinu tare.

— Mă aflu aici în calitate oficială, domnule Gillette. Sunt singurul dintre noi în această situaţie.

Doral îşi dădea seama că Stan era pe cale să-şi piardă cumpătul, dar Crawford nici nu tresări.

— O să-i pun pielea în băţ oricui v-a lăsat să treceţi dincolo de banda care înconjoară locul crimei, dar, dacă tot sunteţi aici, aţi putea încerca să ne fiţi de ajutor. Vorbindu-mi de sus şi dând ordine nu faceţi decât să vă asiguraţi că veţi fi escortat afară din incintă, şi, dacă opuneţi rezistenţă, veţi fi arestat şi dus la închisoare.

Lui Doral i se păru că Stan ar putea fi pe punctul de a scoate cuţitul pentru care era celebru şi a-i ameninţa cu el beregata ajutorului de şerif. Interveni înainte să se întâmple aşa ceva:

— Ia-l mai uşor, Crawford. Omul abia a primit nişte veşti supărătoare. Lasă-mă să schimb două vorbe cu el. OK?

Ajutorul de şerif se uită când la un bărbat, când la celălalt.

— Două minute, cât discut cu medicul legist. Pe urmă, domnule Gillette, aş vrea să faceţi turul casei cu mine, să vedeţi dacă observaţi că lipseşte ceva.

Stan privi dezordinea din jur.

— Cum aş putea să-mi dau seama?

— Înţeleg, dar nu strică să vă uitaţi. Poate remarcaţi ceva care ne-ar da un indiciu despre motivul pentru care Coburn le-a răpit şi despre locul în care le-a dus.

— Asta-i tot ce poţi face mai bine? întrebă Stan.

Ajutorul de şerif se mulţumi să-i întoarcă privirea ca de oţel, apoi spuse înainte de-a se îndepărta:

— Două minute. Apoi se întoarse brusc. Cine v-a anunţat? Cum

de aţi ajuns aici atât de repede?

Stan se legănă în faţă şi în spate pe vârfurile picioarelor, ca şi cum n-ar fi avut de gând să răspundă. În cele din urmă spuse:

— Ieri Honor mi-a zis că ea şi Emily sunt bolnave. Evident, fusese constrânsă să declare asta, tocmai pentru a mă ţine la distanţă. În dimineaţa asta, fiind îngrijorat pentru ele, m-am hotărât să vin cu maşina şi să văd ce mai fac. Când am ajuns, am găsit casa înconjurată e le maşini de poliţie. Unul dintre poliţişti mi-a spus ce e bănuieşte că s-ar fi întâmplat.

Crawford îl măsură din nou cu privirea.

— Nu atingeţi nimic, zise el, după care plecă pentru a ne consulta cu medicul legist.

Doral îi înghionti braţul lui Stan.

— Aici, în spate.

O luară pe hol. Doral trecu pe lângă dormitorul lui I înily. Stan se opri în dreptul uşii deschise şi apoi intră. Merse către pat şi se uită lung la el preţ de câteva clipe, apoi cercetă pe îndelete camera cu ochii lui de vultur.

Cu un aer tulburat, i se alătură din nou lui Doral şi îl urmă pe acesta până în camera lui Honor. În limbajul rrosolan al militarilor, îşi exprimă dezgustul cu privire l. i stricăciunile făcute.

— Ascultă, zise Doral, simţind nevoia să facă asta înainte ca ajutorul de şerif Crawford să reapară. Promite mi că no să-ţi ieşi din pepeni!

Stan nu-i promise nimic, ci se mulţumi să se uite fix la el.

— Crawford a observat ceva şi a comentat, continuă I) oral.

— Ce?

Arătă spre pat.

— Se pare că azi-noapte aici au dormit doi oameni, nu nu deduc nimic din asta, adăugă în grabă. Spun doar că ajutorul de şerif a făcut o remarcă.

— Sugerând ce? întrebă Stan printre buzele care abia dacă i se mişcau. Că nora mea s-a culcat cu un om căutat pentru şapte crime?

Doral ridică dintr-un umăr, gest deopotrivă evaziv şi compătimitor…

— Există vreo posibilitate, Stan, cea mai mică posibilitate, ca ea, ştii tu, să-l fi cunoscut pe tipul ăsta dinainte ca el să fi apărut ieri aici?

— Nu.

— Eşti sigur? îi cunoşti pe toţi cei cu care Honor…

— Sunt sigur.

— Toate femeile interogate ieri de Fred, vecine, femei care lucrează la compania de transport, toate au cam căzut de acord că individul e un armăsar.

— Dacă Honor e cu Lee Coburn, zise Stan, glasul tremurându-i de furie, a fost luată împotriva voinţei ei.

— Te cred! replică Doral, contrazicând aluziile făcute cu doar câteva secunde în urmă. Vestea bună este că trupul ei şi al lui Emily n-au fost găsite aici, împreună cu al lui Fred.

Pentru prima dată, Stan conştientiza pierderea suferită de Doral.

— Condoleanţe.

— Mulţumesc.

— I-ai spus mamei tale?

— Am sunat-o pe sora mea mai mare. E chiar acum în drum spre casa mamei, ca să-i dea vestea.

— O să i se rupă inima. Mai întâi tatăl tău şi Monroe. Acum asta.

Tatăl lui Doral şi al doilea copil dintre cei opt copii ai familiei Hawkins murise cu câţiva ani în urmă într-un accident petrecut în larg. Mama avea să suporte cu greu moartea lui Fred. Doral îşi putea închipui plânsetele şi vaietele. Sora lui era mai bine pregătită decât el să facă faţă scenei. În plus, îşi avea propriile probleme de care trebuia să se ocupe.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştii, Stan, zise el, vorbind cu glas scăzut.

— Ascult.

— Înainte să ajungi aici, Crawford a pus o grămadă de întrebări despre Eddie.

Stan fu luat prin surprindere şi deveni pe loc precaut.

— Ce fel de întrebări?

— Întrebări orientative. A observat că hainele lui Eddie sunt înşirate peste tot. Au fost răsfoite dosare vechi. A zis că, după părerea lui, Coburn a căutat ceva ce i-a aparţinut lui Eddie. Eu am scos ideea din discuţie, dar Crawford se tot întorcea la ea. Ştii fotografia aia cu noi patru, făcută după excursia la pescuit? continuă Doral în şoaptă. Crawford a băgat de seamă că a fost scoasă din ramă. A împachetat tot calabalâcul drept probă. Da, adăugă el, observând uimirea şi

nemulţumi-IC; I lui Stan.

— L-ai înfruntat în legătură cu asta?

— Mi-a spus că ar putea lua amprentele lui Coburn de I se obiecte.

— Slăbuţă scuză. Orice lucru din casa asta ar fi putut nvca amprentele lui Coburn pe el.

Doral ridică din umeri.

— Eu doar îţi zic. Era o poză cu Eddie, iar lui Crawford i-a intrat în minte că Lee Coburn căuta ceva legat de el.

— Dar n-a spus ce.

Doral scutură din cap.

Crawford îşi alese tocmai momentul acela pentru a-i întrerupe. Intrând în cameră, întrebă:

— Domnule Gillette, aţi observat ceva ieşit din comun?

Stan îşi îndreptă spatele.

— Asta ar trebui să fie o glumă? Fără să aştepte un răspuns, se lansă într-un atac verbal. În calitate de cetăţean şi plătitor de impozite, cer să faci orice e nevoie, folosind toate resursele pe care le ai, pentru a-mi aduce nora şi nepoata înapoi acasă în siguranţă.

Crawford se înroşi la faţă, dar păstră un ton egal.

— Cu toţii ne dorim arestarea lui Coburn şi întoarcerea în siguranţă a familiei dumneavoastră.

— Astea sună a rahaturi spuse de formă! replică Stan. Păstrează-ţi promisiunile banale pentru cineva îndeajuns de prost încât să aibă încredere în ele. Eu vreau acţiune! Nu-mi paşă ce paşi scrie în manualul tău că trebuie să urmezi. îl vreau pe criminalul ăsta găsit, ucis dacă e nevoie, iar pe nora şi nepoata mea întoarse la mine nevătămate. Atunci putem să ne ploconim, nu înainte, domnule ajutor de şerif. Şi, dacă nu reuşesc să te conving, pot să trec peste capul dumitale. îl cunosc personal pe şerif.

— Ştiu care îmi sunt îndatoririle, domnule Gillette. Şi o să mi le îndeplinesc conform legii.

— Bine. Acum, că ştim cum stă fiecare, încearcă să faci dumneata ce-ai de făcut, iar eu o să procedez la fel.

— Nu vă faceţi singur dreptate, domnule Gillette.

Stan nu-l luă în seamă, îi aruncă lui Doral o privire critică şi, fără niciun alt cuvânt, ieşi ţanţoş.

Capitolul 16

— Asta nu-i maşina mea.

Coburn îşi luă ochii de la oglinda retrovizoare pentru a se uita spre Honor.

— Am scăpat de a ta.

— Unde?

— La câţiva kilometri distanţă de casa ta, de unde am luat-o pe asta.

— E furată?

— Nu, am bătut la uşă şi am întrebat dacă pot se împrumut.

Ea îi ignoră sarcasmul.

— Proprietarii o să declare furtul.

— Am schimbat plăcuţele de înmatriculare cu cele de la o altă maşină.

— Ai făcut toate astea de când ai plecat de la mine şi până te-ai întors ca să-l elimini pe Fred?

— Lucrez repede.

Honor reţinu toate aceste informaţii, apoi remarcă:

— Spuneai că l-ai văzut pe Fred într-o barcă.

— Şoseaua urmăreşte linia apei. Conduceam fără faruri. Am observat lumina de pe barca lui şi am tras pe dreapta ca să văd ce e cu ea. L-am zărit şi l-am recunoscut numaidecât. Mi-a fost uşor să-mi imaginez ce-o să facă dacă o să-i repeţi ceva din ce ţi-am spus. M-am întors. Spre norocul tău.

Ea tot nu părea convinsă, iar Coburn n-ar fi putut spune că o învinovăţea pentru asta. Cu o zi în urmă, când dăduse buzna în viaţa ei, femeia glazura prăjituri pentru o petrecere aniversară. De atunci le ameninţase cu arma pe ea şi pe copila ei. O bruscase şi se luptase cu ea. îi distrusese locuinţa şi o legase de pat.

Acum se presupunea că devenise tipul cel bun, cel care o convinsese să fugă de acasă pentru că oameni

I se care! i cunoştea şi în care avea încredere de ani buni i au, de fapt, criminali în serie, porniţi s-o omoare. Normal că era cât se poate de sceptică.

Honor îşi trecea nervoasă mâinile în sus şi în jos pe coapsele acum îmbrăcate în blugi, în locul pantalonilor. curţi de cu o zi în urmă. Din când în când, se uita I u. ste umăr la fetiţa care stătea pe bancheta din spate şi e amuza cu chestia aia roşie. Jucăria şi pledul jerpelit pe care îl numea „pătulica" ei, împreună cu poşeta lui I lonor, erau toate

lucrurile pe care el îi îngăduise să le I.I. cu ele. Le îmbrâncise pe uşă afară doar cu hainele de I se ele, fără exagerare.

Măcar erau hainele lor. El le purta pe ale unui mort.

Şi nu pentru prima dată.

— Crezi că a văzut? întrebă Honor în şoaptă.

— Nu.

În goana lor prin casă, Honor născocise un joc care îi cerea lui Emily să ţină ochii închişi până când ajungeau afară. Pentru ca ea să meargă mai repede, Coburn o căi a se în braţe pe micuţă din dormitorul ei cel roz până la maşină. O ţinuse cu mâna de ceafă, cu faţa lipită de gâtul lui, în caz că fetiţa ar fi trişat la joc şi ar fi deschis ochii, caz în care ar fi zărit cadavrul lui Fred Hawkins pe podeaua sufrageriei.

— De ce nu mi-ai spus de ieri că eşti agent FBI? De ce (c-ai purtat grosolan?

— Nu aveam încredere în tine.

Femeia îl privi cu o nedumerire ce părea sinceră.

— Eşti văduva lui Gillette, îi explică el. Motiv suficient să am ceva îndoieli în ceea ce te priveşte. Pe urmă, am observat fotografia aia, i-am văzut pe el şi pe tatăl lui foarte buni amici cu cei doi tipi pe care îi văzusem împuşcând şapte oameni în depozit, te-am auzit lăudându-i ca pe nişte foarte dragi prieteni… Ce era să cred? 1 n orice caz, am fost şi sunt convins că orice ar fi avut Hddie se află acum la tine.

— Dar nu se află.

— Te-ai răzgândit?

— Chiar dacă ai fi fost necinstită, cred că mi-ai fi dat orice aş fi vrut, numai să nu-ţi rănesc fetiţa.

— Ai dreptate.

— Am ajuns la concluzia asta azi-dimineaţă, chiar înainte de răsărit. M-am gândit să vă las în pace. Pe urmă, l-am văzut pe Hawkins îndreptându-se către casa ta. Şi planul s-a schimbat brusc.

— Chiar ar trebui să cred că Fred l-a ucis pe Sam Marset?

— Am fost de faţă.

Coburn îi aruncă o privire. Expresia de pe chipul ei îl invita să detalieze.

— Duminică la miezul nopţii era programată o întâlnire în depozit.

— O întâlnire între Marset şi Fred?

— Între Marset şi Arhivar.

Honor îşi masă fruntea.

— Despre ce vorbeşti?

Bărbatul trase aer în piept şi îşi adună gândurile.

— Autostrada interstatală 10 traversează Louisiana, la nord de Tambour.

— Trece prin Lafayette şi New Orleans.

— Corect. E cea mai sudică interstatală care merge de pe o coastă pe alta, iar apropierea ei de Mexic şi de golf o transformă într-o conductă pentru traficanţii de droguri, de arme, de persoane. Pieţele mari sunt oraşele-cheie pe care le străbate: Phoenix, EI Paso, San Antonio, Houston, New Orleans, toate având şi importante şosele nord-sud care se intersectează cu interstatala.

— În esenţă…

— Legând 1-10 de orice oraş important din America Continentală.

Honor încuviinţă încă o dată din cap.

— OK.

— Orice vehicul care circulă pe autostradă, de la o semiremorcă, la un camion, la o dubă de familie, ar putea să transporte droguri de vândut pe stradă, medicamente, arme, fete şi băieţi destinaţi prostituţiei. Se uită spre ea. Mă urmăreşti în continuare?

— Sam Marset deţinea compania Royale Trucking.

— Primeşti o stea aurie.

— Tu spui, de fapt, că şoferii lui Sam Marset sunt implicaţi în transporturile astea ilegale?

— Nu şoferii lui. Sam Marset, prezbiterul vostru de la biserică şi nu ştiu ce la societatea istorică. Şi nu e doar implicat. Este mare ştab. Era. Noaptea de duminică i-a curmat viaţa de infractor.

Honor căzu pe gânduri, verifică dacă fetiţa era încă absorbită de jucăria ei, apoi întrebă:

— Tu ce rol ai?

— Am primit misiunea de a mă infiltra în operaţiunea lui Marset, de afla cu cine face afaceri, astfel încât şmecherii să poată pune la cale o serie de capcane. Mi-au trebuit luni de zile numai ca să-i câştig încrederea şefului de echipă. Apoi, doar după ce Marset şi-a dat acordul, mi s-au încredinţat certificatele de încărcătură. (Compania transportă o grămadă de bunuri legale, dar II în văzut şi multă contrabandă.

— Fiinţe umane?

— De toate, mai puţin asta. Ceea ce e bine, pentru că ar fi trebuit să opresc transportul, şi asta ar fi dus la descoperirea mea. Aşa, a trebuit să las să treacă o mulţime de mărfuri ilegale. Dar pe şefii mei nu-i interesează un camion cu textile care ascunde o cutie cu pistoale automate. Biroul îi vrea pe oamenii care trimit şi pe cei care primesc. Nu aveam încă suficiente dovezi ca să prind peştele cel mare.

— Cum ar fi Marset.

— El şi alţii mai mari. Dar adevăratul premiu ar fi fost Arhivarul.

— Asta cine-i?

— Bună întrebare. FBI-ul nici măcar nu ştia despre el până să ajung eu aici şi să-mi dau seama că cineva ungea mecanismul.

— Tocmai m-ai pierdut.

— Arhivarul e un facilitator. El se duce la oamenii care un trebui să împiedice traficul ilegal, după care îi mituieşte-ori le forţează mâna ca să închidă ochii.

— Îi mituieşte pe poliţişti?

— Pe poliţişti, pe cei de la rutieră, pe agenţii care se ocupă de cântărire, pe tipul care păzeşte vehiculele confiscate, pe oricine ar putea să ameninţe contrabanda.

— Arhivarul plăteşte autorităţile…

— După care ia un comision gras de la traficant, pentru că le-a garantat lui şi mărfurilor lui o trecere sigură prin statul Louisiana.

Honor analiză informaţia, după care spuse:

— Dar nu i-ai aflat identitatea.

— Nu. Îmi lipseşte elementul-cheie.

Coburn se opri la o intersecţie şi întoarse capul, uitându-se cu atenţie la ea.

— Pe care ai venit să-l cauţi în casa mea.

— Corect. Bărbatul luă piciorul de pe frână şi acceleră prin intersecţie. DJ-ul…

— Departamentul de Justiţie, spuse el pentru a clarifica – nu o să deschidă un dosar până când nu se asigură că n-are cum să piardă la tribunal. Am putea face o înţelegere cu cineva să depună mărturie împotriva Arhivarului în schimbul clemenţei, dar avem nevoie şi de dovezi solide. Dosare, extrase de cont, liste de apeluri telefonice, cecuri anulate, chitanţe de depozit, nume, date. Documente. Dovezi. Cred că aşa ceva avea răposatul tău soţ.

— Crezi că Eddie era implicat în toate astea? întrebă ea. Droguri? Arme? Trafic de persoane? Te înşeli, domnule Coburn.

— Adevărul e că nu ştiu de care parte a afacerii lucra soţul tău. Dar era frate de cruce cu gemenii, şi, după părerea mea, asta îl face al naibii de suspect. Iar meseria de poliţist ar fi fost un avantaj, exact aşa cum a fost pentru Fred.

— Eddie era un poliţist cinstit.

— Fireşte că tu crezi asta, nu? Eşti văduva lui. Dar eu i-am văzut pe prietenii lui la cataramă lichidând şapte oameni cu sânge rece. Aş fi fost victima numărul opt dacă n-aş fi fugit.

— Cum ai reuşit?

— Mă aşteptam să se întâmple ceva. Întâlnirea ar fi trebuit să fie paşnică, fără arme. Dar eram în alertă deoarece Arhivarul este cunoscut drept un ticălos fără

— rupule. Îţi aminteşti povestea de acum câteva săptămâni – a apărut la ştiri – despre un puşti latinoamerican năşit într-un şanţ de lângă Lafayette, cu gâtul tăiat?

N-a fost identificat. Tu ştii cine era?

— Nu după nume. Ştiu că era transportat de către unul dintre „clienţii" Arhivarului într-un loc din New () rleans care deserveşte…

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Fetiţa cânta laolaltă cu Elmo.

— Deserveşte muşterii cu mulţi bani şi cu preferinţe pentru sexul pervers. Puştiul ştia ce-l aştepta. A fugit în timpul unei opriri pentru alimentarea maşinii. Cei mai mulţi dintre copiii ăia sunt prea speriaţi ca să meargă la autorităţi, dar pe unul ar fi putut să-l apuce curajul. Se pare că de asta se temea Arhivarul. Oamenii lui l-au prins pe puşti înainte să poată face vreun rău. Se uită la Honor şi murmură: Probabil îi e mai bine mort.

I a scurt timp după ce a ieşit la iveală cadavrul puştiului, un poliţist de la rutieră a fost găsit cu gâtul tăiat. Am o I iresimţire că cele două crime sunt legate.

— Ce crezi, Arhivarul face parte dintre oficialităţi?

— Poate da. Poate nu. Speram să-i aflu identitatea duminică noaptea, zise Coburn cu glas încordat. Pentru că se pune la cale ceva mare. N-am prins decât frânturi, dar cred că acest Arhivar curtează un nou client. Oameni înspăimântători cu zero toleranţă pentru greşeli.

Honor îşi masă din nou fruntea.

— Refuz să cred că Eddie a fost implicat în ceva care să; iibă legătură cu toate astea. Mi-e greu s-o cred şi despre Sam Marset.

— Marset se băgase strict pentru bani. Era un răsfăţat care profita de pe urma viciilor, dar n-avea porniri violente. Dacă vreunul îl călca pe bătături, îl ruina. De obicei din punct de vedere financiar. Sau îl prindea cu pantalonii în vine într-o cameră de hotel şi îl şantaja. Uite-aşa. El considera că trupul bâzâit de muşte al unui băiat de treisprezece ani găsit într-un şanţ dăunează afacerilor. Asta era numai una dintre nemulţumirile lui Marset la adresa Arhivarului. A cerut să se aşeze amândoi la masă, să-şi discute neînţelegerile, să lămurească lucrurile.

— Dar a fost tras pe sfoară.

— Ca s-o spunem frumos. În locul Arhivarului, au apărut gemenii Hawkins. Înainte ca Marset să-şi poată exprima măcar revolta provocată de schimbare, Fred i-a tras un glonţ. Doral avea o puşcă automată. A deschis focul asupra celorlalţi, doborându-l primul pe şeful meu de echipă. În secunda în care i-am văzut la uşă, am bănuit că nu-i a bună şi m-am strecurat în spatele unor lăzi, dar ştiam că mă văzuseră. După ce şi ceilalţi au fost culcaţi la pământ, s-au luat după mine.

Cobum se apropie de o trecere la nivel cu calea ferată, dar nu lăsă ca asta să-l încetinească. Maşina sări peste şine.

— În noapte aia îmi luasem la mine, ca măsură de precauţie, un pistol şi al doilea telefon mobil. Pe unul i-am lăsat intenţionat în urmă. Asta avea să-i deruteze. Urmau să se învârtă în jurul cozii din cauza apelurilor înregistrate pe numărul ăla. Oricum, am scăpat cu viaţă din depozit şi am intrat într-o clădire abandonată. Unul din gemeni a verificat-o, dar am stat ascuns în spaţiul de aerare dintre sol şi pardoseală până când a plecat. Apoi am şters-o spre râu, hotărât să ajung în cele din urmă la tine, înainte ca ei să mă prindă din urmă. Se uită spre ea. Restul îl ştii, mai mult sau mai puţin.

— Şi acum? Unde mergem?

— Habar n-am.

Honor întoarse capul atât de repede, încât îi trosni gâtul.

— Ce?

— N-am făcut planuri atât de departe. De fapt, nu contam pe faptul că voi supravieţui primei nopţi. Socoteam că o să fiu omorât ori de către vreun poliţist prea zelos, ori de către cineva aflat pe statul de

plată al Arhivarului. Aruncă o privire peste umăr, spre bancheta din spate. Categoric nu credeam că o să am în grijă o femeie şi un copil.

— Ei bine, îmi pare rău pentru deranj, zise Honor. Poţi să ne laşi acasă la Stan şi să-ţi vezi de treabă.

Coburn râse scurt.

— Tu nu pricepi? Nu m-ai ascultat deloc? Dacă Doral I iawkins ori Arhivarul cred că ştii ceva ce ar putea ajuta la condamnarea lor, viaţa ta nu mai face nici cât o ceapă degerată.

— Înţeleg. Stan o să ne apere până când…

— Stan, omul care apărea în poza „unul pentru toţi şi toţi pentru unul" împreună cu răposatul tău soţ şi cu gemenii Hawkins? Acel Stan?

— Doar nu crezi…

— De ce nu?

— Stan e fost puşcaş marin.

— Şi eu la fel. Uite ce s-a ales de mine.

Se făcuse înţeles. Honor şovăi, apoi spuse cu încredere:

— Socrul meu ne-ar proteja pe Emily şi pe mine până la ultima suflare.

— Poate. Nu ştiu încă. Până o să aflu, tu rămâi cu mine şi nu contactezi pe nimeni.

Înainte să poată spune mai multe, auziră sunetul sirenelor. În câteva secunde, două maşini de poliţie se iviră la intersecţia din depărtare. Se apropiau în grabă.

— Doral trebuie să fi găsit cadavrul fratelui său.

Cu toate că muşchii i se încordaseră din pricina nervozităţii şi cu toate că strângea cu mai multă putere volanul unei maşini furate, Coburn păstră aceeaşi viteză şi rămase cu privirea aţintită înainte. Vehiculele îl depăşiră în goană, urlând.

— Maşină de poliţie, ciripi copila. Mami, maşină de poliţie.

— O văd, scumpo.

Honor îi aruncă un zâmbet micuţei, apoi se întoarse din nou spre el.

— Emily o să aibă nevoie de mâncare. De un loc în care să doarmă. Nu putem să ne învârtim pur şi simplu într-o maşină furată, ferindu-ne de poliţie. Ce ai de gând să faci cu noi?

— Sunt pe cale să aflu.

Se uită la ceasul de pe bordul maşinii şi văzu că trebuia să fie trecut de ora nouă pe coasta de est. Coti la prima ieşire de pe şoseaua

principală. Curând, asfaltul făcu lor pietrişului, iar pietrişul – ţărânei brăzdate de făgaşe, până când drumul se opri în cele din urmă într-o fundătură, lângă un pârâu stătut, acoperit cu lintiţă.

Avea la el trei telefoane. Pe al lui Fred. În afara acelui ultim apel către fratele său, jurnalul era gol. Dar, de vreme ce poliţistul folosea acel mobil în scopuri ilegale, Coburn nu se aşteptase să găsească numărul Arhivarului. Totuşi, intenţiona să păstreze aparatul. Ca măsură de siguranţă, îi scoase bateria.

N-aveau cum să folosească telefonul lui Honor, pentru că autorităţile îl puteau localiza folosind metoda triangulaţiei. îl lăsă şi pe acesta fără baterie.

Aşa că nu mai rămase decât telefonul lui Coburn, pe care îl cumpărase cu câteva luni în urmă, dar pe care nu-l mai folosise niciodată până cu o zi în urmă. Acum îl porni, văzu că avea semnal şi formă un număr, cu speranţa că apelul de azi urma să primească un răspuns.

— Pe cine suni? îl întrebă Honor.

— Îţi sare inima din loc de fiecare dată când mă mişc.

— Şi n-am motive?

— Cam ai.

Se uită la coatele şi la braţele ei, pe care apăruseră vânătăi. Dosurile palmelor erau la rândul lor rănite, căci şi le lovise de tăblia patului atunci când el încercase s-o lege. Regreta că fusese nevoit să recurgă la măsuri fizice, dar nu avea de gând să-şi ceară scuze. Honor ar fi suferit răni şi mai grave dacă el n-ar fi procedat aşa.

— Nu mai trebuie să-ţi faci griji că o să mă năpustesc la tine, îi spuse Coburn. Sau că o să-ţi flutur un pistol prin faţă. Gata cu tremuratul, OK?

— Dacă tremur, poate o fac pentru că azi-dimineaţă am văzut cum un om a fost împuşcat mortal în casa mea.

Bărbatul spusese deja tot ce avea de spus pe subiectul acesta şi nu intenţiona să se justifice mai mult. Dacă ai ocazia să scoţi din joc un criminal violent ca Fred Hawkins, nu te opreşti ca să te întrebi de ce. Apeşi pe afurisitul de trăgaci. Altfel, tu o să fii cel care nu mai respiră.

Câţi oameni văzuse el murind? Pe câţi îi văzuse suferind o moarte violentă? Prea mulţi ca să-i numere sau măcar să şi-i amintească. Dar presupunea că, pentru uliii verzi şi limpezi ai unei învăţătoare de la clasa a < loua, era o privelişte şocantă, una pe care

urma s-o asoi icze mereu cu persoana lui. În privinţa asta n-avea cum M O ajute. Totuşi, telefonul acesta avea s-o facă să nu mai 11 esară ori de câte ori îl vedea mişcând.

Era pe cale să închidă şi să mai încerce o dată, când îi răspunse o femeie:

— Biroul directorului adjunct Hamilton. Către cine pot direcţiona apelul dumneavoastră?

— Tu cine eşti? Dă-mi-l pe Hamilton.

— Cine să-i spun că îl caută?

— Uite ce e, lasă vrăjeala. Dă-mi-l la telefon.

— Cine să-i spun că îl caută?

„Ai dracului birocraţi!"

— Coburn.

— Îmi pare rău, cum aţi spus?

— Coburn, repetă el nervos. Lee Coburn.

După o pauză lungă, femeia de la celălalt capăt spuse:

— Imposibil. Agentul Coburn este decedat. A murit urum mai bine de un an.

Capitolul 17

Telefonul mobil al lui Diego începu să vibreze, dar, numai pentru a face pe ţâfnosul, aşteptă câteva secunde înainte de a răspunde.

— Cine e?

— Cine te aşteptai să fie? întrebă Arhivarul cu la fel de mult dispreţ.

— Ţi-ai găsit deja fugarul?

— Se dovedeşte a fi o problemă mai mare decât am crezut iniţial.

— Nu mai spune! Clovnii ăia doi chiar au făcut-o lată, nu-i aşa? Să-l lase să scape în halul ăla!

Ar fi vrut să adauge: „Cu asta te alegi dacă nu-mi dai mie treaba", dar se hotărî să nu-şi forţeze norocul.

Nu se baza doar pe Arhivar pentru a-şi câştiga banii, dar relaţia lor de afaceri – dacă se putea numi aşa – era una profitabilă.

Ani de-a rândul după ce plecase de la salonul de împletit părul, trăise pe străzi, găsind adăpost pe unde putea, scotocind prin gunoaie după haine şi mâncare. Supravieţuise datorită minţii viclene pe care o moştenise de la cine ştie ce ramură necunoscută a încurcatului său

arbore genealogic şi nu îi luase mult să-şi dea seama că trocul, furtul şi reciclatul aveau o limită. Singurii care contau cu adevărat erau banii.

Diego se apucase să-i câştige. Observase, studiase şi se dovedise a fi un elev iute la învăţătură. Piaţa pentru abilităţile sale speciale era nelimitată. Afacerile lui prosperau indiferent de climatul economic pentru oricare altă activitate comercială. De fapt, avea cel mai mult de lucru atunci când vremurile deveneau grele, iar predominanta lege a junglei era mai strict aplicată.

În primii ani ai adolescenţei îşi făcuse deja o reputaţie din pricina bruştelor şi explozivelor sale crize de violenţă, aşa că până şi cei mai duri dintre cei mai duri îi respectau trupul slăbuţ şi mic de statură, ocolindu-l cu grijă în cea mai mare parte a timpului. Nu avea prieteni şi puţini concurau cu el, căci puţini erau la fel de buni.

Din punctul de vedere al statului Louisiana, Diego nu exista. Naşterea lui nu fusese înregistrată niciodată, aşa că nu făcuse nicio zi de şcoală. Deşi era în principiu analfabet, putea citi o boabă de engleză, destul cât să se descurce. Vorbea fluent spaniola, pe care o învăţase pe stradă. Nu era în stare să-şi arate oraşul natal pe o hartă, dar îl cunoştea ca pe propriul buzunar. Nu auzise în viaţa lui despre împărţirea cu zecimale ori despre tabla înmulţirii, dar putea să socotească în cap sumele de bani cu viteza fulgerului. Se şi apucase să calculeze cât să ceară pentru eliminarea lui Coburn.

— Deci tipul a fost prins deja sau ce?

— Nu. L-a prins el pe Fred Hawkins.

Diego fu surprins, dar se abţinu să facă vreun comentariu.

— Nu toţi sunt cu adevărat gata de luptă. Dacă acest t. oburn supravieţuieşte arestării, vreau să fii gata să acţionezi.

— Am tot fost gata.

— S-ar putea să mai am nevoie ca tu să te ocupi de o temeie şi de un copil.

— Asta o să te coste în plus.

— Sunt pregătit. După o tăcere glacială, Arhivarul spuse: în legătură cu târfa aia…

— S-a rezolvat. Ţi-am mai zis.

— Ah, da! Mi-a fost mintea în altă parte. Ţinem legătura.

Convorbirea se încheie fără niciun alt cuvânt.

Nu mai era nevoie de vreunul. Se înţeleseseră. Aşa fusese de la început. Cu câţiva ani în urmă, cineva care cunoştea pe altcineva îl

abordase în legătură cu o treabă de asasin plătit. Era interesat? Era.

Sunase la numărul de telefon primit, ascultase discursul de recrutare al Arhivarului şi îşi dăduse seama că era genul de alianţă pe gustul lui: lejeră. Îşi îndeplinise acea primă sarcină şi fusese plătit. De atunci, el şi Arhivarul tot făcuseră afaceri împreună.

Îşi strecură telefonul la loc în tocul prins de curea, îşi lăsă umerii în jos şi îşi afundă mâinile în buzunarele pantalonilor. Degetele de la mâna dreaptă i se strânseră bine în jurul şişului.

De când cu uraganul Katrina, unele cartiere ale oraşului se transformaseră în zone de conflict între bande. Diego opera pe cont propriu şi încerca să se ţină departe de încăierări, dar îi era imposibil să rămână neutru, şi, prin urmare, devenise duşmanul tuturor bandelor.

Părea concentrat asupra asfaltului murdar de sub tălpile din cauciuc ale bascheţilor săi, dar, în realitate, privirea îi era vigilentă, bănuind că pericolul pândea din orice umbră, anticipând permanent o ambuscadă.

Nu se prea temea de poliţişti. Ei erau o glumă. Uneori o glumă proastă, dar tot un caraghioslâc, nu un motiv de îngrijorare.

Cu acea înşelătoare postură cocoşată, se furişă în lungul trotuarului, apoi coti la stânga pe prima alee la care ajunse „speriind gândacii şi două mâţe ieşite la vânătoare. În următoarele cinci minute făcu slalom printre clădiri abandonate, pline de echipamente industriale ruginite ori de resturi lăsate de către boschetarii care folosiseră construcţiile drept tabere.

Pentru Diego, aleile încâlcite nu semănau cu vreun labirint. Cunoştea fiecare centimetru pătrat. O lua de fiecare dată pe un alt drum ocolit, astfel încât să fie sigur că nu-l urmărea nimeni. Niciun om nu-l putea găsi dacă el nu voia să fie găsit.

După ani întregi de stat pe oriunde reuşea să găsească adăpost, acum avea o locuinţă permanentă, cu toate că nu una la care să poată fi găsit uşor. Ocoli de două ori clădirea goală, după care se apropie de o uşă încuiată cu un lacăt a cărui cheie n-o avea decât el. Odată intrat, zăvorî uşa pe interior.

Fu învăluit de un întuneric profund, care însă nu reprezenta un impediment. Străbătu fără greutate holurile cu ziduri înnegrite de mucegai, ce erau permanent umede. Apa de ploaie se scurgea cale de trei etaje, pentru a se strânge în băltoace puturoase pe podelele

denivelate.

În măruntaiele acestei foste fabrici de conserve de fasole, Diego îşi clădise un cămin. Descuie uşa ce ducea către sanctuarul din interior, se strecură înăuntru, trase zăvorul.

Aerul din cameră era mai răcoros şi mai uscat graţie unui sistem de aerisire improvizat pe care el însuşi îl adaptase pornind de la cel original al clădirii şi folosind resturi de materiale strânse de-a lungul timpului. Pe podea se afla un covor oriental scump pe care îl furase dintr-un camion parcat în Cartierul Francez, dându-se drept unul dintre curieri. Nimeni nu-l luase la întrebări când îşi aruncase covorul pe umăr şi plecase cu el. Toate celelalte obiecte de decor din încăpere fuseseră achiziţionate folosind metode similare. Două lămpi gemene aruncau o lumină primitoare.

Ea stătea pe marginea patului, periindu-şi părul cu o perie pe care Diego o şterpelise dintr-un magazin cu o zi în urmă. Plătise totuşi pentru peştişorul auriu. Trecuse pe lângă un magazin cu animale pe care nu-l mai

< I servase până atunci. Văzuse peştişorii în acvariul lor. tu clipa următoare, să pomenise că duce acasă unul între ei într-o pungă de plastic. Zâmbetul ei atunci

md i-l arătase făcuse de trei ori mai mult decât plătise l-intru peştişor.

1 Mego nu mai avusese niciodată un animal de compame. Acum avea două. Peştişorul auriu şi fata.

O chema Isobel. Era cu un an mai mică decât el.

Ieşi părea chiar mai tânără de atât. Părul îi era neted şi i-tât de negru, încât părea irizat. îi atârna drept până în umeri, formând o perdea lucioasă de-o parte şi de alta i obrajilor.

Era subţirică şi avea o talie pe care tânărul o putea. aprinde cu mâinile. Diego se gândea că i-ar fi putut i II pe în două membrele fragile practic fără niciun efort. Îmi ei erau mici, abia ivindu-se de sub tricoul pe care d îl furase pentru ea. Şi, cu toate că Diego avusese multe temei de toate vârstele şi formele, frumuseţea delicată a impuşorului lui Isobel era cea care îl făcea să se simtă înfierbântat, cu răsuflarea tăiată şi slăbit de dorinţă.

Dar nu se atinsese de ea în felul acela. Şi nici nu avea N-O facă.

Trăsăturile ei gingaşe şi tinereşti o făcuseră foarte populară printre clienţii salonului de masaj. Bărbaţilor le plăcea la nebunie să fie

mângâiaţi de mâinile ei micuţe. Mulţi o cereau. Avea clienţi fideli. Delicateţea ei era excitantă, pentru că îi făcea pe cei care transpirau pe lângă ea să se simtă mai bărbaţi, mai mari, mai duri, mai puternici.

La fel ca altor mii de oameni, lui Isobel şi rudelor ei li se promisese că ea avea să se bucure de o viaţă mai bună în Statele Unite. Fetei i se garantase o slujbă într-un hotel elegant ori într-un restaurant de lux, unde avea să câştige într-o săptămână mai mulţi bani decât lua tatăl ei într-un an.

După ce urma să achite preţul datorat pentru aducerea şi instalarea ei în State, lucru care avea să se întindă pe durata câtorva ani, Isobel avea să înceapă să câştige bani pe care să-i trimită înapoi familiei sale, poate destui cât să plătească şi pentru venirea fratelui ei mai mic în America. Părea un basm devenit realitate. Tânăra îşi luase rămas-bun de la ai ei cu lacrimi în ochi, dar plină de speranţă şi se urcase în maşina ce se îndrepta către graniţă.

Infernala călătorie durase cinci zile. Ea şi alte opt persoane stătuseră înghesuite pe platforma unei camionete, acoperite cu o foaie de furnir. Pe drum, li se dăduse foarte puţin de mâncat ori de băut şi avuseseră doar rare ocazii de a se uşura.

Una dintre fete, nu mai mare decât Isobel, făcuse febră. Isobel încercase să ascundă suferinţa tinerei, însă şoferul şi bărbatul înarmat până în dinţi care îl însoţea îşi dăduseră seama în timpul unuia dintre rarele popasuri. Camioneta plecase mai departe fără fată. Aceasta fusese lăsată pe marginea drumului. Ceilalţi primiseră ameninţări că urma să li se întâmple acelaşi lucru dacă se vârau în necazuri sau pricinuiau vreunul. Isobel se întrebase adeseori dacă fata murise înainte de a fi găsită de cineva.

Şi acesta fusese numai începutul coşmarului.

Când camioneta ajunsese în sfârşit la destinaţie, Isobel fusese silită să se îmbrace în haine provocatoare, al căror cost avea să fie achitat din câştigul ei, şi pusă să lucreze într-un bordel.

Nu cunoştea pe nimeni. Chiar şi aceia care fuseseră transportaţi în State împreună cu ea, şi cu care legase un soi de prietenie bazată pe teama şi deznădejdea împărtăşite, fuseseră trimişi în alte părţi. Nu ştia în ce oraş sau stat se afla. Nu cunoştea limba în care îi murmurase primul bărbat libidinos, în timp ce îi răpea virginitatea.

Deşi nu pricepuse cuvintele, înţelesese pe deplin ce însemna acel act sexual. Era distrusă, o marfă stricată. Acum niciun bărbat bun

şi iubitor nu avea să-şi mai dorească să se însoare cu ea. Căzuse în dizgraţie. Familia ei avea s-o renege. Singurele ei opţiuni se limitau acum la a continua să-i „distreze11 pe clienţi sau a-şi lua viaţa. Dar sinuciderea era un păcat de moarte, o condamnare la chinurile iadului.

În esenţă, nu-i rămăsese de ales decât infernul pe care să-l îndure.

Tocmai de aceea ochii ei, la fel de negri şi de lucioşi precum cerneala, păruseră atât de răniţi şi de chinuiţi în H ea zi în care Diego o văzuse pentru prima dată. Fusese 11 imis să-i dea un avertisment managerului salonului de masaj, care, pretindea Arhivarul, ar fi amânat plata pentru protecţia oferită ultimului său transport de fete.

Diego o zărise pe Isobel când aceasta ieşea dintr-o cameră de „tratament", strângând un halat din mătase de prost gust în jurul trupului ei slăbuţ, cu lacrimile şiroludu-i pe obraji. Când îl surprinsese privind-o, tânăra îi întorsese spatele, ruşinată.

El se întorsese câteva zile mai târziu, de data asta pe post de client. O ceruse. Când Isobel intrase în cameră, Îl recunoscuse. Începuse să se dezbrace cu o tristeţe vizibilă, dar el se grăbise s-o asigure că nu voia decât să stea de vorbă cu ea.

În următoarea oră, Isobel îi relatase povestea ei. Nu istorisirea nenorocirilor în sine, ci felul fermecător în care o rostise fusese cel care îl îndemnase pe Diego să-i ofere ajutorul pentru a fugi. Ea îi strânsese mâna, l-o sărutase, i-o udase cu lacrimi.

Acum, în timp ce el se apropia de pat, Isobel puse deoparte peria şi îi zâmbi timid. Ochii nu-i mai erau plini de suferinţă, ci de o recunoştinţă vizibilă.

Diego se aşeză lângă ea, lăsând un spaţiu între ei.

— Como está?

— Bien.

Îi întoarse surâsul şovăitor, şi, vreme de câteva clipe, nu făcură decât să se uite unul la celălalt. Momentul dură atât de mult, încât, atunci când tânărul ridică mâna spre ea, Isobel tresări.

— Şşt!

Îi lipi palma de obrazul ei neted. îi mângâie pielea cu degetul mare, minunându-se de textura ei catifelată. Se uită la gâtul fetei, observă cât de subţire era, cât de vulnerabil. În jurul lui, Isobel purta un lănţişor din argint, cu o cruciuliţă. Diego urmări pulsul care abia fremăta sub pandantivul ce sclipea în lumina lămpilor.

Şişul din buzunar îi părea greu ca plumbul.

Tariful lui standard era de cinci sute de dolari.

Totul s-ar fi terminat repede. O tăietură, şi suferinţele ei ar fi luat sfârşit. N-ar mai fi avut de ce să se teamă, nici măcar de chinurile iadului. De fapt, el ar fi eliberat-o. Ar fi scăpat-o de bărbaţii care o pipăiau şi de aspra judecată a Dumnezeului ei crucificat. Şi ar fi îndeplinit ordinul Arhivarului.

Omorând-o, Diego ar fi rămas în graţiile partenerului său de afaceri, iar adorabilei tinere nu i-ar mai fi fost pângărit în veci trupul ei mic şi dulce.

Dar, îl loc să-i spintece gâtul cu şişul, el i-l mângâie cu vârfurile degetelor, îi atinse cruciuliţa şi îi vorbi blând în spaniolă, asigurând-o că acum se afla la adăpost, îi spuse că avea să se îngrijească de ea, că nu mai trebuia să se teamă, că urma să o ocrotească. Coşmarul pe care îl trăise în ultimii doi ani se sfârşise.

Diego îi jură asta pe viaţa lui.

Şi, făcând asta, stabilea o limită. I se ordonase nu doar s-o omoare pe Isobel, ci să afle cine o ajutase să fugă din salonul de masaj, apoi să ucidă şi respectiva persoană.

Arhivarul habar nu avea că Diego însuşi era răspunzător.

Admirând superba privelişte, mireasma şi senzaţiile

e care i le oferea Isobel, tânărul avu trei cuvinte grosoane la adresa Arhivarului:

— Du-te dracului!

Capitolul 18

— Tori, poate vrei, ştii tu, să te uiţi la asta.

Recepţionera ei avea destulă minte cât să n-o întrerupă în timp ce lucra cu o clientă, mai ales cu una atât de solidă şi prost antrenată ca doamna Perkins. îi aruncă lui Amber o privire ucigătoare, apoi îi spuse clientei:

— Încă şase, vă rog.

Gemând, femeia se lăsă mult pe vine.

Tori se întoarse către recepţioneră şi îi spuse cu asprime.

— Ei bine, ce e?

Aceasta arătă către şirul de televizoare cu ecran plat I ixate pe peretele din faţa benzilor de alergare. Unul era

I Otrivit pe un talk-show local, altul pe o reclamă în care

Îl vedetă din telenovele promova o cremă de faţă făcătoare de minuni. Al treilea era potrivit pe un post local din New Orleans ce transmitea ştiri de ultimă oră.

Tori se uită preţ de câteva secunde.

— M-ai întrerupt ca să mă uit la noi informaţii despre (rimele de la compania Royale Trucking? Dacă nu cumva fugarul se află chiar acum în sauna pentru femei, fără prosop pe el, de ce m-ar interesa?

Se întoarse la doamna Perkins, a cărei faţă se făcuse roşie ca sfecla. Tori se gândi că poate ar fi trebuit să ceai a doar cinci genuflexiuni suplimentare.

— E prietena ta, zise Amber, recepţionera. Honor? Hi cred că a fost răpită.

Tori se uită iute spre Amber, apoi din nou spre televizor. Atunci recunoscu locuinţa lui Honor în spatele reporterului care făcea o relatare „în direct de la locul luptei", după cum îi informa legenda de la baza ecranului pe telespectatori.

Uluită, se mai uită preţ de câteva secunde înainte de ii-şi da seama că sunetul era oprit.

— Dumnezeule, ce spune?

— Ce s-a întâmplat? gâfâi doamna Perkins.

Tori n-o luă în seamă şi îşi croi drum printre aparatele de antrenament, până la peretele cu televizoare. Înşfăcă o telecomandă şi o îndreptă către ecran. După câteva încercări, reuşi să pornească sunetul şi să dea volumul la maximum.

— …Se tem că ar fi fost răpită de către Lee Cobum, individul căutat în legătură cu crimele de duminică noapte, de la compania Royale Trucking, unde a fost împuşcat mortal, alături de alte şase victime, liderul local Sam Marset.

— Haide, haide! murmură Tori nerăbdătoare.

Încă nu era convinsă că recepţionera de la sala ei de fitness nu înţelesese greşit. O angajase pe Amber doar pentru felul în care arăta în echipament sportiv. Avea de partea ei părul lung, dantura şi sânii, dar stătea prost cu materia cenuşie.

De data asta totuşi, Amber reţinuse corect informaţia. Când reporterul ajunse în sfârşit să explice din nou de ce făcea o relatare din faţa casei lui Honor, Tori ascultă cu tot mai multă neîncredere şi nelinişte.

— Vezi? îi şopti Amber la ureche. Ţi-am spus eu.

— Taci din gură! se răsti Tori.

— Poliţia şi agenţii FBI se află la locul faptei, făcând o anchetă amănunţită, însă, din câte au reuşit să pună cap la cap autorităţile, se crede că doamna Gillette şi fiica ei în vârstă de patru ani au fost luate cu forţa din locuinţa lor. Am stat de vorbă pentru scurt timp cu Stan Gillette, socrul presupusei victime, care a refuzat să facă însă declaraţii televizate. Mi-a spus totuşi că până acum n-a primit nicio cerere de răscumpărare.

Reporterul aruncă o privire în jos pentru a-şi consulta notiţele.

— Se pare că ar fi avut loc o luptă în interiorul casei, pentru că era totul răvăşit înăuntru. Domnul Gillette a spus că e imposibil să-şi dea seama dacă lipseşte ceva. Cât despre trupul ofiţerului de poliţie Fred Hawkins, care a fost găsit în interiorul locuinţei…

— Doamne! exclamă Tori cu răsuflarea tăiată şi îşi puse o mână pe piept.

— …N-au mai sosit alte informaţii cu excepţia faptului că pare a fi o crimă în stil execuţie. Reporterul ridică privirea şi se uită drept în cameră. Poliţia, împreună cu alte agenţii locale şi statale, îi roagă pe cetăţeni să fie cu ochii în patru după suspect şi presupusele sale ostatice. Iată o fotografie recentă a lui Honor Gillette şi a fiicei sale. Poza trimisă de Honor anul trecut împreună cu felicitarea de Crăciun umplu ecranul. Oricine le vede ar trebui să alerteze imediat autorităţile. Acestea sunt toate informaţiile pe care le am pentru moment, dar voi urmări subiectul de-a lungul zilei. Rămâneţi pe recepţie pentru alte evenimente, pe măsură ce vor avea loc.

Postul de televiziune reluă transmisiunea unei emisiuni de tip concurs, în care nişte imbecili ţopăiau şi ţipau pentru Un aspirator nou şi strălucitor. Tori opri

unetul şi aruncă telecomanda în mâinile lui Amber, Mând-o prin surprindere.

— Preia-o tu pe doamna Perkins. Mai are de făcut un sfert de oră de exerciţii cardio. Sun-o pe Pam şi spune-i să-mi ia programarea de la unu cu Clive Donovan „i să-mi ţină locul la ora de spining de la trei. Nu mă suna decât dacă e o urgenţă şi, pentru Dumnezeu, pune II larma şi încuie uşa când pleci în seara asta.

— Tu unde te duci?

Tori nu se deranjă să-i răspundă în timp ce trecea în viteză pe lângă Amber. Nu îi datora angajatei ori clienţilor săi nicio explicaţie.

Cea mai bună prietenă a ei era declarată răpită. Răpită, fir-ar să fie! Şi Emily la fel.

Trebuia să facă numaidecât ceva, şi avea să înceapă prin a merge acasă şi a se pregăti pentru orice urma să-i aducă restul zilei, deşi îi era frică să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla.

Nu intră în biroul ei decât pentru a-şi lua telefonul mobil şi poşeta, apoi ieşi pe uşa destinată angajaţilor, aflată în partea din spate a clădirii, şi se urcă în automobilul ei Corvette. îl ambală şi părăsi parcarea în uruitul motorului.

Maşina se arăta la fel de receptivă la stilul de condus în viteză al lui Tori pe cât fusese ea la stângacele incursiuni sexuale ale soţului care i-o cumpărase. Acesta era un tip agresiv în sălile de consiliu ale diverselor lui afaceri, dar în dormitor încrederea îl părăsea. Tori îşi pusese în minte să facă din bărbatul dulce şi timid un King Kong în aşternuturi. Reuşise. Până într-acolo încât omul suferise un atac de cord şi murise înainte de a împlini un an de căsnicie.

Fusese singurul dintre cele trei mariaje ale ei care se sfârşise involuntar. Tori căzuse pradă tristeţii vreme de câteva săptămâni după moartea lui, căci ţinuse cu adevărat la domnul Shirah. De aceea păstrase numele lui de familie, deşi mai avea încă două dintre care să aleagă, pe lângă numele ei de fată. În plus, îi plăcea cum suna. Tori Shirah. Avea un aer exotic, ce se potrivea stilului şi personalităţii ei bombastice.

Celălalt motiv pentru care şi-l amintea cu drag pe răposatul ei soţ era acela că moştenirea lăsată de el o ajutase să finanţeze construcţia elegantului şi atrăgătorului ei club de fitness, primul şi singurul de felul acesta din zona oraşului Tambour.

În timp ce conducea, Tori formă numărul lui Honor. Intră direct căsuţa vocală. Înjurând culoarea roşie a semaforului pe lângă care trecu în viteză, parcurse grăbită lista de contacte pentru a vedea dacă avea numărul lui Stan Gillette. Îl avea. Sună. Acelaşi lucru. Direct căsuţa vocală.

Depăşi un autobuz şcolar ce transporta copiii spre o tabără de zi şi, un cvartal mai încolo, ajunse pe aleea din faţa casei. Opri maşina cu scrâşnet de roţi şi, după câteva secunde, intră în casă. Îşi aruncă geanta pe podeaua de lângă uşă, păşi peste ea şi o luă pe hol, scoţându-şi bluza de trening în timp ce mergea. O aruncă pe pat, când o voce din spatele ei spuse:

— Sunt la fel de fermi ca pe vremuri?

— Ce n-ai…

Se răsuci. Doral Hawkins o privea cu poftă din uşa dormitorului.

— Ce naiba? M-ai speriat de moarte, Doral!

— Asta era şi planul.

— Mereu ai fost un tâmpit. Fără să-i pese că avea pieptul gol, Tori îşi puse mâinile în şolduri. Ce cauţi aici?

— Am sunat la tine la club. Pipiţa care mi-a răspuns la telefon mi-a zis că tocmai ai plecat. Eram la doar două străzi distanţă.

— Nu puteai să mă aştepţi afară, ca un om normal?

— Puteam, dar peisajul e mai frumos înăuntru.

Tori îşi dădu ochii peste cap.

— Încă o dată… ce cauţi aici? Ştii despre Fred, nu?

— Eu i-am găsit cadavrul.

— Oh! E groaznic.

— Mie-mi spui!

— Îmi pare rău.

— Mersi.

Devenea atât de exasperată, încât îi venea să-l ia şi să-l scuture.

— Poate că sunt grea de cap, Doral, dar tot nu pricep de ce eşti aici când fratele tău tocmai a fost ucis. Mi se n-are că ai alte lucruri de făcut în afară de a te uita galeş la ţâţele mele.

— Am câteva întrebări pentru Honor.

— Honor?

— Honor? repetă el, imitând-o

Renunţând la atitudinea amicală, înaintă spre ea, îi cuprinse faţa în palme şi strânse până când îi deformă t răsăturile.

— Dacă nu vrei să-ţi zdrobesc mutra asta plină de boii >x ca pe-o prună coaptă, ai face bine să-mi spui acum unde e Honor.

Tori nu se speria cu una, cu două, dar nici proastă nu era.

Îi cunoştea foarte bine reputaţia lui Doral Hawkins. De când îşi pierduse, din cauza uraganului Katrina, barca pescărească pe care o închiria, nu mai avea niciun mijloc vizibil de a se întreţine, cu excepţia micului stipendiu primit din partea administraţiei oraşului. Şi totuşi, o ducea foarte bine. Tori nu avea nicio dovadă care să-i susţină bănuielile că Doral lua parte la ceva ilegal, însă n-ar fi fost foarte surprinsă să afle că aşa era.

El şi Fred fuseseră doi scandalagii pe tot parcursul şcolii

primare şi generale, intimidându-şi colegii şi profesorii. La liceu deja comiteau infracţiuni mărunte: furau capace de roţi, spărgeau reflectoarele de pe stadion cu puştilor lor de vânătoare, îi terorizau pe puştii care nu se plecau în faţa lor. Dacă n-ar fi fost Stan Gillette să-i mai ţină în frâu, probabil ar fi luat-o razna. Unii spuneau că influenţa lui îi salvase de ceva timp petrecut la închisoare.

Spre lauda lor, se purtaseră foarte frumos cu Honor după moartea lui Eddie. Dar umblau zvonuri că, în ciuda intervenţiilor şi a influenţei lui Stan, cei doi nu o luaseră în totalitate pe calea cea dreaptă şi că intrarea lui bred în poliţie nu servise decât la legalizarea purtării lor de bătăuşi.

Tori nu avusese ocazia de a verifica bârfele legate de înclinaţia lor spre răutate, căci rareori se intersectase cu ei. Pe când erau la şcoală, ieşise în oraş cu Doral de câteva ori. Acesta devenise brutal şi nesuferit când îl oprise la sărutări şi nu voise să-l lase să meargă mai departe. O numise jigodie, iar ea îi replicase că până şi jigodiile îşi au standardele lor. De atunci Doral o trata cu antipatie.

Acum, părea violent şi periculos şi o rănea. Tori avea suficientă experienţă cu bărbaţii încât să ştie că a-ţi arăta frica e echivalent cu a invita la şi mai multă brutalitate. O luase pe drumul ăsta greu cu soţul numărul unu. A naibii să fie dacă avea s-o facă din nou. Chiar şi cu un ticălos cretin ca Doral, cea mai bună apărare era atacul.

Îşi îndesă genunchiul între picioarele lui.

Bărbatul scânci, îşi luă mâinile de pe faţa ei pentru a-şi cuprinde în palme organele genitale şi se retrase ţopăind din calea pericolului.

— Să nu mai pui mâna pe mine, Doral!

Tori înşfăcă bluza de trening la care renunţase cu câteva minute în urmă şi o trase pe cap.

— Eşti urât, eşti prost, şi ce te face să crezi că ştiu unde e Honor?

— Nu mă joc, Tori!

Doral scoase un pistol dintr-un toc prins la spate.

— Oh, nu, o armă! zise ea cu voce prefăcut piţigăiată. Asta-i momentul în care ar trebui să leşin? Să implor îndurare? Lasă chestia aia deoparte înainte să răneşti pe careva, respectiv pe mine.

— Vreau să ştiu unde e Honor.

— Ei bine, ia un afurisit de bon şi stai la coadă! strigă ea. Toată lumea vrea să afle unde e. Se pare că a fost luată ostatică de un criminal. Tori îşi putea stoarce lacrimi ori de câte ori îi convenea s-o

facă, dar cele care îi curgeau acum erau reale. Am auzit povestea la televizor şi am venit direct aici de la club.

— Pentru ce?

— Ca să mă pregătesc în caz că…

— În caz că ce?

— În caz de ceva.

— Te aştepţi să primeşti veşti de la ea.

Rosti vorbele ca pe o acuzaţie.

— Nu. Sper să primesc, dar, judecând după ce se spune despre tipul ăsta, Coburn, mă tem de ce e mai rău.

— De exemplu, că o să le facă de petrecanie ei şi lui Emily.

— Doamne, eşti un geniu!

Doral nu reacţionă la insultă.

— Ţi-a vorbit de curând despre Eddie?

— Bineînţeles. Vorbeşte tot timpul despre el.

— Da, dar a menţionat ceva legat de el? Ceva important. Ţi-a zis vreun secret cu privire la Eddie?

Tori îşi lăsă capul într-o parte şi se uită fix în ochii lui.

— Mai fumezi iarbă?

Bărbatul se repezi ameninţător spre ea.

— Lasă tâmpeniile, Tori. Ţi-a zis?

— Nu! exclamă ea, îmbrâncindu-l în piept. Ce tot vorbeşti? Nu ştiu nimic despre niciun secret. Ce fel de secret?

Doral o studie preţ de câteva clipe, ca şi cum ar fi încercat să repereze semnele minciunii, apoi mormăi:

— Nu contează.

— Ba da, contează. De ce-ai venit aici? Ce cauţi? Acelaşi individ care ţi-a împuşcat fratele le-a luat pe Honor şi pe Emily. De ce nu umbli după el?

— Nu sunt sigur că le-a luat.

Afirmaţia lui o ului.

— Cum adică?

Doral se aplecă şi mai aproape.

— Tu şi Honor sunteţi aşa.

Îşi ridică mâna la un centimetru de nasul ei şi îşi încrucişă degetul mijlociu cu arătătorul.

— Dacă îl cunoştea pe tipul ăsta…

— Te referi la Coburn?

— Da, la Coburn. Lee Coburn. îl cunoştea?

— De unde să cunoască Honor un docher devenit criminal în serie?

Bărbatul o mai fixă cu privirea pentru o vreme, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră, strecurându-şi pistolul înapoi în tocul de la spate, în timp ce înainta greoi pe hol.

— Stai aşa! Tori îl apucă de cot şi îl răsuci cu faţa spre ea. Ce insinuezi? Că răpirea e un soi de farsă?

— Nu insinuez nimic. Doral îşi smulse braţul din strânsoarea femeii şi îşi înfăşură în schimb degetele în jurul braţului ei. Dar o să mă ţin de tine ca scaiul de coada oii. Dacă primeşti veşti de la amica ta Honor, ai face bine să-mi spui.

Tori îi ridică bărbia în semn de sfidare a ameninţării implicite.

— Sau ce?

— Sau o să te rănesc, Tori, şi nu spun prostii. Oi fi tu bogată acum, dar ai ajuns aşa vânzându-ţi păsărică ăluia care dădea mai mult. O târfă moartă n-ar fi o mare pierdere pentru omenire.

Capitolul 19

— Fir-ar să fie!

Coburn şuieră înjurătura în şoaptă, din respect pentru copilă. Cât despre mama ei, care deja se încruntase la el pentru un „rahat" scăpat mai devreme, ea îl privea acum lung, de parcă ar fi văzut un corn crescându-i din mijlocul frunţii.

Bărbatul flutură telefonul.

— Bănuiesc că ai auzit.

— Că agentul Lee Coburn e mort de peste un an? Da, am auzit.

— E clar că ea nu ştie ce şi cum.

— Sau eu ţi-am crezut minciunile şi acum sunt…

— Uite ce, spuse el, întrerupând-o furios. Nici eu nu te-am vrut cu mine, OK? Vrei să te întorci la tine acasă, să-ţi încerci norocul cu Doral Hawkins şi cu oricine altcineva s-o mai afla la dispoziţia Arhivarului? Bine. Du-te! O să-ţi ţin uşa deschisă.

Desigur, nu era bine şi n-ar fi lăsat-o să plece nici dacă ea ar fi ales asta. Singură n-ar fi supravieţuit prea mult. Coburn fusese descris ca un om rece şi neîndurător, iar adjectivele i se potriveau. Însă chiar şi el s-ar fi jenat să trimită la moarte sigură o femeie şi un copil

Ic patru ani. În plus, Honor avea să-i fie de folos, acum „i mai târziu, în construirea unui caz împotriva Arhiirului. Probabil ştia mult

mai multe decât îşi dădea cama. Până când avea să stoarcă şi ultima picătură de Informaţie de la ea, văduva urma să rămână cu el.

Pe de altă parte, ea şi fetiţa aveau să fie o pacoste uriaşă.

Nu anticipase că avea să fie nevoit să se îngrijească de altcineva în afară de sine însuşi până când Hamilton îl putea aduce înapoi, iar asta era deja o treabă destul de periculoasă, în parte pentru că fiecare mocofan purtător. le armă aflat pe o rază de o sută cincizeci de kilometri îi credea un criminal şi un răpitor. Se resemnase, mai mult sau mai puţin, că nu avea cum să scape nevătămat, lista dacă urma să rămână în viaţă.

Dar acum era răspunzător pentru Honor şi Emily (iillette, iar împreună cu această răspundere venea şi angajamentul de a se asigura că cele două aveau să supravieţuiască chiar dacă el nu reuşea.

Retrăgându-şi, în esenţă, oferta de a o lăsa să plece, îi spuse lui Honor:

— Fie că o ştii, fie că nu, tu ai cheia care o să rupă cercul infracţional al Arhivarului.

— Pentru a nu ştiu câta oară…

— O ai! Trebuie doar să ne dăm seama care e şi unde s-o găsim.

— Atunci du-mă la cel mai apropiat birou FBI. O s-o căutăm cu toţii laolaltă.

— Nu pot.

— Pentru că?

— Pentru că nu pot să-mi compromit acoperirea. Nu încă. În momentul de faţă, Hawkins şi Arhivarul cred că eu sunt doar un docher care a avut norocul să scape. Un martor ocular al crimelor. Ceea ce e rău. Dar nici pe departe la fel de rău ca a fi un martor ocular care mai e şi agent federal sub acoperire. Dacă ei descoperă asta, ţinta de pe spinarea mea devine şi mai mare.

— Dar FBI-ul o să te apere.

— Aşa cum ofiţerul Fred Hawkins de la secţia de poliţie din Tambour urma să te apere pe tine?

Nu trebuia să-i explice prea multe. Honor făcuse legăturile.

— Arhivarul are pe statul lui de plată agenţi federali?

— Eu nu sunt dispus să pariez pe viaţa mea că nu. Tu?

Îi lăsă timp să răspundă. Femeia tăcu, ceea ce era echivalent cu: „Nu, nu sunt”.

— N-ai mai sta acolo dacă n-ai crede măcar ceva din tot ce ţi-am

spus.

— Stau aici deoarece cred că, dacă ai fi vrut să ne răneşti, ai fi făcut-o ieri, de cum ai ajuns. În plus, dacă tot ce mi-ai spus e adevărat, atunci vieţile noastre, a mea şi a lui Emily, sunt în pericol.

— Până aici ai dreptate.

— Dar principalul motiv pentru care am venit cu tine are legătură cu Eddie.

— Ce-i cu el?

— Ai ridicat două întrebări la care vreau răspunsuri. Prima: moartea lui a fost cu adevărat un accident?

— Cineva a făcut-o să semene cu unul, dar nu cred că a fost un accident.

— Trebuie să aflu, zise ea emoţionată. Dacă a murit într-un accident… e una. O tragedie, dar suportabilă. Soarta. Voia Domnului. Mă rog. Dar dacă cineva a provocat impactul care l-a ucis, vreau să fie pedepsit pentru asta.

— Foarte corect. Care-i cea de-a doua întrebare?

— Eddie a fost un poliţist bun sau unul rău? Eu ştiu răspunsul la asta. Vreau să te convingi şi tu.

— Mie nu-mi pasă dacă o fi fost aşa sau pe dincolo, zise Coburn cu sinceritate. El e mort. Tot ce mă interesează e să-l identific pe Arhivar şi să-l trec pe linie moartă. Celelalte, inclusiv reputaţia răposatului tău soţ, n-au nicio importanţă pentru mine.

— Ei bine, au o foarte mare importanţă pentru mine. Şi vor avea pentru Stan. Făcu semn către telefonul mobil pe care el încă îl ţinea în mână. Ar trebui să-l sun, să-i spun că suntem OK.

Coburn scutură din cap şi băgă aparatul în buzunar.

— O să-şi iasă din minţi când o să se descopere că am dispărut.

— Sunt sigur că aşa o să facă.

— O să se teamă de ce e mai rău.

— Că sunteţi la mila unui asasin.

— N-o să ştie altceva. Deci, te rog…

— Nu.

— E o cruzime!

— Aşa-i şi viaţa. Nu poţi să-i spui. N-am încredere în el.

— Tu n-ai încredere din principiu.

— Acum începi să te prinzi.

— Dar ai încredere în mine.

Coburn se uită chiorâș la ea.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Trebuie să ai într-o oarecare măsură, dacă m-ai târât după tine.

— Nici cât negru sub unghie. Probabil am chiar mai puţină încredere decât ai tu în mine. Dar, ne place sau nu, depindem unul de celălalt.

— Cum aşa?

— Tu ai nevoie de ocrotirea mea ca să supravieţuieşti. Eu am nevoie de tine ca să obţin lucrul după care am venit.

— Ţi-am mai zis în repetate rânduri…

— Ştiu ce mi-ai zis, dar…

— Mami?

Vocea fetiţei îl întrerupse. Honor îşi desprinse privirea de la chipul lui şi se uită în spate la fiica ei.

— Ce e, scumpo?

— Eşti furioasă?

Honor se întinse peste scaunul maşinii şi o bătu pe Emily pe genunchi.

— Nu, nu sunt.

— Coburn e furios?

Când o auzi pe micuţă pronunţându-i numele, bărbatului i se puse un nod în gât. Nu-şi mai auzise niciodată numele rostit de o voce de copil. Suna altfel.

Honor îi aruncă un zâmbet şi o minciună sfruntată:

— Nu, nici el nu e.

— Pare furios.

— Nu e. E doar… doar…

Cobum se strădui din răsputeri să nu-şi arate mânia.

— Nu sunt furios.

Copila nu-l crezu. Nu pe de-a-ntregul, dar schimbă subiectul.

— Trebuie să fac treaba mică.

Honor se uită la el, cu o întrebare tăcută întipărită pe chip. Coburn ridică din umeri.

— Dacă trebuie să facă, trebuie să facă.

— Putem să mergem la o benzinărie? Aş duce-o…

— Nu. Poate să facă în tufişuri.

Honor chibzui preţ de vreo cincisprezece secunde, apoi fu

îmboldită cu un tânguitor:

— Mă-mii!

Deschise portiera şi coborî. În timp ce o ajută pe Emily să se dea jos de pe bancheta din spate, îi spuse că aveau să pornească într-o aventură şi o conduse ţinând-o de mână către partea din spate a maşinii.

Coburn nu mai auzi nimic în afara câtorva şoapte conspirative. Emily chicoti o dată. Încercă să-şi alunge gândul la implicaţiile practice ale faptului că o femeie trebuie să urineze în mijlocul naturii şi se concentră, în schimb, asupra problemelor mai presante. Cum ar fi să decidă ce era de făcut în continuare. Aşa cum spusese şi Honor, nu puteau să umble încoace şi încolo într-o maşină furată.

Deci unde puteau merge? Nu la el acasă. Locuinţa era, cu siguranţă, supravegheată. Nu avea încredere în Stan Gillette să-i protejeze. Acesta era prieten la cataramă cu fraţii Hawkins, deci existau mari şanse să fie corupt. Honor era sigură de dragostea şi de devotamentul lui faţă de Emily, însă Coburn nu se simţea pregătit să accepte acest lucru, nu fără a vedea cu ochii lui o dovadă. Gillette mai putea fi şi un fost puşcaş marin supus legii, care ar simţi că onoarea îi cere să anunţe imediat autorităţile. Caz în care trebuia, din nou, să se ţină departe de el.

Odată terminată treaba, Emily deschise portiera din dreapta şi îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Am reuşit!

— Felicitări.

— Pot să stau în faţă? întrebă ea.

— Nu, nu poţi.

Honor o conduse către bancheta din spate.

— Dar n-am scaunul meu de maşină.

— Nu, nud ai.

Femeia îi aruncă o privire plină de reproş lui Coburn pentru că abandonase scaunul copilei împreună cu maşina ei.

— O să încălcăm regula doar de data asta, îi spuse ea lui Emily, în vreme ce o ajută să-şi pună centura.

Când se aşeză la loc pe scaunul din dreapta, Coburn o întrebă.

— Ştii vreun loc în care am putea merge?

— Te referi la o ascunzătoare?

— Exact la asta mă refer. Trebuie să ne facem nevăzuţi până

când o să reuşesc să dau de Hamilton.

Honor încuviinţă din cap îngândurată.

— Ştiu unde putem să mergem.

Tom VanAllen fu trezit dis-de-dimineaţă cu înspăimântătoarea veste că Fred Hawkins era mort şi că Honor Gillette dispăruse de acasă împreună cu fetiţa ei. Atât crima, cât şi răpirea erau puse pe seama lui Lee Coburn.

Când Tom îi împărtăşi noutăţile lui Janice, aceasta se arătă iniţial complet neîncrezătoare, apoi plină de regret.

— Mă simt groaznic din cauza lucrurilor deloc măgulitoare pe care le-am spus ieri despre Fred.

— Dacă asta te mai linişteşte, omul trebuie să fi murit pe loc. Probabil n-a simţit nimic.

Îi spuse că Doral descoperise cadavrul.

— E îngrozitor! Erau atât de apropiaţi! După câteva clipe de tăcere, femeia întrebă: Ce căuta acasă la Honor Gillette?

Tom îi povesti despre descoperirea bărcii.

fratele lui a ajuns acolo, a descoperit că locuinţa fusese întoarsă cu fundul în sus.

— Întoarsă cu fundul în sus?

Îi descrise starea în care se afla casă, aşa cum îi fusese prezentată de către ajutorul de şerif Crawford.

— Cadavrul lui Fred zăcea chiar dincolo de uşa de la intrare. Din câte se pare, Coburn ar fi venit prin spatele lui.

— Exact cum l-a împuşcat şi pe Sam Marset.

— Aşa arată lucrurile. Oricum, trebuie să mă duc să văd cu ochii mei.

Detesta faptul că trebuia să plece din casă înainte de a o ajuta cu obositoarea rutină matinală care includea spălarea, îmbrăcarea şi hrănirea lui Lanny. Pentru că nu putea mesteca ori înghiţi, băiatul îşi primea hrana printr-un tub. Mesele nu erau un lucru plăcut.

Janice fu totuşi înţelegătoare în privinţa faptului că era chemat la datorie. îi spuse că ea putea să se descurce cu treburile de acasă şi că nu trebuia să-şi facă griji.

— E o situaţie de criză. Lumea are nevoie de tine. În timp ce îl conducea, îi şopti la ureche: Ai grijă.

Apoi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz.

Tom îşi făcea mare parte din muncă stând în spatele unui birou.

Presupunea că detaliile captivante ale cazului îi păreau lui Janice mult mai asemănătoare cu lucrurile la care se gândise ea atunci când soţul ei îi spusese că îşi doreşte să devină agent FBI. O surprinse şi o bucură sărutând-o la rândul lui.

Se rătăci de două ori pe drumurile dosnice, dar în cele din urmă găsi reşedinţa Gillette, ajungând tocmai când Crawford se pregătea să plece. Cei doi făcură cunoştinţă şi îşi strânseră mâinile. Ajutorul de şerifii puse pe Tom la curent.

— Am lăsat cazul în seama tehnicienilor noştri. Au o groază de treabă cu povestea asta. Agenţii tăi au venit şi au plecat. O să mă întâlnesc cu ei în oraş, unde o să instalăm linii telefonice, o să organizăm o grupare operativă, o să împărţim sarcinile. Poliţia din Tambour ne-a oferit un spaţiu pentru un centru de comandă, la ultimul etaj al clădirii lor.

— Da, am discutat cu oamenii mei pe drum încoace. Ij>am atras atenţia că e esenţială colaborarea şi că prioritatea numărul unu este să le găsim pe doamna Gillette şi pe fetiţă înainte de a li se întâmpla ceva rău.

Crawford îl ţintui cu o privire ironică, pe care Tom încercă să nu o ia în seamă.

— De la Doral Hawkins a venit vreo informaţie care să ne lumineze?

— Nu prea. El zice că a primit chiar în zori un telefon agitat de la fratele său. A venit aici cât a putut de repede, barca lui Fred fusese legată de doc. Primul semn că ceva nu era în regulă: uşa din faţă stătea deschisă.

— Ce-a zis despre debandada dinăuntru? întrebă Tom

— Te referi la cea de pe lângă cadavrul fratelui său?

Acelaşi lucru pe care l-am zis şi eu. Cineva – trebuie să presupunem că Lee Coburn – a căutat ceva.

— Cum ar fi?

— Nimeni nu ştie precis.

— Obiectul a fost găsit?

— Nimeni nu ştie precis. Nimeni nu pare a avea idee după ce umbla Coburn. Nici Doral, nici socrul doamnei Gillette.

Îi povesti lui Tom despre sosirea prematură a lui Stan Gillette la locul faptei şi îl descrise pe fostul infanterist din creştet până la cizmele curate lună.

— E un dur în toată regula, dar, în situaţia actuală, probabil că nici eu n-aş fi un tip de treabă, recunoscu ajutorul de şerif.

Anchetatorul plecă, dar îi dădu lui Tom permisiunea de a arunca un ochi prin casă. Acesta avu grijă să se ferească din calea tehnicienilor care scormoneau cu migală prin dezordine, încercând să strângă probe. Intră şi ieşi în doar câteva minute.

Drumul de la reşedinţa Gillette până înapoi în Lafayette îi luă peste o oră, iar, când intră în biroul lui, fu tare uşurat că lăsase în urmă această misiune.

Dar nici nu se aşeză bine la biroul său, că începu să-i sune telefonul fix. Apăsă butonul care clipea al interfonului.

— Da?

— Directorul adjunct Hamilton vă sună de la Washington.

Tom simţi un gol în stomac precum cel rămas în urma unui ascensor prăbuşit. Îşi drese vocea, înghiţi în sec, îi mulţumi secretarei şi apăsă celălalt buton pâlpâitor.

— Agent VanAllen.

— Salut, Tom. Ce mai faci?

— Bine, domnule. Dumneavoastră?

Clint Hamilton, cu obişnuita lui bruscheţe, trecu direct la motivul apelului:

— Ai un morman de belele acolo la tine.

Tom, întrebându-se cum naiba aflase Hamilton, se eschivă:

— Au fost două zile încărcate.

— Pune-mă la curent.

În următoarele cinci minute, Tom vorbi fără să fie întrerupt. De câteva ori se opri pentru a se asigura că nu pierduseră din greşeală legătura. În timpul acelor pauze, Hamilton nu scoase nicio vorbă, dar Tom îl putea auzi respirând, aşa că relată mai departe.

După ce termină, directorul adjunct rămase tăcut preţ de câteva clipe, îndeajuns de mult încât Tom să-şi tamponeze fruntea umedă cu batista din buzunar. Hamilton îşi pusese toată nădejdea în el. Încrederea în abilităţile lui era acum pusă la încercare, şi nu voia ca superiorul său să-i găsească lipsuri.

Când Hamilton începu în sfârşit să vorbească, îl ului pe Tom cu o întrebare:

— E unul dintre agenţii tăi?

— Poftim?

— Tipul ăsta, Coburn. Este un agent care lucrează sub acoperire pentru tine ca să investigheze interesele lui Sam Marset pe piaţa transporturilor?

— Nu, domnule. Nu auzisem niciodată de el până să mă duc la locul crimei de la depozit şi să aflu de la Fred Hawkins numele suspectului.

— Fred Hawkins care acum e mort.

— Corect.

După încă o pauză sesizabilă, Hamilton zise:

— OK, continuă.

Eu… ăăă… am uitat…

— Îmi spuneai că agenţii tăi lucrează mână în mână cu poliţia din Tambour.

— Da, domnule! N-am vrut să dau buzna aici şi să-i cot din sărite. Crimele din depozit sunt în jurisdicţii lor. Biroul şerifului se ocupă de uciderea lui Fred Hawkins. Dar, odată ce se va stabili că doamna Gillette a fost cu adevărat răpită…

Hamilton îl întrerupse brusc:

— Ştiu cum e cu jurisdicţia, Tom. Hai să ne întoarcem lui Sam Marset. El ar fi fost în poziţia perfectă pentru a o implica în traficul ilegal între state.

Tom îşi drese glasul.

— Da, domnule.

— S-a făcut vreo asemenea legătură?

— Nu, nimic până acum.

Îi povesti lui Hamilton despre perchiziţionarea fiecărui camion din flota auto, despre interogarea fiecărui şofer şi angajat.

— Am trimis agenţi să-i găsească şi să-i ia la întrebări pe toţi cei pe care îi putem plasa în preajma acelui depozit în ultimele treizeci de zile, dar până acum nu s-a descoperit niciun fel de contrabandă.

— Ce motiv a avut suspectul pentru a-şi ucide şeful şi colegii?

— Încercăm să stabilim asta, domnule. Dar stilul de viaţă, al lui Coburn ne îngreunează munca.

— În ce sens?

— E descris ca un singuratic. Nu tu prieteni, nu tu rude, puţine interacţiuni cu colegii. Nimeni nu-l cunoştea prea bine. Oamenii…

— Dă tot ce ai mai bun în tine, Tom, zise Hamilton cu o nerăbdare palpabilă. Ghiceşte. De ce i-a omorât?

— Era un angajat nemulţumit.

— Un angajat nemulţumit, repetă directorul adjunct fără nicio inflexiune şi categoric fără entuziasm…

Lui Tom i se păru mai înţelept să-şi ţină gura. În cele din urmă, Hamilton continuă:

pe docul de încărcare sau fiindcă a fost tras în piept cu banii pentru orele suplimentare, de ce s-a dus la locuinţa unui poliţist mort şi a întors-o cu fundul în sus? Dacă fugea de la locul crimelor, de ce s-a ascuns împreună cu văduva şi cu copila timp de aproximativ douăzeci şi patru de ore? Şi, dacă le-a luat cu el, de ce a făcut-o? De ce să nu se fi descotorosit de ele chiar atunci şi chiar acolo? Comportamentul ăsta atipic nu te sâcâie precum o bucată de pop-corn rămasă între dinţi?

Nu erau întrebări retorice. Tom lucrase numai pentru scurtă vreme la biroul local din Lafayette împreună cu Clint Hamilton, dar fusese îndeajuns încât să înveţe că omul nu-şi răcea gura de pomană.

Când Hamilton fusese promovat direct la Washington, D.C., sărind peste biroul regional din New Orleans, îl recomandase pe Tom ca succesor al său, şi, încă de pe atunci, VanAllen ştiuse că sprijinul primit de el fusese întâmpinat cu scepticism din partea unora şi cu vociferări din partea altora. Hamilton se luptase pentru Tom şi câştigase.

În fiecare zi în care intra în biroul ocupat cândva de Hamilton, Tom simţea mândria de a-i urma unui agent atât de priceput, respectat, chiar temut. Mai simţea şi frica rece de a nu se putea ridica la nivelul standardelor sau al aşteptărilor. În nicio privinţă.

Dacă ar fi fost necruţător de sincer cu sine însuşi, ar fi mers până într-acolo încât să se întrebe dacă nu cumva Hamilton îi aruncase un os din pricina lui Lanny. Se înroşea de ruşine şi de indignare doar când se gândea că numirea asta îi fusese oferită din milă, dar se temea că aşa stăteau lucrurile.

Se mai întreba şi de unde îşi lua Hamilton informaţiile. Nu doar că aflase despre uciderea lui Marset şi despre cele întâmplate pe urmă, dar cunoştea foarte bine toate detaliile. Asta însemna că se consultase cu cineva de la biroul local înainte de a suna la el. Ceea ce-l enerva pe Tom.

Totuşi, nu voia ca Hamilton să-i observe îndoiala, aşa că adoptă un ton încrezător.

— Mi-am pus şi eu întrebările astea, domnule. Sunt

neliniştitoare.

— Puţin spus. Ele lasă să se înţeleagă că n-a fost o prol >lemă mintală, un joc oarecare cu împuşcături al unui ţăcănit cu tulburări de personalitate. Ceea ce înseamnă, l om, că ai de lucru, nu glumă.

— Da, domnule…

— Primul punct pe ordinea de zi: găseşte-i.

— Da, domnule.

După o pauză sugestivă, lungă cât o zi de post, Hamilton spuse un scurt:

— O să fiu pe recepţie.

Apoi închise.

Capitolul 20

Urmând indicaţiile lui Honor, Coburn conduse automobilul furat pe un drumeag îngust şi prăfuit. Era plin de copăcei şi de buruieni care se loveau de podeaua maşinii. La treizeci şi cinci de metri distanţă de destinaţia lor, opri, se uită consternat la barca pentru pescuit creveţi lăsată în paragină, apoi întoarse capul şi o privi critic pe Honor.

Ea îl întrebă pe un ton defensiv:

— Ai o idee mai bună?

— Da. Să nu-i dăm drumul pe apă.

Ridică piciorul de pe frână şi continuă drumul, apropiindu-se cu grijă, deşi era practic imposibil ca vreun om să stea la pândă pentru a-i ataca prin surprindere la bordul ambarcaţiunii. Ar fi trebuit să fie nebun ca să se urce pe vasul ăla, ce părea gata să se năruiască dintr-o clipă în alta.

— A cui e barca? întrebă el.

— A mea. Am moştenit-o după moartea tatălui meu.

Coburn nu ştia mai nimic despre ambarcaţiuni mari sau mici, dar stătuse destul în zona de coastă a Louisianei pentru a recunoaşte un trauler pentru creveţi tras la mal.

— Pescuia creveţi în chestia aia?

— Locuia în ea.

Vasul părea la fel de capabil să navigheze cât un băţ de chibrit rupt. Zăcea pe jumătate scufundat în canalul acela leneş despre care Honor pretindea că ducea în cele din urmă în golf. Dar, din punctul de vedere al lui Coburn, apa arăta ca un pârâu stătut.

Bănuia că barca nu mai plutise de ani buni. Coca era năpădită de buruieni. Vopseaua de la timonerie – ce mai rămăsese din ea – era

scorojită. Ferestrele care nu lipseau cu totul erau crăpate şi atât de bine acoperite de mâzgă, încât abia dacă mai semănau a geamuri. Scheletul metalic ce susţinea plasa în formă de fluture de la babord era practic înclinat la patruzeci şi cinci de grade, făcând-o să semene cu aripa frântă a unei păsări uriaşe.

Dar, din toate aceste motive, barca fusese abandonată, probabil uitată, iar asta era în avantajul lor.

— Cine ştie că se află aici? întrebă Coburn.

— Nimeni. Tata a adus-o încoace ca să fugă din calea uraganului Katrina şi pe urmă s-a hotărât să rămână. A locuit aici până când s-a îmbolnăvit, iar starea i s-a degradat repede. L-am mutat la un azil. Era acolo de nicio săptămână când a murit.

— Acum cât timp s-a întâmplat?

— Cu doar câteva luni înainte de accidentul lui Eddie. Ceea ce a făcut ca pierderea soţului meu să fie cu atât mai greu de suportat pentru mine. Zâmbi cu tristeţe. Dar mă bucur că tata n-a trăit să mă vadă văduvă. S-ar fi necăjit tare mult.

— Mama ta?

— S-a stins cu ani în urmă. Atunci a vândut tata casa şi s-a mutat pe vas.

— Socrul tău ştie că barca e aici?

Honor scutură din cap.

— Stan nu era tocmai de acord cu stilul de viaţă al tatii, care era mai degrabă… boem. Socrul meu ne descuraja să-l vizităm. Nu-i plăcea mai ales ca Emily să fie expusă.

— Expusă? Stilul de viaţă boem e contagios?

— Stan aşa părea să creadă.

— Ştii, spuse el, pe măsură ce aflu mai multe despre. ocrul ăsta al tău, îl plac din ce în ce mai puţin.

— Şi el gândeşte probabil la fel în ceea ce te priveşte.

— N-am să sufăr de insomnii din pricina asta.

— Sunt sigură că nu.

Femeia îşi împinse părul spre ceafă şi, după ce se uită câteva clipe la barcă, spuse:

— Stan are intenţii bune.

— Oare?

Replica atinse un punct sensibil. Honor se repezi la el.

— Ce treabă ai tu?

— În momentul ăsta, treaba mea e să ştiu dacă o să ne caute pe afurisita asta de epavă.

— Nu.

— Mulţumesc!

Coburn deschise portiera şi coborî. Un şarpe se târî pe lângă cizma lui. Trase o înjurătură în barbă. Nu se temea de şerpi în mod deosebit, însă ar fi preferat să-i evite.

Deschise uşa din spate şi se întinse după Emily, care îşi desfăcuse deja centura şi stătea cu braţele ridicate pre el. O scoase din maşină, apoi o duse în partea cealaltă şi i-o dădu lui Honor.

— N-o lăsa jos. Am văzut un…

Se opri, apoi spuse cuvântul pe litere. Honor făcu ochii mari de frică şi cercetă pământul.

— Era o viperă de apă?

— N-am întrebat.

Îşi scoase pistolul de la brâu, dar îl piti iute când Hmily se întoarse către el.

— Coburn?

— Ce e?

— Mai suntem într-o centură?

— Cred că i-ai putea spune şi aşa.

— Mami a zis.

— Atunci, da, suntem într-o aventură.

— Putem să mai fim mult timp? ciripi ea. E distractiv.

„Oh, da, un adevărat zaiafet!” se gândi el în timp ce o lua înainte, croindu-şi cu grijă drum spre barcă. Numele de pe ea abia dacă era lizibil din pricina vopselei scorojite, însă reuşea să-l desluşească. îi aruncă lui Honor o privire sugestivă peste umăr. Una pe care ea o ignoră.

Prin construcţie, părţile laterale ale vasului erau scunde. Coburn păşi cu uşurinţă la bord, însă cizma i se înfipse într-un cuib de muşchi şi alte resturi de plante. Privirea lui antrenată căută semne că cineva ar fi trecut de curând pe acolo, însă pânzele de păianjen şi rămăşiţele de prin pădure stăteau mărturie că puntea nu fusese tulburată de ceva vreme, probabil din ziua în care tatăl lui Honor se mutase la azil pentru a muri.

Mulţumit că erau singuri, dădu la o parte cu piciorul o grămăjoară de muşchi şi curăţă un loc în care s-o aşeze pe Emily atunci

când Honor avea să i-o dea. O lăsă pe micuţă pe punte.

— Nu te mişca.

— OK, Coburn, n-o să mă mişc.

Odată ce trecuse de bariera folosirii numelui lui, fata părea să profite de orice ocazie pentru a-l rosti.

Bărbatul se aplecă şi îi întinse mâna lui Honor, ajutând-o să urce, apoi să păşească peste marginea bărcii. Odată ajunsă la bord, ea cercetă puntea jegoasă. Coburn observă o urmă de tristeţe pe chipul ei, înainte ca ea s-o alunge şi să spună scurt:

— Pe aici.

O luă pe Emily de mână, îi spuse să fie atentă pe unde călca, după care îi conduse în jurul timoneriei

(

Înă la uşa acesteia, unde se opri şi se uită din nou a Coburn.

— Poate ar trebui să intri tu primul.

El o ocoli şi împinse uşa, care opuse rezistenţă până când se propti cu umărul în ea. Interiorul era într-o stare la fel de proastă ca puntea. Tabloul de bord era acoperit cu o prelată murdară pe care se strânseseră mici bălţi de apă noroioasă de ploaie. O creangă pătrunsese printr-o fereastră cu atât de mult timp în urmă, încât pe coaja ei avuseseră timp să crească o droaie de licheni.

Honor observă toate astea cu o mâhnire evidentă.

— Dedesubt, se mulţumi ea să spună şi arătă spre un pasaj îngust, cu trepte ce duceau în jos.

Coburn coborî cu grijă şi fu nevoit să îşi plece capul pentru a nu şi-l lovi când se strecură printr-o deschizătură ovală, într-o cabină scundă. Mirosea a mucegai şi a putreziciune, a saramură şi a peşte mort, a ulei de motor şi a marijuana.

Coburn se uită în spatele său la Honor, care se oprise pe scări.

— Fuma iarbă?

Femeia recunoscu ridicând uşor din umeri.

— Ştii unde îşi ţinea rezerva?

Ea îi aruncă o privire tăioasă, iar Coburn rânji, apoi îşi îndreptă atenţia înapoi spre camera strâmtă. Avea un aragaz cu două ochiuri alimentat cu propan, pe care fluturau pânze de păianjen. Uşa micului frigider atârna deschisă. Era gol.

— Electricitate? întrebă Coburn.

— Există un generator. Nu ştiu dacă mai funcţionează. „Puţin

probabil11, îşi zise el. Deschise două uşi de la cămară, care scoaseră la iveală excremente de şoareci, dar rafturile erau goale. Existau acolo două paturi de campanie, despărţite de un culoar nu mai lat de treizeci de centimetri. Coburn arătă spre o uşă din spatele cabinei.

— Prora?

— Nu-ţi recomand. Eu nu intram nici măcar când tata locuia aici.

De fapt, nu era nimic de recomandat pe vasul acela, cu excepţia faptului că nu lua apă. Podeaua era plină de mizerie, dar uscată.

— Putem să rămânem aici? întrebă Honor.

— Să sperăm că nu va trebui s-o facem pentru mai mult de câteva ore.

— Şi pe urmă?

— Lucrez la asta.

Merse către unul dintre paturi şi dădu la o parte salteaua goală, uitându-se sub ea după gângănii. Negăsind niciuna, se întoarse către Honor şi întinse mâinile ca s-o ia pe Emily. Femeia i-o dădu. El o aşeză pe saltea. Fetiţa strâmbă din nas.

— Miroase urât.

— Nasol, spuse Coburn. Stai acolo şi nu te da jos.

— Asta o să fie casa noastră?

— Nu, scumpo, zise Honor cu o veselie forţată, în timp ce se strecura în cabină prin spatele lui Coburn. Suntem doar în vizită. Mai ţii minte că aici locuia bunicul?

Copila scutură din cap.

— Bunicul stă într-o casă.

— Nu bunicul Stan. Celălalt bunic al tău. El stătea pe barca asta. Pe vremuri, îţi plăcea la nebunie să vii aici şi să-l vizitezi.

Emily îi aruncă o privire goală. Coburn îşi dădea seama că amintirea pierdută a bunicului o durea pe Honor, dar femeia îşi luă un aer curajos.

— Asta face parte din aventura noastră.

Fetiţa avea destul spirit de observaţie încât să recunoască o minciună atunci când o auzea, însă era şi suficient de isteaţă încât să-şi ţină gura atunci când mama ei mai avea puţin şi o lua razna. Înţelegând adevărul din spatele falsului entuziasm al mamei sale, îşi strânse la piept „pătulica" şi îl porni pe Elmo, care izbucni într-un cântec voios.

Honor vorbi în şoaptă:

— Coburn, trebuie să facem rost măcar de nişte mâncare şi de apă.

— Când foloseşti pluralul… te referi, de fapt, la mine.

Ea avu amabilitatea de a se arăta necăjită.

— Da, la tine mă refeream. Îmi pare rău. Ridică mâinile pe lângă corp. N-am mai trecut pe aici de când l-am îngropat pe tata. Nu mi-am dat seama… Rămase fără cuvinte şi îl privi neajutorată. Te rog, lasă-mă să-l sun pe Stan.

În loc să mai treacă prin acelaşi dialog, Coburn deschise un dulap îngust, de unde scoase o mătură, pe care i-o puse în mână.

— Fă ce-oi şti mai bine. Mă întorc cât pot de repede.

Când văzu că trecuseră două ore şi el tot nu se întorsese, Honor începu să se plimbe în sus şi în jos pe puntea traulerului, cercetând din priviri capătul drumului care îi adusese acolo, dorindu-şi ca el să apară, ciulind urechile ca să audă peste cântecul păsărilor zgomotul Une-venit al unei maşini care se apropie.

Încercă să nu-i transmită starea ei de îngrijorare lui I mily, care devenea tot mai arţăgoasă şi mai smiorcăită. îi era cald, foame şi sete. „Unde s-a dus Coburn?" şi „Când vine înapoi?" erau întrebări repetate la fiecare i mei minute, până când Honor îşi pierdu bruma de i ăbdare pe care o mai avea şi se răsti la ea:

— Încetează să mă mai întrebi asta!

Nu ştia răspunsurile la întrebările sâcâitoare ale lui I inily, dar posibilele variante o îngrozeau. Cea mai mare temere a ei era că bărbatul le abandonase.

Tatăl ei alesese să ancoreze barca aici tocmai pentru că pădurea din jur era mlăştinoasă, practic de nestrăbătut, i avea să-i ofere un oarecare adăpost în faţa uraganelor„Plase să se „retragă" în acel loc pentru că îi plăcea izolarea. Era departe de cărarea bătătorită şi greu de găsit. Mai mult, nu trebuia să achite chiria pentru un loc în port, iar aici putea să evite şi alte obstacole nesuferite în calea libertăţii lui, cum ar fi regulile şi reglementările, legile şi ordonanţele, amenzile şi taxele.

Devenise practic un pustnic, evitând pe cât posibil contactul cu lumea exterioară. Din câte ştia Honor, ea vi Emily erau singurele persoane care călcaseră vreodată pe barcă. Nici măcar Eddie nu venise în vizită cu ea.

Coburn o întrebase dacă ştia un loc potrivit în care a se ascundă. Aceasta era o alegere excelentă, dar acum Îşi dorea s-o fi păstra pentru

sine. Calităţile care făceau din ea o bună ascunzătoare erau aceleaşi care puteau să-i vină de hac lui Honor. Cea mai apropiată legătură i ti civilizaţia era o şosea cu două benzi aflată la peste opt kilometri distanţă. Nu putea merge atât de mult pe jos, nu având-o pe Emily în grijă şi nu fără apă.

Era blocată acolo până la întoarcerea lui Cobum n-au…

Nu-şi îngădui să se gândească la său. Când soarele ivea să apună şi urma să se lase întunericul, cum avea să încă să nu-i fie teamă lui Emily? Cum avea să-şi păstreze în însăşi curajul? Era complet lipsită de resurse şi de mijloace de comunicare.

Coburn refuzase să-i lase un telefon mobil.

— Jur că n-am să-l folosesc.

— Atunci de ce vrei să ţi-l las?

— Am putea avea o urgenţă. O muşcătură de şarpe.

— Fereşte-te din calea lor, şi n-o să-ţi facă rău.

— Sunt sigură că există aligatori.

— Nu sunt din filmul Fălci. N-o să sară în barcă.

— Nu poţi să ne laşi aşa, pur şi simplu!

— Nu, aş putea să vă leg.

Asta o redusese la tăcere. îi venea să se năpustească asupra lui, dar nu voia s-o facă în faţa lui Emily. O luptă între ei ar fi speriat-o, iar Honor ştia că oricum n-ar fi avut niciun rost, având drept rezultat doar dureri de muşchi şi alte vânătăi.

Îşi masă absentă o vânătaie apărută pe cot, detestând tot mai mult fuga lui Coburn şi propria ei teamă. Nu era o neajutorată. De peste doi ani, era o mamă văduvă, care locuia singură într-un loc izolat. Înfruntase cu curaj orice problemă, căci nu avusese de ales. Sigur, Stan, gemenii şi alţi prieteni îi oferiseră sprijinul. La nevoie, cerea ajutor, şi ei dădeau fuga.

De data asta era altfel. Rămăsese complet singură.

Dar, pentru Dumnezeu, nu era neajutorată. Ea…

— Coburn! strigă Emily.

Sări de pe lădiţa pe care stătuse şi ţopăi pe punte, aruncându-se spre el şi cuprinzându-i genunchii în braţe.

— Mi-ai adus ceva? Mami a zis că o să-mi aduci nişte mâncare pentru prânz.

Honor avea inima cât un purice. Coburn stătea pe punte la doar câţiva metri de ea, dar nu auzise niciun sunet care să o avertizeze de

apropierea lui. Bărbatul purta o şapcă de baseball şi ochelari de soare, pe care acum şi-i dădu jos şi îi atârnă de gulerul tricoului. „Tricoul lui Eddie", îşi aminti ea. Se udase pe cizme şi pe pantaloni până la jumătatea gambelor, lăsând să picure apă pe puntea murdară.

Văzând că Honor observase asta, el explică:

— Am ocolit pe malul pârâului.

Emily sărea în sus şi în jos pe vârfurile picioarelor. Fără să-şi ia ochii de la Honor, Coburn pescui o acadea din buzunar şi i-o întinse fetiţei. Aceasta nici măcar nu-i mai ceru voie mamei sale înainte de a rupe ambalajul de culoare mov.

— Ce spui, Emily?

— Mulţumesc, Coburn. Îmi plac tare strugurii. Strugurii sunt preferaţii mei.

Honor se gândi întristată că orice aromă i-ar fi adus Coburn ar fi devenit pe loc preferata ei. Fetiţa nici măcar nu mai ceru permisiunea de a mânca dulciuri înainte de prânz, ci îşi vârî acadeaua în gură.

Honor lăsă de la ea.

— De ce ai venit pe lângă pârâu? Unde-i maşina?

— Am lăsat-o ceva mai încolo. Cineva v-ar fi putut găsi. N-am vrut să intru direct într-o capcană. O privi cu un aer atotştiutor. Te-ai gândit că v-am abandonat aici, nu-i aşa?

Fără să spună mai multe, coborî de pe vas şi o porni către drum. Emily îşi scoase acadeaua din gură şi începu să se tânguiască:

— Unde se duce?

— Sfinte Sisoe, Emily, o să se întoarcă imediat!

Admiraţia oarbă a fiicei sale pentru el începea se calce pe nervi.

El reveni după numai câteva minute, conducând o camionetă a cărei vopsea de culoare neagră devenise gri din pricina aerului sărat al golfului. Era veche de câţiva ani şi purta un abţibild cu emblema echipei LSU Tigers. Lui Honor i se părea că semăna cu sute de alte camionete negre care suferiseră efectele climatului coroziv din zona de coastă şi care erau împodobite cu abţibilduri ale LSU Tigers. Era sigură că tocmai acesta fusese motivul pentru care o furase.

Bărbatul opri maşina lângă barcă, se dădu jos şi luă câteva pungi din spate.

Dă-mi o mână de ajutor.

Îi întinse bagajele lui Honor şi se întoarse să mai aducă altele. După ce i le înmână şi pe acestea, spuse:

— Mă duc să ascund camioneta.

— De ce?

— Cineva ar putea să tragă în cauciucuri.

Nu-l întrebă cum îşi imagina că ar putea să ajungă toţi trei pe jos până la maşină în cazul unui schimb de focuri. Clar era mai experimentat decât ea în astfel de chestiuni.

Până să urce el la bord şi să coboare scările, Honor pregătise deja trei sandvişuri cu banane şi unt de arahide. Ea şi Emily se aşezară pe un pat, Coburn pe celălalt. Fetiţa întrebă bucuroasă:

— E un picnic?

— Oarecum.

Honor se aplecă pentru a o săruta pe frunte, părându-i rău că se răstise la ea mai devreme.

Pungile cărate de Coburn conţineau alimente gata preparate şi care nu trebuiau ţinute la frigider. Mai adusese şi un bax de apă îmbuteliată, o lanternă cu baterii, un tub de spray împotriva insectelor, şerveţele umede şi o sticlă cu dezinfectant pentru mâini.

După ce mâncă, Emily începu să caşte. Protestă atunci când Honor îi sugeră să se întindă şi să se odihnească, dar curând adormi.

Coburn se servi dintr-o pungă cu fursecuri.

— Ai făcut minuni cu locul ăsta.

Honor se uită la el din locul în care stătea şi îi făcea vânt lui Emily cu o revistă veghe găsită într-un sertar.

— Eşti sarcastic?

— Nu.

După plecarea lui, Honor pusese mătura la treabă şi îndepărtase gunoaiele de pe podea, apoi pânzele de păianjen de pe toate suprafeţele. Găsise vreo două cearşafuri împăturite în lada ce forma baza unuia dintre paturi. Le dusese pe punte să le scuture, apoi le întinsese peste saltele. Aşternuturile nu mai aveau gângănii sau larve pe ele, deşi miroseau în continuare a mucegai. Erau totuşi mai puţin deranjante decât saltele goale şi pătate.

— Nu m-am aventurat la prora, recunoscu ea.

— Un lucru înţelept, aş zice. Am văzut două găleţi pe punte. O să le umplu cu apă din pârâu. Tu şi cu Emily le puteţi folosi.

Honor se bucura că abordaseră deranjantul subiect, Iar se feri să-l dezvolte.

— Acum, că avem apă, pot să şterg câteva dintre suprafeţele pe

care suntem obligaţi să le atingem.

— Fii zgârcită cu apa.

— O să fiu. Apoi îi puse întrebarea care nu-i dădea l >uce: Ai reuşit să dai de omul tău? De Hamilton?

— Am încercat. Mi-a răspuns aceeaşi femeie. Am cerut A mi-l dea la telefon. Ea a insistat că sunt mort.

— Ce înţelegi din asta?

Bărbatul ridică din umeri şi muşcă dintr-un fursec.

— Hamilton nu vrea încă să discute cu mine.

— Din asta ce înţelegi?

— Nimic.

— Nu-ţi faci griji?

— Nu intru în panică decât dacă n-am încotro. Îmi Irosesc energia.

Honor reţinu afirmaţia pentru a o analiza sau a o aduce în discuţie mai târziu.

— Ai căutat în telefonul lui Fred numere salvate?

— Nu exista niciunul, aşa cum mă aşteptam. Şi numai un apel în jurnal, ultimul, către fratele său. Telefonul era de aruncat.

— Un consumabil, zise ea.

— Fără înregistrări. De unică folosinţă. Practic, imposibil de urmărit.

— La fel ca al tău.

— Păstrat pentru zile negre. Oricum, bănuiala mea este că a folosit mobilul pentru a păstra legătura cu fratele său şi cu Arhivarul, dar a şters numerele din jurnalul de apeluri. Dacă am să ajung vreodată să-l dau pe mâna tehnicienilor, ei o să scotocească prin el şi o să vadă dacă se poate obţine vreo informaţie. Dar, pentru moment, telefonul lui Fred nu ne e de prea mare ajutor. I-am lăsat totuşi fără baterie.

— De ce?

— N-am ţinut pasul cu tehnologia, dar cred că există experţi care pot să localizeze un telefon chiar dacă e închis. Nu le trebuie decât numărul. Atâta vreme cât există o baterie în aparat, ea transmite un semnal.

— Adevărat?

Coburn ridică din umeri.

— Am auzit şi eu un zvon.

— Cât ar dura? Să localizezi un telefon, vreau să zic.

— N-am idee. Nu e specialitatea mea, dar n-am de gând să-mi asum niciun risc.

Cu patruzeci şi opt de ore în urmă, Honor nu s-ar fi imaginat discutând despre informaţii, telefoane de unică folosinţă şi altele asemenea. Nici nu şi-ar fi închipuit un tip precum Coburn, care putea să mănânce liniştit fursecuri în timp ce discuta despre un om pe care îl omorâse cu doar câteva ceasuri în urmă.

Nu ştia ce să creadă despre Lee Coburn şi o deranja faptul că îşi dorea să creadă ceva despre el.

Schimbând subiectul, întrebă:

— De unde ai luat camioneta?

— Am avut noroc. Am dat cu ochii de o cutie poştală rurală cu o grămadă de corespondenţă în ea, semn clar că proprietarii erau plecaţi. Casa se afla foarte departe de drum. Cheile camionetei stăteau într-un cui de lângă uşa din spate. Exact ca la tine acasă. M-am servit. Să sperăm că proprietarii o să mai rămână plecaţi măcar vreo câteva zile şi că maşina n-o să fie declarată furată.

— Presupun că ai schimbat plăcuţele de înmatriculare cu cele de la un alt vehicul.

— PS. Înţelegând motivul privirii ei nedumerite, adăugă: Procedura standard. Ţine minte asta dacă te hotărăşti să te dedici unei vieţi de infractor.

— Mă îndoiesc că o să se întâmple aşa ceva.

— Şi eu.

— Nu cred că sunt făcută pentru o viaţă pe muchie de cuţit.

Coburn o măsură încet din cap până în picioare.

— S-ar putea să te surprinzi pe tine însăţi.

Când privirea lui o reîntâlni pe a ei, era fierbinte şi intensă. Stânjenită, Honor se uită în altă parte.

— Cumpărăturile le-ai plătit sau le-ai furat?

— Plătit.

Îşi aminti de banii pe care el îi avea în buzunarul de la blugi.

— Nu te-ai temut că o să fii recunoscut?

— Şapca şi ochelarii de soare erau în torpedoul camionetei.

— Eu te-am recunoscut cu ele.

Bărbatul chicoti.

— Ei nu se uitau la mine.

— Ei?

— M-am oprit la un magazin pentru pescari aflat în plină pustietate. O zi lentă. Nu mai era niciun alt client acolo. Numai camionul care livra apă îmbuteliată, oprit în parcare.

Honor aruncă o privire către cele douăzeci şi patru de sticle ambalate în plastic.

— Le-ai furat din camion?

— Floare la ureche. Atunci când am intrat în magazin, curierul era în spatele tejghelei, cu casiera. Îşi ţinea mâinile în pantalonii ei şi gura pe sfârcul ei. Nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Mi-am luat lucrurile, am plătit şi am ieşit repede. No să-şi mai amintească nimic despre mine, ci doar că au fost întrerupţi.

Lui Honor îi crăpa obrazul de ruşine când se gândea la imaginile descrise de el. Se întreba dacă povestea era adevărată sau, chiar dacă era, de ce zugrăvise Coburn un tablou atât de sugestiv. Că se tulbure? Ei bine, se simţea tulburată, dar, dacă el observa sau era interesat, atunci nu dădea niciun semn în timp ce se uita la ceasul de la mână.

— Am să încerc din nou la Hamilton.

Folosindu-şi propriul mobil, formă din nou numărul, iar acum Honor auzi o voce de bărbat răspunzând:

— Hamilton.

— Ticălosule! Mă iei la mişto?

Omul răspunse sec:

— M-am identificat.

— După ce-am auzit noutăţile, aş fi ştiut oricum că tu eşti. Ai intrat într-o grămadă de belele. Sau ar trebui să spun într-un hârdău de mocirlă?

— Oh, e foarte amuzant!

— Nu prea. Crime în serie. Răpire. Te-ai întrecut pe tine însuţi, Coburn.

— De parcă aş avea nevoie să mi-o spui tu. Dacă n-aş fi la necaz, nu te-aş suna.

Schimbând tonul cu unul mai serios, bărbatul de la celălalt capăt spuse:

— Bănuielile sunt corecte? O ai pe femeie cu tine?

— Şi pe copilă.

— Sunt bine?

— Da, sunt bine. Am organizat un picnic. După o tăcere lungă şi

grea, Coburn repetă: Sunt bine. Vrei să vorbeşti chiar tu cu ea?

Fără să mai aştepte un răspuns, îi întinse telefonul lui Honor. Ei îi tremurau mâinile când îl duse la ureche.

— Alo?

— Doamnă Gillette?

— Da.

— Numele meu este Clint Hamilton. Vreau să mă ascultaţi cu atenţie. Vă rog, de dragul copilei şi al dumneavoastră, nu subestimaţi importanţa celor ce am să vă spun.

— Bine.

— Dumneavoastră, doamnă Gillette, vă aflaţi în compania unui om foarte periculos.

Capitolul 21

Tori trântise uşa în urma lui Doral, o încuiase, apoi, vreme de o jumătate de oră, se înjurase singură pentru că nu-l luase la palme pe Hawkins de să-i meargă fulgii pentru remarca rostită la despărţire.

Însă chiar şi după ce trecu mult timp de la plecarea lui, iar ea avu răgazul de a se mai calma, ameninţarea bărbatului tot îi mai răsuna în minte. O neliniştea, dacă nu chiar mai rău de-atât. Totuşi, nu se temea atât de mult pentru sine, cât pentru Honor.

Tori se bizuia pe propriile forţe, era independentă şi («bişnuită să-şi poarte singură de grijă. Dar nu considera că era sub demnitatea ei să ceară ajutor dacă i se părea necesar. Dădu un telefon.

— Tori, scumpo. Tocmai la tine mă gândeam.

Vocea lui îi calmă imediat nervii încordaţi. Potrivindu-şi tonul cu cel sexy al lui, întrebă:

— Ce gândeai?

— Stăteam doar şi visam cu ochii deschişi, întrebându-mă dacă porţi chiloţei.

— Bineînţeles că nu. Sunt în obişnuita mea dispoziţie excitată. De ce crezi că te-am sunat?

Asta îi făcu plăcere bărbatului. Bolborosi un chicotit de fost fumător. Era cu cincisprezece kilograme mai gras decât ar fi trebuit şi avea vinişoare pe nas de la oceanele de whisky înghiţite de-a lungul celor cincizeci şi opt de ani, ai săi. Dar îşi putea permite să bea din cel mai bun.

În chema Bonnell Wallace şi avea mai mulţi bani decât Dumnezeu însuşi, pe care şi-i ţinea în banca cu capital privat din New

Orleans pe care familia sa o deţinea încă de pe vremea când spaniolii guvernau Louisiana.au chiar de la facerea lumii, care o fi venit mai întâi.

Scumpa lui soţie cu care fusese însurat treizeci şi ceva de ani fusese răpusă de cancer cu un an în urmă. Temându-se că ar putea avea aceeaşi soartă, Bonnell aruncase ţigările, îşi redusese numărul de băuturi zilnice de la şase la cinci şi se înscrisese în clubul de fitness al lui lori. Ceea ce îi pecetluise viitorul, într-o mai mică sau mai mare măsură.

Devenise candidat pentru postul de soţul numărul patru, iar asta nu-l deranja, căci el credea că soarele răsare şi apune în chiloţeii aceia pe care Tori pretindea acum că nu-i poartă.

— Faci ceva pentru mine, Bonnell?

— Spune-mi doar, dulceaţă.

— O prietenă de-a mea e în pericol. O chestiune de viaţă şi de moarte.

Bărbatul renunţă numaidecât la tonul glumeţ.

— Dumnezeule!

— S-ar putea să am nevoie de nişte bani repede.

— Câţi?

Uite-aşa. Fără nicio întrebare. Inima lui Tori se umplu de drag.

— Nu fi de acord atât de repede. Vorbesc despre o sumă serioasă. Gen un milion sau chiar mai mult. Ea se gândea la o răscumpărare şi se întreba care o fi preţul pieţei pentru readucerea acasă în siguranţă a unei văduve şi a fiicei ei. Eu sunt solvabilă. Dar s-ar putea să n-am cum să-mi accesez conturile la timp.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Cum mai pot să ajut?

— Ai auzit despre femeia şi copila care au fost răpite în dimineaţa asta?

Auzise. Tori completă povestea.

— Nici nu sunt în stare să mă gândesc prin ce-ar putea trece acum ea şi Emily. Nu ştiu ce să fac, dar n-am cum să stau pur şi simplu cu mâinile în sân. Cu ajutorul tău, o să am măcar banii pregătiţi, în caz că socrul ei primeşte un telefon de la răpitor. Stan are o situaţie financiară stabilă, dar n-o să poată face rost de o sumă atât de mare.

— Tu să-mi spui doar ce-ţi trebuie, când îţi trebuie şi se rezolvă. Bărbatul făcu o pauză, apoi spuse: Sunt la doar un telefon distanţă, Tori. Doamne, probabil eşti bolnavă de îngrijorare! Vrei să vin să stau

cu tine?

Din cauza copiilor lui mari şi a politicii ei conform căreia angajaţii clubului nu trebuiau să aibă relaţii personale cu clientela, îşi ţinuseră povestea secretă. Disponibilitatea lui de a lăsa totul baltă, de a părăsi banca în toiul unei zile de lucru şi de a da fuga la ea însemna mai mult decât simplă politeţe şi grijă.

Cu vocea gâtuită de emoţie, Tori zise:

— Ţi-am mai spus cât de dulce eşti? Cât de mult contezi pentru mine?

— Vorbeşti serios?

— Da! confirmă ea, rostind cuvântul cu o sinceritate netemperată care o luă prin surprindere.

— Păi, asta-i bine. Pentru că şi eu simt la fel.

Când Bonnell se înscrisese în clubul ei de fitness, Tori se simţise imediat atrasă de manierele lui fermecătoare. Trecuse cu vederea trupul lui gras şi se uitase la portofoliul lui. Dându-şi seama cât valora, pusese ochii pe el.

Bărbatul, după ce îşi petrecuse ultimii cinci ani din căsnicie îngrijindu-şi soţia suferindă, era pregătit pentru distracţie, pentru sex, pentru tachinările, flirturile şi complimentele fără perdea ale lui Tori. Bonnell Wallace era un om de afaceri temut şi respectat, abil în toate tranzacţiile sale, dar se înmuia în mâinile talentate şi experimentate ale lui Tori.

Totuşi, de-a lungul timpului, femeia se ataşase de el într-un fel care nu mai avea legătură doar cu a pune gheara pe încă un soţ bogat. Sub osânza lăsată în urmă de traiul excentric, descoperise o inimă bună, un prieten hun, un om bun. Începuse să ţină cu adevărat la el, şi, din punctul ei de vedere, acesta era sentimentul cel mai apropiat de dragoste la care avea să ajungă vreodată.

Făcură schimb de bezele şi, cu părere de rău, închiseră. Zâmbetul lui Tori mai zăbovi vreme de câteva minute, în timp ce rămase cu telefonul strâns la piept. Dar, când auzi zbârnâitul soneriei, aruncă aparatul, ţâşni spre uşă şi o deschise dintr-o smucitură.

În pragul casei ei stătea Stan Gillette. Dacă l-ar fi văzut pe Elvis în persoană n-ar fi fost, probabil, atât de şocată.

Nu-l plăcea pe socrul lui Honor, iar el îi răspundea cu ostilitate. Cât se poate de multă. Niciunul din ei nu făceau un secret din antipatia lor reciprocă. Aceasta mergea dincolo de faptul că se aflau de-o parte şi

de alta a graniţei dintre conservatorism şi liberalism.

Singurul lucru pe care îl aveau în comun era dragostea pentru Honor şi pentru Emily şi nimic în afara acestei iubiri nu l-ar fi putut aduce pe Stan la uşa ei.

Lui Tori îi stătu inima în loc. Se agăţă de uşă pentru a-şi păstra echilibrul.

— Oh, Doamne! Sunt moarte?

— Nu. Cel puţin aşa sper. Pot să intru?

Slăbită din pricina uşurării, femeia se dădu la o parte. Bătrânul mărşălui – singurul cuvânt potrivit pentru a-i descrie mersul – dincolo de pragul ei, care echivala fără îndoială în mintea lui cu poarta Gomorei, apoi se opri şi privi în jur, ca şi cum ar fi evaluat o tabără inamică. Tori presupunea că într-o oarecare măsură asta şi făcea. Mobila ei era scumpă şi de bun-gust, dar, când se întoarse cu faţa spre gazdă, Stan strângea din buze cu un aer de aspră dezaprobare.

— Ai aflat?

Tori se întrebă cum de reuşea el să facă o simplă întrebare să sune ca şi cum bătrânul ar fi fost pe cale să-i vâre aşchii de bambus pe sub unghii. Dar situaţia îi cerea să fie civilizată.

— Am văzut la ştiri.

— N-ai primit nicio veste de la Honor?

— De ce mă întreabă toţi acelaşi lucru?

El o privi cu ochii mijiţi.

— Cine te-a mai întrebat?

— Doral. Era aici când m-am întors de la club. La fel ca tine, pare a crede că răpitorul lui Honor a avut bunăvoinţa de-a o lăsa să ia legătura cu mine.

— N-am nevoie de sarcasmul tău.

— Iar eu n-am nevoie să dai de înţeles că, dacă aş şti ce s-a întâmplat cu Honor şi cu Emily, aş mai sta aici, detestându-te cu toată fiinţa mea. Aş căuta să fac ceva pentru a le aduce înapoi. De unde şi întrebarea: De ce nu umbli tu în căutarea lor, în loc să-mi împuţi casa cu automulţumirea ta de om îngust la minte şi plin de prejudecăţi?

S-a zis cu purtarea civilizată. Stan se zbârli tot.

— Poţi să crezi, fie şi preţ de o nanosecundă, că mă interesează mai mult să te insult pe tine decât bunăstarea văduvei şi a copilei fiului meu, singurele rude care mi-au mai rămas?

Tori înţelese exact ce voia să spună. Grija ei pentru I lonor şi

Emily cântărea mai mult decât ura faţă de el. Aşa că bătu în retragere.

— J'Ju, Stan, nu cred deloc asta. Ştiu că le iubeşti.

„În felul tău autoritar şi acaparator", fu tentată să adauge, dar n-o făcu.

— Probabil treci prin chinurile iadului.

— Puţin spus.

— De ce nu iei loc? Să-ţi aduc ceva? Apă? O băutură uşoară? O băutură tare?

Stan fu cât pe ce să zâmbească, dar se abţinu.

— Nu. Mersi.

Nu se aşeză, ci rămase în mijlocul sufrageriei ei, cu un aer stânjenit.

— Şi eu le iubesc, să ştii, spuse Tori cu blândeţe. Cum pot să ajut? Ce ştii tu şi nu ştie presa?

— Nimic. Nimic cu adevărat.

Îi povesti despre discuţia avută cu Doral şi cu ajutorul de şerif Crawford.

— Casa era vraişte. Crawford părea mai interesat să afle ce lipsea din ea, de parcă dispariţia lui Honor şi a lui Emily ar fi fost pe locul doi.

— E ajutor de şerif într-un district de pe malul unei ape stătute. E el în stare să le aducă acasă întregi?

— Sper. Sigur, se ocupă şi FBI-ul de caz. Au mai cerut ajutor de la alte districte şi de la poliţia din New Orleans.

Stan dădu un ocol încăperii, însă Tori îşi dădea seama că era muncit de gânduri.

— Ceva te nemulţumeşte. Ce?

Bătrânul se întoarse din nou către ea.

— S-ar putea să nu fie nimic.

Preţ de câteva secunde, se luptă cu decizia de a-i dezvălui sau nu ce-l frământa, apoi puse o întrebare aparent fără nicio legătură.

— Tu ai culcat-o vreodată pe Emily?

— Nu mai departe de acum două săptămâni. Honor m-a invitat la un grătar. Am băgat-o pe Emily în pat, pe urmă ne-am relaxat şi am ras o sticlă de vin.

Spunându-i asta, îi dădea o lovitură sub centură, căci Stan o considera o influenţă negativă asupra lui Honor.

Din clipa în care făcuseră cunoştinţă, el o privise ca pe o târfă, o

persoană nepotrivită pentru a-i fi prietenă nurorii lui Stanley Gillette. Ceea ce, din punctul de vedere al lui Tori, era pur şi simplu al naibii de păcat. Prietenia dintre ea şi Honor se născuse pe când erau copile şi rezistase în ciuda căilor diferite pe care le purtase viaţa.

Tori admira stilul de trai al prietenei sale, dar nu-l invidia. Peisajul casnic nu era pentru ea. Măritişul cu iubitul din liceu nu corespundea ideilor ei despre romantism. Eddie fusese un soţ şi un tată excelent, iar ea îl plăcuse

Î

pentru că o iubise pe Honor şi o făcuse fericită. Moartea ui fusese o tragedie.

Dar Stan îi păstrase amintirea vie şi prezentă până într-atât încât Honor se simţea vinovată şi dacă se gândea măcar la o întâlnire. Acesta fusese unul dintre subiectele despre care discutaseră în faţa acelei excelente sticle de Pinot Noir.

Nu pentru prima dată, Tori îşi îndemnase prietena să înceapă să iasă în oraş, să cunoască oameni noi – mai precis, bărbaţi.

— Perioada ta de doliu a durat de două ori mai mult decât se obişnuieşte. Trebuie să te distrezi, şi mă refer la sensul cel mai propriu al cuvântului. Ce te ţine în loc?

— I-aş frânge inima lui Stan dacă aş începe să ies cu alţii, îi răspunsese Honor îngândurată.

Tori adusese drept argument faptul că nu era căsătorită cu Stan şi, oricum, cui îi păsa de părerile lui?!

Se pare că lui Honor îi păsa. Pentru că îi permitea lui Stan s-o împiedice să aibă un viitor. El o ţinea înlănţuită de trecut, de un soţ mort şi îngropat.

Dar asta era o problemă pentru o altă zi. Astăzi trebuiau să se ocupe de una mult mai presantă.

— Ce e cu culcatul lui Emily? întrebă ea.

— Ea doarme întotdeauna cu două lucruri.

— „Pătulica” ei şi Elmo.

— Azi-dimineaţă nu mai erau în pat. În timp ce Tori procesa informaţia, bătrânul continuă: Nu erau nici în patul lui Honor. Nu le-am văzut pe nicăieri.

— Un răpitor care a lăsat-o pe Em să-şi ia prietenii cu care doarme? Hmm.

Se gândi la insinuările lui Doral cum că era posibil ca răpirea să

nu fi fost deloc o răpire. În ce se băgase Honor?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Stan spuse:

— Eu cred în păstrarea confidenţelor.

Tori nu răspunse.

— Ştiu cât de apropiată îţi este Honor. Nu înţeleg prietenia dintre voi. Nu sunt de acord cu ea. Dar o respect.

— OK.

— Dar e o situaţie critică, Victoria.

Faptul că-i folosea numele întreg scotea în evidenţă gravitatea situaţiei. De parcă ar fi avut nevoie să-i subâinieze el asta.

— Dacă Honor ţi-a mărturisit…

— Că are o relaţie cu un bărbat pe nume Lee Coburn? La asta vrei să ajungi? Lasă paşii de dans, Stan! Răspunsul e nu. Honor nu-mi mărturiseşte fiecare gând şi sentiment pe care îl are, dar cred că aş şti dacă s-ar vedea cu cineva. La naiba, aş sărbători. Dar, dacă ea îl cunoştea în vreun fel pe omul ăla, îţi jur că eu habar n-am.

Bărbatul primi răspunsul cu stoicismul său caracteristic. Tuşi cu pumnul la gură, arătându-i că îl mai preocupa şi altceva.

— Crawford i-a pus lui Doral numeroase întrebări legate de Eddie. Pare să creadă că fiul meu ar fi avut o legătură cu toate astea.

— Bănuiesc că de-aia m-a întrebat Doral.

— Ce te-a întrebat Doral?

— Dacă Honor mi-a dezvăluit de curând un secret despre Eddie. Tori ridică din umeri. L-am acuzat că e drogat.

— Nu există un astfel de secret?

de ce toţi păreau să-şi fi pierdut minţile. Când se întoarse înapoi cu faţa spre bătrân, spuse:

— Stan, n-am idee despre ce vorbeşti.

— N-am să tolerez nicio aluzie negativă la fiul meu.

— Aluziile ajutorului de şerif erau negative?

— Nu tocmai. Dar mi s-a părut că încearcă să facă o legătură între Eddie şi cele întâmplate cu Sam Marset duminică noaptea, la depozit. E absurd! Nu ştiu de ce a căutat-o Coburn pe Honor şi de ce i-a întors casa cu fundul în sus, dar atât el, cât şi Crawford se înşală dacă sunt de părere că Eddie ar fi fost implicat în ceva…

Tori completă cu cuvântul pe care el nu se încumeta să-l rostească.

— Ilegal.

Aşteptă. Stan nu mai spuse nimic.

— Sunt de acord cu tine. Eddie a fost un cercetaş, un cetăţean model, un poliţist cinstit. Deci de ce îţi faci griji?

— Nu-mi fac.

— N-aş fi zis. Îşi încrucişă braţele sub sâni şi îl privi îndeaproape. Tu n-ai fi intrat nici picat cu ceară în casa femeii înfierate din Tambour. Dar iată-te în infamul meu bârlog, punându-mi întrebări care pentru mine n-au niciun sens, dar pentru tine e clar că au. Şi pentru Doral la fel.

Bărbatul se încăpăţână să ţină buzele strânse. Tori continuă:

— Fratele lui Doral a fost ucis azi-dimineaţă. Nora şi nepoata ta au dispărut. Şi totuşi, acest presupus secret, referitor la un om mort de doi ani de zile, v-a făcut pe amândoi să daţi buzna peste mine, când ar fi trebuit să umblaţi şi să scotociţi pe sub fiecare bolovan, în căutarea prietenei mele şi a fetiţei ei. Care-i faza, Stan?

Fără niciun cuvânt, bătrânul se îndreptă cu paşi mari către uşă şi o deschise.

— Aşteaptă!

Tori i se alătură în prag. Privirea pe care o primi din partea lui ar fi acrit şi laptele. Ea nu dădu înapoi, dar coborî tonul.

— Mă doare undeva de ce crezi tu despre mine. I se fapt, îmi cam place să-ţi zbârlesc penele tale de vultur unerican. Dar o iubesc pe Honor. O iubesc pe Emily. I.e vreau înapoi, în siguranţă, întregi şi nevătămate.

Stan rămase ţeapăn şi neclintit, dar măcar nu ieşi ca

O furtună.

Vorbind în continuare pe un ton calm şi rezonabil, femeia spuse mai departe:

— Ca să ştii, am făcut aranjamente astfel încât să am disponibilă o sumă mare de bani gheaţă, dacă şi când vei primi o cerere de răscumpărare. Nu fi încăpăţânat şi mândru, Stan! Nu fi un idiot pedant. Nimeni nu trebuie să ştie că banii au venit din mâinile mele de târfă.

1 asă-mă să fac asta! Nu pentru tine. Pentru ele.

El nu-şi schimbă aerul posac, dar zise:

— Mulţumesc. O să-ţi dau de ştire.

Capitolul 22

Honor stătu cu ochii aţintiţi asupra lui Coburn, în timp ce bărbatul de la telefon îi repeta avertismentul despre cât de periculos

era tovarăşul ei de drum. Văzând că ea nu-i răspunde, Hamilton o îndemnă:

— Doamnă Gillette?

— Da, zise femeia cu glas răguşit. Vă… vă ascult.

— Coburn e letal. Aşa a fost antrenat. Dar faptul că v-a t ăpit în loc să vă ucidă…

— Nu m-a răpit, domnule Hamilton. Am venit cu el de bunăvoie.

Trecură câteva secunde înainte ca Hamilton să spună ceva. Atunci îşi drese vocea şi întrebă politicos dacă Lee Coburn se purta bine cu ea şi cu Emily.

Honor se gândi la ameninţările lui Coburn, reale şi implicite, la brutalitatea lui, la lupta pentru pistol, însă îşi aminti şi cum el înşfăcase „pătulica" lui Emily şi pe I I mo, în timp ce fugeau din casă. Se gândi la riscul de a fi capturat pe care şi-l asumase pentru a le cumpăra lor apă şi mâncare.

Şi se gândi la faptul că el se întorsese în loc să le abandoneze.

Îi răspunse lui Hamilton:

— Suntem bine.

— Mă bucur să aud. Daţi-mi-l înapoi pe Coburn.

Honor întinse telefonul. Coburn rosti în receptor:

— Zi-mi.

— Tu primul.

Coburn îi povesti lui Hamilton scena crimelor şi tot ce mai ieşise la iveală de atunci. Fu concis şi sfârşi prin a spune:

— N-am avut de ales decât să le iau pe ea şi pe fetiţă de acolo. Dacă n-aş fi făcut-o, ar fi fost moarte.

— Eşti sigur că poliţistul pe care l-ai ucis era asasinul lui Sam Marset?

— L-am văzut comiţând crima.

— Împreună cu geamănul lui.

— Corect.

Hamilton trase adânc aer în piept şi îl dădu afară cu zgomot.

— OK. în afara identităţii criminalului de la depozit şi a ideii greşite că doamna Gillette ar fi fost răpită, povestea ta se potriveşte cu tot ce mi-a spus Tom VanAllen.

— Tom VanAllen. Cine-i VanAllen?

— Succesorul meu acolo.

— Când ai vorbit cu el?

— Când a devenit evident că ai stârnit un ditamai tămbălăul.

— Ai discutat cu VanAllen ăsta înainte să-mi răspunzi mie la telefon?

— Voiam să-mi fac o idee despre situaţie din punctul lui de vedere. O voiam nefiltrată. Chiar l-am întrebat dacă eşti un agent de la biroul lui, care lucrează sub acoperire.

— Doamne, dar amuzant mai eşti!

— Aveam nevoie să aflu ce ştie sau ce bănuieşte.

— Asta mă cam interesează şi pe mine.

— Cât priveşte autorităţile locale, tu eşti un docher fără prieteni care s-a ţăcănit şi a început să tragă fără noimă. Asta-i bine. Acum, că am stat de vorbă cu tine, o să recunosc în faţa lui VanAllen că l-am păcălit ca să obţin evaluarea lui nepărtinitoare şi pe urmă o să-i cer ajutorul pentru a vă aduce acasă pe tine şi pe doamna Gillette. Odată ce tu, ea şi copilul veţi fi în siguranţă, am să mă gândesc eu cum să intervin şi să fac curăţenie.

Coburn se încruntă, îşi muşcă buza de jos şi se uită cu atenţie la Honor. În cele din urmă spuse:

— Negativ.

— Poftim?

— Negativ. Nu vreau să mă întorc încă.

— Nu-ţi face griji în privinţa acoperirii tale. O să rămână intacta. Varianta oficială va fi că ai murit după ce te-ai împuşcat în clipa când ai fost încolţit de agenţii federali. O să facem arestări pe baza informaţiilor pe care le-ai strâns până acum, dar n-o să se ştie de unde provin. O să fii trimis într-o altă parte a ţării, şi nimeni n-o să se prindă.

— Sună minunat. Cu excepţia faptului că eu nu mi-am terminat treaba aici.

— Ai făcut treabă bună, Coburn, îl contrazise Hamilton. Scapi viu, ceea ce nu-i puţin lucru. Şi ai pus degetul pe câţiva indivizi-cheie am organizaţia Arhivarului. Am oameni din San Antonio până în punctele fierbinţi din est şi până la graniţa dintre Mississippi şi Alabama, care aşteaptă să facă arestări de îndată ce le dau undă verde. În dimineaţa asta l-ai eliminat pe principalul facilitator al Arhivarului.

— Dar nu-l avem pe Arhivar.

— Eu sunt mulţumit.

— Eu nu. E pe cale să se întâmple ceva mare. Vreau să-l scot din joc înainte să înceapă.

— Ceva mare, cum ar fi…?

— Un nou client. Un cartel mexican, bănuiesc eu. Cred că de asta a fost dat la o parte Sam Marset. Se văicărea pentru că vreo două dintre camioanele lui au fost oprite şi perchiziţionate. Alea două nu cărau nimic altceva decât pământ pentru plante, dar l-au băgat în sperieţi pe Marset, deoarece i se garantase că niciuna dintre maşinile lui n-avea să fie controlată. Arhivarul a vrut să-i închidă gura. N-are el nevoie de o condică cu sugestii şi reclamaţii în general, cu atât mai puţin acum.

Hamilton stătu pe gânduri, apoi spuse:

— Dar noua alianţă nu e o treabă sigură.

— E în lucru.

— Poţi să identifici cartelul.

— Nu. Mi-a expirat timpul duminică seară.

Hamilton îşi mai luă un răgaz de câteva clipe pentru a cugeta. Coburn se uită la Honor, care se uita la el.

În cele din urmă, directorul zise:

— O să mergem cu ce avem. Cu sau fără aranjamentul ăsta aflat în lucru, am construit un caz. E destul.

— Asta-i o tâmpenie, şi o ştii. Niciun procuror federal n-o să se atingă de povestea asta dacă n-are dovezi beton sau un martor ocular care să-şi petreacă viaţa dând declaraţii sub jurământ ca să vadă că se face dreptate. Şi nimeni n-o să accepte asta, chiar dacă i se garantează o nouă identitate în Mongolia, pentru că toţi sunt speriaţi de moarte de Arhivar.

Ar mai fi şi un coşmar pentru FBI, din punct de vedere al relaţiilor publice. Pentru tine, Sam Marset e doar un nume, dar prin părţile astea e privit ca un sfânt. Târăşte-l prin noroi fără o dovadă absolută a faptului că era corupt, fă acuzaţii care n-o să ţină, şi n-ai să reuşeşti decât să stârneşti resentimente în rândul oamenilor care respectă legea şi să-i pui în gardă pe infractori.

Agenţiei Antidrog o să-i sară ţandăra şi o să dea vina pe noi pentru că din cauza noastră toţi traficanţii au intrat în pământ. La fel cu Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc, cu cei de la protecţia vămilor şi a graniţelor, cu Departamentul de Interne. O să-i apuce pe toţi frica, o să renunţe la capcanele plănuite şi o să ne furişăm înapoi la punctul zero, având la mână doar propriile puţe.

Asta o să se întâmple dacă mă chemi înapoi acum. După vreo săptămână, când lucrurile se vor fi liniştit, contrabandiştii o să reia

obiceiul de a-şi alimenta clien-ţii. O să continue să se omoare unul pe altul, plus câţiva trecători nevinovaţi din când în când, ori de câte ori o afacere se duce la vale, iar victimele alea o să fie pe socoteala ta. Şi a mea, pentru că nu mi-am terminat treaba.

Hamilton aşteptă câteva clipe, apoi spuse:

— Bravo, Coburn! A fost un discurs foarte înflăcărat, şi te-ai făcut auzit. Făcu o nouă pauză. OK. Rămâi. Dar, i încât ai fi de bun, n-ai cum să strângi mizeria de unul singur, mai ales acum, că eşti suspect pentru o serie de crime. Poliţiştilor de acolo le-ar plăcea la nebunie să-şi exerseze trasul la ţintă pe tine. O să ai nevoie de întăriri. VanAllen o să ţi le dea.

— Nu! Arhivarul are informatori în fiecare secţie de poliţie, birou de şerif, primărie şi tribunal. Toată afurisita de lume e mituită.

— Zici că, după părerea ta, VanAllen…

— Zic să-mi dai patruzeci şi opt de ore.

— Nu poţi vorbi serios.

— Bine, treizeci şi şase.

— Pentru ce?

Coburn se uită şi mai atent la Honor.

— Sunt pe cale să fac ceva care ar putea scoate totul la lumină.

— Ce?

— Nu pot să spun.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Alege tu.

— Fir-ar!

Honor îi simţea frustrarea lui Hamilton. îl auzi prin telefon expirând încă o dată zgomotos.

În cele din urmă, directorul spuse:

— Acest ceva o implică pe doamna Gillette, nu-i aşa?

Coburn nu răspunse.

— Nici eu nu sunt vreun ageamiu, Coburn, zise Hamilton. Doar nu te aştepţi cu adevărat să cred că ai ales casa ei, dintre toate casele din Louisiana, ca să te ascunzi în ea şi că, în timp ce erai acolo, te-ai hotărât pur şi simplu să răscoleşti locul. Nu te poţi aştepta să cred că, fără un factor motivaţional extrem de puternic, ea te-a urmat din propria iniţiativă, după ce te-a văzut împuşcându-i mortal un prieten de familie chiar în sufrageria ei.

Şi cu siguranţă nu te poţi aştepta să cred că tu, dintre toţi

oamenii, ai luat o văduvă şi un copil sub aripa ta doar pentru că eşti bun la suflet, când de multe ori s-a pus în dezbatere dacă ai sau nu suflet.

— Ah, asta chiar îmi răneşte sentimentele!

— Ştiu că răposatul soţ al doamnei Gillette a fost poliţist. Ştiu că recent decedatul Fred Hawkins a fost cel mai bun prieten al lui. Acum, zi-mi că sunt nebun, dar coincidenţa îmi face să se revolte instinctul care până şi într-o zi liberă e al naibii de demn de încredere.

Coburn renunţă la sarcasm.

— Nu eşti nebun.

— OK. Ce are ea?

— Nu ştiu.

— Ştie cine e Arhivarul?

— Zice că nu.

— O crezi?

Coburn o privi îndelung.

— Da.

— Atunci care-i treaba?

— Nu ştiu.

— Nu te mai juca cu mine, Coburn!

— Nu mă joc.

Hamilton înjură în barbă.

— Bine, nu-mi spune. Când o să te întorci în Washington, o să discutăm despre nesupunerea ta, pe lângă lunga listă de încălcări pe care…

— Acum mă iei cu tehnici de intimidare? Dă-i drumul, dă-mă afară din nenorocitul tău de birou. Vezi dacă mă sinchisesc.

Hamilton îşi puse şi mai multă furie în voce.

— Am să-i dau lui VanAllen tot ce trebuie ca să te găsească şi să te aducă înapoi, cu forţa dacă e nevoie, pentru siguranţa femeii şi a copilului.

Maxilarul lui Coburn se făcu ca de fier.

— Hamilton, fă asta, şi cel mai probabil ele o să moară. Curând.

— Uite ce este, îl cunosc pe VanAllen. Eu însumi l-am numit. De acord, nu e vreun bătăios, dar…

— Atunci ce e?

— Un birocrat.

— Asta se înţelege de la sine. Cum e ca om?

— Îngăduitor din fire. Chinuit, chiar. Viaţa lui personală este de rahat. Are un fiu cu nevoi speciale, un caz tragic care ar trebui să să fie într-un centru de îngrijire permanentă, dar nu e.

— Cum aşa?

— Tom nu discută despre asta. Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aş zice că nici nu se pune problema, din cauza cheltuielilor.

Coburn îşi luă din nou aerul acela încruntat şi îngândurat pe care Honor începea să-l recunoască.

— Dă-mi patruzeci şi opt de ore. În vremea asta, tu vezi ce-i cu VanAllen. Dacă poţi să mă convingi că e cinstit, vin înapoi. Cu puţin noroc, până atunci o să am dovezile împotriva Arhivarului.

— Între timp, ce-ai să faci cu doamna Gillette şi cu copilul?

— Nu ştiu.

— Lasă-mă să mai vorbesc cu ea.

Coburn îi întinse telefonul femeii.

— Sunt aici, domnule Hamilton.

— Doamnă Gillette. Ne-aţi urmărit conversaţia?

— Da.

— Îmi cer scuze pentru o parte din limbaj.

— Nu contează.

— Dumneavoastră ce părere aveţi?

— În legătură cu ce?

— Cu tot ce s-a discutat.

— Lee Coburn e numele lui adevărat?

Bărbatul păru luat prin surprindere de întrebare. Trecură câteva secunde înainte să răspundă afirmativ, însă ea nu fu pe deplin convinsă de sinceritatea lui.

— De ce a spus femeia de la biroul dumneavoastră că e mort?

— Aşa avea ordin de la mine. Pentru protecţia lui Coburn.

— Explicaţi-mi, vă rog.

— El se află într-o situaţie foarte precară acolo. Nu puteam să risc ca vreo persoană să-l suspecteze că ar fi agent, să sune la un sediu FBI şi pe urmă să toarne ce-a aflat în urma verificărilor. Aşa că am transmis prin reţeaua de comunicaţii a biroului că a fost ucis într-o misiune. Scrie aşa chiar şi în dosarul lui, în caz că un hacker intră în sistemul nostru.

— Dumneavoastră sunteţi singurul care ştie că el este în viaţă?

— Eu şi secretara mea, cea care a răspuns la telefon.

— Iar acum şi eu.

— Aşa e.

— Deci, dacă i s-ar întâmpla ceva lui Coburn, orice informaţie pe care mi-ar fi transmis-o mie în legătură cu Sam Marset şi cu Arhivarul sau pe care aş fi reţinut-o fără intenţie ar fi extrem de valoroasă pentru FBI şi pentru Departamentul de Justiţie.

Hamilton răspunse cu reţinere:

— Da. Asta dacă el ar fi dispus să vă pună viaţa în pericol pentru a păzi acea informaţie. Spuneţi-mi adevărul. Ce aveţi? După ce umblă Coburn?

— Nici măcar eu nu ştiu, domnule Hamilton.

Honor se gândi că prin lunga tăcere care urmă bărbatul îi punea la încercare sinceritatea. Apoi el o întrebă:

— Spuneţi ceva din toate astea pentru că aţi fost constrânsă?

— Nu.

— Atunci ajutaţi-mă să trimit alţi agenţi la dumneavoastră. O să vină şi o să vă ia împreună cu fetiţa. Nu trebuie să vă temeţi de vreo răzbunare din partea lui Coburn. Îmi pun cariera în joc pentru asta. Dar trebuie să fiţi adusă la sediu, ca să vă pot proteja. Spuneţi-mi unde sunteţi.

Ea se uită în ochii lui Coburn un răstimp îndelungat, în timp ce judecata ei ducea un război cu ceva mai adânc, un instinct primar căruia nu-i putea da un nume. Acesta o trăgea de mânecă să renunţe la precauţia ei înnăscută, să nu se ferească de riscuri, să abandoneze ceea ce ştia şi să meargă pe ceea ce simţea. Senzaţia era îndeajuns de puternică încât s-o sperie. O speria chiar mai mult decât bărbatul care o privea cu ochi albaştri şi feroce.

Se lăsă totuşi în voia ei.

— N-aţi auzit ce v-a spus Coburn, domnule Hamilton? Dacă trimiteţi acum alţi agenţi după noi, n-o să-l prindeţi niciodată pe Arhivar.

Înainte ca directorul să-i poată răspunde, Honor îi dădu telefonul înapoi lui Coburn.

Acesta îl luă şi zise:

— Păcat, Hamilton. N-ai încheiat târgul.

— Ai spălat-o pe creier?

— Patruzeci şi opt de ore.

— Ai torturat-o?

— Patruzeci şi opt de ore.

— Doamne, Dumnezeule! Dă-mi măcar un număr de telefon.

— Patruzeci şi opt de ore.

— În regulă, fir-ar să fie! O să-ţi dau treizeci şi şase. Treizeci şi şase şi asta-i…

Coburn întrerupse convorbirea şi aruncă telefonul pe pat, apoi o întrebă pe Honor:

— Crezi că ligheanul ăsta o să plutească?

Capitolul 23

Când Tom ajunse acasă, Janice era adâncită într-un joc de cuvinte pe telefonul mobil. Nici măcar nu-şi dădu seama că el era acolo până când nu veni prin spatele ei şi îi spuse pe nume, moment în care aproape că sări în sus de frică.

— Tom! Să nu mai faci aşa ceva!

— Îmi pare rău că te-am speriat. Credeam că m-ai auzit intrând.

Bărbatul încercă să-şi ascundă amărăciunea, dar nu reuşi. Ea juca un joc de cuvinte cu un om pe care nu-l întâlnise niciodată şi care locuia la capătul celălalt al pământului, în timp ce lumea lui Tom se făcea praf şi pulbere. I se părea un dezechilibru nedrept. La urma urmei, el făcea totul cu speranţa că avea să câştige aprol iar ea soţiei sale, din dorinţa de a creşte în ochii ei, de a îmbunătăţi puţin nenorocita lor de viaţă.

Bineînţeles, nu era vina lui Janice că el avea o zi proastă. Nu merita să fie transformată în ţapul ispăşitor pentru asta. Dar Tom se simţea înfrânt şi plin de resentimente, aşa că, în loc să spună ceva care ar fi stârnit o ceartă, îşi lăsă servieta în sufragerie, unde o găsise pe soţia sa, şi urcă în camera lui Lanny.

Băiatul avea ochii închişi. Tom se întrebă dacă pur şi simplu nu-i mai deschisese după ce clipise sau dacă Lanny chiar dormea. Oare visa? Dacă da, ce? Era o dovadă de masochism să-şi pună asemenea întrebări. Nu avea să primească nicicând răspunsuri la ele.

Continuă să se uite în jos la băiatul nemişcat şi îşi aminti ceva ce se petrecuse imediat după naşterea lui Lanny, când el şi Janice încă încercau să se împace cu amploarea limitărilor lui şi cu felul în care ele aveau să le afecteze viitorul. Fuseseră vizitaţi de un preot catolic. Acesta venise să-i liniştească şi să-i consoleze, însă platitudinile lui despre voia Domnului îi deranjaseră şi îi înfuriaseră. După cinci minute de la sosire, Tom îl împinsese pe uşă afară.

Însă părintele spusese un lucru care îi rămăsese în minte, îi zisese că, după părerea unora, indivizii cu probleme ca ale lui Lanny au o legătură directă cu mintea şi sufletul lui Dumnezeu, că, deşi nu pot să comunice cu noi aici, pe pământ, ei discută în permanenţă cu Atotputernicul şi cu Îngerii Săi. Cu siguranţă fusese o altă banalitate pe care preotul o luase dintr-un manual despre „cum să îndrumi turma". Dar uneori Tom îşi dorea cu disperare s-o creadă.

Acum se aplecă şi îi sărută fruntea lui Lanny.

— Să-mi pui o vorbă bună.

Când intră în bucătărie, Janice, care îi pregătise ceva de mâncare, îi servi farfuria la masa aşezată pentru o singură persoană şi spuse pe ton de scuză:

— Nu ştiam când o să vii acasă sau dacă o să vii, aşa că n-am gătit.

— E în regulă.

Bărbatul se aşeză la masă şi îşi întinse şervetul în poală. Deşi salata de creveţi, bagheta cu unt şi pepenele tăiat felii fuseseră aranjate artistic pe farfurie, el n-avea poftă de mâncare.

— Vrei un pahar de vin?

Tom scutură din cap.

— Sunt nevoit să mă întorc la birou pentru o vreme. Trebuie să fiu acolo în caz că apare ceva.

Janice se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— Arăţi terminat.

— Mă simt terminat.

— Nimic nou în legătură cu răpirea?

— Nimic, şi toată lumea, inclusiv hingherul, umblă în căutarea lor. Sau a cadavrelor lor.

Janice îşi încrucişă braţele în dreptul taliei şi le strânse.

— Nici să n-o spui.

Tom puse un cot pe masă şi îşi sprijini capul în palmă, masându-şi ochii cu degetele. Soţia lui se întinse peste masă şi îl prinse de mâna care se odihnea lângă paharul lui cu apă.

— Nu cred că o să le omoare, Tom.

— Atunci de ce le-a luat?

— Pentru răscumpărare?

— Nicio cerere. Monitorizăm telefonul de acasă al socrului. A primit o grămadă de apeluri îngrijorate de la cunoştinţe, dar nimic

altceva. La fel şi pe mobil. Tom îşi luă furculiţa şi o lovi îngândurat de marginea farfuriei, dar nu luă nicio îmbucătură. Nu cred că e vorba despre

O răscumpărare.

— De ce spui asta?

— Coburn n-are profilul psihologic al unui tip care se apucă să tragă la nimereală la locul lui de muncă, sau într-un birou, sau într-o şcoală.

— Cum aşa?

Dându-şi seama că n-avea să mănânce, bărbatul lăsă jos furculiţa şi încercă să pună ordine în gândurile care

I se învârteau prin minte.

— De obicei, indivizii ăştia iau o ultimă atitudine sfidătoare faţă de lumea murdară şi coruptă, faţă de toţi cei care le-au greşit. Pe toţi dracii, îşi propun să facă o declaraţie care să aibă un impact memorabil, apoi să iasă din scenă într-o explozie de glorie. Când nu se sinucid la locul crimei, de regulă merg acasă, îşi omoară nevestele şi copiii, părinţii, socrii, pe cine o mai fi şi pe urmă îşi iau viaţa. Lăsă mâinile în jos şi se uită la Janice. E posibil să ia ostatici pentru o vreme, după care să-i ucidă sau să-i elibereze. Dar în mod normal nu dispar împreună cu ei.

— Înţeleg ce spui, dar… Femeia scutură uşor din cap. Îmi pare rău, Tom. Nu ştiu cum să reacţionez pentru că nu ştiu unde vrei să ajungi.

— Vreau să ajung la faptul că Lee Coburn nu e un criminal în serie cum scrie la carte.

— Există aşa ceva?

— Sigur că sunt şi excepţii, dar lui nu pare a i se potrivi profilul psihologic. Şovăi, apoi adăugă: Până şi Hamilton s-a prins.

— Clint Hamilton? Credeam că acum e la Washington.

— Este. Dar azi m-a sunat, vrând să ştie ce naiba se întâmplă aici şi ce fac eu în privinţa asta.

Janice scoase un mic sunet pentru a-şi arăta consternarea.

— Te verifica?

— În esenţă.

— Are tupeu! Femeia îşi împinse scaunul în spate şi arătă spre farfuria neatinsă. Mănânci alea?

— Îmi pare rău, nu. Arată bine, dar…

Tom sfârşi ridicând neajutorat din umeri. Janice duse farfuria pe masa de lucru, ocărându-l în surdină pe predecesorul lui.

— Dacă nu credea că eşti în stare să-ţi faci treaba, de ce te-a mai numit în postul ăsta?

Răspunsul care-i venea lui Tom în minte era prea umilitor pentru a fi rostit cu voce tare, mai ales în faţa lui Janice. Ea nu putea să sufere defetismul. Cu atât mai puţin la soţul ei.

Bărbatul spuse:

— Nu ştiu de unde îşi ia Hamilton informaţiile, probabil de la alţi agenţi din departament, dar trebuie să fi observat aceleaşi discrepanţe în modul de operare al lui Coburn pe care le-am remarcat şi eu. M-a întrebat chiar dacă tipul e un agent de-al meu care lucrează sub acoperire la compania de transport.

Janice izbucni în râs, apoi redeveni atât de brusc serioasă, încât efectul fu unul comic.

— Este?

Tom îi zâmbi strâmb.

— Nu. Cel puţin nu eu l-am trimis acolo. Zâmbetul îi păli. Presupun că cineva din New Orleans, mai mare în grad decât mine, ar fi putut s-o facă. Sau cineva de la o altă agenţie.

— Fără să te informeze?

El se mulţumi să ridice din umeri, refuzând încă o dată să recunoască faptul că era lipsit de importanţă. Sau cel puţin considerat astfel de către colegii lui.

Janice se aşeză din nou la masă.

— Hamilton n-are niciun drept să se amestece. Sigur, omul are un egotism revoltător.

— Nu l-ai întâlnit niciodată.

— Bazându-mă pe tot ce mi-ai spus despre el, mă îndoiesc că ar încăpea pe uşa aia de umflat ce e în pene. Mă înfurie la culme faptul că te monitorizează.

Tom se hotărî să nu-i spună că el nu fusese singurul contactat azi de Hamilton. Mulţi agenţi dezaprobau numirea lui şi nu făceau un secret din asta. Dar existau unii care, prin vorbe sau prin atitudine în general, îşi arătaseră sprijinul.

Unul dintre aceştia, o analistă de date, îi mărturisise azi că şi ceilalţi din FBI primiseră telefoane de la directorul adjunct.

— Din nu ştiu ce motiv, îi spusese ea lui Tom în spatele uşilor

închise, cazul ăsta a apărut pe radarul lui Hamilton. îl urmăreşte îndeaproape şi pune întrebări despre tine.

— Ce fel de întrebări?

Ea ridicase mâinile, cu palmele în sus.

— Nu mă implic în tertipurile astea, Tom. Am nevoie de slujba asta. Dar m-am gândit că ar trebui să ştii că eşti privit îndeaproape.

Tom îi mulţumise. Tot restul zilei, simţise că se şuşoteşte pe la spatele lui – ceea ce ar fi putut să fie doar consecinţa paranoiei sale, dar nu credea. îl deranja amestecul lui Hamilton. Oricare ar fi fost motivul, era jignitor şi îngrijorător.

Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Aş face bine să mă întorc.

Ieşi din bucătărie înainte ca supărătoarea conversaţie să poată continua. Se spălă în baia de serviciu şi îşi luă servieta din sufragerie. Janice îl întâmpină la uşa din spate cu un pachet de mâncare.

— O alinare de urgenţă, în caz că ai nevoie. Biscuiţi cu unt de arahide şi un măr.

— Mersi.

De data asta nu-l sărută şi nici el no sărută pe ea. Dar, înainte să apuce să-i întoarcă spatele, Janice îşi puse o mână pe braţul lui.

— Faci treabă bună, Tom. Nu-l lăsa pe Hamilton – sau pe oricine altcineva – să te terorizeze şi să te convingă că nu-i aşa.

El îi zâmbi fără vlagă.

— N-am să-i las. La dracu', Hamilton are dreptate.

— În ce sens?

— Orice prost care ar urmări cazul ăsta şi-ar da seama că nu este o răpire oarecare. Cel mai probabil doamna Gillette a fost de faţă atunci când Coburn l-a împuşcat pe Fred Hawkins. Criminalii nu lasă în urmă martori oculari. Coburn are un motiv pentru care o ţine în viaţă.

Capitolul 24

Doral îi făcu, îndatoritor, o vizită mamei sale.

Aşa cum se aşteptase, aceasta era zdrobită de durere. Rudele de sex feminin se învârteau pe lângă ea, strângând-o de mâini şi punându-i cârpe umede pe frunte. Mărgelele rozariilor clămpăneau în timp ce se rugau pentru sufletul lui Fred şi cereau alinare pentru cei dragi rămaşi în urmă.

În bucătărie nu mai era loc din pricina mâncărurilor aduse de prieteni, familie şi vecini. Aerul condiţionat ducea o luptă pierdută

împotriva unei furtuni ce se apropia, care coborâse presiunea atmosferică şi crescuse umiditatea.

Bărbaţii, pentru a scăpa de drama din casă, îşi duseseră farfuriile încărcate peste măsură în curte. Se aşezaseră pe scaunele de grădină, mângâind puştile pe care le ţineau în poală, gest ce era o a doua natură pentru ei, la fel ca scărpinatul după urechi al câinilor de vânătoare, îşi treceau de la unul la altul sticle de whisky ieftin şi, cu glas scăzut, puneau la cale răzbunarea împotriva celui care îl omorâse pe Fred.

— Ar face bine să spere că poliţia o să-l prindă înaintea mea, zise un unchi, un ticălos rău, care îşi pierduse un ochi în Vietnam, dar tot putea să tragă la ţintă mai bine decât oricine, poate cu excepţia lui Doral.

— Până mâine pe vremea asta, o să am biluţele lui Coburn ăsta într-un borcan la conservat. Să vedeţi voi dacă nu! se jură un văr care nu ajunsese încă la vârsta la care legea să-i permită să bea alcool, dar care era atât de beat, încât mai avea puţin şi cădea de pe ciotul de copac pe care stătea.

Unul dintre fraţii mai mici ai lui Doral ţipă la copiii săi gălăgioşi, care se fugăreau unul pe altul prin curte.

— Daţi dovadă de puţin respect, fir-ar al dracului! răcni el, apoi făgădui să n-aibă odihnă cât timp Coburn era în viaţă. Nu-mi sunt dragi ăia care se iau de familia mea.

După ce mâncară pe saturare şi goliră sticlele, se îngrămădiră în camionete şi porniră spre teritoriile repartizate pentru a relua căutarea celui care le omorâse ruda.

Doral îşi luă rămas-bun de la înlăcrimata lui mamă, se smulse din strânsoarea mâinilor ei reci şi umede, apoi plecă în acelaşi timp cu ceilalţi, dar singur. În ciuda faptului că era pe jumătate beat, goni cu uşurinţă pe întortocheatele drumuri lăturalnice. Mersese pe ei e toată viaţa şi le cunoştea în amănunt. Condusese altă dată de-a lungul lor fiind mult mai cherchelit decât era acum. împreună cu Fred. împreună cu Eddie.

Gândurile legate de Eddie îi amintiră de acea ieşire la pescuit surprinsă în fotografia pe care Crawford o luase drept probă. Doral reţinuse excursia aceea ca fiind unul dintre cele mai distractive lucruri pe care le făcuseră toţi patru laolaltă.

De la cugetările privind ziua de azi, mintea îi alunecă spre barca

lui de pescuit şi spre anii de dinaintea Arhivarului. El şi Fred se născuseră săraci şi toată viaţa se luptaseră din greu s-o scoată la capăt. Fred căutase stabilitatea financiară intrând în poliţie. Dar uniforma, munca în schimburi, astea nu erau pentru Doral. Lui îi plăcea flexibilitatea.

Îşi cumpărase barca dintr-un credit oferit de un bancher care-şi făcea griji din orice. Dobânda fusese demnă de un cămătar, dar Doral nu întârziase cu nicio rată.

Apoi, timp de ani de zile, făcuse curse prin golf, suportând grupuri de nenorociţi bogaţi şi beţi (doctori, avocaţi, agenţi de bursă şi alţii asemenea) care se credeau mult deasupra unui ghid pescăresc cu palmele bătătorite şi cu accent de Louisiana. Le îndurase abuzurile verbale, momentele în care îşi vomitau băuturile scumpe şi văicărelile legate de căldură, de soare, de apele învolburate şi de peştii care nu voiau să coopereze. Le tolerase toate mizeriile pentru că traiul lui depindea de ei.

Într-un fel, fusese recunoscător uraganului Katrina pentru că îi distrusese barca şi sfârşise cu toate. Gata cu pupatul de funduri tiranice pentru Doral Hawkins, mersi frumos!

Atunci Arhivarul îi abordase pe el şi pe Fred cu o idee de făcut bani. Munca urma să fie mult mai captivantă şi mai profitabilă decât orice afacere ar fi putut ei născoci pe cont propriu. Chiar şi într-un stat în care mita era la fel de frecventă ca racii de râu, planul reprezenta o cale de a deveni putred de bogaţi.

Doral nu se ferise de pericolele pe care le implica. Răsplata merita riscurile, îi plăcea să meargă pe sârmă şi îl distra ironia de a fi funcţionar public pe timpul zilei şi cu totul altceva noaptea.

Fişa postului îi cerea să intimideze, să mutileze sau, la nevoie, chiar să omoare. El avea o înclinaţie naturală pre urmărire şi vânătoare, iar acum putea să-şi câştige existenţa din asta. Singura diferenţă era că prada o con. tituiau oamenii.

Deci iată-i accelerând pe drumuri lăturalnice, avându-l drept pradă pe Lee Coburn. împreună cu văduva şi copilul celui mai bun prieten al lui.

Când îi sună telefonul, încetini numai puţin pentru a răspunde, dar, după ce auzi mesajul urgent transmis de apelant, apăsă pedala de frână până la podea şi opri cu scrâşnet de roţi, stârnind un nor de praf care îi învălui maşina.

— Tu mă iei la mişto?

Era mult zgomot de fundal, dar şoaptele interlocutorului se făcură auzite pe deasupra lui. Nu că Doral ar fi vrut să audă ceva din ce avea el de spus.

— M-am gândit că ar trebui să ştii ca să-i poţi transmite mai departe Arhivarului.

— Mersi pentru nimic, bombăni Doral.

Închise, trase pe dreapta şi lăsă motorul să meargă în col pe marginea unui şanţ, în vreme ce el îşi aprinse o le tarte necesară ţigară, apoi îl sună pe Arhivar.

Acum era treaz de-a binelea. Sări peste tradiţionalele „dutări.

— Se zvoneşte că Lee Coburn ar fi agent federal.

Arhivarul nu spuse nimic, răsuflă doar încet şi adânc.

Nu părea de bun augur.

Doral, imaginându-şi un vulcan clocotitor pe cale să t rupă, îşi şterse o picătură de sudoare ce i se rostogolea I te tâmplă şi pe la colţul ochiului.

— Când ai auzit asta?

— Cu zece secunde înainte să te sun.

— Cine ţi-a zis?

— Una dintre iscoadele noastre din poliţie. A auzit de in un federal care lucrează la răpire împreună cu ei şi cu t ei de la biroul şerifului. Umblă vorba că Lee Coburn t un agent sub acoperire.

Urmă o lungă tăcere. Apoi:

— Ei bine, aşa cum, cu multă perspicacitate, ai atrasitenţia azi-dimineaţă, pare neobişnuit de isteţ pentru un docher. Îmi doresc doar să fi conştientizat asta înainte să-l laşi să scape din depozit.

Lui Doral i se făcu stomacul ghem, dar nu spuse nimic.

— Cum a rămas cu prietena lui Honor? Ai aflat ceva de la ea după vizita de azi-dimineaţă?

— Tori n-a ieşit din casă. Sincer, nu cred că a primit vreo veste de la Honor, altfel n-ar fi stat pe loc. Un lucru tot am aflat: are un nou iubit. Un mare bancher din Ne\v Orléans pe nume Bonnell Wallace.

— Îl ştiu. Avem bani băgaţi în banca aia.

— Pe bune? Ei bine, am prins-o la Subway pe pipiţa aia de recepţioneră de la clubul de fitness, când s-a dus să ia prânzul. Am făcut să pară o întâlnire întâmplătoare. Am stat la o şuetă, şi n-a durat mult. Era încă prea bucuroasă să toarne tot despre Tori, pe care o

numea o ditamai Ticăloasa cu majusculă, iar ăsta-i un citat.

Doral respira acum cu ceva mai multă uşurinţă. Era încântat că avea ceva bun de raportat după zvonul despre Coburn. Nu stătuse degeaba toată ziua. Acţionase cu anticipaţie şi făcea progrese. Era important ca şi Arhivarul să ştie asta.

— Pipiţa – o cheamă Amber – crede că Wallace nu vrea ca vreunul dintre clienţii băncii sau dintre prietenii lui fiţoşi să ştie că lui îi trebuie un antrenor personal şi de aia a început să meargă acolo pentru antrenamente. Are burtă mare, dar un portofel şi mai mare. Tori a tăbărât pe el în doi timpi şi trei mişcări. L-a prins în gheare, şi acum omul e la picioarele ei. Ea trăieşte cu impresia greşită că relaţia lor e un secret, dar toţi angajaţii ştiu că domnul Bonnell Wallace nu trage doar de fiare ori de câte ori vine în Tambour.

După o lungă tăcere, Arhivarul spuse:

— O informaţie bună de ţinut la păstrare în caz că avem nevoie de ea. Din păcate, nu te-a adus cu nimic mai aproape de găsirea lui Coburn, nu-i aşa?

— Nu.

— Tu şi Fred aţi făcut harababură acolo, Doral. Pe atunci aveam nevoie de harababură. Indiferent ce-ar fi Coburn, trebuia ucis la un loc, odată cu ceilalţi. N-am uitat cine l-a lăsat să scape. Găseşte-l. Omoară-l. Nu mă dezamăgi din nou.

Whisky-ul ieftin îi veni înapoi pe gât lui Doral, rânced şi usturător. 11 înghiţi la loc cu noduri.

— De unde să ştim eu şi Fred…

— Era treaba voastră să ştiţi.

Tonul Arhivarului îl pătrunse până în măduva oaselor, amuţind orice scuză pe care Doral ar fi putut-o rosti. Şi, în caz că mesajul nu ajunsese cum trebuia la destinaţie, Arhivarul adăugă:

— M-ai auzit spunând cuvinte de laudă despre Diego şi şişul lui.

Lui Doral i se făcu pielea ca de găină pe braţele umede de transpiraţie.

— Singura problemă cu folosirea lui Diego este că se termină prea repede pentru persoana care m-a dezamăgit. Nu suferă îndeajuns de mult.

Doral abia reuşi să se dea jos din maşină pentru a voma, chiar în drum.

Capitolul 25

Honor rămase ca trăsnită când îşi dădu seama că Lee Coburn plănuia la modul serios să mişte traulerul pentru creveţi al tatălui ei.

Protestele ei nu se făcură auzite.

La câteva minute după ce încheiase convorbirea cu Hamilton, Coburn era în timonerie, azvârlind la o parte prelata aşezată peste tabloul de bord.

— Ştii cum să porneşti motorul? întrebase el nerăbdător, arătând înspre butoane.

— Da, dar mai întâi trebuie să băgăm vasul în apă, şi nu putem.

— Trebuie. Am face bine să ne mutăm.

Pe parcursul următoarei ore, ea încercă de câteva ori să-l convingă că era un proiect imposibil, dar Coburn nu se lăsă descurajat. Găsise o macetă ruginită într-o cutie cu scule aflată pe punte şi o folosea pentru a reteza vegetaţia aţoasă care se agăţa de coca vasului. Era o muncă istovitoare. Honor mai făcu o încercare de a-l abate de la hotărârea lui.

— Hamilton ţi-a dat cuvântul lui. N-ai încredere că o să şi-l ţină?

— Nu.

— Dar e şeful tău! Superiorul, supraveghetorul? Oricum i-aţi spune voi la FBI.

— E toate astea. Şi singurul lucru pe care am încredere că o să-l facă e să-şi acopere mai întâi propriul fund. Ţine minte, Lee Coburn nu mai există.

— Ne-a dat treizeci şi şase de ore.

— O să nege.

— Ce te face să crezi asta?

— Ştiu cum gândeşte.

— Nu ştie şi el cum gândeşti tu?

— Ba da, tocmai de aia trebuie să ne grăbim. Chiar în timp ce noi vorbim, el probabil încearcă să-mi localizeze numărul de telefon.

— Nu i l-ai dat. Ai zis că telefoanele astea sunt nedetectabile. Ai zis…

— Da, am zis. Dar nu le ştiu pe toate, bombăni el.

Îngrijorată, Honor privi spre cer, unde norii se alergau dinspre golf.

— Ar trimite un elicopter?

— Puţin probabil. Hamilton ar opta pentru ceva mai discret, ceva care să nu ne dea un avertisment. În plus, se apropie o furtună.

N-ar veni pe calea aerului.

— Atunci de ce te grăbeşti atât de tare?

Coburn se opri pentru a-şi şterge cu dosul mâinii fruntea asudată.

— Pentru că s-ar putea să mă înşel.

Dar, cu cât munceau mai mult, cu atât mai deznădăjduită părea situaţia. Honor sugeră să-şi încerce norocul în camioneta furată de curând.

— Nimeni nu caută maşina asta. Tu însuţi ai spus-o.

— OK, şi unde să mergem?

— La prietena mea.

— Prietena.

— O prietenă de-o viaţă care ne-ar oferi o ascunzătoare, fără întrebări.

— Nu. Nicio prietenă. Ei o să fie cu ochii pe prietenii tăi.

— Ne-am putea petrece noaptea în camionetă.

— Eu aş putea, zise bărbatul. Noi n-am putea.

În cele din urmă, Honor încetă să-şi mai irosească energia încercând să-l convingă să se răzgândească. N-avea forţa şi abilităţile lui, dar se strădui să ajute şi făcu tot ce îi ceru el.

Emily se trezi. Era vorbăreaţă şi entuziasmată de activitate. Le stătea în drum, dar Coburn lucră pe lângă ea cu o răbdare surprinzătoare. Fetiţa rămase pe punte şi le strigă cuvinte de încurajare când ei, împreună, se proptiră cu spinările în proră şi împinseră vasul eliberat de pe mal, în apă.

Coburn verifică dacă existau infiltraţii şi, negăsind niciuna, i se alătură lui Honor în faţa tabloului de bord. Tatăl ei o învăţase cum să pornească motorul şi cum să cârmească. Dar trecuseră ani de atunci. În mod miraculos, îşi aminti paşii necesari, iar când motorul prinse viaţă cu un sunet înecat, Honor nu ştiu cine era mai mirat, ea sau Coburn.

El întrebă despre combustibil. Honor verifică acul indicatorului.

— Suntem OK. Tata era pregătit pentru un uragan. Dar celelalte aparate de măsură… Le privi cu îndoială. Nu ştiu pentru ce sunt toate.

Coburn întinse o hartă nautică de culoare galbenă peste tabloul de bord.

— Ştii unde suntem?

Ea indică locul.

— Pe undeva pe aici. Dacă o luăm spre sud, către coastă,

devenim mai expuşi. Pe de-altă parte, o barcă pentru pescuit creveţi într-un port plin de aşa ceva n-ar sări atât de mult în ochi. Spre interiorul continentului, râurile se îngustează. Sunt mai mulţi copaci. Şi apele sunt mai puţin adânci.

— De vreme ce probabil va trebui să dăm bir cu fugiţii, eu votez pentru apele mai puţin adânci. Du-ne doar cât poţi de departe.

Bărbatul urmări progresul pe hartă. Pufăiră cale de vreo opt kilometri pe râurile întortocheate, după care motorul începu să tuşească. Apa se îngroşase din pricina vegetaţiei. De câteva ori, Honor fu cât pe ce să treacă peste cioturile de chiparoşi ce răsăreau pe suprafaţa opacă.

Coburn îi împunse cotul.

— Acolo. E un loc la fel de bun ca oricare altul.

Honor cârmi vasul mai aproape de malul mlăştinos, unde un chiparos des avea să le ofere un ascunziş parţial. Coburn aruncă ancora. Ea opri motorul şi se uită la el, în aşteptarea altor instrucţiuni.

— Faceţi-vă comode.

— Ce? replică femeia.

El împături harta şi o îndesă în buzunarul blugilor, apoi îşi verifică pistolul şi îl puse pe tabloul de bord, acolo unde Emily nu putea ajunge.

— Eu o să iau puşca de nouăzeci şi cinci de milimetri a lui Hawkins. Ţine-l tu pe ăsta. E gata să tragă. Nu trebuie decât să ţinteşti şi să apeşi pe trăgaci.

— Ce faci?

Nici n-apucă să termine întrebarea, că el era deja afară din timonerie. Când Honor ajunse pe punte, bărbatul cobora peste marginea bărcii, în apa adâncă până la genunchi.

— Coburn?

— Nu pot să las camioneta acolo.

Stătu pe gânduri, apoi, înjurând în barbă, scoase din buzunar telefonul ei şi bateria.

— Cred că ar trebui să-ţi las un mobil. În caz că mi se întâmplă ceva. Dar am încredere că n-ai să-l foloseşti. Dacă trebuie să suni pe cineva, sună la 911 şi doar acolo.

Îi dădu cele două componente.

— Cum se…

— Aliniază dungile aurii, împinge-o la loc până pocneşte. Şi

Emily ar putea s-o facă. Se uită în ochii ei. Dar…

— Promit că n-am să-l folosesc decât dacă nu te întorci.

Coburn încuviinţă o dată din cap, apoi se întoarse cu spatele spre barcă.

Se târî până pe uscat, apoi dispăru printre tufişuri.

Diego făcea cumpărături într-un supermarket mexican, când telefonul începu din nou să-i vibreze. Ieşi în faţa magazinului pentru a răspunde.

— Eşti gata pentru mine?

— Da, spuse Arhivarul. Vreau să urmăreşti pe cineva în următoarele două zile.

— Ce? Să urmăresc pe cineva?

— Nu asta am spus?

— Cum rămâne cu Coburn?

— Tu fă doar ce-ţi spun, Diego! Pe om îl cheamă Bonnell Wallace.

Cui îi păsa cum dracu' îl chema? Nu era Coburn. Înainte să-şi poată rosti obiecţiile, primi două adrese, una a unei bănci de pe Canal Street, alta a unei locuinţe din Garden District. Nu i se explică de ce individul trebuia urmărit, şi, de fapt, pe Diego nici nu-l interesa. Era o treabă de rahat.

Cu un aer exagerat de plictisit, întrebă:

— Vrei să ştie că e urmărit?

— Nu încă. O să-ţi spun când o să fie nevoie de altă mişcare. Dacă o să fie nevoie.

— OK.

Tonul lui arogant nu trecu neobservat de către Arhivar.

— Te reţin de la ceva, Diego?

„Da", se gândi acesta. „Mă reţii de la o lovitură bine plătită". În schimb, îl puse pe Arhivar în defensivă.

— Nu mi-ai dat banii pentru fata de la salonul de masaj.

— N-am nicio dovadă că ar fi moartă.

— Ce, vrei să-ţi trimit capul ei într-o cutie cum fac vulturii ăia din Mexic?

— Nu-i nevoie să mergi atât de departe. Dar n-am văzut nimic la ştiri despre descoperirea unui cadavru.

— Nici n-o să fie descoperit. M-am ocupat eu de asta.

— Dar nu mi-ai dat niciun detaliu.

— Cum ar fi?

— Când i-ai dat de urmă, era cu cineva?

— Nu. Agăţa participanţi la convenţii acolo unde trag vasele fluviale.

— La Moonwalk.

— Mă rog.

— Era singură? Fără peşte? Cineva a ajutat-o să fugă. N-ar fi avut curajul să plece de una singură.

— Nu ştiu decât că era singură atunci când am găsit-o eu. Fără peşte, altminteri ar fi făcut mai multe afaceri, zise el, adăugând un chicot. A fost un câştig uşor. Am negociat un scurt pentru zece dolari şi, când am dus-o sub nişte piloni, i-am tăiat gâtul. Pentru mai multă siguranţă, i-am despicat burta, am umplut-o cu pietre şi am scufundat-o în râu. Dacă o să-i iasă vreodată cadavrul la suprafaţă, n-o să mai semene cu ea.

Faptul că vorbea astfel despre Isobel îl făcea să tresară, dar trebuia să păstreze aparenţele. Râsul şi obrăznicia erau false, însă era important să fie credibil.

Arhivarul îl lăsă să aştepte un răstimp nesfârşit, după care vorbi:

— În regulă. Poţi să-ţi iei mâine banii. Unde vrei să fie puşi?

Zilele de salariu veneau sub forma unor plicuri cu bani, lăsate pentru el în câte un loc anume, care se schimba de fiecare dată. îi dădu Arhivarului adresa unei spălătorii abandonate după uraganul Katrina.

— Pe tejghea este o casă de marcat veche. Să lase banii în sertar.

— O să fie acolo. Între timp, ţine-mă la curent în legătură cu Bonnell Wallace. Vreau să ştiu tot ce face în afara rutinei zilnice.

— OK, mare afurisit de lucru!

Până să apuce Arhivarul să-i răspundă, Diego închise şi se întoarse în magazin. Făcu rost de un alt cărucior şi o luă de la capăt. El nu lăsa niciodată vreun obiect nesupravegheat, temându-se că i s-ar putea planta un fransmiţător sau ceva mai rău.

Şi, oricât de bun ar fi fost un plic cu cinci sute de dolari, nu avea să-l ridice decât peste vreo câteva zile. Mai întâi, urma să supravegheze clădirea spălătoriei pentru a se asigura că nu i se întindea o capcană. Arhivarul poate că nu avea încredere deplină în el. Dar el nu avea niciun pic de încredere în Arhivar.

Începuse să plouă când ieşi din magazin cu cumpărăturile şi cu o

conservă de şuncă furată. În ciuda vremii, porni spre casă pe un traseu lung şi întortocheat, uitându-se deseori peste umăr şi apropiindu-se de colţuri cu şişul în mână.

Isobel îl întâmpină cu un zâmbet dulce şi cu un prosop uscat. Timiditatea faţă de el îi scădea cu fiecare zi. Începea să aibă încredere, începea să creadă că Diego nu avea să-i facă rău ori să-i vândă serviciile.

Tânărul renunţase s-o atingă. Nu se mai încumeta nici măcar s-o mângâie pe obraz, nu când imaginea ei îi înmuia inima, dar îi făcea penisul să se întărească de dorinţă.

Noaptea ea îşi strângea cruciuliţa în pumnul ei mic şi adormea plângând. Se trezea ţipând din pricina coşmarurilor. Când amintirile urâte o ajungeau din urmă, se jelea vreme îndelungată, acoperindu-şi faţa şi gemând, copleşită de ruşine din cauză că avusese relaţii sexuale cu sute de bărbaţi.

Dar pentru Diego ea era pură, bună şi nevinovată, al era cei rău, el purta murdăria unei ticăloşii ce nu avea să poată fi nicicând spălată. Atingerea lui ar fi pângărit-o şi i-ar fi lăsat o cicatrice în suflet. Aşa că se abţinea, o iubea numai cu ochii şi cu inima plină.

Goli pungile de cumpărături. împărţiră o cutie de îngheţată. Diego îşi porni iPod-ul, şi ar fi putut să jure că muzica suna mai bine fiindcă era şi ea acolo s-o împărtăşească. Fata râse ca un copil când peştişorul ei auriu îşi ţuguie botul spre ea prin sticla acvariului.

Diego o privea ca pe un înger care îi umpluse camera de sub pământ cu o esenţă la fel de luminoasă şi de curată ca razele soarelui. Se scălda în lumina ei şi nu-i dădea inima ghes să plece.

Stupida însărcinare primită de la Arhivar putea să dureze o oră sau două.

Honor stătea pe pat lângă fiica ei adormită, ascultând ploaia şi propriile bătăi îngrijorate ale inimii, când auzi o bufnitură şi chiar îi simţi vibraţia. Trase pistolul afară de sub saltea şi îl ţinu în faţa ei în timp ce se furişa pe scări în sus şi se uita prin deschizătură.

— Eu sunt, zise Coburn.

Profund uşurată, femeia lăsă arma pe lângă corp.

— Aproape că renunţasem să te mai aştept.

— A fost mult de mers până la camionetă, mai ales luând-o pe uscat. Până să ajung acolo, se întunecase şi turna cu găleata. A trebuit să găsesc o şosea. Pe hartă nu erau decât cursuri de apă. Am dat în

sfârşit peste un drum cu pietriş care se opreşte la vreo patru sute de metri de aici.

Lui Honor i se părea un miracol că el mai găsise drumul înapoi.

— Totul OK? întrebă bărbatul.

— Emily a vrut să stea trează până te întorci, dar am mâncat, după care ne-am jucat cu Elmo. Am început să-i spun o poveste şi a adormit.

— Probabil e mai bine aşa.

— Da. I-ar fi fost frică de întuneric, iar eu nu voiam să aprind lanterna. Deşi m-am gândit s-o pun pe punte ca să te călăuzească înapoi. M-am temut că n-ai să ne vezi în beznă. Mi-ai lăsat puţine instrucţiuni înainte să pleci.

Dacă el observase reproşul implicit, îl ignoră.

— Ai procedat bine.

Lui Honor i se obişnuiseră ochii cu întunericul, aşa că reuşi să-l zărească pe Coburn. Acesta avea hainele ude, iar părul îi era lipit de cap.

— Mă întorc imediat, spuse ea.

Coborî treptele şi puse pistolul la loc sub saltea, „apoi strânse câteva lucruri şi se întoarse în timonerie. îi întinse mai întâi o sticlă cu apă. El îi mulţumi, desfăcu dopul şi o goli.

— Am găsit astea. îi dădu o pereche de pantaloni kaki împăturiţi şi un tricou. Erau într-una dintre lăzi. Pantalonii o să-ţi fie prea scurţi şi miros a mucegai.

— Nu contează. Sunt uscaţi.

Coburn îşi scoase tricoul lui Eddie şi îl înlocui cu cel care îi aparţinuse tatălui ei, apoi începu să descheie nasturii blugilor.

Honor se întoarse cu spatele.

— Ţi-e foame?

— Da.

Ea coborî din nou scara şi aprinse lanterna doar cât să găsească mâncarea pusă deoparte pentru el. Până se întoarse în timonerie, el îşi îmbrăcase deja pantaloni. Puse alimentele pe bord.

— Ai uitat să iei un desfăcător de conserve.

— Am luat conserve cu cheiţă.

— Nu şi cea de ananas. Şi bineînţeles că Emily asta a vrut.

— Îmi pare rău.

— Am găsit un desfăcător de conserve într-un sertar de sub

plită. E ruginit, aşa că s-ar putea să ne otrăvim cu plumb, dar ea şi-a primit ananasul.

Coburn îşi mâncă fără tacâmuri cina formată din piept de pui la conservă, felii de ananas şi biscuiţi săraţi. Le stropi pe toate cu o altă sticlă de apă pe care Honor i-o aduse de sub punte. Ea mai veni şi cu un pachet de fursecuri, pentru a-i potoli vizibila poftă de dulciuri.

Bărbatul stătea pe podea, cu spatele sprijinit de bord. Honor se aşezase pe scaunul de căpitan al tatălui ei, care suferise în urma ravagiilor vremii, ca toate celelalte obiecte de pe vas.

Tăcerea era întreruptă doar de răpăitul ploii şi de crănţănitul fursecurilor.

— Plouă mai tare ca oricând, remarcă ea.

— Îhî.

— Măcar ploaia ţine la distanţă ţânţarii.

Coburn îşi scărpină un loc de pe antebraţ.

— Nu pe toţi, zise şi mai luă un fursec din pachet şi muşcă jumătate.

— O să ne găsească?

— Da. Observând că răspunsul lui sec o speriase, el adăugă: E doar o chestiune de timp, depinzând în mare parte de momentul în care Hamilton o să intre în viteză maximă. Probabil deja a făcut-o.

— Dacă o să dea de noi…

— Când.

— Când o să dea de noi, tu o să…

Căută cuvântul potrivit.

— Mă duc în linişte?

Honor încuviinţă din cap.

— Nu, n-am s-o fac.

— De ce?

— Aşa cum i-am spus şi lui Hamilton, nu renunţ până nu pun mâna pe ticălosul ăla.

— Pe Arhivar.

— Nu mai e doar o misiune. Este o luptă unu la unu, el împotriva mea.

— Cum funcţiona, mai exact? Afacerea dintre el şi Marset?

— Păi, să vedem. Uite un exemplu. De fiecare dată când un camion trece dintr-un stat în altul, trebuie să se oprească la o staţie de cântărire. Ai văzut braţele alea care se întind peste autostradă în

apropierea graniţelor?

Honor scutură din cap.

— Nu obişnuiesc să trec graniţa dintre state, dar, în orice caz, nu, nu le-am observat.

— Majoritatea oamenilor le ignoră. Arată ca nişte lămpi stradale. Dar de fapt sunt aparate cu raze X care scanează camioanele împreună cu încărcătura şi care sunt monitorizate permanent. Când agenţii văd o maşină ce pare suspectă sau care nu s-a oprit la staţia de cântărire, aceasta e trasă pe dreapta şi perchiziţionată.

— Doar dacă persoana care monitorizează nu e mituită şi n-o lasă să treacă.

— Bingo! Arhivarul a creat o piaţă tocmai din activitatea asta. Strategia lui e să-i corupă pe oamenii care aplică regulile, transformând efectiv legea într-o glumă. Un traficant de fiinţe umane ar plăti pentru protecţie şi ar considera că asta face parte din costul afacerii sale.

— Sam Marset era un…

— Client. Cred că unul dintre primii, dacă nu chiar primul.

— Cum s-a întâmplat?

— Pe lângă tranzacţiile cinstite, Marset făcea un negoţ rapid cu mărfuri ilegale. De vreme ce el era corect, nimeni nu-l bănuia. Pe urmă au început să-i fie oprite camioanele, să-i fie hărţuiţi şoferii. Vigilenţa crescută a fost de-ajuns să-l sperie. Prezbiterul de la St. Boniface îşi dorea mai mult decât orice să nu fie prins. Şi aici intră în scenă Arhivarul, cu o soluţie la problema lui. Coburn rânji. Treaba era că tocmai Arhivarul crease problema.

— Orchestrând perebiziţiile.

— Şi probabil că Marset ştia asta. Dar, dacă acest Arhivar putea să-i pună beţe în roate, tot el putea să aibă grijă ca beţele să fie îndepărtate. Marset ori îi plătea taxă de protecţie, ori risca să fie prins cu un transport de droguri. Viaţa aşa cum o ştia ar fi fost istorie.

— Alţii aveau să fie siliţi să facă la fel.

— Şi au fost. Arhivarul are acum o clientelă numeroasă. Unii reprezintă mari companii, ca a lui Marset. Alţii sunt independenţi de mică anvergură. Oameni rămaşi fără slujbă din cauza deversării de petrol, care au o camionetă şi copii de hrănit. Ei se duc în sudul Texasului, iau vreo nouăzeci de kilograme de marijuana, le duc în New Orleans, copiii lor primesc mâncare pentru încă o săptămână. Încalcă

legea, dar infractorul mai mare este individul care face ca transformarea lor în delincvenţi să fie una profitabilă. Contrabandiştii riscă mai mult să fie prinşi, şi, când se întâmplă, nu pot să-l toarne pe facilitator, pentru că rareori ştiu cine e. Nu-şi cunosc decât persoana de contact, iar aceea e una aflată jos pe scara ierarhică.

— Dacă Marset era un client atât de bun, de ce a fost omorât? I-ai spus ceva lui Hamilton despre faptul că se văicărea.

— Treburile au mers bine pentru o vreme. Drăguţ. Pe urmă, Arhivarul a început să se lăcomească, să-şi crească taxele pentru serviciile oferite. Marset nu avea nevoie de un glob de cristal ca să-i spun că, fără un plafon, preţurile urmau să urce în continuare, astfel că în scurt timp o mare parte din cheltuielile lui aveau să fie, de fapt, comisioanele Arhivarului. Dar dacă refuza să plătească…

— Era prins, dat în vileag şi trimis la închisoare.

— Corect. Iar Arhivarul putea să pună toate astea în mişcare, pentru că tentaculele lui se întindeau în tot sistemul de justiţie. Aşa că Marset, diplomat ca întotdeauna şi, după cum s-a dovedit, un pic naiv, a propus să se întâlnească duminică noaptea şi să stabilească nişte condiţii cu care amândoi să poată trăi.

— Tu ai intrat la idei.

— Arhivarul este afurisitul de Vrăjitor din Oz. Nu-l vedeam intrând în depozitul ăla, strângând mâini şi negociind.

— Marset îi cunoştea identitatea?

— Dacă da, a murit fără s-o dezvăluie. I-am luat dosarele la rând, am citit fiecare petic de hârtie pe care am putut pune mâna, inclusiv pe cel cu numele soţului tău.

— Sigur nu bănuieşti că Eddie ar fi fost Arhivarul.

— Nu, Arhivarul e viu şi nevătămat.

— Ce rol crezi că a avut Eddie?

— Ziceai că a lucrat de noapte pentru Marset. Poate că era implicat în partea ilegală a afacerii. Sau poate că era un poliţist corupt aflat pe statul de plată al Arhivarului. Poate că juca la două capete sau se păstra pentru o şpagă mai mare. Poate că şantajul era unghiul lui de abordare. Nu ştiu.

Honor se uită fix la el până când, cu o urmă de reţinere, bărbatul adăugă:

— Ori poate că era un poliţist care încerca să construiască un caz împotriva unuia sau a amândurora. Dar corupt ori nu, ar fi încercat

să se protejeze strângând dovezi solide pe care să le poată folosi indiferent care i-ar fi fost scopul.

Honor era de neclintit în convingerea ei cu privire la integritatea lui Eddie, dar pentru moment abandonă subiectul.

— Royale Trucking. Toţi angajaţii sunt necinstiţi?

— Nu toţi. Cei şase tipi care au murit cu Marset, da. Marset avea un rând de registre separate pe care numai el şi un alt tip le vedeau vreodată. Oamenii de la birourile companiei şi membrii familiei lui nu ştiau despre activităţile lui suplimentare.

— Cum se poate să nu fi aflat?

Coburn ridică din umeri.

— Poate că nu s-au uitat foarte atent. N-au vrut. Nu ştiau decât că afacerile lui continuau să meargă extrem de bine într-un climat economic slab.

— Deci ei o să fie OK? Doamna Marset7

— În ceea ce priveşte urmărirea penală, da. Ei n-o să-i fie uşor când o să iasă la iveală adevărul despre soţul ei.

Honor îşi ridică picioarele pe marginea scaunului, îşi cuprinse gambele cu braţele şi îşi lăsă bărbia pe genunchi. Zise cu glas scăzut:

— O să te omoare.

Coburn muşcă dintr-un alt fursec, fără să spună nimic.

— Doral sau cineva din clanul Hawkins. Chiar şi cel mai cinstit poliţist, care te vede doar ca pe ucigaşul lui Sam Marset, ar prefera să te aducă mort şi nu viu.

— Hamilton le-a spus tuturor că am murit deja. Mă întreb pe unde o să mai scoată cămaşa.

— Cum poţi să faci glume pe tema asta? Nu te deranjează că rişti să fii ucis?

— Nu în mod deosebit.

— Nu te gândeşti la moarte?

— Sunt doar surprins că nu mi s-a întâmplat încă.

Honor îşi ciupi o pieliţă de la o unghie, care i se rupsese când se chinuiau cu barca.

— Tu ştii cum să faci tot felul de lucruri.

Se uită spre el. Bărbatul o privea curios.

— Lucruri care ţin de supravieţuire. O grămadă de lucruri.

— Nu ştiu să coc prăjituri.

Pentru prima dată de când îl găsise zăcând cu faţa în jos la ea în

curte, Coburn o tachina, însă ea nupermisese să-i distragă atenţia.

— Ai deprins toate abilităţile astea în infanteria marină?

— Pe cele mai multe dintre ele.

Honor aşteptă, dar el nu intră în detalii.

— Ai fost un alt fel de infanterist decât socrul meu.

— El era imaginea dintr-un poster pentru recrutare?

— Exact.

— Atunci, da, am fost altfel. Infanteriştii ca mine nu mărşăluiau în formaţie. Aveam o uniformă, dar am purtat-o doar de câteva ori. Nu-i salutam pe ofiţeri şi nimeni nu mă saluta pe mine.

— Ce făceai?

— Omoram oameni.

Honor bănuise asta. Ba chiar se amăgise gândind că avea să îl poată auzi recunoscând asta fără să tresară. Dar primi cuvintele ca pe nişte mici lovituri în piept şi se temu că lucrurile aveau să se înrăutăţească dacă afla detalii, aşa că nu continuă discuţia pe subiect.

Coburn îşi termină ultimul fursec şi îşi scutură mâinile de firmituri.

— Trebuie să trecem la treabă.

— Treabă?

Honor era atât de obosită, încât o durea tot corpul. Credea că, dacă ar închide ochii, ar aţipi pe loc. Saltea pătată sau nu, abia aştepta să se întindă lângă Emily şi să doarmă.

— Ce fel de treabă?

— O s-o trecem din nou în revistă.

— Ce să trecem din nou în revistă?

— Viaţa lui Eddie.

Capitolul 26

Diego se apropie de locuinţă la adăpostul întunericului, al ploii şi al tufişurilor dese. Casa lui Bonnell Wallace era una dintre vilele impunătoare de pe St. Charles Avenue.

Din punctul de vedere al unui intrus, era o nenorocită de fortăreaţă.

Lămpile din curte fuseseră aşezate pentru a scoate peisajul în evidenţă. Riscul pe care îl prezentau era neglijabil. Diego văzu o sută de căi prin care lumina artificială putea fi evitată.

Problematice totuşi erau reflectoarele orientate de la nivelul pământului în sus către zidurile exterioare şi care scăldau pereţii în

mii de waţi. O umbră aruncată în lumina aceea ar fi fost înaltă de zece metri şi ar fi arătat precum o urmă de cerneală pe faţada albă şi strălucitoare.

Diego cercetă peluza perfect întreţinută, maşina de optzeci de mii de dolari parcată pe aleea circulară, apoi hotărî că şi sistemul de securitate trebuia să fie de calitate, cumpărat cu bani grei. Pe fiecare uşă şi fereastră aveau să se afle contacte ultimul răcnet, cu senzori de mişcare şi de spargere a sticlei în fiecare cameră, la care se adăuga, foarte probabil, o rază invizibilă întinsă de ttr împrejurul proprietăţii. Dacă aceasta era întreruptă, se declanşa o alarmă silenţioasă, astfel că, atunci când intrusul ajungea în casă, poliţia deja îl înconjura.

Nici unul dintre aceste obstacole nu făcea pătrunderea imposibilă, dar toate prezentau dificultăţi pe care I) iego ar fi preferat să le evite.

Prin ferestrele din faţă, putea să vadă într-o cameră ce uducea cu un birou. Un bărbat corpolent, de vârstă mijlocie, stătea aşezat într-un fotoliu încăpător, cu picioarele ridicate pe un taburet tapiţat, vorbind la telefon şi irbind des dintr-un pahar pe care îl ţinea la îndemână. Părea relaxat, fără să-i pese că încăperea luminată se afla la vedere şi că putea fi urmărit de pe stradă.

Aceasta în sine era un soi de declaraţie. Domnul Wallace se simţea în siguranţă.

În cartierul acela, cineva care arăta ca Diego trezea numaidecât bănuieli. El era încrezător în capacitatea sa de a fi invizibil atunci când trebuia, însă, chiar şi aşa, lăţea cu ochii în patru după maşini de poliţie ori vecini gălăgioşi ieşiţi să-şi plimbe câinii. Ploaia îi picura pe sub guler şi i se prelingea pe spate. N-o lua în seamă. Stătea ghemuit acolo, nemişcând nimic altceva în afara ochilor, cu care măsura periodic împrejurimile.

Stătu la pândă şi aşteptă să se întâmple ceva. Nu se petrecu nimic, cu excepţia faptului că domnul Wallace schimbă telefonul cu o revistă care îi captă atenţia vreme de aproape o oră. Apoi dădu peste cap restul de băutură şi ieşi din cameră, stingând lumina la plecare. O altă lumină se aprinse la etajul al doilea, şi rămase aşa pentru mai puţin de zece minute, apoi se stinse.

Diego rămase pe loc, dar, după încă o oră, când îi fu clar că Wallace se culcase, hotărî că şi-ar petrece timpul cu mai mult folos în altă parte. Intenţiona să-şi reia urmărirea în zori. Arhivarul nu avea să

afle nimic.

Se furişă afară din ascunzătoare şi parcurse câteva străzi, până la o zonă comercială în care vreo câteva baruri şi restaurante erau încă deschise. Dădu cu ochii de o maşină oprită într-o parcare întunecată şi nepăzită, se folosi de ea pentru a ajunge la un kilometru şi jumătate de casa lui, apoi o abandonă, ştiind că în câteva minute prădătorii urbani aveau să o demonteze până la roţi.

Parcurse restul drumului pe jos şi intră în clădirea lui fără să aprindă lumina. Nu scoase niciun sunet când pătrunse în locuinţa de sub pământ. O dată în viaţa ei, Isobel dormea fără să aibă coşmaruri. Chipul îi era împăcat.

Diego nu se simţea însă împăcat şi nu adormi.

Stătu privind faţa liniştită a lui Isobel şi storcându-şi creierii ca să priceapă de ce Arhivarul îl pusese pe un talentat ca el să facă o treabă de doi bani, cum era să stea cu ochii pe Bonnell Williams.

— Nu ştiu.

Honor răguşise repetând aceste trei cuvinte. De două ore, Coburn, care părea inepuizabil, o pisa cu întrebări despre viaţa lui Eddie, mergând înapoi până la primii ani din adolescenţă.

— Nici măcar nu-l cunoşteam pe atunci, protestă ea obosită.

— Ai crescut aici. El a crescut aici.

— Avea cu trei ani mai mult decât mine. Ne-am observat unul pe altul abia când el era în clasa a douăsprezecea, iar eu într-a nouă.

Bărbatul voia să ştie despre fiecare aspect din viaţa lui Eddie.

— Când a murit mama lui? Cum a murit? Avea vreo rudă de care el se simţea apropiat?

— În 1998. Făcea chimioterapie pentru cancer la sân. Avea organismul slăbit din cauza tratamentelor şi a murit de pneumonie. Avea o soră care i-a supravieţuit. Mătuşa lui Eddie.

— Ea unde trăieşte?

— Nu mai trăieşte. A murit în 2002, cred. Ce legătură are mătuşa, sau orice altceva din toate astea, cu ceea ce cauţi tu?

— Eddie a lăsat ceva cuiva. A pus ceva undeva. Un dosar. Un registru. Un jurnal. O cheie.

— Coburn, am mai discutat despre asta. Dacă există un asemenea obiect, eu nu ştiu nici măcar ce este, cu atât mai puţin unde se află. Sunt sfârşită de oboseală. Te rog, nu putem să aşteptăm până mâine-dimineaţă şi s-o luăm atunci de la capăt?

— Dimineaţă s-ar putea să fim morţi.

— Corect, eu s-ar putea să mor de oboseală. Caz în care, ce rost mai are?

Coburn îşi trecu mâna peste jumătatea de jos a feţei. Se uită la ea îndelung prin întuneric, iar lui Honor i se păru că era pe cale să renunţe, când el spuse:

— Tu sau tatăl lui. Unul din voi trebuie să-i aibă.

— De ce nu un alt poliţist? Fred sau Doral? în afară de Stan şi de mine, gemenii erau oamenii cei mai apropiaţi de Eddie.

— Pentru că, orice ar fi, sigur îi implică şi pe ei. Dacă ar fi avut lucrul respectiv, l-ar fi distrus. Nu s-ar mai fi învârtit pe lângă tine timp de doi ani.

— Aşteptând să-l scot la iveală?

— Sau doar să se asigure că n-ai s-o faci niciodată, în timp ce se gândea, Coburn îşi tot îndesa pumnul în căuşul palmei de la cealaltă mână. Cine a declarat moartea lui Eddie ca fiind un accident?

— Ofiţerul care a anchetat cazul.

El încetă să-şi mai mişte mâinile.

— Lasă-mă să ghicesc. Fred Hawkins.

— Nu. Un alt poliţist. El a dat din întâmplare peste maşina distrusă. Eddie era deja mort.

— Cum îl cheamă pe poliţistul ăsta?

— De ce?

— Aş vrea să ştiu cum a dat el din întâmplare peste maşina distrusă.

Honor se ridică repede şi ieşi pe punte, dar rămase lângă peretele exterior al timoneriei, astfel încât streaşină subţire a acoperişului s-o ferească de ploaie.

Coburn o urmă.

— Ce e?

— Nimic. Aveam nevoie de puţin aer.

— Pe dracu'! Ce e?

Honor se sprijini de zid, prea obosită ca să se mai certe cu el.

— Poliţistul care a investigat accidentul lui Eddie a fost găsit câteva săptămâni mai târziu plutind pe braţul mort se râu. Fusese înjunghiat.

— Suspecţi?

— Nu.

— Crimă cu autor necunoscut.

— Presupun. N-am mai auzit nimic despre asta.

— Meticuloşi nenorociţii, nu-i aşa? Bărbatul se aşeză umăr la umăr cu ea, uitându-se la ploaie. Ce-i plăcea lui Eddie să facă? Să joace popice? Golf? Ce?

— Toate astea. Era un bun sportiv. Îi plăcea să vâneze şi să pescuiască. Ţi-am mai spus.

— Unde sunt echipamentele lui de pescuit şi vânătoare?

— La Stan.

— Trusa de golf?

— La Stan. La fel şi bila pentru popice, şi setul cu arc şi săgeţi pe care l-a primit când a împlinit doisprezece ani.

Vorbise cu asprime, însă Coburn încuviinţă din cap îngândurat.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să-i fac o vizită lui Stan.

Înainte ca Honor să-i poată răspunde, el îi ceru să-l descrie pe Eddie.

— L-ai văzut fotografia.

— Mă refer la personalitatea lui. Era serios şi studios? Vesel din fire? Capricios? Amuzant?

— Echilibrat. Conştiincios. Serios când era nevoie, dar îi plăcea să se distreze. Adora să spună glume, îi plăcea să danseze.

— Îi plăcea să facă dragoste.

Honor îşi dădu seama că el încerca s-o scoată din fire, dar nu-i oferi acea satisfacţie. Se uită drept în ochii lui şi spuse:

— Foarte mult.

— Era fidel?

— Da.

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Nu poţi fi absolut sigură.

— Era fidel.

— Dar tu?

Îl privi furioasă. Coburn ridică din umeri.

— OK, deci erai fidelă.

— Am avut o căsnicie frumoasă. Eu nu ţineam secrete şi nici Eddie.

— El ţinea unul. Bărbatul făcu o pauză pentru a da însemnătate afirmaţiei, apoi îşi coborî vocea la nivelul unei şoapte. Toată lumea are

secrete, Honor.

— Oh, zău? Spune-mi unul de-al tău!

El ridică un colţ al gurii.

— Toată lumea în afară de mine. Eu n-am niciun Necret.

— Absurdă afirmaţie. Tu eşti împachetat în secrete.

Coburn îşi încrucişă braţele la piept.

— Dă-i drumul şi întreabă.

— Unde ai crescut?

— În Idaho. Lângă graniţa cu Wyoming. În umbra munţilor Teton.

Honor fo' luată prin surprindere. Nu ştia la ce se aşteptase, dar nu la asta. El nu corespundea imaginii ei despre un om de la munte. Desigur, putea foarte bine să mintă, să inventeze un trecut improbabil pentru a-şi proteja acoperirea. Dar se lăsă prinsă în joc.

— Cu ce se ocupa tatăl tău?

— Cu băutul. În cea mai mare parte a timpului. Când lucra, era mecanic la o reprezentanţă auto. Iarna conducea un plug de zăpadă.

— E decedat?

— De ani întregi.

Îl privi nedumerită. Trecu atâta vreme până când Coburn răspunse la întrebarea nerostită, încât Honor crezu că nici n-avea s-o mai facă. În cele din urmă, el spuse:

— Avea un cal bătrân pe care îl ţinea într-un ţarc din spatele casei noastre. Eu îl botezasem, dar pe tata nu l-am auzit niciodată strigându-l în vreun fel. îl călărea rareori. îl hrănea rareori. Dar într-o zi a pus şaua pe el şi a plecat. Calul s-a întors. Tata nu. Nu i-au mai găsit trupul. Desigur, nici n-au căutat foarte mult.

Honor se întrebă dacă amărăciunea din glasul lui era îndreptată spre părintele alcoolic ori spre căutătorii care renunţaseră să-i mai caute rămăşiţele.

— Tata călărise calul ăla nebuneşte, de mai că-l făcuse să-şi dea duhul, aşa că l-am împuşcat.

Braţele pe care bărbatul le ţinea încrucişate căzură pe lângă corp. El privi ploaia.

— N-a fost o mare pierdere. Nu era cine ştie ce cal.

Honor lăsă câteva minute să treacă, apoi îl întrebă despre mama lui.

— Era în parte franţuzoaică, în parte canadiancă.

Temperamentală din fire. Când se enerva, începea să turuie în franceză, limbă pe care nu s-a obosit niciodată să mă înveţe, aşa că jumătate din timp nu pricepeam ce ţipa la mine. Nimic bun, sunt sigur. Oricum, ne-am despărţit după ce am terminat liceul. Eu am făcut doi ani de facultate, am hotărât că nu era de mine şi m-am înrolat în infanteria marină. În prima mea misiune, am primit de veste că mama murise. M-am întors cu avionul în Idaho. Am îngropat-o. Sfârşitul poveştii.

— Fraţi sau surori?

— Nu. Expresia de pe chipul lui era lipsită de sentimente, aşa cum şi viaţa îi fusese lipsită de dragoste din partea cuiva. Nici veri, mătuşi, unchi, nimic, zise el. Când o să mor, n-o să se cânte marşul funebru. N-o să existe niciun salut cu douăzeci şi una de salve şi n-o să fie nimeni acolo care să primească un steag împăturit. O să devin pur şi simplu istorie, şi nimeni n-o să dea două parale. Eu nici atât.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

Coburn întoarse încet capul spre ea, arătându-şi surprinderea.

— De ce te înfurie?

Acum, că fusese întrebată, Honor îşi dădu seama că era furioasă.

— Îmi doresc sincer să ştiu cum poate cineva, oricine, să fie atât de indiferent atunci când vorbeşte despre propria lui moarte. Tu nu-ţi preţuieşti deloc viaţa?

— Nu prea.

— De ce nu?

— Ce-ţi pasă?

— Eşti o fiinţă umană, la fel ca mine.

— Oh! îţi pasă de omenire în general, asta e?

— Bineînţeles.

— Da? Coburn se întoarse cu tot restul trupului către ea, până când îşi sprijini şoldul drept de peretele timoneriei. De ce nu l-ai implorat să vină şi să te ia?

Ea nu înţelese schimbarea subiectului.

— Ce?

— Pe Hamilton. De ce nu i-ai spus unde eşti ca să poată trimite pe cineva să te ia?

Honor trase aer în piept tremurând.

— Pentru că, după toate câte am văzut şi am auzit în ultima zi şi jumătate, nu mai ştiu în cine să am încredere. Probabil ai putea spune

că am ales diavolul pe care îl cunosc.

Intenţionase să sune ca o glumă, însă el nu schiţă niciun zâmbet. Se înclină cu câţiva centimetri spre ea.

— Din ce alt motiv?

— Dacă am ceva care o să-l condamne pe Arhivar, atunci ar trebui să te ajut să-l găseşti.

— Ah! Datoria patriotică.

— Ai putea zice şi aşa.

— Hmm.

Coburn se trase şi mai aproape, prezenţa lui făcând-o să devină conştientă de propriile bătăi ale inimii, care erau mai puternice şi mai rapide.

— Şi… şi pentru… ce ţi-am spus deja.

Bărbatul o ocoli până când ajunse în faţa ei, părând să nu-i pese de ploaia care cădea asupra lui.

— Mai spune-mi încă o dată.

Lui Honor i se pusese un nod în gât, şi nu doar pentru că trebuia să-şi lase capul pe spate pentru a-l privi în ochi.

— Pentru Eddie.

— Ca să-i aperi reputaţia.

— Aşa e.

— De aia eşti tu aici cu mine?

— Da.

— Nu cred.

Şi atunci se lipi de ea. Mai întâi cu coapsele, apoi cu mijlocul, cu pieptul şi în cele din urmă cu buzele. Honor scoase un scâncet, dar sensul lui fu neclar chiar şi pentru ea, până când îşi dădu seama că braţele i se ridicaseră instinctiv în jurul lui, că îl strângea de spate, de umeri, mâinile umblându-i neliniştite şi lacome să-l simtă.

Coburn îi sărută gura deschisă, folosindu-şi limba, iar când ea îi răspunse la sărut, simţi acel zumzet ce vibra în adâncul lui. Era genul de sunet înfometat pe care nu-l mai auzise de multă vreme. Masculin şi carnal, o încânta şi o excita.

El îi prinse ceafa în căuşul palmei lui mari. Îşi împinse o coapsă între ale ei, până sus, şi se frecă de ea, continuând s-o sărute de parcă ar fi vrut s-o lase fără aer. Honor savură fiecare senzaţie şocantă.

Coburn întrerupse sărutul doar pentru a-şi lipi buzele de baza gâtului ei. Curajos şi acaparator, îi acoperi sânul cu mâna, îl strânse, îl

remodelă pentru a se potrivi în palma lui, îi pipăi sfârcul întărit şi şuieră de plăcere.

Iar asta o făcu pe Honor să-şi vină în fire.

— Ce fac? suspină ea. Nu pot să fac asta!

Îl împinse la o parte. El se îndreptă, insensibil la şuvoiul care îi cădea pe cap şi pe umeri, cu pieptul umflându-i-se şi coborând iute în timp ce se holba la ea în întuneric.

— Îmi pare rău! spuse Honor, şi vorbea cât se poate de serios.

Dar îi părea rău pentru el sau pentru ea însăşi? îi părea rău fiindcă lăsase ca lucrurile să se întâmple ori pentru că le oprise?

Nu ştia şi nu-şi îngădui să stea pe gânduri. Se repezi pe uşa timoneriei, pe scări în jos şi în cabină.

Emily se trezi, se ridică în capul oaselor şi privi în jurul ei.

Era încă destul de întuneric, dar putea să vadă, aşa că nu se sperie. Mami era acolo, întinsă lângă ea pe patul urât mirositor. Coburn se afla în celălalt pat. Amândoi dormeau.

Mami stătea întinsă lângă ea, cu mâinile sub obraz. Avea genunchii ridicaţi până la burtă. Dacă ar fi deschis ochii, s-ar fi uitat drept la Coburn. El era lungit pe spate. O mână o ţinea peste stomac. Cealaltă îi atârna pe marginea patului. Degetele lui aproape că atingeau genunchiul lui mami.

Emily îl strânse pe Elmo la piept şi îşi târî „pătulica" după ea în timp ce se trăgea spre marginea patului şi cobora din el. N-ar fi trebuit să umble desculţă pe podea, pentru că era extrem de murdară. Mami îi spusese. Dar nu voia să se aşeze pe jos ca să-şi pună sandalele, aşa că urcă treptele în vârful picioarelor şi se uită în camera plină de lucruri ciudate.

Mămica ei o aşezase pe scaunul strâmb, apoi îi zisese că fusese adăpostul bunicului ei şi că ea stătuse în poala lui în timp ce el cârmea barca. Dar pe atunci era bebeluş, aşa că nu-şi mai amintea. Însă şi-ar fi dorit să-şi aducă aminte. Ar fi fost distractiv să conducă o barcă.

lucruri mai bune de făcut decât se distreze. Dar pe urmă îi spusese că poate mai târziu, rămânea de văzut.

Cobum o învăţase să nu se apropie prea tare de ferestrele sparte, pentru că sticla putea s-o taie. Ea îl întrebase de ce îi taie sticla pe oameni şi el îi zisese că nu ştie, că pur şi simplu poate să-i taie şi că trebuie să stea departe de ferestre.

Nu mai ploua, dar cerul părea ud, la fel şi copacii pe care putea

Emily să-i vadă.

Mămicii ei probabil că nu i-ar plăcea dacă ea s-ar depărta mai mult, aşa că merse în vârful picioarelor înapoi pe scări în jos. Mami nu se mişcase şi nici Coburn, doar stomacul lui creştea şi scădea când respira. Emily îşi lipi mâna de burtică. Şi a ei creştea, apoi scădea.

Atunci dădu cu ochii de telefonul interzis şi de baterie, aflate amândouă la picioarele patului în care dormea Coburn.

Ieri, în timp ce mami şi Cobum tăiau tufişurile de pe barcă, ea întrebase dacă putea să se joace cu Trenuleţul Thomas pe telefonul lui mami. Amândoi îi spuseseră „Nu!" în acelaşi timp, numai că el vorbise mai tare decât mami. Emily nu pricepuse de ce o refuzaseră, pentru că uneori, când mami nu folosea telefonul, o lăsa să se joace pe el.

Acum mami nu folosea telefonul, aşa că probabil nu avea să se supere dacă Emily juca un joc.

Văzuse când Coburn îi arătase lui mami cum să pună bateria înăuntru. Şi ea putea. Aşa spusese Coburn.

El nu se mişcă atunci când Emily luă telefonul. Alinie dungile aurii de pe baterie şi o împinse până când pocni, exact aşa cum făcuse Cobum, pe urmă porni telefonul. Când apărură pe ecran toate desenele frumoase, apăsă pe cel cu Trenuleţul Thomas. Dintre toate jocurile, puzzle-ul îi plăcea cel mai mult.

Concentrându-se din greu, începu cu roţile, adăugă motorul şi coşul de locomotivă, apoi toate celelalte părţi, până când făcu un Thomas întreg.

De fiecare dată când termina puzzle-ul, mami îi spunea cât de isteaţă era. Mami ştia că ea era isteaţă, dar Coburn, nu. Voia ca şi el să afle.

Se furişă spre capul patului în care dormea el şi îşi apropie faţa de a lui.

— Coburn? şopti ea.

El deschise dintr-odată ochii. Se uită ciudat la Emily, pe urmă acolo unde dormea mami, apoi din nou la Emily.

— Ce?

— Am făcut puzzle-ul.

— Ce?

— Puzzle-ul cu Thomas. Pe telefonul lui mami. L-am făcut.

Îl ridică în faţa ochilor lui, dar i se păru că el nu se uită cu adevărat, pentru că sări din pat atât de repede, încât se lovi cu capul de

tavan.

Pe urmă spuse un cuvânt foarte urât.

Capitolul 27

Ajutorul de şerif Crawford fu surprins să descopere că destinaţia lor era o barcă de pescuit creveţi abandonată, ce nu părea să plutească, ci era pur şi simplu lansată în apă.

Era o ascunzătoare jalnică. În primul rând, nu părea a fi un vas demn de încredere. Lucru destul de rău. Dar mai stătea şi aşezat între kilometri întregi de teren ostil, într-un labirint de pâraie în care te puteai pierde cu uşurinţă înainte de a ajunge în Golful Mexic, dacă acesta era într-adevăr traseul plănuit pentru evadare.

Poate Coburn nu era atât de isteţ pe cât îl crezuse. Poate devenise disperat.

Folosindu-se doar de gesturi pentru a comunica cu oamenii care îl însoţeau, se apropiară cu toţii de ambarcaţiune, mergând pe furiş şi cu multă băgare de seamă.

Echipa, care lucra din centrul de comandă instalat temporar în sediul poliţiei din Tambour, era formată din Crawford, alte două ajutoare de şerif, trei poliţişti din Tambour, doi agenţi FBI şi un poliţist de la rutieră care se întâmplase să fie în cameră, conversând cu ceilalţi, când un tehnician intrase şi anunţase că primea semnal de la telefonul mobil al lui Ho nor Gillette.

Încercarea lui de a localiza aparatul folosind metoda triangulaţiei dăduse roade.

Fuseseră apoi necesare patru ore de discuţii chinuitoare pentru a stabili cum să izoleze cel mai bine locul. Prin aer, la sol sau pe apă? Odată ce se hotărâse că uscatul era cea mai bună opţiune în privinţa factorului surpriză, Crawford îi cedase cuvântul celui mai apropiat lucru de un ofiţer SWAT pe care îl aveau poliţia din Tambour ori biroul şerifului: un individ care luase câteva cursuri în timpul liber, pe cheltuiala proprie.

Acesta îşi împărtăşise cunoştinţele limitate şi rezumase totul spunând:

— Să n-o daţi în bară şi să o împuşcaţi pe femeie ori pe fetiţă, lucru pe care Crawford l-ar fi putut comunica el însuşi grupului în cinci secunde, nu în treizeci şi cinci de minute.

Se îngrămădiseră cu toţii în trei SUV-uri oficiale, conduseseră prin ceaţă pentru ceea ce li se părură ore întregi, dar de fapt fuseseră

doar patruzeci şi cinci de minute, până când ajunseseră într-un loc de unde nu puteau merge mai departe nici măcar în maşini cu tracţiune integrală.

În plus, Crawford nici nu voia ca sosirea lor să fie anunţată de zgomotul motoarelor. Continuaseră drumul pe jos, iar acum stăteau cocoşaţi printre copaci, pândind semne de viaţă la bordul vasului de pe care venea semnalul telefonului mobil. Lui Crawford i se părea un miracol că exista o antenă de telefonie mobilă prin apropiere, dar nu avea de gând să pună sub semnul întrebării bunăvoinţa zeilor ori atitudinea prevăzătoare a furnizorului de servicii.

Soarele răsărea, însă la est orizontul era atât de încărcat de nori, încât zorii ajutau prea puţin la risipirea întunericului şi a atmosferei mohorâte. Apa braţului de râu, ce părea umflată după ploaia torenţială de noaptea trecută, era neclintită, la fel şi lintiţa care atârna de pe ramurile arborilor în mănunchiuri îmbibate de umezeală.

Era prea devreme până şi pentru păsări. Liniştea se lăsa, densă precum bumbacul.

Crawford le făcu semn oamenilor să înainteze. Nu aveau de ales decât să rişte expunerea în timp ce parcurgeau distanţa dintre linia copacilor şi malul apei. Când ajunse în dreptul vasului, Crawford se ghemui lângă cocă, îşi mai verifică o dată arma, apoi urcă la bord şi păşi uşor pe punte. Alţii îl urmară, însă el fu primul care intră în timonerie, primul care auzi o înjurătură aprigă şi primul care îşi îndreptă ţeava pistolului spre un bărbat care urca treptele.

Stan Gillette ieşi din deschizătură şi păşi în timonerie cu mâinile ridicate. Într-una dintre ele ţinea un telefon mobil.

— Domnule ajutor de şerif Crawford. Ai ajuns prea târziu.

O făcuse pe copilă să plângă.

Când îi smulsese telefonul din mână, ea scosese un vaiet care ar fi putut scula şi morţii. Pe mama ei sigur o sculase din pat.

Coburn o înşfăcase pe fetiţa care plângea în hohote şi practic o aruncase pe umăr, eliberându-şi celălalt braţ pentru a-l lua pe Elmo şi „pătulica”. Le îndesase pe amândouă în braţele grăsulii ale micuţei, apoi o apucase pe Honor de mână şi o târâse – în vreme ce aceasta protesta – pe scări în sus, prin timonerie, până afară, pe punte.

Singur, i-ar fi luat doar câteva minute ca să abandoneze barca, să înainteze prin apa râului, apoi să sprinteze cale de opt sute de metri prin noroiul cleios, până acolo unde lăsase camioneta. Chiar şi în

semiîntunericul de dinaintea zorilor, s-ar fi îndepărtat de locurile acelea într-o fracţiune din timpul de care avusese nevoie numai pentru a le coborî pe cele două din barcă. Honor refuzase să pună piciorul în apă, dar el o împinsese, iar ea reuşise să iasă pleoscăind din mlaştină. Apoi se împiedicase de două ori în goana lor nebună spre maşină.

Şi, în tot acest timp, copila îl ţinuse strâns de gât, tânguindu-i-se la ureche, iar şi iar:

— N-am vrut!

Când ajunseseră la maşină, micuţa încă se smiorcăia. I-o întinsese lui Honor, care se aşezase cu greu pe scaunul din dreapta. Coburn trântise portiera, ocolise în fugă maşina, sărise pe locul şoferului şi vârâse cheia în contact. Cauciucurile patinaseră în noroi, dar în cele din urmă căpătaseră aderenţă, iar camioneta ţâşnise înainte.

Acum se aflau deja destul de departe de barca pentru pescuit creveţi, însă el nu lăsă garda jos. Mobilul lui Honor era la fel de bun ca lumina unui afurisit de far, conducându-i pe poliţişti drept spre ei. Imediat ce aveau să descopere că fugarii plecaseră de pe vas, vânătoarea urma să-şi reia cursul.

Nu ştia la ce oră deschisese fetiţa telefonul mamei sale. Cu câteva minute înainte să-l trezească? Cu câteva ore? Dar trebuia să presupună ce era mai rău, caz în care se mira că reuşiseră să scape.

Aşa că ignoră prezenţa copilei care suspina şi a mamei ei, concentrându-se să lase între ei şi barcă o distanţă cât mai mare, într-un timp cât mai scurt cu putinţă, fără să se rătăcească prea mult, să intre cu maşina în râu ori să se izbească de un copac.

Honor o linişti pe Emily, vorbindu-i în şoaptă în timp ce o strângea la piept şi îi mângâia părul. În cele din urmă, fetiţa se opri din plâns, cu toate că, de fiecare dată când se uita la ele, Coburn era întâmpinat de patru ochi plini de reproş.

Într-un final ajunse pe o şosea principală. Nevrând să fie oprit pentru depăşirea limitei de viteză, ridică piciorul de pe acceleraţie şi o întrebă pe Honor dacă avea idee unde se aflau.

— La sud-est de Tambour, cred. Unde voiai să mergi?

Unde voia să meargă? Al dracului să fie dacă ştia.

În momentul acela, nu făcea decât să consume benzină preţioasă, aşa că trase în parcarea unui aglomerat loc de popas pentru camionagii, unde maşina lor nu avea să fie observată printre atâtea

vehicule asemănătoare. Din câte vedea, combinaţia între o staţie de benzină şi un magazin cu de toate era locul de întâlnire pentru muncitorii care, înainte de a pleca la lucru, îşi făceau plinul cu cafea, ţigări şi gustări de dimineaţă încălzite la microunde.

După ce Coburn opri motorul camionetei, trecură cel puţin treizeci de secunde în care nimeni nu spuse nimic. Într-un târziu, el se uită la cele două fiinţe care îi complicau teribil viaţa. Tocmai intenţiona să le spună asta pe şleau, când fetiţa zise cu voce tremurătoare:

— Îmi pare rău, Coburn. N-am vrut.

Bărbatul închise gura. Clipi de câteva ori. Se uită la Honor şi, când văzu că aceasta nu spune nimic, îşi întoarse privirea spre micuţă, al cărei obraz umed era încă lipit de pieptul mamei. Mormăi:

— Îmi pare rău că te-am făcut să plângi.

— E OK.

Mama ei însă nu era într-o dispoziţie la fel de iertătoare.

— Ai speriat-o de moarte! M-ai speriat pe mine de moarte.

— Da, ei bine, eu m-aş fi speriat de moarte dacă m-aş fi trezit uitându-mă în ţeava dublă a puştii lui Doral Hawkins.

Honor îşi înghiţi o replică care îi stătea, vizibil, pe limbă. În schimb, se aplecă peste capul lui Emily şi o sărută în creştet.

Cumva, gestul liniştitor îl făcu pe Coburn să regrete şi mai mult că o stârnise pe copilă.

— Uite ce e, am zis că-mi pare rău. O să-i iau un… un balon sau ceva.

— Se teme de baloane, spuse Honor. O sperie când pocnesc.

— Atunci o să-i iau altceva, răspunse el nervos. Ce-i place?

Capul lui Emily sări în sus de parcă ar fi fost pe arcuri.

— Îmi place Trenuleţul Thomas.

Coburn se uită lung la ea preţ de câteva secunde, apoi absurditatea situaţiei în care se găsea îl învinse, şi izbucni în râs. Stătuse ochi în ochi cu ticăloşi a căror singură şansă de a mai trăi era să-i ia lui capul. Se ferise de focuri de mitralieră, fentase un lansator de rachete, sărise dintr-un elicopter cu câteva secunde înainte ca acesta să se prăbuşească. Păcălise moartea de prea multe ori ca să le mai ţină socoteala.

N-ar fi fost amuzant dacă i-ar fi venit de hac Trenuleţul Thomas?

Honor şi Emily îl priveau cu precauţie, moment în care îşi dădu seama că ele nud mai auziseră niciodată râzând.

— O glumă personală, zise el.

Din nou fericită, Emily întrebă:

— Acum putem să mâncăm micul dejun?

Coburn stătu pe gânduri, apoi mormăi în barbă:

— De ce dracu' nu?

Ieşi şi deschise o cutie cu scule ce stătea prinsă de spatele cabinei camionetei. Cu o zi în urmă descoperise în ea o jachetă de doc. Mirosea a benzină şi era plină de unsoare, dar şi-o trase pe el. Oprindu-se în dreptul portierei întredeschise, se aplecă spre interior.

— Ce vreţi?

— Preferi să merg eu? întrebă Honor.

— Nu cred.

— Tot n-ai încredere în mine.

— Nu-i vorba despre asta. În mulţimea aici de faţă… Privirea i se îndreptă spre părul ei răvăşit şi spre buzele iritate în urma sărutului. Îi cercetă tricoul strâmt şi formele clar definite de sub el, despre care ştia că erau adevărate, nu făcătură. Ai atrage atenţia.

Honor înţelese la ce se gândea el, căci se îmbujoră. Ea pusese capăt sărutului de noaptea trecută, dar asta nu însemna că nu-i plăcuse. De fapt, după părerea lui Coburn, însemna că-i plăcuse chiar foarte mult. Prea mult. El mai rămăsese pe punte încă o jumătate de oră după retragerea ei grăbită, însă, atunci când coborâse, ştiuse că femeia era încă trează, deşi se prefăcea că dormea.

Chiar şi după ce se întinsese în pat, Coburn rămăsese neliniştit şi înfierbântat pentru multă vreme. Dacă şi ea fusese la fel de tulburată ca el din pricina sărutului, nu era de mirare că acum roşea şi îi venea greu să-l privească în ochi.

Cu faţa întoarsă, Honor spuse:

— Orice iei e bun.

Coburn îşi puse şapca şi ochelarii găsiţi în camionetă şi, aşa cum se aşteptase, se amestecă printre ceilalţi clienţi. Aşteptă la rând pentru a folosi cuptorul cu microunde, apoi îşi duse sandvişurile încălzite la casă şi le plăti. Imediat ce îi întinse punga cu mâncare lui Honor, porni maşina şi plecă.

În timp ce conducea, îşi mâncă sandvişul şi îşi sorbi e aleaua, care era îmbogăţită cu cicoare şi înviorător de tare. Însă lui nu-i stătea mintea nici la mâncare, nici la cafea, căci era ocupat să evalueze situaţia şi să decidă următorii paşi. Dăduse de bucluc, şi nu ştia sigur

cum să procedeze.

Ca atunci în Somalia, când arma i se stricase chiar în clipa în care ţinta lui îl dibuise. Fusese nevoit să aleagă: să abandoneze misiunea şi să-şi salveze pielea sau să-şi ducă sarcina la îndeplinire şi să mizeze pe faptul că avea să supravieţuiască.

Avusese la dispoziţie o nanosecundă ca să se hotărască. Îşi aruncase arma şi se folosise de mâini pentru a-i rupe gâtul tipului.

Nici acum nu avea prea mult timp la dispoziţie pentru a lua decizii. Încă nu-şi vedea urmăritorii, dar le înţea nevoia presantă de a-l găsi.

Şansele nu erau în favoarea lui, însă nu se simţea pregătit să arunce prosopul, să-şi abandoneze misiunea şi să-l lase pe Arhivar să-şi vadă mai departe de afaceri.

Nu se simţea pregătit nici măcar să-l sune pe Hamilton şi să-i ceară întăriri din partea lui Tom VanAllen, căci nu avea încredere deplină în propria lui agenţie. Probabil că nici FBI-ul nu se încredea pe deplin în el.

Din câte ştia FBI-ul, el se ţăcănise şi îi secerase pe toţi cei aflaţi în depozit duminică noaptea. Dacă pen11 ti FBI avea să devină mai eficient să-i prezinte drept un veteran care suferă din pricina stresului posttraumat ic, atunci asta urma să facă, şi nimeni, probabil nici măcar femeia cu care împărţise o camionetă furată – şi un sărut gen „vreau să ţi-o trag rău de tot” – nu avea să creadă altceva.

Existau mari riscuri să nu mai fie în viaţă pentru a vedea ceaţa risipindu-se din jurul cazului ce-l avea pe el drept subiect. Nu avea să fie de faţă ca să se dezvinovăţească pentru crimele de la depozit. Avea să sfârşească sub o lespede, răcindu-se în infamie. Dar, ce mama dracului, nu intenţiona să devină ţapul ispăşitor pentru lucrătura Arhivarului fără să ducă o luptă al naibii de aprigă.

În dimineaţa asta scăpase la mustaţă. La fel de sigur ca faptul că încă răsufla era şi că acel telefon pornit îi adusese pe oameni în goană până la nenorocita de barcă, foarte probabil cu Doral Hawkins în fruntea haitei. Dacă Emily nu l-ar fi trezit când o făcuse, ar fi fost împuşcaţi cu toţii în paturile lor.

Să-şi rişte propria viaţă făcea parte din fişa postului. S-o rişte pe a lor… nu intra în discuţie.

Cu hotărârea luată, spuse:

— Ieri ai pomenit ceva despre o prietenă.

Honor se uită spre el.

— Tori.

— Mătuşa Tori! ciripi Emily. E amuzantă.

Sexul prietenilor lui Honor n-ar fi trebuit să conteze deloc pentru el. îl mirase bucuria pe care o simţise când aflase că era vorba despre o femeie.

— O prietenă bună?

— Cea mai bună. Emily crede că e rudă cu noi.

— Ai încredere în ea?

— Categoric.

Coburn ieşi de pe şosea, încetini şi opri pe margine, apoi îşi scoase telefonul din buzunarul pantalonilor, întorcându-se către Honor, dădu cărţile pe faţă:

— Tre' să mă descotorosesc de voi două.

— Dar…

— Fără vreun „dar"! zise el pe un ton autoritar. Un singur lucru am nevoie să ştiu: când o să scapi de mine, o să chemi cavaleria?

— Te referi la Doral?

— La el, la poliţie, la FBI. Noaptea trecută mi-ai enumerat toate motivele pentru care ai venit cu mine. Unul dintre ele era neîncrederea în autorităţi. Mai e valabil?

Honor încuviinţă din cap.

— Spune-o!

— N-am să dau alarma.

— În regulă. Crezi că prietena ta o să vă ascundă vreo două zile?

— De ce două zile?

— Pentru că atâta mi-a lăsat Hamilton.

— Ţi-a lăsat mai puţin.

— O să vă ascundă?

— Dacă o rog.

— N-o să-ţi trădeze încrederea?

Fără nicio clipă de ezitare, Honor scutură energic din cap.

— Asta înseamnă că nici ea nu poate să cheme ajutoare, sublinie Coburn.

— E ultimul lucru pe care l-ar face Tori.

Era împotriva firii lui, a pregătirii şi a experienţelor prin care trecuse să se încreadă în cineva. Însă nu avea de ales decât să-i acorde lui Honor prezumţia de nevinovăţie. De îndată ce el urma să dispară

din raza vizuală, femeia putea foarte bine să-l asmuţă pe Doral împotriva lui, dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Alternativa era să le ţină pe ea şi pe Emily împreună cu el. Dacă o făcea, puteau fi rănite sau chiar ucise. Credea că nici măcar el, care văzuse atrocităţi inimaginabile şi comisese el însuşi câteva, n-ar fi fost în stare să le vadă murid. Din vina lui erau implicate în povestea asta. Ar fi trebuit s-o lase pe Honor într-o binecuvântată ignoranţă.

Dar îndoiala de sine era o risipă de energie, iar el n-avea timp pentru regrete.

— OK. Eşti pe cale să pui la încercare încrederea deplină în prietena ta. Care-i numărul ei?

— N-o să meargă dacă suni tu. Trebuie s-o fac eu.

Coburn scutură din cap.

— Dacă dai telefon, ai putea fi considerată implicată.

— Implicată? în ce?

Bărbatul aruncă o privire spre Emily, care cânta împreună cu Elmo. Cântecelul îl enervase la început, dar acum se obişnuise deja cu el şi, în cea mai mare parte a timpului, reuşea să-l ignore. Revenind la Honor, îi spuse încet:

— Implicată în orice rahat s-ar putea întâmpla după ce-mi expiră termenul-limită.

Ochii ei verzi continuară să-i fixeze pe ai lui. Cobum citi întrebarea din ei.

— Dacă nu fac nimic altceva, o să mă ocup de Doral Hawkins.

— Să te ocupi?

— Ştii la ce mă refer.

— Nu poţi să-l omori pur şi simplu, şopti ea.

— Ba da, pot. Vreau s-o fac. O s-o fac.

Honor întoarse capul şi se uită prin parbrizul plin de insecte, spre cerul mohorât. Vizibil tulburată, spuse:

— Sunt foarte departe de lumea mea aici.

— Îmi dau seama. Dar asta e lumea mea, aşa că va trebui să ai încredere în judecata mea.

— Ştiu că tu ai îndoieli în legătură cu Stan. Dar el ar…

— Nu-i o opţiune.

— E socrul meu, Cobum. Ne iubeşte!

El îşi coborî şi mai mult vocea, pentru a nu-i distrage atenţia lui Emily de la cântecelul ei.

— Vrei ca Emily să fie pe aproape ca să asiste la confruntarea dintre mine şi el? Ştii că până la urmă la asta se va ajunge. Crezi că Stan o să mă lase să intru pur şi simplu la el în casă, să încep să umblu prin lucrurile lui Eddie? Nu! Fie că e vinovat de complicitate cu Arhivarul ori cu Marset, fie că e un cetăţean onest care apără bunul renume al fiului său, el o să se opună intruziunii mele. Cu forţa. Mai mult decât atât, o să fie foarte mânios pe mine pentru că v-am târât pe tine şi pe nepoata lui în toată povestea.

Expresia de pe chipul ei o dădu de gol. Ştia că el avea dreptate. Chiar şi aşa, continuă să pară îngrozitor de indecisă. Coburn îi mai lăsă doar câteva secunde înainte de a o îmboldi iar:

— Care-i numărul lui Tori?

Honor ridică bărbia cu încăpăţânare.

— Îmi pare rău, Coburn. Nu pot.

— N-ai destulă încredere în ea?

— Asta-i încurcătura mea. Cum aş putea s-o amestec pe Tori în ea? Aş pune-o şi pe ea în pericol.

— Grea alegere, ştiu. Dar este singura pe care o ai la dispoziţie. Asta dacă nu… Făcu semn cu capul înspre Emily. Tu ai încredere în Doral Hawkins că o s-o cruţe. Eu n-aş paria pe asta. Tu… poate.

Ea îi aruncă o privire posomorâtă.

— Mereu te foloseşti de asta.

— Pentru că merge de fiecare dată. Care-i numărul lui Tori?

Capitolul 28

Chiar înainte să vadă lumina de dincolo de obloane, Tori ştiu din instinct că era scandalos de devreme pentru un apel telefonic. Gemu şi îşi îngropă capul adânc în pernă pentru a scăpa de zgomot. Apoi, amintindu-şi evenimentele de ziua trecută, se rostogoli spre noptieră şi înşfăcă aparatul.

— Alo?

— Tori, te-am trezit?

Nu era Honor, nici Bonnell, singurii doi oameni de pe pământ pe care i-ar fi putut ierta dacă o sunau în zori.

— Cine e?

— Amber.

Tori se încruntă şi se prăbuşi la loc pe pernă.

— Ce? Şi ar fi bine să fie ceva important.

— Păi, exact aşa cum m-ai instruit, primul lucru pe care îl fac în

fiecare dimineaţă, după ce opresc alarma, e să pornesc sauna şi căzile cu hidromasaj din ambele vestiare, ca să se încălzească. Pe urmă, când toate luminile din sală sunt aprinse, descui uşa de la intrare, pentru că uneori sunt oameni care aşteaptă…

— Pentru Dumnezeu, Amber, treci la subiect!

— Arunci verific mesajele telefonice primite pe numărul principal. Azi-dimineaţă, cineva a lăsat un mesaj ciudat la 05: 58, cu doar câteva minute înainte să deschid.

— Ei, ce spunea?

— „Ce vede Barbie la Ken?”

Tori se ridică brusc în pat.

— Asta-i tot ce-a spus ea?

— De fapt, era un bărbat.

Tori se gândi la asta vreme de câteva clipe, apoi zise:

— Ei bine, nu ţi-e clar că a fost o farsă? Nu mă mai deranja cu porcării din astea.

— Vii azi?

— Nu conta pe mine. Acoperă-mă!

Tori puse capăt apelului şi se aruncă jos din pat. Sări peste coafură şi machiaj, lucruri peste care nu sărea niciodată, şi se îmbrăcă iute cu primele haine peste care dădu când băgă mâna în dulap. Apoi, luându-şi cheile şi poşeta, ieşi pe uşa din faţă.

Dar, la jumătatea drumului spre maşina ei parcată

(

e alee, observă o camionetă uzată, oprită peste drum, lângă bordură, cam la o treime din distanţa până la colţ. Orice om aflat înăuntru s-ar fi putut uita nestingherit la casa ei. Nu-şi dădea seama dacă era sau nu cineva la volan, dar îşi aminti cuvintele lui Doral. „O să mă ţin de tine ca scaiul de coada oii”.

Poate că se uitase la prea multe filme poliţiste la televizor, poate că era exagerat de paranoică, dar nu mai văzuse niciodată acea camionetă pe strada ei, ieri îi fusese răpită cea mai bună prietenă, iar ea se trezise ameninţată şi bruscată de către un huligan local.

Mai bine să fie paranoică decât proastă.

În loc să-şi continue drumul spre propria maşină, se aplecă şi ridică ediţia de dimineaţă a ziarului, ce zăcea în iarba udă. Prefăcându-se că citeşte prima pagină şi adoptând un mers relaxat, ca de plimbare, se întoarse în casă, apoi închise cu grijă uşa în urma ei.

Străbătu în goană locuinţa, se strecură afară pe uşa din spate şi, tăind-o pe o alee ce nu putea fi văzută din stradă, traversă peluza proprie, care dădea în cea a casei vecine, în bucătărie era aprinsă o lumină. Tori bătu la uşă.

Îi deschise un tânăr solid şi arătos. În braţele lui stătea cuibărită o pisicuţă cu un aer înfumurat. Tori dispreţuia felina, iar sentimentul era reciproc. Dar îl adora pe om, căci acesta îi spusese cândva că în viaţa viitoare şi-ar dori să fie o divă ticăloasă şi lipsită de regrete, exact ca ea.

Era un client de-al ei care nu rata niciun antrenament. Bicepşii bine definiţi i se umflară când deschise uşa cu plasă pentru insecte şi îi făcu semn lui Tori să intre.

— Asta da, surpriză! Iubi, hai să vezi cine a venit în vizită! Tori.

Partenerul lui în singurul mariaj gay din Tambour, al cărui trup era la fel de solid, intră în bucătărie în timp ce îşi prindea un buton la mânecă.

— Trebuie să fi îngheţat iadul! Nu ştiam că te trezeşti vreodată atât de devreme. Cafea?

— Mersi, nu. Ascultaţi, băieţi, pot să împrumut o maşină? Am nevoie să merg… undeva… oarecum în grabă.

— S-a întâmplat ceva cu Vette a ta?

— Scoate un zgomot ciudat. Mă tem că o să mă lase baltă şi o să rămân în pană.

Detesta faptul că trebuia să le spună o minciună atât de transparentă. Erau nişte vecini excelenţi şi de-a lungul timpului îi deveniseră prieteni credincioşi, împărţind cu ea sticle de vin scump şi fiindu-i alături la fiecare divorţ. Sau nuntă.

Cei doi se uitară la Tori, apoi unul la altul, apoi din nou la ea. Ştia că o prinseseră cu minciuna, însă, dacă ar fi încercat să le explice, ar fi dus-o la cea mai apropiată casă de nebuni.

Până la urmă, cel cu pisica întrebă:

— Lexus sau Mini Cooper?

Când dădu cu ochii de Stan, Crawford izbucni:

— Ce dracu'?

În alte circumstanţe, Stan poate că ar fi savurat umilinţa şi zăpăceala ajutorului de şerif, dar se simţea el însuşi ruşinat. Neobişnuit să fie pus într-o situaţie ridicolă, se străduia din răsputeri să-şi păstreze demnitatea intactă şi furia sub control. Însă nu la Crawford ar

fi vrut să se repeadă, ci la omul care, cu douăzeci şi patru de ore în urmă, i le răpise pe Honor şi pe Emily.

— Telefonul mobil al nurorii mele, zise Stan, întinzându-i aparatul lui Crawford.

Acesta i-l înşfăcă din mână.

— Ştiu ce e şi cui îi aparţine. Cum naiba l-aţi obţinut dumneavoastră şi ce faceţi aici cu el?

— Ei bine, un lucru pe care nu îl fac e să mă joc cu Trenuleţul Thomas, replică Stan.

Crawford activă mobilul. De pe ecran îi zâmbi locomotiva din desene animate.

— E jocul preferat al lui Emily, continuă Stan.

— Aşadar, au fost aici.

— Acelea sunt hainele răposatului meu fiu, zise bătrânul arătând spre mormanul umed de pe bordul bărcii. Jos există alimente şi mâncare. Conserve goale şi ambalaje. Da, cu siguranţă au fost aici, dar au plecat.

Spre şi mai marea consternare a lui Crawford, Doral li se alătură din cabina de sub punte. Ajutorul de şerif îşi băgă pistolul în toc şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Doamna Gillette trebuie să vă fi sunat şi să vă fi spus unde se află. De ce nu m-aţi anunţat?

— Honor n-a sunat pe nimeni, răspunse băţos Stan. I-am verificat deja jurnalul de apeluri. A fost şters. Nici măcar schimbul nostru de telefoane de ieri nu mai este acolo.

Ochii ajutorului de şerif se îndreptară când spre unul, când spre celălalt, oprindu-se asupra lui Doral, cu o privire acuzatoare.

— Dacă nu v-a sunat ea, atunci unul dintre prietenii din poliţie ai răposatului tău frate trebuie să te fi avertizat că am prins semnalul.

Avea mare dreptate, bineînţeles. Un poliţist, prieten atât cu Fred, cât şi cu Doral, îl sunase pe acesta din urmă pentru a-i spune ultimele noutăţi. Din loialitate, Doral îl sunase la rândul lui pe Stan. În timp ce Crawford încă îşi strângea echipa, cei doi goniseră spre barcă.

Însă, în ciuda avansului, ajunseseră la destinaţie cu doar câteva minute înaintea ajutorului de şerif, un răgaz

suficient pentru ca Stan să-şi dea seama că vasul dărăpănat fusese ocupat până de curând. Cearşafurile de pe paturi încă era calde, dar el nu făcu observaţia cu voce tare, cu atât mai puţin în faţa lui

Doral. îl enerva să se gândească la văduva fiului său şi la Emily instalate confortabil împreună cu Lee Coburn.

Acesta nu era atât de neglijent încât să fi uitat telefonul. îl lăsase în urmă deliberat, folosindu-l drept momeală pentru a atrage urmăritorii spre barcă, în timp ce el se îndepărta, luând cu sine familia lui Stan.

Era chinuitor.

Stan şi Doral discutaseră despre viclenia lui Coburn înainte de apariţia lui Crawford şi a echipei lui.

— I-am mituit pe toţi cei pe care ştiu să-i mituiesc, Stan, zisese Doral cu dezgust. Nimeni nu poate ori nu vrea să spună precis.

Nu trecuse mult până să se răspândească prin secţia de poliţie, apoi dincolo de ea, zvonul că Lee Coburn ar putea fi un agent federal care lucra sub acoperire la firma de transport a lui Sam Marset.

Sentimentele lui Stan erau neclare în privinţa asta. Nu se hotărâse ce părere avea despre informaţie şi, dacă era adevărată, cum urma să-l afecteze.

Însă Doral ştia. El îi spusese bătrânului:

— Mie mi-e totuna. Coburn mi-a împuşcat fratele cu sânge rece. Nu-mi pasă dacă e un infractor, un federal sau prinţul întunericului; o să-l omor!

Stan îi înţelegea trăirile. Indiferent cine sau ce era Coburn, şi-l făcuse duşman pe Stan atunci când aruncase bănuiala asupra lui Eddie. Iar acum reputaţia lui Honor era compromisă. Dacă Lee Coburn le luase pe cele două drept poliţă de asigurare pentru o fugă în siguranţă, de ce nu le abandonase până acum? Iar dacă motivul răpirii fusese răscumpărarea, de ce nu o ceruse?

Şi dacă Honor era ostatică, de ce nu le lăsase o urmă după care ei să se poată lua? Era o fată deşteaptă. Trebuie să-şi fi dat seama că zeci de oameni ai legii şi voluntari cutreierau zona în căutarea ei şi a lui

Emily. Cu siguranţă ar fi putut găsi o cale de a le lăsa indicii subtile.

Dacă ar fi vrut. Asta îl rodea pe Stan. Ce fel de influenţă avea acest om Coburn asupra ei?

Doral făcuse o remarcă despre dormitorul îngust din cabina de sub punte şi se uitase la Stan cu sprâncenele ridicate. Iar acum Stan îşi

dădea seama că şi gândurile lui Crawford se îndreptau în aceeaşi direcţie.

Bătrânul juca la cacealma. Adoptând o atitudine agresivă, îi spuse ajutorului de şerif:

— Îţi sugerez să nu mai pierzi vremea şi să te apuci să cauţi locul în care Coburn mi-a dus familia de aici.

— O să mă ocup eu de asta, zise Doral şi dădu să plece.

Ajutorul de şerif Crawford ridică un braţ ţeapăn pentru a-l opri.

— Tu n-ai o înmormântare de pregătit?

— Adică?

— Adică înţeleg de ce ai vrea să-l vânezi pe cel care ţi-a ucis fratele şi să te răzbuni. Dar asta e treaba poliţiei. Nimeni nu te-a invitat să participi. Iar dacă o să-l descopăr pe ăla care îţi dă informaţii din interiorul secţiei ori din biroul şerifului, o să-i bat fundul în cuie pe un par de gard.

Doral dădu la o parte braţul lui Crawford.

— Aş plăti să văd asta, spuse el surâzând cu un aer înfumurat, apoi părăsi barca.

Ajutorul de şerif dădu ordin către doi poliţişti să perchiziţioneze vasul în căutarea unor indicii, începând din cabină. Aceştia coborâră scările tropăind. Pe ceilalţi îi trimise să umble prin împrejurimi după urme de paşi, dâre lăsate de cauciucuri, orice.

Când el şi Stan rămaseră singuri, Crawford zise:

— N-am putut să nu observ numele bărcii, domnule Gillette. Honor…

— A fost a tatălui ei.

— La trecut?

— El a murit acum câţiva ani.

— Acum vasul îi aparţine ei.

— Presupun că da.

De când se stinsese tatăl ei, Honor nu mai vorbise despre el ori despre barcă. Lui Stan nu-i trecuse niciodată prin minte să întrebe ce se alesese de trauler. Greu de crezut că era o moştenire râvnită.

— Aţi fi putut pomeni ieri despre existenţa vasului, sublinie Crawford.

— Nu m-am gândit la el. În orice caz, n-aş fi ştiut unde era amarat.

— Nu v-aţi interesat? întrebă ajutorul de şerif, părând surprins.

Sau poate sceptic.

— Nu. Nu l-am simpatizat pe tatăl ei. Un bătrân hipiot fumător de iarbă, care îşi spunea pescar de creveţi, dar care în realitate a fost un pierde-vară care n-a avut în viaţa lui două parale de pus una peste alta. Purta mărgele şi sandale, pentru Dumnezeu! Uită-te în jur! exclamă Stan, ridicând braţele. Locuia pe vasul ăsta. Starea lui vorbeşte despre ce soi de om era.

— Şi totuşi, nora dumneavoastră a venit aici ca să se ascundă.

Stan chiar făcu un pas ameninţător înspre ajutorul de şerif.

— Nu-mi place aluzia la faptul că Honor s-ar ascunde de mine.

Crawford nu se lăsă intimidat. Nu bătu în retragere.

— Aţi auzit zvonul cum că Lee Coburn e un agent federal.

Rostise cuvintele ca pe o afirmaţie. Bătrânul nu zise nimic.

Ajutorul de şerif se încruntă, cu un aer cunoscător.

— Haideţi, domnule Gillette! Aţi auzit zvonul. Ce părere aveţi despre el?

Stan nu avea de gând să-i confirme ori să-i nege ceva acestui om în care avea foarte puţină încredere.

— Pe mine nu mă priveşte decât întoarcerea în siguranţă a nurorii şi a nepoatei mele. Acum, o să te las şi o să încerc să le găsesc singur.

Crawford păşi într-o parte pentru a-i sta în cale.

— Mai întâi două lucruri. Se opri pentru o clipă, după care spuse: E evident că doamna Gillette a avut acces la mobilul ei. Atunci de ce n-a sunat la 911? Sau la dum1 neavoastră? Dacă voia să fie găsită, n-ar fi făcut asta în loc să-şi lase fetiţa să se joace pe telefon?

Stan ştia cum să afişeze o expresie impasibilă.

— Ai zis că sunt două lucruri.

— Poate vreţi să vă mai gândiţi cu cine vă aliaţi.

— De ce?

— Am primit raportul balistic preliminar. Glonţul care l-a omorât pe Fred Hawkins nu se potriveşte cu niciunul dintre cele trase în timpul crimelor de la depozit. Bătrânul se grăbi cu o explicaţie:

— Coburn trebuie să fie aruncat armele pe care le-a folosit la depozit. Probabil se găsesc pe fundul unei gârle. S-a folosit de alta ca să-l ucidă pe Fred.

— Sau, replică ajutorul de şerif, accentuând cuvântul, nu e el atacatorul din depozit.

Capitolul 29

— E o frumuseţe.

Trecuseră cinci minute de când nici Coburn, nici fionor nu mai vorbiseră. Până şi Emily stătea liniştită şi mută în poala mamei, după ce îşi oprise jocul inventat de ea cu ELmo şi căzuse pradă unei tăceri îngândurate. Coburn se uită spre Honor.

— Poftim?

— Tori o să-ţi ia ochii. E o frumuseţe.

— Tori, zise el încordat, e absentă.

— O să vină.

— Aşteptăm de mai bine de o oră.

— E o femeie ocupată.

— La ora şase dimineaţa?

— Centrul ei de fitness se deschide devreme. Deşi ştia că Tori nu deschidea personal clubul în fiecare dimineaţă, Fionor încerca să-l asigure pe Coburn, şi poate pe ea însăşi, că Tori avea să-şi facă apariţia. Până la urmă, cineva o să verifice numărul de serviciu ca să vadă dacă există mesaje vocale. Dacă ai fi sunat-o pe mobilul ei…

— Am mai discutat despre asta.

Discutaseră. El respinsese ideea de a folosi numărul personal al lui Tori din acelaşi motiv pentru care nu voise ca Honor să dea ea însăşi telefon.

— Orice se va întâmpla se va sparge în capul meu, nu în al tău, îi spusese Coburn.

— Eu şi Tori riscăm să fim acuzate de complicitate şi instigare la crimă.

— Ai putea spune că m-am folosit de copilul tău ca să te constrâng.

— Aş putea să declar asta sub jurământ.

— Uite, vezi?!

Acum, în timp ce stăteau şi aşteptau un semn din partea lui Tori, Honor spuse:

— Imediat ce o să primească mesajul, o să vină. Trebuie doar să avem răbdare.

Dar el arăta ca un om care îşi pierduse răbdarea cu o oră în urmă, când ajunseseră la locul indicat. Privise în jur şi, nu pentru prima dată, dăduse aerul afară din piept, în timp ce murmura cuvinte pe care Emily n-ar fi trebuit să le audă.

— Suntem ţinte uşoare. Exact în câmp deschis.

— Ei bine, ia ce te aşteptai din partea unui loc secret de întâlnire?

— Mă aşteptam să aibă pereţi, îi replică bărbatul.

— E un loc sigur. Nimeni nu ştie despre el în afară de Tori şi de mine.

— Poate că a uitat prostia aia de cod.

— Nu l-a uitat.

— Şi oricum, ce înseamnă?

— Înseamnă că numitul Ken e un tocilar.

Coburn mormăi o altă vulgaritate.

OK, aşadar propoziţia era o prostie, dată fiind vârsta pe care o aveau ele acum. Dar când Honor şi Tori îşi făcuseră primele jurăminte în legătură cu ea, erau două fetiţe chicotitoare. Apoi continuaseră s-o folosească şi în adolescenţă, pentru a comunica ori de câte ori una avea nevoie s-o întâlnească imediat pe cealaltă. Însemna: „Lasă totul baltă, vino acum, e o urgenţă! 11

Desigur, în liceu o urgenţă se limita la o traumă adolescentină cum ar fi suferinţa din pricina unui iubit, a unui profesor nesuferit, a unei note proaste sau, în cazul lui Tori, a unui ciclu menstrual întârziat. Urgenţa de azi era una reală.

— De ce aici? o întrebă Coburn.

„Aici" însemna un stejar străvechi, cu rădăcini mai groase decât talia lui Honor, ce porneau din trunchiul enorm şi şerpuiau pe pământ în toate direcţiile. Arborele rezistase timp de secole în faţa uraganelor, a insectelor dăunătoare, a dezvoltatorilor imobiliari şi a altor calamităţi. Magnific şi impunător, aproape că părea artificial, ceva creat de un scenograf de la Hollywood şi aşezat în mijlocul luminişului.

— Presupun că o întâlnire aici, la ţară, sporea emoţia plecării pe furiş de acasă. Locul l-am descoperit în ziua în care mi-am luat permisul de conducere. Exploram pentru că puteam. Am dat peste copacul ăsta din mijlocul pustietăţii şi l-am considerat al nostru. De atunci înainte, ne-am întâlnit lângă el ca să discutăm despre lucruri prea delicate pentru a fi împărtăşite la telefon.

Îşi dădea seama că bărbatul nu prea pricepea.

— Adolescentele pot fi teribil de teatrale, Coburn. E o chestie hormonală.

El scoase un sunet pe care Honor nu-l putea interpreta şi nici nu

era sigură că voia să-l interpreteze. Trecându-şi degetele prin părul lui Emily, femeia spuse cu un aer melancolic:

— Presupun că într-o bună zi şi Emily o să plece pe furiş ca să se întâlnească…

Se întrerupse în clipa în care Coburn îşi îndreptă spatele, devenind brusc atent.

— Ce fel de maşină conduce Tori?

— O Corvette.

— Atunci nu-i ea.

Bărbatul duse mâna spre pistolul de la brâu.

— Stai! Nu e maşina ei, dar e Tori. Şi a venit singură.

Maşina mică şi nefamiliară, colorată în alb şi roşu, traversă hurducăindu-se podul şubred din lemn, apoi o luă pe cărarea brăzdată cu făgaşe ce ducea către copac, oprindu-se la vreo douăzeci de metri distanţă de el. Honor deschise portiera din dreapta, astfel încât Tori s-o poată vedea. Emily se grăbi să iasă din maşină, sări pe pământ şi o rupse la fugă, strigând:

— Mătuşă Tori!

Femeia se depărtase de Mini Cooper şi aştepta s-o prindă pe Emily, apoi s-o ridice în braţe.

— Ai crescut atât de mare! N-o să mai pot face asta pentru multă vreme.

— Ghici ce? zise Emily, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui Tori.

— Ce?

— Coburn a zis că, dacă tac şi îl las să se gândească, o să-mi ia o îngheţată. Dar nu acum. Mai târziu. Şi ghici mai ce? Am dormit pe o barcă unde a locuit bunicul meu. Nu bunicul Stan, celălalt bunic. Paturile erau ciudate şi nu miroseau frumos, dar a fost OK, pentru că eram într-o centură. Eu l-am trezit pe Coburn, şi, când l-am trezit, a spus un cuvânt urât. Dar mami mi-a zis că uneori oamenii mari spun aşa cuvinte când sunt foarte furioşi. Dar Coburn nu e furios pe mine, doar pe „situaţi”.

Când Emily se potoli, Tori spuse:

— Dumnezeule! Avem o grămadă să recuperăm, nu-i aşa?

Se uită peste umărul fetiţei la Honor şi îi transmise o sută de întrebări nerostite. O sărută pe Emily pe obraz, apoi o lăsă jos.

— Dă-mi voie să discut un minut cu mămica ta.

Îşi întinse braţele deschise spre Honor, şi cele două se îmbrăţişară. Preţ de câteva clipe nu făcură decât să se ţină strâns una pe cealaltă. În cele din urmă, Tori îi dădu drumul prietenei sale şi îşi trase nasul pentru a-şi stăpâni lacrimile.

— Îmi vine să te omor pentru cât m-ai speriat! Am fost bolnavă de îngrijorare.

— Ştiam că o să fii, dar n-am avut ce să fac.

— Poveştile de la ştiri m-au făcut să mă tem… Mă rog, doar mă bucur extrem de mult să văd că tu şi Emily sunteţi întregi. El a…? Eşti…? Doamne, sunt atât de uşurată! zise Tori emoţionată. Arătaţi ca adunate de pe gârlă, dar măcar păreţi tefere.

— Suntem. În principiu. Îmi pare rău că ţi-a fost atât de frică pentru noi. El nu m-a lăsat să te sun până azi-dimineaţă. Şi nici măcar atunci nu mi-a permis să-ţi dau eu direct telefon. Nu eram sigură că o să pricepi mesajul. Dar el…

— El fiind eu Tori se uită la Coburn, care se apropia de ele. Când îşi întoarse din nou privirea spre Honor, sprâncenele ei perfect pensate erau ridicate. Vorbind cu glas scăzut, întrebă. Răpitorul? Unde n-am eu norocul ăsta!

Ignorând remarca, Honor făcu prezentările:

— Tori Shirah. Lee Coburn.

Tori îi aruncă lui Coburn acel zâmbet ademenitor căruia bărbaţii nu puteau să-i reziste.

— Încântată.

El nu luă în seamă nici salutul, nici zâmbetul, în schimb, se uită spre capătul îndepărtat al podului pe care Tori îl traversase pentru a ajunge la ei.

— Ai telefonul deschis?

Femeia fu luată prin surprindere de întrebare şi de felul brutal în care îi fusese adresată, însă răspunse numaidecât:

— Da.

— Scoate-l!

Tori se uită la Honor, dar, când aceasta dădu din cap în semn de încuviinţare, renunţă la cochetărie, îşi scoase mobilul din poşeta aflată în maşină şi i-l întinse lui Coburn.

— Ai fost urmărită? întrebă el.

— Nu. Hei! exclamă ea când el îi scoase bateria din aparat.

— Eşti sigură?

— M-am asigurat. Le povesti despre camioneta pe care o văzuse în dimineaţa aceea parcată pe strada ei. Nu mi-a plăcut cum arăta, aşa că am luat-o prin spate şi am împrumutat Mini-ul de la vecinii mei. Nu m-a urmărit nimeni.

— Ce te-a făcut să devii bănuitoare cu privire la camionetă? întrebă Coburn.

— M-am gândit că cineva ar putea supraveghea casa. Ieri a venit să mă vadă Doral Hawkins. Continuă să povestească cele întâmplate. Este mai mult decât nervos că i-ai împuşcat fratele. Cel puţin aşa se spune, că tu l-ai împuşcat şi l-ai ucis pe Fred.

Drept răspuns la întrebarea ei implicită, Coburn se mulţumi să încuviinţeze din cap.

Tori îl privi curioasă, dar, când văzu că nu mai urmează nicio explicaţie, îşi reluă povestea.

— Doral mi-a spus că, dacă primesc veşti de la Honor, aş face bine să-l anunţ mai întâi pe el, altfel…

— Te-a ameninţat? întrebă Honor.

Tori ridică din umeri.

— Hai să spunem doar că s-a făcut înţeles. Dar dă-l naibii! Şi pe Stan la fel.

— Când ai vorbit cu Stan?

Le relată discuţia.

— Mă deranjează să-i acord vreun pic de încredere, dar trebuie să recunosc că a fost mai puţin nesuferit decât de obicei. Bănuiesc că frica i-a mai tăiat din aroganţă.

— De ce îi e frică? întrebă Coburn.

Tori izbucni în râs.

— Ai lăsat un şir de cadavre în urma ta, după care ai dispărut, luându-le cu tine pe Honor şi pe Emily. Stan: are dreptul să fie foarte îngrijorat, nu crezi?

— Coburn nu i-a omorât pe oamenii ăia din depozit, zise Honor. Şi nu ne-a luat pe mine şi pe Emily cu forţa.

Tori se uită când la unul, când la altul, apoi spuse pe un ton glumeţ:

— Mi-am cam dat seama. După aceea, punându-şi mâinile în şolduri şi privind în jos spre telefonul ei dezasamblat, întrebă: Care-i faza?

— Faza e că el…

— Nu.

Bărbatul îşi puse o mână pe umărul lui Honor pentru a o împiedica să-i dezvăluie identitatea.

— N-are nevoie să ştie decât că tu şi Emily trebuie să staţi ascunse până când iese totul la iveală.

— Merită o explicaţie, ripostă Honor.

— Ai zis că o să ajute fără să pună întrebări.

— Ştiu că aşa am zis. Dar e nedrept faţă de ea s-o lăsăm să creadă în continuare că tu…

— Nu dau două parale pe ce crede ea.

— Ei bine, eu dau! Crede că eşti un ucigaş.

— Sunt.

— Da, dar…

— Mă scuzaţi. Tori ridică o mână pentru a o împiedica pe Honor să vorbească mai departe, dar i se adresă lui Cobum: Păstrează-ţi secretele. Eu deja mi-am oferit serviciile. Apoi îi spuse prietenei sale: Lui Emily nu-i e frică de el, iar copiii sunt consideraţi pricepuţi la a aprecia caracterul cuiva. Asemenea câinilor.

— Emily are patru ani. S-a îndrăgostit lulea pentru că e o noutate.

— Da, ei bine, eu am încredere în instinctele ei. Poate chiar mai mult decât în ale tale. În orice caz, m-ai chemat, aici sunt. Spune-mi ce vrei să faci.

— Scoate-le din Tambour! zise Cobum, înainte ca Honor să poată vorbi. Acum! Nu te opri pentru nimic, nu te întoarce acasă, nu spune nimănui că pleci. Poţi să faci asta?

— Sigur că da. La ce destinaţie te-ai gândit?

— Nu m-am gândit.

Se uită la Honor, care scutură din cap.

— Barca tatii era singurul meu as.

— Eu am o casă pe partea cealaltă a lacului Pontehartrain, zise Tori. Dincolo de pod. E bună?

— Cine ştie despre ea? întrebă Coburn.

— Soţul numărul doi. De la el am căpătat-o în urma partajului voluntar. Casă, în schimbul tăcerii mele cu privire la… Nu contează! A ieşit urât. Oricum, singurul motiv pentru care mi-am dorit-o a fost ca să-i fac în ciudă javrei. N-o folosesc în mod regulat, nici măcar nu-mi place foarte mult. Au trecut luni bune de când am fost acolo ultima

dată.

Honor îi asculta, dar se uita la Emily, care încă purta hainele pe care i le pusese în grabă cu o zi în urmă, înainte de a fugi din locuinţa lor. Era nepieptănată. Avea o pată de noroi pe genunchi şi o gaură în mâneca de la bluză. Mesele îi fuseseră neregulate şi nu foarte gustoase. Dormise într-un pat inconfortabil şi urât mirositor.

Cu toate astea, părea cât se poate de mulţumită şi de lipsită de griji, sfâşietor de inocentă în privinţa gravităţii situaţiei în care se aflau. Găsise un băţ şi fredona fericită, în timp ce se folosea de vârful lui pentru a desena în noroi.

— Ea o să aibă nevoie de câteva lucruri, remarcă Honor.

— O să-i luăm tot ce-i trebuie. Tori o bătu liniştitor pe umăr. Pe mine nu mă caută nimeni. O să mă ocup eu de toate. Apoi adăugă către Cobum: Dar o să aştept până ajungem aproape de casă pentru a mă opri pentru cumpărături.

— De acum înainte nu-ţi mai poţi folosi cărţile de credit. Ai bani gheaţă de ajuns?

— Am eu câţiva, îi aminti Honor.

— Banii sunt singurul lucru pentru care nu trebuie să ne facem griji, zise Tori. Pot să fac rost de cât am nevoie. Nu trebuie decât să rog.

— Pe cine să rogi? vru să ştie Coburn.

— Pe actualul meu iubit.

— Nu! Nimeni nu poate să afle unde sunteţi!

— El n-ar spune.

— Ba da. Dacă ar ajunge la el oamenii potriviţi, ar spune.

Rosti cuvintele cu atâta convingere, încât până şi Tori se sperie de înţelesul din spatele lor.

— O să ne strângem resursele laolaltă şi o să reuşim să ne descurcăm.

Bărbatul se arătă satisfăcut, dar stresat de faptul că Honor şi Emily trebuiau să se ascundă înainte de a fi reperate.

— S-a făcut! zise Tori. Nimeni n-o să ştie să mă caute în maşina asta. Apoi chipul i se întunecă. Singura persoană care mă îngrijorează e Stan. Dacă încearcă să ia din nou legătura cu mine şi nu-i răspund, o să intre la bănuieli. Ar fi logic ca Honor să vină la mine pentru ajutor.

— S-ar putea să-şi dea seama că ea este cu tine, dar nu poate şti unde, zise Coburn.

Tori se întoarse către prietena ei.

— E OK din punctul tău de vedere? Noi doi nu ne prea înghiţim, dar omul e înnebunit de îngrijorare din pricina ta şi a lui Em.

— Ştiu că pare crud să nu-i spun nimic. Honor îi aruncă o privire lui Coburn, dar nu văzu nicio îmblânzire a hotărârii lui. Dar aşa trebuie să fie. Măcar pentru încă puţină vreme.

— Ai tu motivele tale, zise Tori. Dar mă tem de scandalul care o să iasă când Stan o să afle că eu ţi-am oferit mijlocul de transport cu care să fugi de-acasă.

— Eu nu merg cu voi.

Declaraţia lui Honor o amuţi de spaimă pe prietena ei. Coburn fu mai direct:

— Pe dracu' nu mergi!

Honor dezbătuse în tăcere cu ea însăşi şi ajunsese la concluzia că nu avea să se spele pe mâini de povestea asta, aşa cum ar fi fost mai sigur şi mai practic să facă. Îşi dăduse seama, nu într-o orbitoare clipă de iluminare, ci treptat, de-a lungul ultimelor două zile, că se săturase să fie practică şi precaută.

De la moartea lui Eddie, o deranjase deseori amestecul lui Stan în viaţa ei, dar nu făcuse nimic pentru a-l descuraja. îi îngăduise bătrânului, şi altora, s-o ocrotească, s-o păstorească în perioadele grele şi să-i vegheze deciziile, de parcă ea ar fi fost un copil care avea în permanenţă nevoie de îndrumare.

Se bucurase de mult mai multă independenţă pe vremea când era căsătorită. Eddie o privise ca pe un egal, ca pe o femeie căreia i se permit, ba chiar i se încurajează, propriile opinii şi punerea în practică a propriilor hotărâri.

Văduvia o încătuşase. O făcuse să fie nesigură şi prudentă, temându-se să se mute, să cerceteze noi posibilităţi de angajare sau să facă orice altceva în afară de a rămâne pe un făgaş mărginit în mod confortabil de amintirile trecutului ei fericit. Supravegherea venită din partea lui Stan îi încurajase timiditatea. Nu-i plăcea femeia în care se transformase. îi lipsea acea Honor Gillette mai încrezătoare de pe vremuri.

Luând atitudine împotriva lui Coburn, zise:

— N-am să te las să-mi faci pur şi simplu vânt.

— N-ai să mă laşi? Ai grijă, cucoană!

— Tu eşti ăla care m-a târât în povestea asta.

— Pe atunci nu aveam de ales. Acum am.

— Şi eu la fel.

— Aici te înşeli. Alegerea mea e singura care contează, iar eu aleg ca tu să mergi cu prietena ta.

— O să duc tărăşenia asta până la capăt, Coburn!

— Ai putea fi ucisă. Bărbatul arătă spre locul în care

Emily încă se juca cu băţul ei. Vrei s-o laşi orfană?

— Ai destulă minte încât să nu mă întrebi aşa ceva! îi replică ea furioasă. Dar de data asta n-o să mă las intimidată sau constrânsă. Vreau răspunsuri la întrebările legate de Eddie.

— O să ţi le aduc eu.

— Tocmai asta e. Am nevoie să le aflu eu.

— Nu-i treaba ta.

— Ba este!

— Zău? Cum aşa?

— Pentru că n-am făcut-o până acum.

El îşi trase bărbia înapoi. Honor nu se aşteptase să dea glas unei asemenea recunoaşteri a vinovăţiei, dar acum, că o făcuse, merse mai departe.

— Ar fi trebuit să insist pentru o anchetare mai amănunţită a morţii lui Eddie. N-am făcut-o. Mi s-a spus că a fost un accident, iar eu am luat-o de bună. N-am pus nici o singură întrebare, nici măcar atunci când poliţistul care l-a găsit pe Eddie a fost ucis la scurt timp după aceea. I-am lăsat pe toţi să se învârtă în jurul meu şi să decidă pentru mine. Îşi înfipse degetul arătător în piept. Decizia asta o iau eu. Rămân cu tine până când o să aflu ce i s-a întâmplat cu adevărat soţului meu.

Tori îşi puse o mână pe braţul lui Honor şi îi spuse cu blândeţe:

— E onorabil şi toate cele, scumpo, dar…

— No fac doar de dragul meu. El are nevoie de mine. Făcu semn cu capul înspre Coburn, chiar dacă se uita în continuare în ochii lui. Ai nevoie. Tu însuţi ai spuse.

El mormăi o înjurătură.

— Aşa am spus, dar te…

— Mă manipulai, ştiu. Dar acum m-ai convins că sunt indispensabilă. Nu poţi găsi ceea ce cauţi fără ajutorul meu. Nu la timp. Ai un termen-limită. Fără mine, n-o să ştii unde să umbli. Tu nici măcar nu cunoşti zona. Azi-dimineaţă a trebuit să-mi ceri indicaţii, ai uitat?

Coburn închise gura cu zgomot.

— Ştii că am dreptate, continuă Honor.

Coburn se perpeli preţ de câteva clipe, însă femeia ştiu că lupta era câştigată chiar înainte ca el să-i înapoieze telefonul lui Tori şi să înceapă a-i repeta instrucţiunile. Când o întrebă, femeia îi dădu adresa casei de pe malul lacului.

— E la vreo două ore de mers cu maşina de aici, în funcţie de traficul de pe autostradă şi de pe pod. Să vă sun când ajungem acolo?

— Există un telefon fix în casă?

Tori recită numărul, iar Honor îl memoră, aşa cum ştia că făcea şi Coburn. El spuse:

— Lasă-ne pe noi să te sunăm. Nu răspunde la telefon decât dacă sună o dată, apoi din nou peste două minute. Şi ţine-ţi mobilul închis. Fără baterie.

Honor protestă:

— Dacă apare o urgenţă la centrul ei de fitness? Nimeni n-o să ştie cum să dea de ea.

Tori îi alungă grija.

— E o clădire, tu şi Em sunteţi familia mea. În plus, e asigurată de sus până jos.

Până la urmă fură discutate toate detaliile la care se puteau gândi şi veni vremea ca Honor să se despartă de Emily.

Chinuindu-se să-şi ţină lacrimile în frâu, Honor o îmbrăţişă strâns pe micuţă, amintindu-şi că, oricât de sfâşietor ar fi fost s-o lase în urmă, era cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru copilă. Dacă ar fi rămas cu ea şi cu Coburn, riscul ca Emily să devină victimă colaterală era pur şi simplu prea mare.

Honor îşi punea viaţa în pericol, dar era ceva ce trebuia să facă de dragul lui Eddie. Şi, chiar mai mult, de dragul ei.

Pe Emily o încânta prea tare perspectiva de a petrece un timp cu mătuşa ei Tori ca să mai observe emoţia mamei.

— Tu şi Coburn o să veniţi şi voi la lac?

— Poate mai târziu. Acum o să mergi doar tu cu mătuşa Tori. Doar tu! Ca o fată mare. Nu-i aşa că o să fie distractiv?

— E o parte din centură?

Honor încercă să-şi păstreze aerul curajos.

— E cea mai bună parte.

— Cea mai bună parte a fost când am dormit pe barcă, o contrazise Emily. Putem să mai dormim acolo cândva? Şi poate o să conduc eu.

— O să vedem.

— Aşa a zis şi Coburn, dar cred că el o să mă lase.

Punând-o jos, Honor spuse:

— Trebuie să pleci. Dă-i un pupic lui mami!

Emily sărută cu entuziasm obrazul lui Honor, apoi ridică braţele spre Coburn.

— Coburn! Pup!

El se comporta de parcă ar fi stat de gardă, evident stânjenit de faptul că era atât de expus şi iritat de scena despărţirii care se prelungea. Acum întoarse brusc capul şi se uită în jos la Emily.

— Pup! repetă ea.

După o lungă clipă de aşteptare, bărbatul se aplecă. Cea mică îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi îl sărută pe obraz.

— Pa, Coburn!

— Pa.

El se ridică, se răsuci iute pe călcâie şi o porni în grabă înapoi spre camionetă.

— Mai repede! îi spuse lui Honor peste umăr.

Emily se urcă cu greu pe bancheta din spate a Mini Cooperului. Pe Honor nu o bucura faptul că fetiţa mergea fără scaunul ei de maşină, dar Tori îi promisese că avea să conducă chiar cu mai multă prudenţă decât de obicei, până ce puteau opri să cumpere unul.

Când veni vremea ca femeile să-şi ia rămas-bun, Tori îşi privi îngrijorată prietena.

— Eşti sigură că faci ce trebuie?

— Nu sunt deloc sigură. Dar tot trebuie s-o fac.

Tori îi zâmbi cu tristeţe.

— Întotdeauna ai fost o cercetaşă. O îmbrăţişă strâns. Nici măcar nu pot să mă prefac că înţeleg totul, dar până şi eu sunt destul de isteaţă încât să-mi dau seama că-mi încredinţezi viaţa lui Emily. Mai bine mor decât să las să i se întâmple ceva.

— Ştiu că aşa e. Mersi pentru asta.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Cele două prietene împărtăşiră o lungă privire încărcată de încredere nerostită, apoi Tori se urcă în Mini. În timp ce Honor îi închidea portiera, ea spuse prin geamul deschis:

— Nu-mi pasă cine sau ce e Coburn, sper doar că ai să ţi-o tragi şi tu în sfârşit.

Capitolul 30

Vorbea de zece minute la telefon cu Tom VanAllen, care îi oferea o relatare completă a evenimentelor din acea dimineaţă. Părea lipsit de chef, şovăitor şi gata să-şi ceară scuze, ceea ce nu-l mira pe Hamilton, căci concluzia raportului era că Lee Coburn păcălise din nou autorităţile şi le scăpase printre degete.

Când VanAllen încheie, directorul adjunct îi mulţumi pe un ton absent, apoi rămase tăcut aproape un minut întreg, timp în care absorbi şi analiză informaţiile, în cele din urmă întrebă:

— Vreo urmă de luptă la bordul vasului?

— Vă trimit nişte poze pe e-mail. Agentul nostru a luat imagini din interior şi din exterior. După cum veţi vedea, e o ruină, dar, dacă mă întrebaţi dacă au găsit sânge proaspăt sau ceva de genul ăsta, atunci răspunsul e nu.

— Coburn a lăsat telefonul acolo şi era pornit?

— Eu şi ajutorul de şerif Crawford am căzut de acord că a fost lăsat în urmă intenţionat.

— Ca să-i atragă pe toţi spre barcă, în vreme ce el mergea în direcţia opusă.

— Da, domnule.

Hamilton nu avea nicio îndoială că aceasta fusese intenţia lui Coburn.

— Urmele de paşi… arătau că doamna Gillette ar fi fost târâtă de pe barcă? Dâre lăsate de călcâie, ceva de genul ăsta?

— Nu, domnule. De fapt, Crawford a fost sincer şi a sugerat că ea nu e ostatică, aşa cum s-a crezut iniţial.

— Simt un „în plus”.

— Păi, n-am primit niciun indiciu că ar fi încercat să scape de Coburn.

— Cum ar fi putut să încerce, fără să rişte siguranţa copilului?

— Înţeleg, dar, aşa cum a subliniat Crawford, e evident că a avut acces la telefon, şi totuşi nu l-a folosit pentru niciun apel de urgenţă.

Tot ce îi spunea Tom dădea şi mai multă credibilitate celor auzite de Hamilton de la văduvă însăşi, în timpul discuţiei lor telefonice de ieri. Ignorând legea şi ordinea, prietenii de-o viaţă şi chiar propriul socru, care din câte se părea era câinele ei de pază, Honor Gillette se aliase cu Lee Coburn.

— Ce e cu dârele de cauciucuri?

— Urmele de paşi ne-au dus direct spre ele, la aproximativ o sută optzeci de metri de vas. Amprentele sunt bine definite şi au fost deja clasificate. Cauciucurile sunt un model standard pentru mai multe mărci de camionete Ford, modele din anii ’2006 şi 2007.

— Dumnezeule! Asta reduce lista la vreo câteva mii de maşini numai din Louisiana.

— E un număr înspăimântător de vehicule, domnule.

— Sunt sigur că localnicii verifică toate furturile de camionete Ford.

— Până acum n-a fost declarat niciunul.

Deloc surprinzător. Coburn trebuie să-şi fi ales cu înţelepciune maşina.

— Agenţiile statale au ordonat ca toate camionetele Ford din acei ani să fie oprite şi verificate, spuse VanAllen. Între timp, domnul Gillette e foarte îngrijorat pentru nora şi nepoata lui. A venit direct aici de pe vasul pentru pescuit creveţi şi a…

— Explică-mi şi mie ce căuta el acolo când au ajuns autorităţile.

VanAllen împărtăşea bănuielile ajutorului de şerif Crawford cu privire la faptul că Doral Hawkins şi Stan Gillette primeau informaţii direct de poliţia din Tambour.

— Crawford crede că avem cârtiţe şi în biroul şerifului. Şi la tribunal. Peste tot.

— Gaşca băieţilor, remarcă Hamilton.

— Da, domnule.

VanAllen continuă descriind starea de spirit a lui Stan Gillette.

— A luat-o razna când Crawford a insinuat că nora lui ar fi „în cârdăşie” – cuvintele îi aparţin – cu Coburn. A făcut o scenă la sediul nostru, a insistat să discute cu mine personal, m-a luat la trei păzeşte pentru că nu l-am pus pe acest „ajutor de şerif arogant” la locul lui. Mi-a spus că sunt neglijent cu îndatoririle mele şi că, dacă rudele lui vor sfârşi moarte, eu voi avea mâinile pătate de sângele lor. Ceea ce, zise Tom oftând, ştiam şi fără să-mi zică el.

Hamilton îşi cântări decizia preţ de câteva secunde, apoi spuse:

— Tom, doamna Gillette şi fetiţa ei sunt în pericol, dar nu din partea lui Coburn. El e unul de-al nostru. E un agent.

După o scurtă pauză, VanAllen spuse:

— Crawford m-a întrebat pe de-a dreptul dacă aşa e. Am negat.

— De unde i-a venit ideea?

— De la bursa zvonurilor, zicea el.

Asta era îngrijorător. Bârfa probabil că pornise chiar din biroul lui VanAllen, pe baza tatonărilor făcute cu o zi în urmă de Hamilton. Se pare că cercetările lui nu fuseseră atât de subtile pe cât crezuse. Lăsând deoparte problema asta pentru moment, îi dădu lui Tom informaţii despre trecutul lui Coburn.

— L-am recrutat direct de la infanteria marină şi l-am antrenat personal. E unul dintre cei mai buni agenţi sub acoperire ai noştri. Întotdeauna a lucrat în mare secret, dar niciodată atât de mare ca la compania lui Marset. El le-a luat pe doamna Gillette şi pe fetiţa ei din casa lor pentru a le proteja. Am discutat ieri cu femeia la telefon. Nici ea, nici copila n-au avut de suferit din cauza lui Coburn. Şi nu vor avea. În privinţa asta poţi sta liniştit. Făcu o pauză, apoi continuă: Ce ar trebui să te preocupe e scurgerea de informaţii din biroul tău.

VanAllen nu spuse nimic multă vreme, însă Hamilton simţea prin telefon furia crescândă a bărbatului. Când deschise gura, vocea îi tremura de mânie:

— De ce m-aţi dus de nas în legătură cu Coburn?

— Pentru că misiunea lui era una delicată. Înainte să-i dezvălui identitatea, a trebuit să aflu cum e perceput.

— M-aţi luat de prost!

— Nu, eu…

— Cum aţi numi o asemenea manipulare grosolană?

— Tactică, Tom. Hamilton ridică vocea pentru a se potrivi cu strigătul furios al lui VanAllen. Se întâmplă nişte mari rahaturi acolo, şi toată lumea este bănuită de corupţie.

— Asta-i o porcărie de răspuns.

— Noi avem o porcărie de meserie. Ca să fii bun la ea, nu poţi să ai încredere în nimeni.

— Dacă nu aveţi încredere în mine, de ce m-aţi mai numit în postul ăsta? Sau tocmai de aceea? Pentru că nu aveţi încredere în mine.

— Te-am numit pentru că erai – şi eşti – omul cel mai potrivit pentru funcţia respectivă.

VanAllen râse cu amărăciune.

— Ei bine, în conformitate cu funcţia mea, îmi puteţi spune de ce a fost infiltrat Coburn în compania de transport a lui Sam Marset?

— Linia asta telefonică e sigură?

— E vreuna sigură?

— Că bine zici! replică sec Hamilton.

— Clădirea a fost căutată de microfoane în dimineaţa asta. Suntem mai siguri ca niciodată. Care era misiunea lui Coburn?

Hamilton îi descrise elementele fundamentale ale operaţiunii secrete desfăşurate de Coburn.

— În esenţă, a intrat ca să demaşte toţi jucătorii. A descoperit mai mulţi decât se aştepta.

— Pe Arhivar.

— Pe Arhivar. Coburn zice că e pe cale să-l identifice.

— Atunci de ce n-aţi făcut aranjamente ca să se întoarcă la bază, să împărtăşească tot ce ştie?

— Am încercat, răspunse Hamilton. Nu-l trage inima.

— De ce?

— Vrea să termine ce a început.

— Cât de nobil! comentă VanAllen cu dispreţ. Adevărul e că n-are încredere în biroul ăsta şi în colegii lui agenţi FBI.

Hamilton tăcu. Unele afirmaţii n-au nevoie să fie explicate.

— Ce rol are doamna Gillette în toate astea? întrebă VanAllen.

— Ea însăşi niciunul. Poate răposatul ei soţ. Coburn crede că Gillette a murit protejând secrete în legătură cu Arhivarul.

— Asta explică de ce Stan Gillette făcea gălăgie cu privire la falsele acuzaţii aduse răposatului său fiu.

— Bifează încă un motiv pentru ca el să-l urască pe Coburn. Şi mai e Doral Hawkins, care umblă să-şi răzbune fratele. Ţinta de pe spinarea lui Coburn se face tot mai mare cu fiecare minut pe care-l petrece acolo.

— Ceea ce face de înţeles reţinerea lui de a ieşi din ascunzătoare.

— E o situaţie periculoasă, şi s-ar putea ca toată treaba să ne explodeze în faţă. Pentru că ajunsese la miezul problemei, Hamilton aşteptă câteva clipe, apoi zise: De aceea am nevoie să fii în formă maximă, Tom.

— Vreţi să-i aduc eu acasă.

— Vreau. Adu-i împreună cu orice informaţii or deţine amândoi despre Arhivar. Trebuie să punem punct.

— Înţeleg, domnule.

— Faptul că înţelegi nu e de-ajuns, Tom. Am nevoie să ştiu că mă pot baza pe tine.

Capitolul 31

De îndată ce se urcă înapoi în camionetă, Coburn îşi puse mâinile pe volan şi încercă să ignore locul umed de pe obraz, acolo unde Emily îi lăsase un pupic.

Ar fi vrut să-l şteargă, dar, făcând asta, recunoştea că era acolo şi că îl simţea. Mai bine să nu-i dea nicio însemnătate. Dar, în timp ce se uita cum Mini Cooperul dispărea după cotitura aflată de cealaltă parte a podului, îşi dădu seama că avea să-i lipsească sporovăială copilei.

Când Honor i se alătură în maşină, Coburn îi aruncă o căutătură pentru că întârziase, dar nu-i spuse nimic, căci femeia încerca fără succes să-şi reţină lacrimile, şi ultimul lucru de care avea el nevoie era s-o vadă izbucnind într-o criză de plâns.

Porni camioneta, bucuros că pleca din acest aşa-zis loc secret de întâlnire. În timp ce traversau podul scârţâitor din lemn, Honor zise:

— I-ai spus lui Tori că autorităţile o să fie deja cu ochii în patru după camioneta asta. De ce crezi aşa ceva?

El îi explică despre urmele de cauciucuri pe care le lăsaseră în preajma bărcii.

— Imposibil să le fi scăpat. Dacă pneurile au fost puse pe maşină din fabrică, ei o să caute marca şi modelul ăsta.

— Ceea ce înseamnă că riscăm să fim traşi pe dreapta.

— Asta până facem rost de un alt vehicul.

— Ai de gând să furi o altă maşină?

— Am.

— De unde?

— De la aceeaşi familie care mi-a furnizat camioneta.

Merseră timp de aproape douăzeci de minute pe drumuri lăturalnice pe care până şi cei născuţi în regiune s-ar fi rătăcit. Dar Coburn avea o memorie fotografică a locurilor în care fusese şi un simţ fără cusur al orientării, aşa că putu să regăsească casa de lângă care luase camioneta.

Aceasta se afla la opt sute de metri distanţă de cel mai apropiat vecin. Se înălţa la aproximativ şaizeci de metri de drum şi era ocrotită de o pădurice deasă de pini. Cutia poştală de la cotitură era singurul indiciu că acolo s-ar afla o casă. Încă gemea de scrisori neridicate.

În timp ce conducea încet camioneta pe aleea privată, Coburn observă cu uşurare că nimic nu se schimbase de când fusese el acolo, cu optsprezece ore în urmă. Proprietarii nu se întorseseră.

— Cum ai ajuns ieri în locul ăsta? îl întrebă Honor. Cun 1 găsit?

uceam prin împrejurimi în căutarea unei maşini uşor de furat. Am observat cutia poştală. Am trecut pe lângă ea, am abandonat celălalt automobil la vreo trei kilometri şi jumătate de aici, după care m-am întors pe jos.

Trase camioneta pe locul ei iniţial din spatele casei şi opri motorul.

— Frumoasă locuinţă, remarcă ea.

Coburn ridică din umeri.

— Presupun. Slujeşte scopului meu.

Honor, uitându-se îngândurată la ferestrele acoperite cu obloane din spatele clădirii, zise:

— Am fost căsătorită cu un ofiţer de poliţie care jurase să apere oamenii şi proprietăţile. Te simţi vreodată vinovat că furi maşini sau intri prin efracţie?

Femeia întoarse capul şi îl privi cu un amestec de spaimă şi dezamăgire.

Amândouă îl jigniră.

— Dacă ai mustrări de conştiinţă în legătură cu intratul prin efracţie şi furtul de maşini, ar fi trebuit să te duci cu prietena ta. Dar, de dragul lui Eddie, ai vrut să mergi până la capăt. Dacă vrei să faci asta şi să rămâi în viaţă, ar fi bine să începi să gândeşti mârşav.

— Ca tine.

— Ca mine? Nu. Mârşav ca băieţii cei răi care transportă tinere din oraş în oraş, pentru a le transforma în sclave sexuale destinate degeneraţilor. Asta înseamnă mârşav. Iar dragul tău de Eddie s-ar putea să fi fost părtaş.

Deschise portiera camionetei şi coborî. Nu se uită în spate pentru a vedea dacă Honor îl urma. Ştia că ea avea s-o facă. Fusese o lovitură sub centură, dar o calculase pentru a o scoate din criza ei de corectitudine.

În plus, se săturase până în gât de Sfântul Eddie. Şi cine ştie? Poate că Eddie chiar fusese specializat în traficul de fete.

Garajul se afla la aproximativ douăzeci de metri de casă. Treptele ataşate de zidul exterior duceau spre o încăpere aflată deasupra, însă Coburn era interesat doar de maşina pe care o văzuse înăuntru cu o zi în urmă, când se uitase printr-unul dintre geamurile uşii. Aceasta avea o încuietoare de modă veche şi un lacăt, însă Coburn

se folosi de o rangă din trusa de scule şi în câteva secunde ridică uşa garajului.

Sedanul avea cel puţin zece ani vechime, dar, în afara unui strat de praf, caroseria era în bună stare şi niciun cauciuc n-avea pană. Cheile atârnau în contact. Coburn urcă la volan, apăsă de câteva ori acceleraţia, învârti cheia şi îşi ţinu răsuflarea. Avu nevoie de vreo două încercări şi de câteva vorbe mieroase, dar maşina porni. Indicatorul arăta că rezervorul era pe jumătate plin. Conduse maşina afară din garajul îngust, ducând-o suficient de departe încât să elibereze uşa, apoi trase frâna de mână şi coborî.

Închise uşa garajului şi aranjă lacătul astfel încât să pară, măcar de la distanţă, încă intact. După aceea se uită la Honor, care spumega în tăcere, şi făcu semn cu bărbia înspre portiera din dreapta.

— Urcă!

— Are un sistem de alarmă?

— Da.

— Îi ştii codul de acces?

— Da.

— Curtea din spate e împrejmuită cu gard?

— Da.

— Putem să intrăm fără a fi văzuţi?

— Posibil. În colţul din spate al casei există o uşă exterioară care dă în garaj. Are o tastatură, dar cunosc codul. De acolo avem acces în bucătărie, prin garaj.

Deia trecuseră de două ori pe lângă locuinţa lui Stan Gillette, dar Coburn voia să fie al naibii de sigur că nu intra într-o ambuscadă pregătită cu grijă. N-avea de ales decât să-şi asume riscul. Trebuia să pătrundă în casa aceea.

În acord cu personalitatea lui Gillette, casa acestuia era cea mai îngrijită de pe toată strada. Clădită într-un stil specific imigranţilor canadieni din Louisiana, avea o zugrăveală albă atât de impecabilă, încât te dureau ochii. Niciun fir de iarbă nu depăşea marginea perfectă de lângă bordură şi de lângă aleea din faţă. Steagul american atârna pe una dintre cele patru coloane pătrate ale verandei din faţă, ce susţineau streaşină acoperişului din tablă roşie. Era atât de ireproşabilă, încât părea comandată gata asamblată dintr-un catalog.

Coburn trecu cu maşina pe lângă ea şi ocoli din nou strada.

— El nu-i aici! zise Honor, apăsând cuvintele, de vreme ce deja

le mai rostise de câteva ori.

— De unde ştii?

— Pentru că nu-şi bagă maşina în garaj decât noaptea. Dacă ar fi acasă, automobilul lui ar sta parcat pe aleea din faţă.

— Poate e o ocazie specială.

La două cvartale distanţă de strada lui Gjilette se afla un spaţiu verde cu un mic loc de joacă. În parcare erau oprite două maşini. Una probabil îi aparţinea tinerei mame care îşi filma fetiţa ce stătea atârnată cu capul în jos de un aparat de gimnastică, cealaltă – ado-lescentului care lovea mingea de tenis într-un perete.

Nimeni nu se uită la ei când Coburn intră cu sedanul în parcare. Atâta vreme cât proprietarii maşinii rămâneau plecaţi de acasă, automobilul reprezenta un mijloc de transport relativ sigur. Nimeni nu avea să-l caute. Totuşi, era mai puţin bătător la ochi aici decât oprit pe

O stradă învecinată, unde putea trezi curiozitatea.

Se uită la Honor, care era încă vizibil supărată pe el din cauza replicii despre răposatul ei soţ.

— Gata?

Expresia de pe chipul ei spunea nu, dar ea dădu din cap în semn că da şi coborî din maşină.

— Nu ne grăbim în mod deosebit, spuse Coburn. Suntem doar un cuplu ieşit la o plimbare de plăcere. OK? N-ar strica să zâmbeşti.

— Zise bărbatul care habar n-are cum se face asta.

O luară la pas şi străbătură spaţiul verde, trecând neobservaţi de către cei aflaţi pe terenul de joacă. Mama râdea şi îi striga indicaţii fiice sale, care încă stătea cu capul în jos şi se strâmba la cameră. Jucătorul de tenis avea căştile de la iPod în urechi, aşa că ignora cu desăvârşire tot ce îl înconjura.

Îndemnând-o pe Hor. or să meargă alături de el, Coburn ocoli spaţiul verde, apoi intră într-o curte din spatele lui. Honor privi agitată în jur.

— Dacă iese proprietarul şi ne întreabă ce facem?

— Câinele nostru a fugit înainte să-i putem pune lesa. Ceva de genul ăsta. Dar n-o să întrebe nimeni.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă o să ne vadă, cel mai probabil o să ne recunoască şi o să anunţe imediat poliţia. Sunt înarmat şi periculos, ai uitat?

— OK, deci ce se întâmplă dacă auzim sirene venind încoace?

— Eu o să fug ca de dracul.

— Eu ce-o să fac?

— Tu cazi la pământ, plângi şi le mulţumeşti că te-au alvat de mine.

Dar era o discuţie abstractă, căci ajunseră la colţul din spate al casei lui Stan fără nicio întâmplare neferi

1 iră. Honor ridică atunci capacul tastaturii de la alarmă „i formă codul. Coburn aşteptă să audă ţăcănitul, după i are învârti mânerul uşii şi o deschise.

Se furişară în garaj, iar el închise uşa în urma lor. Lumina zilei ce se revărsa prin trei ferestre înalte le îngădui să vadă drumul până în bucătărie. Honor intră şi dezactivă sistemul de alarmă. Piuitul de avertizare al acestuia se opri.

Dar, când dădu să înainteze în bucătărie, Cobum îi puse o mână pe umăr şi scutură din cap. Nu se încredea în uşurinţa cu care pătrunseseră în casă. Aşa că rămase în prag, cu muşchii încordaţi, gata s-o ia la goană.

Tăcerile nu sunt toate la fel. Au trăsături pe care el fusese antrenat să le distingă. Vreme de şaizeci de secunde lungi, stătu cu urechile ciulite, până când hotărî în cele din urmă că locuinţa era cu adevărat goală. Abia atunci îşi luă mâna de pe umărul lui Honor.

— Cred că e în regulă.

Cele mai multe săli de operaţie nu erau atât de sterile ca bucătăria lui Stan Gillette. Cobum se gândea că acea curăţenie impecabilă era o reflectare a omului însuşi. Rece, impersonal, neclintit, fără zone ce s-ar putea umple de gunoaie emoţionale.

Îşi dădu seama că aceasta era şi o descriere corectă a propriei persoane.

Alungându-şi gândul, o întrebă pe Honor unde erau lucrurile lui Eddie.

— Prin toată casa, la drept vorbind. De unde vrei să începem?

Îl conduse în ceea ce fusese dormitorul lui Eddie pe când era copil.

— Nu s-a schimbat prea mult de ultima oară când am fost aici. Eddie m-a adus să-l cunosc pe Stan. Eram aşa emoţionată!

Lui Coburn puţin îi păsa, iar indiferenţa trebuie să-i fi fost evidentă, căci Honor îşi încheie rememorarea şi se opri în mijlocul

încăperii, ţinându-şi mâinile încleştate în faţa ei, cu un aer stânjenit.

— Ce? o întrebă el.

— E ciudat să fiu în casa asta, în camera asta…

— Fără Eddie?

— Voiam să spun cu tine.

Lui îi veniră în minte mai multe răspunsuri, dar toate erau ori vulgare, ori necuviincioase în vreun alt fel, iar el n-avea vreme pentru ciondăneala pe care ar fi stârnit-o un comentariu indecent. Păstrându-şi replicile pentru sine, arătă spre un birou.

— Goleşte sertarele. Eu mă apuc de dulap.

Îl tratã cu aceeaşi minuţiozitate ca pe dulapurile din casa lui Honor. Părea că Gillette nu aruncase nimic din lucrurile fiului său. Rezistând în faţa ispitei de a se grăbi, Coburn încercă să nu treacă nimic cu vederea şi să nu dea la o parte niciun obiect înainte de a-l fi cercetat.

Gândindu-se că uniformele de poliţist ale lui Eddie ar fi fost o ascunzătoare logică, examină fiecare cusătură, căptuşeală şi buzunar al fiecărei haine, căutând ceva prins în interior. Nu găsi nimic în afară de scame.

Când trecu o oră şi nu obţinu niciun rezultat, începu să simtă presiunea timpului.

— Gillette obişnuieşte să lipsească de acasă în timpul zilei? o întrebă el pe Honor.

— Are diverse activităţi, dar nu sunt la curent cu programul lui.

— Crezi că a plecat pentru una dintre diversele lui activităţi?

— Nu. Cred că a plecat să ne caute pe mine şi pe Emily.

— Şi eu la fel.

Mai trecu o oră, sporindu-i frustrarea lui Cobum. Lucra contra-cronometru, şi timpul era pe sfârşite. Se uită spre Honor pentru a-i pune încă o întrebare despre rutina zilnică a socrului ei, dar întrebarea îi muri pe buze înainte de a o rosti.

Femeia stătea pe patul dublu şi scotocea într-o cutie cu amintiri, majoritatea constând din medalii şi panglici câştigate de Eddie la competiţiile sportive din timpul şcolii. Plângea în tăcere.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îşi înălţă capul. Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? Asta s-a întâmplat, Coburn. Asta!

Lăsă jos medalia pe care o ţinea între degete şi împinse cutia de lângă ea cu atâta forţă, încât aceasta alunecă de pe marginea patului şi ateriza pe podea cu fundul în sus.

— Mă simt ca un jefuitor de morminte.

Ce voia să audă de la el? „îmi pare rău, ai dreptate, hai să plecăm!" Ei bine, n-avea de gând să spună una ca asta, nu? Aşa că nu mai zise nimic. Trecură câteva clipe în care nu făcură decât să se uite unul la altul.

În cele din urmă, ea scoase un sunet de resemnare şi îşi şterse lacrimile de pe obraji.

— Nu contează. Nu mă aştept să înţelegi.

Avea dreptate. Coburn nu pricepea de ce treaba asta o supăra atât de mult. Pentru că ei chiar jefuise cândva un mormânt. După ce căutase cu grijă supravieţuitori într-un sat decimat, în care nici măcar vitele demne de milă nu fuseseră cruţate, se cufundase într-o groapă în care cadavrele erau îngrămădite unele peste altele.

Răscolise printre trupurile intrate în putrefacţie ale bebeluşilor morţi şi ale bătrânelor dezbrăcate, ale bărbaţilor în putere şi ale femeilor gravide, în căutarea unor indicii menite să arate care dintre triburile ce se războiau era răspunzător pentru acel masacru. Primise ordin să afle. Nu că răspunsul ar fi contat prea mult, căci facţiunea vinovată avea să fie supusă curând unei răzbunări la fel de îngrozitoare.

Nu reuşise să găsească nicio informaţie. Căutările lui nu scoseseră la iveală decât o ploscă plină cu apă, ce scăpase în mod miraculos de ploaia de gloanţe trase în groapă din arme automate. Propria lui ploscă aproape că se golise, aşa că dăduse jos cureaua celei găsite de pe umărul unui mort – a unui băiat, de fapt, care nu părea să fi avut mai mult de doisprezece sau treisprezece ani – şi o pusese pe umărul său, în timp ce se căţăra afară din groapa comună.

Atunci fusese mult mai rău decât acum. Dar Honor nu trebuia să ştie asta.

— Unde-i camera lui Stan?

*

Două ore mai târziu, casa lui Stan Gillette era într-o stare asemănătoare cu cea a lui Honor după ce Coburn o terminase de răscolit. Rezultatul era şi el la fel: nimic.

Crezuse că poate avea să găsească în calculatorul lui Stan

informaţii incriminatoare, dar acesta nici măcar nu era parolat. Coburn căutase printre fişiere şi găsise puţine lucruri în afara unor scrisori către un redactor, pe care Stan le compusese ori pentru a susţine, ori pentru a se opune câte unui editorial politic.

E-mailurile erau constituite în mare parte din schimburi de impresii cu foşti puşcaşi marini pe tema viitoarelor sau fostelor reuniuni. Exista acolo un raport despre evoluţia cancerului la prostată al unui fost camarad, necrologul altuia.

Tot aşa, paginile web pe care Gillette le vizita în mod obişnuit erau dedicate marinei, organizaţiilor de veterani şi ştirilor externe, cu siguranţă nimic pornografic sau privind traficul de substanţe ilegale.

Comoara pe care sperase s-o găsească întâmplător se dovedi a fi un mare fiasco.

Până la urmă, singurul care rămăsese neiscodit era garajul. Coburn nu locuise niciodată într-o casă cu garaj, dar ştia cum trebuia să arate, iar acesta era tipic, cu excepţia unei mari diferenţe: ordinea ieşită din comun.

În spaţiul suplimentar, o barcă de pescuit curată lună stătea pe remorca ei. Echipamentele pentru pescuit şi vânătoare erau aranjate atât de frumos, încât arătau ca într-o vitrină de magazin. Pe latura din spate a unei mese de lucru stăteau perfect aliniate cutii de vopsea etichetate cu grijă. Uneltele erau bine organizate pe un suport de perete. O maşină electrică de tuns iarba, împreună cu un bidon roşu de benzină, stăteau pe un pat de cărămizi.

— Fir-ar! zise Coburn în şoaptă.

— Ce?

— O să ne ia zile întregi să căutăm prin toate astea.

Făcu semn cu capul înspre micul pod instalat într-un colţ, chiar sub tavan.

— Ce-i acolo sus?

— În mare, echipamentele sportive ale lui Eddie.

În perete fusese zidită o scară făcută din scânduri. Coburn urcă pe ea şi păşi în pod.

— Dă-mi un cuţit.

Honor luă unul de pe bancul de lucru şi i-l întinse. Bărbatul se folosi de el pentru a tăia banda adezivă de pe o cutie mare. Înăuntru găsi o ţintă pentru tras cu arcul, o minge de baseball, una de baschet, una de fotbal european şi una de fotbal american.

— Ai grijă!

O aruncă jos pe fiecare în parte. Pe fundul cutiei se afla o minge de popice. Găurile pentru degete erau goale. Coburn deschise o a doua cutie şi găsi echipamente pentru fiecare dintre sporturi, o mănuşă de baseball, o cască pentru fotbal american şi apărătoare pentru umeri. Le verifică pe toate. Nu descoperi nimic.

Când coborî, Honor ţinea în mâini mingea de fotbal american şi o răsucea. Îşi trecu degetul peste cusăturile din piele. Zâmbind, spuse:

— Eddie a fost mijlocaş în echipa liceului. Când era în clasa a douăsprezecea, au ajuns în campionatul regional. Atunci am început noi să ieşim împreună. În sezonul acela. Era prea mic ca să joace fotbal în facultate, dar tot îi plăcea jocul, aşa că ieşea şi dădea pase ori de câte ori găsea pe cineva care să le prindă.

Coburn întinse mâna. Honor îi dădu mingea. El afundă lama cuţitului în ea.

Femeia ţipă şi se repezi din reflex să recupereze mingea, însă el împinse cuţitul pentru a mări gaura, apoi o scutură, astfel încât să cadă orice s-ar fi aflat în interior. Nu căzu nimic. Azvârli mingea dezumflată pe bancul de lucru.

Când se întoarse, Honor îi trase o palmă. Cu putere.

— Eşti un om îngrozitor! zise ea. Cea mai rece, mai lipsită de inimă, mai crudă fiinţă pe care mi-o pot închipui. Sfârşi cu un suspin. Te urăsc! Chiar te urăsc!

În clipa aceea, şi el se ura destul de mult. Era furios şi nu ştia de ce. Se purta ca un nemernic şi nu ştia de ce. Nu-şi înţelegea impulsul de-a o răni şi de-a o enerva, dar părea incapabil să se oprească.

Făcu un pas spre ea, intenţionând s-o intimideze.

— Nu-ţi place de mine?

— Te dispreţuiesc!

— Zău?

— Da!

— De aia mi-ai luat limba în gură noaptea trecută?

Clocotind de furie, ea rămase pe loc cât ai număra până la cinci, apoi îi întoarse spatele, dar nu apucă să facă nici măcar un pas, că bărbatul se întinse şi o răsuci din nou cu faţa spre el.

— Ăsta-i de fapt motivul pentru care eşti nervoasă, nu? Pentru că ne-am sărutat. Coborându-şi capul spre al ei, îi şopti: Şi ţi-a plăcut.

— Am detestat momentul.

Coburn nu credea asta. Nu voia să creadă. Dar se sili să pară indiferent. Îi eliberă braţul şi se îndepărtă de ea.

— Nu-ţi face sânge rău. Oamenii sunt animale, iar animalele se împerechează. Şi strănută, şi tuşesc, şi se pârţâie. Cam atât a însemnat sărutul ăla. Aşa că relaxează-te. Nu ţi-ai înşelat soţul mort.

Ea scoase printre sughiţuri un sunet în semn de afront, dar, înainte să poată articula un răspuns, el îşi luă telefonul din buzunar şi îl porni. Hamilton trebuia să fi aflat deja despre fuga la limită din acea dimineaţă de pe vasul pentru pescuit creveţi. Coburn voia să ştie care erau consecinţele. Formă numărul. Hamilton îi răspunse imediat.

— Coburn?

— Bine ghicit.

— Ai tras o păcăleală de toată frumuseţea în dimineaţa asta.

— Am scăpat ca prin urechile acului.

— Ceea ce a fost îndeajuns. Unde eşti?

— Mai încearcă o dată!

— Am aranjat cu Tom VanAllen ca tu şi doamna Gillette să vă întoarceţi acasă. El este solid precum stânca Gibraltarului. O să fii în siguranţă. Îţi dau cuvântul meu.

Coburn se uită în ochii lui Honor. Încă îl ustura obrazul acolo unde ea îl pălmuise, în locul unde, cu ore în urmă, fiica ei lăsase amprenta umedă a sărutului de rămas-bun. Nu prea avusese de-a face cu oameni care îşi manifestă deschis emoţiile, iar femeile Gillette făcuseră o artă din asta. Nu era de mirare că devenise ţâfnos.

— Coburn? spuse Hamilton, repetându-i numele pentru a treia oară.

— Te sun eu înapoi, replică el şi închise.

Capitolul 32

— Te-a minţit!

Tom VanAllen făcu o mişcare din umăr care putea fi un gest indiferent ori împăciuitor.

— Nu în întregime.

— Te-a indus intenţionat în eroare, zise Janice. Tu cum ai numi asta?

Ar numi-o minciună. Dar nu voia să folosească termenul pentru a-i descrie lui Janice felul în care îl manevrase Hamilton. În esenţă, apăra manipularea superiorului său şi se detesta pentru asta. Dar dacă ar fi admis cât fusese de naiv, ar fi părut şi mai ridicol în faţa soţiei lui.

Venise s-o ajute cu Lanny, care îi ţinuse treji aproape toată noaptea, gemând. Era un semn de suferinţă pe care îl cunoşteau bine. Acele sunete jalnice reprezentau singurul lui mijloc de a le transmite că ceva era în neregulă. O durere în gât? O durere în ureche? JD crampă musculară? O durere de cap? Febră nu avea. îl verificau zilnic pentru a vedea dacă avea răni provocate de şederea îndelungată în pat. Fiindcă nu ştiau ce îl chinuia, nu puteau face nimic care să-l aline, iar pentru ei ca părinţi asta era o tortură.

Poate că doar se speriase, iar prezenţa lor la căpătâiul lui îl liniştise, căci în cele din urmă adormise. Dar fusese o noapte grea. Asta, laolaltă cu criza pe plan profesional cu care se confrunta Tom, îi făcea pe amândoi să se simtă deosebit de obosiţi în această zi.

După ce se îngrijiseră de Lanny, Tom refuzase oferta lui Janice de a pregăti prânzul şi insistase să aleagă sufrageria drept loc în care să-i spună despre înşelătoria lui Hamilton. Observase calculatorul pornit şi, când făcuse o remarcă pe tema asta, Janice recunoscuse că îşi petrecuse câteva ore din acea dimineaţă cercetând paginile web ale câtorva dintre cele mai bune centre de îngrijire permanentă aflate la o distanţă rezonabilă.

Tom considera asta un pas înainte. Oarecum. În mod paradoxal, era un pas înainte care ducea spre o fundătură. Aproape că se simţea uşurat să aibă o altă criză care să-i distragă atenţia de la aceasta.

— De unde ştii că acum spune adevărul? îl întrebă Janice.

— Te referi la faptul că Lee Coburn este agent sub acoperire?

— Omul ăla seamănă la fel de puţin cu un agent FBI cât…

— Semăn şi eu.

Expresia îndurerată de pe chipul ei era echivalentă cu o recunoaştere a faptului că-i luase vorba din gură. Femeia încercă să dea înapoi.

— Ce voiam să spun e că Lee Coburn seamănă mai mult cu un zănatec. A ucis opt oameni, inclusiv pe Fred Hawkins.

— Hamilton pretinde că nu Coburn i-a împuşcat pe cei din depozit.

— Atunci cine?

— N-a spus.

— Ştie?

Tom ridică din umeri. Ea expiră îndelung, evident supărată.

— Aşadar, încă te joacă pe degete.

— E paranoic.

Hamilton vorbise pe şleau şi acuzase biroul lui Tom că ar fi plin de găuri prin care se revarsă informaţiile. Ajutorul de şerif Crawford se plânsese de cârtiţele din diverse agenţii.

— Toţi sunt paranoici, şi pe bună dreptate, îi spuse Tom lui Janice.

— De ce nu te-a sunat Coburn ca să-ţi ceară ajutor când s-a dezlănţuit iadul? De ce a fugit de la locul unui masacru, a răvăşit casa Gillette şi a lăsat să pară că ar fi un criminal?

— A vrut să-şi mai păstreze pentru o vreme acoperirea, în plus, Hamilton e singura lui persoană de contact. Hamilton l-a băgat în compania lui Marset şi nimeni altcineva n-a ştiut despre asta. Eu nu eram nici măcar contactul de rezervă al lui Coburn.

— Până acum. Janice nici măcar nu încercă să-şi ascundă amărăciunea. Acum, că băiatul-minune al lui Hamilton s-a trezit cu spatele la zid, te pune pe tine să-l aduci înapoi. Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa? înseamnă că, dacă o să se întâmple ceva rău, tu o să fii de vină. Nu Clint Hamilton, care stă bine mersi în biroul lui mochetat din D.C.

Avea dreptate, bineînţeles, dar pe Tom îl enerva să audă resentimentele care îl rodeau puse în cuvinte de soţia lui.

— S-ar putea să nu se întâmple, mormăi el.

— Ce vrei să spui?

— Mai întâi, Hamilton trebuie să-l contacteze pe Coburn, care se fereşte foarte mult să ţină legătura. Apoi trebuie să-l convingă să se lase în custodia mea, iar asta o să fie greu de făcut.

— De ce n-ar vrea siguranţă şi protecţie?

— Nu are încredere că eu sau FBI-ul i le vom oferi. Dacă ar fi avut, m-ar fi sunat de la bun început, cum ai spus şi tu. Sincer, ar fi nebun să nu acţioneze cu prudenţa. Dacă Marset era atât de corupt pe cât se pretinde, Dumnezeu ştie ce soi de probe a strâns Coburn. Oricine făcea afaceri ilegale cu Marset probabil că a pus un preţ pe capul lui Coburn. Apoi mai sunt şi vendetele personale. Mi s-a spus că Doral Hawkins umblă să-i facă de petrecanie. La fel şi socrul doamnei Gillette. Pornirile astea îl îngrijorează pe Hamilton.

— Îl vrea pe Coburn în viaţă.

— Vrea dovezile pe care le-a obţinut Coburn. Tom aruncă o privire spre ceasul de la mână, apoi se întinse să-şi ia haina de la

costum. Trebuie să mă întorc.

Este nevoie să fiu disponibil şi pregătit pentru orice s-ar întâmpla.

Când trecu pe lângă ea în drum spre uşă, Janice îl apucă de mână pentru a-l reţine.

— Dar dacă no face?

— Ce să nu facă?

— Dacă Lee Coburn nu se întoarce?

— Statu-quo pentru mine. N-o să fiu eroul, dar nici nu risc se dau în bară.

— Nu vorbi aşa despre tine, Tom. Janice se ridică şi îl prinse de umeri. Nici măcar nu gândi aşa. Asta ar putea fi o ocazie să-ţi demonstrezi forţa.

Încrederea ei în el nu era meritată, dar Tom îi aprecia loialitatea.

— Sunt destul de nervos încât să profit de ocazie.

— Bine! Arată-i lui Hamilton ce poţi. Şi lui Coburn. Şi tuturor.

— O să mă străduiesc.

Expresia de pe chipul ei se îmblânzi.

— Orice ai face, ai grijă.

— O să am.

— Omul ăsta o fi el un agent FBI, dar e periculos.

— O să am grijă. Îţi promit.

Înainte de a pleca, bărbatul se opri în camera lui Lanny. Acesta avea ochii deschişi, dar stătea neclintit, tăcut, holbându-se în gol, şi Tom aproape că-şi dori să vadă în ei un pic din agitaţia de noaptea trecută. Ea măcar demonstra că băiatul simţea ceva, că împărtăşea un oarecare nivel de umanitate cu tatăl său. Orice legătură ar fi fost mai bună decât niciuna.

— Aş face orice pentru tine, Lanny, îi şopti el. Orice! Sper că… într-o oarecare măsură ştii asta.

Tom îi atinse părul fiului său, apoi se aplecă şi îl sărută pe frunte.

Ajunse la uşa din faţă, după care îşi dădu seama că îşi lăsase cheile în sufragerie. Făcu cale întoarsă şi dădu să intre în cameră, dar se opri brusc.

Janice revenise la locul ei de pe canapea. Ţinea telefonul mobil în mână, degetele ei apăsând cu furie ecranul tactil. În niciun minut, Tom, cu tot cu problemele lui, fusese aruncat la o parte şi uitat. Ea era

complet cufundată în propria lume, o lume din care el nu făcea parte.

Îşi aminti că în urmă cu doar câteva zile – sau chiar ieri? – o prinsese la fel de absorbită de telefonul mobil.

— Janice?

Femeia tresări.

— Doamne, Tom! suspină ea. Credeam că ai plecat.

— Se vede.

El îşi lăsă servieta pe măsuţa de cafea şi se îndreptă către soţia lui. Aceasta se ridică în picioare.

— Ai uitat ceva?

Glasul ei suna nefiresc de ascuţit, iar zâmbetul îi era neobişnuit de strălucitor.

Tom făcu semn cu capul înspre mobilul pe care ea îl ţinea în mână.

— Ce faci?

— Îmi dezleg cuvintele încrucişate.

— Dă-mi să văd.

Întinse palma.

— Ce? De ce?

— Dă-mi să văd!

— Te interesează jocul meu de cuvinte? Puse întrebarea pe fondul unui râset fals. De când ai tu…

El se întinse şi-i smulse aparatul din mână.

— Tom? strigă ea şocată.

Urmă un „Tom: rostit pe un ton strident, potrivit cu faptul că îşi întinse mâna, cu palma în sus, solicitându-i să-i înapoieze mobilul.

Apoi, când văzu că Tom nu se conformează, că ţine aparatul departe de ea şi citeşte mesajul de pe micul ecran, Janice îi pronunţă din nou numele, de data asta însoţit de un geamăt blând, tânguitor, încărcat de remuşcare.

— Am sunat ca să te pun în gardă. Fii gata să te pui în mişcare dintr-o clipă în alta.

Diego pufni sarcastic.

— Ce? Şi să ratez toată distracţia asta?

Ajunsese la vila din Garden District înainte de răsărit şi se luase după Bonnell Wallace când acesta ieşise cu maşina pe poarta din faţă. Acum stătea de câteva ore şi pândea automobilul bancherului, care rămăsese neclintit de la 7: 35 în acea dimineaţă, când Wallace îl oprise

pe locul desemnat din parcarea angajaților de lângă clădirea băncii.

Era al dracului de plictisitor să se uite cum vopseaua lucioasă pălea în bătaia soarelui.

Pe lângă faptul că se plictisea, lui Diego nu-i plăcea să stea degeaba atât vreme. El se mişca în permanenţă, precum un rechin, alunecând nevăzut prin adâncuri, lovind iute şi cu putere, apoi continuându-şi drumul. Fluid. Asta era cuvântul. îi plăcea să fie fluid, nu staţionar.

Îl deranja îndeosebi faptul că, după ce îi arătase morcovul numit Lee Coburn, Arhivarul îi dăduse sarcina asta stupidă pe care orice tâmpit ar fi putut s-o ducă la îndeplinire. Lui Diego îi veneau în minte o duzină de alte activităţi care l-ar fi bucurat mai mult, nu pe ultimul loc fiind petrecerea timpului acasă, cu Isobel.

Acasă. Acesta era termenul cu care definea acum buncărul său de sub pământ. Arhivarul îl reţinea de la cea mai plăcută distracţie dintre toate.

— Simt o oarecare nemulţumire în tonul tău, Diego.

El rămase cufundat într-o tăcere ursuză.

— Am un motiv pentru care ţi l-am repartizat pe Wallace.

Ei bine, până acum lui Diego îi scăpase acest motiv. Nici nu prea îi păsase care era motivul. Dar acum vorbea la telefon cu Arhivarul, iar perspectiva unei sarcini mai captivante şi mai bănoase îl înveselise.

— Azi e ziua în care pun mâna pe Coburn?

— Coburn e agent FBI sub acoperire.

Inima lui Diego o luă la goană, dar nu din pricina îngrijorării ori a fricii, ci din cauza entuziasmului. Să scoată din joc un federal… asta era ademenitor, frate!

— Ştii ce înseamnă, Diego?

— Înseamnă că e terminat!

— Înseamnă, zise Arhivarul nervos, că va trebui să te mişti extrem de precaut, dar repede. Când o să-ţi dau startul, n-o să ai mult timp la dispoziţie.

— Atunci dă-mi timp. Spune-mi de pe acum când şi unde.

— Detaliile sunt în lucru. O să afli când o să vreau eu să afli, când o să fiu gata să afli.

Afirmaţie pe care Diego o traduse prin faptul că nici Arhivarul nu ştia încă detaliile. Rânji, gândindu-se la cât de enervant trebuia să fie. Dar nu era prost şi îşi dorea contractul, aşa că vorbi cu o umilinţă

prefăcută:

— O să mă aflu aici oricând o să ai nevoie de mine.

Arhivarul obişnuia să aibă ultimul cuvânt, iar discuţia asta nu făcu excepţie.

— Autorităţile din New Orleans încă n-au descoperit cadavrul târfei.

— Ţi-am spus. Nici n-o să-l descopere.

— Ceea ce ridică un semn de întrebare, Diego.

— Ce întrebare?

— Cum se face că eşti atât de sigur?

Apoi conexiunea se întrerupse.

Capitolul 33

Honor şi Coburn ajunseră fără niciun incident înapoi la parcarea de lângă locul de joacă.

Mama şi fetiţa plecaseră. Adolescentul îşi luase o pauză de la antrenamentul de tenis şi acum stătea întins sub un copac, cu căştile în urechi, butonând telefonul mobil. Nu observă cuplul care se urcă în maşina furată şi porni.

Abia după aceea Honor îl întrebă pe Coburn despre scurtul lui schimb de replici cu Hamilton.

— Ce-a spus?

— Vrea să ne predăm lui Tom VanAllen. Mi-a dat cuvântului lui că VanAllen e de încredere şi că o să fim în siguranţă în custodia lui.

— Îl crezi?

— Dacă VanAllen e sigur, de ce nu l-a informat Hamilton despre operaţiunea mea? Acum, dintr-odată, are încredere în el. Asta mă nelinişteşte. Ar trebui să stau ochi în ochi cu VanAllen ca să-mi pot da seama câtă nădejde se poate pune în el, şi n-o să am atâta timp înainte de a ne lăsa vieţile în mâinile lui.

— Şi partea cealaltă? Cea referitoare la capacitatea lui de ajie proteja?

— În aia am şi mai puţină încredere. Coburn se uită spre ea. Nenorocirea e că am rămas fără opţiuni.

— Aşa zic şi eu. Ai ajuns să recurgi la înjunghiat mingi de fotbal nevinovate.

Bărbatul nu luă în seamă replica, însă Honor nu se aşteptase cu adevărat la o scuză.

— Chestia e că ştiu că am dreptate.

Se uită la ea ca şi cum ar fi provocat-o să-l contrazică.

— Bine, să zicem că Eddie a avut ceva. Cât mai poţi continua căutarea de unul singur? Adică, adăugă ea, grăbindu-se să continue înainte ca el s-o poată întrerupe, folosind toată tehnologia pe care FBI-ul o are la dispoziţie, dacă ai lucra cu alţi agenţi, cu o reţea de personal, n-ai avea o şansă mai mare să descoperi ce a pus deoparte Eddie?

— Experienţa mea cu reţeaua de personal? De obicei, lucrurile se fac harcea-parcea, şi asta la scară colosală. Până şi agenţii buni sunt îngropaţi în hârţoage, iar guvernul federal are kilograme de aşa ceva, majoritatea înşirate în jurul Departamentului de Justiţie. Ăsta-i motivul pentru care Hamilton m-a pus să lucrez de unul singur.

— Şi pentru care acum numai viaţa ta e în pericol.

Coburn ridică din umeri.

— Intră în fişa postului. Apoi lăsă capul în jos pentru a da mai multă greutate cuvintelor. A postului meu. Nu al tău.

— Sunt aici pentru că am ales să fiu.

— Ai ales greşit.

Continuau să meargă într-o zonă mărginaşă a oraşului, unde existau pâlcuri de case ici şi colo, dar nu cartiere organizate ca acela pe care tocmai îl părăsiseră.

Centrele comerciale şi magazinele singuratice, cu un aer trist, erau ori dărăpănate, ori închise de-a binelea, unele abandonate după uraganul Katrina şi niciodată redeschise după aceea, altele victime ale prăbuşirii economiei după deversarea de petrol de la British Petroleum.

Coburn intră în parcarea unui centru comercial în care se găseau un magazin Dollar General, o frizerie, o mică piaţă şi un magazin cu băuturi în vitrina căruia se zăreau cârnaţi de casă şi gratii antifurt la toate geamurile.

Bărbatul opri motorul, apoi îşi sprijini cotul de fereastra deschisă a portierei şi îşi propti bărbia în căuşul palmei. Vreme de câteva minute rămase nemişcat, ca şi cum ar fi fost adâncit în gânduri, însă ochii i se mişcară fără încetare, urmărindu-i pe toţi cei care intrau ori ieşeau din magazine, evaluând cu precauţie fiecare maşină ce oprea în parcare.

În cele din urmă, lăsă mâna în jos şi scoase telefonul.

— O să mă grăbesc, OK?

Honor încuviinţă din cap.

— Orice i-aş spune lui Hamilton, tu să fii de acord.

Ea aprobă încă o dată din cap, de data asta cu mai puţină siguranţă.

— Trebuie să ai încredere în mine.

Ochii lui albaştri îi sfredeliră pe ai ei.

Honor mai încuviinţă o dată din cap.

— OK atunci.

Coburn formă numărul. Ea auzi vocea aspră a lui Hamilton.

— Sper că suni ca să-mi spui că ţi-a venit mintea la cap.

— Pe o şină abandonată există un tren vechi.

Îi dădu lui Hamilton adresa de la periferia oraşului Tambour. Honor cunoştea zona în mare, dar nu observase niciodată şina de cale ferată sau vechiul tren oprit acolo.

— Numai VanAllen, zise Coburn. Şi vorbesc serios! Dacă simt un singur fior pe şira spinării, am şters-o de acolo. O s-o trimit pe doamna Gillette la VanAllen. Dar îi ţin copilul cu mine până când mă asigur că totul e…

— Coburn, aşa…

— O să fie. Ora zece. Închise şi desfăcu telefonul.

Când Stan ridică uşa garajului folosind telecomanda de pe parasolarul maşinii sale, mingea de baschet al lui Eddie se rostogoli pe alee.

Nu putea să însemne decât un singur lucru.

Opri motorul şi coborî. În timp ce făcea asta, îşi scoase cuţitul din teaca prinsă în jurul gleznei. Se apropie cu grijă de intrarea în garaj, dar văzu că nu era nimeni înăuntru.

Când dădu cu ochii de mingea de fotbal spartă ce zăcea pe bancul de lucru, fu cuprins de o furie rece. Îşi cântări cuţitul în palmă, bucurându-se de greutatea lui familiară.

Se îndreptă iute, dar în tăcere către uşa ce ducea spre bucătărie. Răsuci mânerul, apoi o împinse. Sunetul de avertisment al alarmei nu se activă. Nimeni nu se repezi la el. Casa era mută, neclintită. Simţurile sale ascuţite îi spuneau că înăuntru nu se afla nicio persoană. Îşi ţinu totuşi cuţitul pregătit, în timp ce umbla dintr-o cameră în alta, observând stricăciunile.

„Coburn.11

Atunci şi acolo, Stan hotărî că în clipa când avea să ajungă faţă în

faţă cu acesta, urma să-l facă bucăţi cu aceeaşi cruzime cu care Coburn îi devastase locuinţa, mai ales camera lui Eddie.

Stând în pragul dormitorului care, până azi, rămăsel se în mare parte neschimbat de pe vremea când Eddie era tânăr, Stan încercă să-şi dea seama dacă lipsea sau nu ceva din el. Însă asta aproape că nici nu mai conta. Camera fusese pângărită, lucru mai greu de suportat decât furtul.

Răscolirea încăperilor cu atâta migală trebuie să fi dui at o vreme. Ore întregi, estima Stan. O sarcină aproape imposibilă pentru cineva care ar fi lucrat singur. „Honor".

Gândul îi făcu inima să se strângă de durere. Nora lui participase cu adevărat? Bătrânul încercă să nege că ar fi fost cu putinţă aşa ceva. Ca văduvă a lui Eddie, n-ar fi trebuit ea, mai mult decât oricine, să-şi dorească să păstreze bunul lui renume, dacă nu pentru sine, atunci de dragul lui Emily? Dar dovezile din faţa lui arătau că Honor îl sprijinise pe bărbatul pornit să mânjească reputaţia lui Eddie.

Stan simţi în profunzime trădarea. Înainte ca nora lui să facă o greşeală fatală, trebuia să ia legătura cu ea, să-i vorbească cu chibzuială.

Pentru asta făcuse căutări asidue toată ziua. Fusese cât pe ce să se dea în spectacol la sediul FBI, înjurându-l pe Tom VanAllen, în care avea chiar mai puţină încredere decât în ajutorul de şerif Crawford ori în agenţiile pe care cei doi le reprezentau. De el depindea ca Honor şi Emily să fie găsite şi aduse acasă.

Mersese în toate locurile în care se gândise că le-ar putea găsi. Sunase la câţiva dintre colegii de cancelarie ai lui Honor, la prieteni şi cunoştinţe, însă fără vreun rezultat. Până şi preotul de la biserica pe care o frecventa ea insistase că nu avea nicio veste, dar că se ruga pentru întoarcerea în siguranţă a ei şi a lui Emily. Stan făcuse presiuni verbale asupra tuturor celor cu care discutase şi considera că şi-a fi dat seama dacă ar fi fost minţit.

Doral, care pusese un om să supravegheze locuinţa lui Tori Shirah, îl informase că aceasta nu ieşise decât pentru a-şi lua ziarul, imediat după răsărit. Maşina ei era încă pe alee.

Instinctul lui Stan spunea altceva. Îşi amintea de un loc din zona rurală pe care Eddie i-l arătase cândva, un loc despre care Honor avea impresia greşită că ar fi fost secretul ei. Eddie îi mărturisise tatălui său, cu destul de multă mâhnire, că o urmărise pe Honor plecând de acasă,

într-o noapte în care, după o scurtă convorbire telefonică, ea ieşise brusc, oferind o explicaţie şubredă şi evident falsă.

Dar treaba ei misterioasă se dovedise a nu fi mai mult decât o întâlnire cu Tori. Eddie răsese, spunând că reuniunile clandestine ale celor două erau probabil o reminiscenţă de pe vremea liceului.

Poate că tradiţia continua.

Cu o zi înainte, când Stan stătuse de vorbă cu Tori, aceasta păruse sincer tulburată şi îngrijorată din pricina aşa-zisei răpiri a lui Honor. Bătrânul se întrebase dacă nu cumva îl trăsese pe sfoară. Sau dacă, de atunci, Honor nu trimisese cumva un S.O.S. pe care Tori să-l fi ascuns în mod deliberat de el şi de autorităţi.

Aşa că, urmându-şi bănuiala, condusese până în locul acela izolat. În anii scurşi de când Eddie i-l arătase pentru prima oară, vechiul pod din lemn se făcuse şi mai instabil. Stejarul părea să se fi întins şi mai mult, rădăcinile devenindu-i mai noduroase.

Stan observase imediat urmele de cauciucuri ce păreau lăsate de curând. Dar nu se entuziasmase în mod deosebit. Honor şi prietena ei nu puteau fi singurele două persoane care descoperiseră colţişorul acela pitoresc. Era un ungher perfect pentru adolescenţii care căutau să parcheze undeva şi să se giurgiulească, să fumeze iarbă ori să bea alcool de furat. Companiile producătoare de film iscodeau în permanenţă zona, căutând peisaje dramatice pentru filmări.

Era pe cale să plece şi să-şi reia cercetările în altă parte, când observase câteva desene făcute în noroi. Le privea cu susul în jos, dar, când se ghemuise pentru a se uita mai atent din unghiul potrivit, aerul îi ieşise din piept într-un şuierat prelung.

Întipărite în noroi, literele aveau mărimi şi forme neregulate, dar erau lizibile.

Emily.

Pe drumul înapoi spre oraş, îl sunase pe Doral.

— Omul tău are nevoie de un şut în fund. Tori Shirah nu e în casa ei. E cu Honor şi cu Emily.

Căzuseră de acord să se întâlnească acasă la Stan şi să pună la punct strategia pentru a-i da de urmă lui Tori Shirah, crezând că, dacă îşi dădeau silinţa, puteau să scoată de la ea locul în care se afla Honor.

Acum, auzind o uşă de maşină închizându-se, Stan o luă înapoi prin casă şi intră în garaj. Acolo se afla Doral, cu mâinile în şolduri, cu ochii aţintiţi asupra mingii spintecate.

Când îl auzi pe Stan apropiindu-se, bărbatul se întoarse.

— Nenorocitul ăla!

— Asta-i puţin. Pe dinăuntru casa mea arată ca a lui Honor.

Doral dădu afară un val de aer care purtă cu el câteva blesteme.

— Vreun semn că Honor şi Emily au fost şi ele aici?

Stan rosti un „nu" scurt şi atât. Nu avea de gând să împărtăşească nimănui îndoielile sale cu privire la loialitatea lui Honor.

— Dar ştiu unde au fost de curând, iar Tori Shirah probabil le-a însoţit.

Lui Doral îi sună telefonul. Ridică un deget pentru a-i face semn lui Stan să-şi ţină ideea câtă vreme el răspundea. Ascultă, apoi spuse:

— Imediat ce afli. După ce închise, rânji. S-ar putea să nu avem nevoie de Tori. Era tipul meu de la biroul FBI. Coburn o bagă pe Honor la înaintare.

— Când? Cum?

— Omul meu e pe fază ca să facă rost de detalii.

Capitolul 34

Hamilton fusese foarte precis în privinţa orei.

— Dacă eşti deja acolo când soseşte Coburn, o să intre la idei. Dacă întârzii, probabil o să pună capăt întregului plan şi nici măcar n-o să-l mai vezi pe el ori pe doamna Gillette. Aşa că du-te cu doar două minute mai devreme.

Tom VanAllen sosise la locul stabilit cu exact două minute înaintea orei zece. Oprise maşina, şi, după ce motorul care se răcea încetase să mai păcănească, se lăsase o linişte mormântală, întreruptă doar de zgomotul răsuflării lui şi de ţârâitul intermitent al unui greier.

Nu era făcut pentru asemenea scene de capă şi spadă. O ştia. Şi Hamilton o ştia. Dar Coburn stabilise condiţiile, şi nu avuseseră de ales decât să le accepte.

Trenul ruginit era la dreapta lui Tom, o structură şi mai neagră pe fondul negurii dimprejur. Se gândi că poate Cobum se ascundea undeva în tren, veghind şi aşteptând, asigurându-se că toate condiţiile îi erau îndeplinite înainte de a o scoate la iveală pe doamna Gillette.

Rugându' Se lui Dumnezeu să n-o dea în bară, Tom îşi ridică manşeta şi se uită la limbile luminate ale ceasului său de mână. Trecuseră doar treizeci de secunde de când venise. Se întreba dacă inima lui avea să mai poată suporta să bubuie încă un minut şi

jumătate.

Se uită cum limba mare avansează cale de alte câteva secunde, marcând trecerea a şi mai mult timp de când fusese pe acasă.

Tom scoase un sunet involuntar de disperare în clipa în care mintea i se întoarse la scena ce avusese loc în acea după-amiază, când îşi prinsese soţia umblând la telefonul mobil. O prinsese în flagrant delict, ca să zicem aşa.

El se întinse şi-i smulse aparatul din mână.

— Tom? strigă ea şocată. Apoi cu furie: Tom! Şi în cele din urmă: Tommmm – însoţit de un geamăt blând, tânguitor, încărcat de remuşcare, în timp ce el citea cele scrise pe ecran.

Unele dintre cuvinte aveau o conotaţie atât de evident sexuală, încât îi dădeau senzaţia că se reped la el şi îl lovesc. Dar Tom nu le putea asocia cu Janice. Soţia lui. Cu care nu mai făcuse sex conjugal de… Nu-şi mai putea aminti când se întâmplase ultima oară.

Dar, oricând ar fi fost, vorbele pe care le citea pe ecranul telefonului ei nu făcuseră parte din preludiu, nici nu fuseseră şoptite în toiul pasiunii. De fapt, până azi ar fi putut să parieze pe salariul lui lunar că un asemenea limbaj n-ar ieşi niciodată din gura soţiei lui, că ar oripila-o. Pe lângă faptul că era deocheat, conţinea cel mai murdar argou din limba engleză.

Derulă până la ultimul mesaj pe care cineva – cine? – i-l trimisese lui Janice. Era o invitaţie scabroasă, ce descria în detalii explicite ceea ce expeditorul ar fi vrut să-i Facă ei. Răspunsul pe care era ea ocupată să-l compună i onţinea o acceptare la fel de grafică.

— Tom…

— Cine-i ăsta?

Când văzu că Janice nu face decât să se uite la el, mişcând din buze, dar fără a scoate o vorbă, Tom repetă întrebarea, apăsând fiecare cuvânt în parte.

— Nu e nimeni… Nu ştiu… E doar un nume. Toată lumea foloseşte pseudonime. Nimeni nu ştie…

— „Toată lumea”.

Apăsă pe cuvântul „mesaje” din colţul stâng de sus al ecranului, pentru a afişa lista de persoane de la care primise ea SMS-uri. Apăsă pe unul dintre nume, şi apăru un schimb de mesaje. Apoi le accesă pe cele trimise de o altă persoană, cu un pseudonim la fel de sugestiv. Numele se schimbau, însă conţinutul mesajelor era greţos de asemănător.

Tom aruncă telefonul pe canapea şi se uită la ea cu o uimire îngrozită.

Janice lăsă capul în piept, dar numai pentru o clipă, apoi îl smuci spre spate şi îşi privi soţul drept în ochi.

— Refuz să mă ruşinez sau să-mi cer scuze.

Nu rostea vorbele, ci mai degrabă i le azvârlea în faţă.

— Dumnezeu ştie că am nevoie de ceva cu care să mă amuz. E o distracţie! mai degrabă jalnică şi grosolană, de acord. Dar nevinovată. Nu înseamnă nimic.

Tom se holba la ea, întrebându-se cine era persoana asta. Purta chipul lui Janice, părul ei, hainele ei. Dar îi era complet străină.

— Înseamnă ceva pentru mine.

Îşi luă cheile de la maşină şi ieşi cu paşi mari din încăpere, lăsând-o să alerge după el, să-l strige pe nume.

Femeia probabil simţise ceva în tonul lui sau citise ceva pe faţa lui care o speriase şi o făcuse să înceteze cu atitudinea sfidătoare. Pentru că ultimul lucru pe care îl auzi din gura el fu:

— Nu mă părăsi!

Tom trânti uşa în urma lui.

Acum, câteva ore mai târziu, zgomotul uşii trântite şi rugămintea ei încă îi răsunau în minte.

Fusese al naibii de furios. Mai întâi maşinaţiunile lui Hamilton. Apoi descoperirea că soţia lui făcea schimb de mesaje porcoase cu Dumnezeu ştie cine. Cu perverşi. Cu obsedaţi de sex. I se întorcea stomacul pe dos când se gândea la asta.

Dar s-o părăsească? Se lase să se descurce singură cu Lanny când ea nu reuşea să facă faţă mai mult de câteva ore fără ajutor? Nu putea să facă aşa ceva. Nu putea să iasă pur şi simplu din situaţia lor, lăsând-o pe Janice s-o înfrunte pe cont propriu. Şi, chiar dacă ar fi fost tentat s-o abandoneze pe ea, nu-l putea părăsi pe Lanny.

De fapt, nici nu ştia ce avea să facă în privinţa asta. Probabil nimic.

Lipsa acţiunii părea să fie caracteristică pentru felul în care el şi Janice îşi tratau majoritatea problemelor. Erau lipsiţi de prieteni, de sex, de orice formă de fericire doar pentru că niciunul din ei nu făcuse nimic pentru a opri eroziunea. „Sexajele” ei urmau să devină doar un alt aspect al vieţii lor de a cărui existenţă aveau să se prefacă a nu avea habar.

Erau doi străini care locuiau în aceeaşi casă, un bărbat şi o femeie care se cunoscuseră cu multă vreme în urmă, care râseseră şi se iubiseră, dar care acum erau uniţi de o răspundere pe care nu aveau s-o poată abandona niciodată.

Dumnezeule, erau demni de milă!

Tom îşi frecă faţa cu mâinile şi se sili să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Se uită la ceas. Ora zece fix.

„Fă-te văzut11, îi spusese Hamilton.

Deschise portiera, coborî şi merse înainte, oprindu-se la câţiva metri de botul maşinii.

Îşi ţinea mâinile pe lângă trup, uşor depărtate, aşa cum tot Hamilton îl instruise. Greierele continua să umple noaptea cu gălăgia lui scârţâitoare, dar, pe deasupra ei, Tom îşi putea auzi propriile bătăi ale inimii, propria respiraţie sacadată.

Nu-l auzi pe bărbat. Deloc.

Nu primi niciun semn că el s-ar fi aflat acolo, până când nu-i fu înfiptă în ceafă ţeava unui pistol.

*

Când Cobum îi spusese lui Honor ce avea de făcut, aceasta protestase:

— E în contradicţie cu propriul tău plan.

— E în contradicţie cu planul pe care i l-am transmis lui Hamilton.

— N-ai avut niciun moment intenţia să mă trimiţi la întâlnirea cu VanAllen?

— Drace, nu! Cineva implicat în operaţiunea asta lucrează pentru Arhivar. Fie că e VanAllen, fie că nu, cineva a luat şpagă. Probabil mulţi de „cineva11. Arhivarul se va teme de ce ştii, sau cel puţin de ce bănuieşti, şi îşi va dori să te elimine la fel de mult pe cât îşi doreşte să mă elimine pe mine.

— Nu poate să pună pur şi simplu să fiu împuşcată.

— Sigur că poate. Ţi-am spus, situaţiile ca asta, în special schimburile de ostatici, scapă de sub control foarte uşor. Uneori intenţionat. Ai putea deveni o victimă „accidentală11.

Era un gând care o trezise la realitate şi o amuţise vreme de câteva momente. Cobum parcase maşina furată în garajul unei foste tinichigerii, în care şasiurile curăţate de piese ale altor maşini fuseseră lăsate la mila naturii. Când Honor îl întrebase de unde ştia despre

aceste ascunzători, el îi spusese:

— E treaba mea să știu.

Nu detaliase, dar ea socotise că bărbatul schițase câteva trasee de fugă, plănuind pentru momentul în care va avea nevoie de unul. Ca în seara asta.

Așteptaseră în garajul înăbușitor mai bine de o oră, înainte ca el să înceapă s-o instruiască.

— Rămâi aici, îi spusese. Ori o să mă întorc la câteva minute după ora zece, ori nu. Dacă nu mă întorc, pleacă. ia-o pe Emily și…

— Și ce? îl întrebase Honor când Cobum tăcuse.

— Depinde de tine. Poți să-ți suni socrul ori pe Doral. Le spui unde te afli și ești primită înapoi în sânul familiei. Cel puțin pentru o vreme.

— Sau?

— Sau continui să conduci și pleci cât de departe te va duce mașina asta. Pe urmă îl suni pe Hamilton. îi spui că nu te întâlnești cu nimeni altcineva în afară de el. O să vină și o să te ia.

— De ce trebuie să aleg o cale sau alta?

— Pentru că am venit eu la tine acasă luni dimineață. Acum îmi doresc să n-o fi făcut. Dar am făcut-o. Așa că, din cauza mea, Arhivarul și toți cei de pe statul lui de plată vor presupune că știi ceva. Băieții buni, la fel. Tu trebuie să decizi în ce echipă ești.

Honor îi aruncase o privire plină de înțeles.

— Deja am decis, nu-i așa?

El se uitase în ochii ei, apoi spusese:

— OK, bine. Ascultă!

Îi dăduse mobilul lui, îi recitase un număr și îi ceruse să-l memoreze.

— Numărul lui Hamilton? Nu e în telefon?

Coburn scuturase din cap.

— Golesc jurnalul după fiecare apel. Și tu ar trebui să faci la fel. Ai reținut numărul?

Honor i-l repetase. Apoi bărbatul o luase de la capăt cu instrucțiunile, subliniindu-i faptul că nu putea să aibă încredere în nimeni, poate cu excepția lui Tori.

— Mi-a lăsat o impresie bună. Nu cred că te-ar trăda, dar s-ar putea să te dea de gol neintenționat.

— Cum?

— Cei cu care avem de-a face nu sunt imbecili. Tori s-a prins în dimineaţa asta. Ei o să devină bănuitori când o să descopere că ea a fugit. O să încerce să-i ia urma, în speranţa că îi va duce la tine.

— De ce crezi asta?

— Pentru că eu aşa aş face.

Honor schiţase un zâmbet, însă mintea îi era ocupată cu încercarea de a asimila tot ce auzea de la el.

— Cum crezi că o să reacţioneze VanAllen când o să apari tu în locul meu?

— N-am idee. Dar o să aflu destul de curând. Ţine minte, dacă nu mă întorc într-un interval rezonabil de timp, asta înseamnă că lucrurile au luat-o razna. Pleacă de aici!

După ce spusese tot ce avea de spus, Coburn se dăduse jos din maşină, îşi trecuse degetele peste un loc de pe podeaua garajului în care praful se strânsese într-o băltoacă de ulei de motor, după care îşi întinsese mâzga pe faţă şi pe braţe.

Urcase la loc în vehicul, verificase încărcătorul pistolului pentru a se asigura că avea un glonţ în camera de încărcare şi vârâse arma la brâu. Lui Honor îi întinsese revolverul deţinut de Fred. Era uriaş, greu şi sinistru.

Coburn trebuie să-i fi simţit repulsia.

— Face un zgomot ca de tun şi scoate flăcări când trage. S-ar putea să nu-ţi atingi ţinta, dar o s-o sperii. Nu te convinge singură să nu apeşi pe trăgaci, altfel o să mori. OK?

— OK.

— Honor.

Ea îşi mutase privirea de la armă, la el.

— O să mori! repetase bărbatul, accentuând cuvintele.

Honor încuviinţase din cap.

— Nu lăsa garda jos nici măcar pentru o secundă, pentru o nanosecundă. Aminteşte-ţi de mine spunându-ţi asta. Când te simţi cel mai în siguranţă, atunci eşti cea mai vulnerabilă.

— O să ţin minte.

— Bun.

Coburn trăsese aer adânc în piept, îl dăduse afară cu zgomot, apoi spusese cuvintele pe care Honor se temea să le audă:

— E timpul să plec.

— Încă nu s-a făcut nici măcar ora nouă.

— Dacă sunt lunetişti acolo…

— Lunetişti?

— …trebuie să ştiu unde s-au aşezat.

— I-ai spus clar lui Hamilton că VanAllen trebuie să vină singur.

— Aş vrea eu ca VanAllen să fie singura mea grijă. Cobum pusese piciorul pe podeaua garajului şi era pe cale să coboare din maşină, dar se oprise. Preţ de câteva secunde, rămăsese pe loc-apoi întorsese capul şi se uitase peste umăr la Honor. În ceea ce o priveşte pe copilă, este OK.

Ea deschisese gura pentru a vorbi, dar descoperise că nu era în stare şi sfârşise prin a încuviinţa pur şi simplu din cap.

— Şi mingea de fotbal? A fost un gest detestabil. Îmi pare rău.

Apoi plecase, umbra lui mişcându-se iute pe podeaua murdară a garajului şi alunecând prin deschizătura îngustă a uşii din tablă ondulată. Roţile scârţâiseră pe şina lor ruginită când împinsese uşa în urma lui. Honor era singură în beznă.

Şi acolo rămase vreme de peste o oră, stând într-o maşină furată, în subsolul abandonat al unei clădiri, având drept singură companie şoarecii pe care îi auzea din când în când zgrepţănând prin gunoi. În mintea ei era, o harababură.

Îşi făcea griji pentru Emily şi Tori. Coburn îi îngăduise să sune la casa de lângă lac. După ce lăsase telefonul să ţârâie o dată, apoi formase din nou, Tori îi răspunsese şi o asigurase că ajunseseră în siguranţă, că totul era bine. Dar asta fusese cu câteva ceasuri în urmă. Între timp s-ar fi putut întâmpla ceva despre care ea să nu ştie.

Se gândea la Stan, la cât de îngrijorat trebuia să fie şi la cât de vinovată se simţea pentru că fusese nevoită să-i întoarcă locuinţa cu fundul în sus. În ciuda firii lui aspre, afecţiunea pentru ea şi pentru Emily era sinceră. Nu se îndoise de asta nicio clipă.

Oare avea să înţeleagă el vreodată că ea făcuse toate astea strict pentru a proteja reputaţia lui Eddie? Când tragi linie, nu este asta mai important decât să salvezi o cutie cu medalii de la competiţiile sportive de pe vremea şcolii?

Dar se temea că Stan nu urma să vadă astfel lucrurile şi n-avea s-o ierte niciodată pentru că invadase sanctuarul din camera lui Eddie. Urma să-i ia acţiunile drept o trădare nu numai a lui, ci şi a lui Eddie şi a căsniciei lor. Relaţia dintre ea şi socrul ei avea de suferit în mod ireparabil.

Apoi gândurile ei se întorceau frecvent la Coburn şi la ultimele lucruri pe care i le spusese. Venind din partea lui, referirea la Emily fusese foarte drăguţă.

Scuzele pentru că o implicase de la bun început, pentru că stricase mingea de fotbal, toate erau foarte importante, pentru că el arareori explica sau se scuza pentru ceva din ce făcea. Când îi ceruse iertare lui Emily pentru că o făcuse să plângă, se purtase tare stângaci.

„A fost un gest detestabil". Poate că nu era cea mai elocventă dintre scuze, dar Honor nu-i punea la îndoială sinceritatea. Ochii lui, cu expresia înspăimântătoare scoasă şi mai mult în evidenţă de camuflajul improvizat de pe faţă, îi transmiseseră regretul la fel de bine cum reuşiseră şi cuvintele. „Îmi pare rău". Honor crezuse că îi părea cu adevărat rău.

Copilăria dură de care avusese parte îl transformase într-un om cinic, iar lucrurile pe care le văzuse şi le făcuse în timp ce îşi slujea ţara îi împietriseră şi mai mult inima. Deseori era crud, poate fiindcă văzuse cât de eficientă putea fi cruzimea pentru a obţine rezultate. Orice vorbă ori faptă de-a lui era nefiltrată, directă, căci ştia că ezitările riscau să fie fatale. Nu-şi făcea probleme în legătură cu regretele viitoare pentru că nu se aştepta să trăiască până la bătrâneţe, momentul în care oamenii obişnuiesc să reexamineze deciziile şi acţiunile care au jucat un rol crucial în viaţa lor.

Coburn făcea totul ca şi cum de asta ar fi depins viaţa lui.

Mânca, îşi cerea scuze… săruta… de parcă ar fi fost pentru ultima dată.

Gândul acesta opri complet hoinăreala mentală a lui Honor, iar femeia avu o revelaţie izbitoare.

— Oh, Doamne!

Era un scâncet, unul rostit în tăcere, rostit din inimă.

Punându-se brusc în mişcare, ea împinse portiera maşinii şi se repezi să coboare. Se împiedică de resturile care îi stăteau în cale în timp ce se îndrepta către ieşirea din garaj. Avu nevoie de toată forţa ei pentru a împinge uşa grea pe şina neunsă îndeajuns de mult încât să se poată strecura afară, lucru pe care îl făcu fără să se gândească măcar la pericolele ce o puteau pândi dincolo de acea uşă.

Se opri doar preţ de o secundă, pentru a se orienta, apoi o rupse la fugă în direcţia şinelor de tren.

De ce nu-şi dăduse seama până acum? Instrucţiunile lui Coburn

fuseseră un mesaj de adio. Nu se aştepta să se mai întoarcă de la această întâlnire cu VanAllen şi, în felul lui ignorant şi deloc sentimental, îşi luase rămas-bun de la ea.

Spusese tot timpul că nu se aştepta să supravieţuiască, iar în seara aceasta mersese în locul ei, sacrificându-se probabil pentru a o salva.

Dar raţionamentul lui era greşit. Nimeni nu avea s-o împuşte. Dacă cel numit Arhivarul credea că Honor se afla în posesia a ceva care să-l incrimineze, nu avea s-o ucidă înainte de a descoperi ce era acel ceva şi de a-l lua în stăpânire.

Honor le era la fel de indispensabilă infractorilor ca lui Coburn, lui Hamilton şi Departamentului de Justiţie. Lucrul pe care credea Arhivarul că îl ştia ori îl avea ea eraja fel de bun ca o vestă antiglonţ.

Însă Coburn nu avea o asemenea protecţie.

Honor era protecţia lui.

Capitolul 35

— Coburn?

Coburn îşi lipi şi mai tare pistolul de gâtul lui VanAllen.

— Încântat de cunoştinţă.

— O aşteptam pe doamna Gillette.

— N-a putut să ajungă.

— Se simte bine?

— E în regulă. Doar cam prinsă pentru moment.

— Nu-i amuzant.

— Nici nu intenţionam să fie. Vă dau doar de ştire ţie şi lunetiştilor care mă au acum în cătarea armelor că, dacă mă omoară, doamna Gillette şi copila o să rămână pe veci pierdute.

VanAllen clătină uşor din cap.

— I-ai spus clar lui Hamilton, care mi-a spus clar mie. Nu există lunetişti.

— Mai spune-mi una.

— E adevărul!

— Microfon fără fir? Vorbeşti spre binele tuturor celor care trag cu urechea?

— Nu. Poţi să mă perchiziţionezi dacă nu mă crezi.

Coburn păşi cu dibăcie în jurul lui VanAllen, dar îşi ţinu pistolul îndreptat spre capul acestuia. Când ajunse faţă în faţă cu omul, îl cântări din priviri. Conţopist. Nesigur pe el. Depăşit de situaţie.

Ameninţare la adresa lui: aproape zero.

Corupt sau curat? Coburn ar fi zis că era cinstit, căci nu părea să aibă nici curajul, nici viclenia de a lua şpagă.

Motiv pentru care credea că omul chiar nu ştia despre lunetistul aflat pe turnul de apă din spatele umărului stâng al lui Coburn, la ora şapte. Sau despre cel de la fereastra vagonului de serviciu de la ora patru. Sau despre cel pe care îl zărise pe acoperişul blocului aflat la trei străzi distanţă.

Ţintaşul trebuia să fie extrem de bun şi unghiul era unul jalnic, dar se putea face, şi, după ce i-ar fi zburat creierii lui Coburn, ticălosul ar fi avut tot timpul din lume să fugă.

Ori VanAllen se pricepea foarte bine să facă pe prostul, ori chiar nu avea habar de nimic, ceea ce era şi mai îngrijorător.

— Unde sunt doamna Gillette şi copilul? întrebă acesta. Ele sunt principala mea preocupare.

— Şi a mea. Tocmai de aceea eu sunt aici şi ea nu.

Coburn îşi coborî pistolul pe lângă corp. VanAllen îi urmări mişcarea, părând uşurat că nu se mai uita în ţeava armei.

— Nu aveai încredere în mine?

— Nu.

— Ce motiv ţi-am dat să nu ai?

— Niciunul. Pur şi simplu nu mi-ar fi plăcut deloc să te exclud.

— Tu n-ai încredere în nimeni.

— O politică de ocrotire a vieţii.

VanAllen îşi umezi nervos buzele.

— Poţi avea încredere în mine, domnule Coburn. Nici eu nu-mi doresc ca povestea asta să iasă prost. Doamna Gillette e bine?

— Da, şi vreau să fiu al naibii de sigur că aşa o să rămână.

— Crezi că e în pericol?

— Da, cred.

— Pentru că deţine informaţii care l-ar incrimina pe Arhivar?

Luând în calcul riscul foarte mic ca VanAllen să fi minţit în privinţa microfonului fără fir, Coburn se hotărî să nu răspundă la întrebare.

— Uite ce-o să se întâmple. O să le ordoni poliţiştilor locali să renunţe la urmărirea mea. Asemenea ţie, sunt agent al Biroului Federal de Investigaţii aflat în exerciţiul funcţiunii. Nu trebuie să am după fundul meu o şleahtă de mocofani bucuroşi să apese pe trăgaci.

— Crawford n-o să lase să treacă de la el opt crime.

— Detectiv la Omucideri?

— La biroul şerifului. El anchetează moartea lui Fred Hawkins. A moştenit oarecum crimele din depozit când Fred…

— Am prins ideea, zise Coburn, întrerupându-l. Vorbeşte cu Crawford ăsta să-mi acorde un răgaz până când o s-o pot aduce acasă în siguranţă pe doamna Gillette. Pe urmă o să-l informez în detaliu despre crimele de la depozit şi despre Fred Hawkins.

— N-o să vrea.

— Forţează-i mâna.

— Poate dacă mi-ai da nişte informaţii justificative pe care să le pot transmite mai departe…

— Nu, mulţumesc. Din biroul tău se scurg informaţiile ca prin sită, la fel şi din al lui.

VanAllen oftă, părând îngrijorat.

— Totul are legătură cu Arhivarul, corect?

— Corect.

— Şi e ceva mare?

— Corect din nou.

— Nu-mi poţi spune nimic?

— Pot. Nu vreau.

— De ce nu?

— Căci, dacă ar fi trebuit să ştii, Hamilton ţi-ar fi zis deja. Ar fi început povestindu-ţi despre mine.

VanAllen tresări, ca şi cum l-ar fi durut să audă asta. Simţind probabil intransigenţa lui Coburn, hotărî că încercarea lui de a negocia nu-şi avea rostul.

— OK. O să mă străduiesc cu Crawford. Tu ce-ai de gând să faci?

— Să dispar. O s-o aduc pe doamna Gillette, dar nimeni n-o să fie anunţat. O să-mi aleg eu ora şi locul.

— Nu sunt sigur că o să meargă.

— Cu cine?

— Cu Hamilton. Mi-a spus să-ţi transmit că timpul a expirat.

— Hamilton poate să se ducă dracului. Comunică-i că aşa am zis eu. Şi, mai bine, o să-i zic în persoană. Încă sunt pe urmele a ceva şi intenţionez să-mi termin treaba cu care m-a însărcinat. Dacă trebuie să te întorci la el cu ceva, spune-i asta. Acum, hai să urcăm în maşină.

— De ce?

— O să facem să pară că plec în liniște.

— Să pară?

VanAllen privi în jur, iar Coburn se gândi încă o dată că, dacă individul își mima ignoranța, o făcea foarte bine.

— Să pară în fața cui?

— A lunetiștilor care mă au în bătaia puștilor.

— Cine ar vrea să te împuște?

Coburn se încruntă la el.

— Haide, VanAllen! Știi cine. Și singurul motiv pentru care nu m-au eliminat încă e acela că nu știu unde se află Honor Gillette. Noi doi o să urcăm în mașină și o să pornim.

— Și pe urmă?

— Undeva pe drumul de aici și până la biroul tău din Lafayette eu o să cobor. Când o să ajungi la destinație, surpriză! Nu mai sunt în mașină cu tine. Primul care își arată uimirea e cel pe care trebuie să îl arestezi imediat, pentru că e persoana care a trimis lunetiștii. Pricepi?

VanAllen încuviință din cap, dar Coburn spera ca omul să fie mai sigur decât părea.

— Hai să mergem! zise el.

VanAllen se întoarse, se îndreptă spre locul șoferului și deschise ușa. Plafoniera se aprinse, întărindu-i lui Coburn convingerea că agentul nu avea niciun pic de experiență pe teren. Dar lumina îl bucură, căci îi dădu ocazia să verifice bancheta din spate. Nu văzu pe nimeni ghemuit între scaune.

Deschise portiera din dreapta și dădu să urce, când simți o mișcare cu coada ochiului. Se întoarse către tren. O umbră se strecura pe lângă despărțitura dintre două vagoane de marfă. Coburn se lăsă în jos pentru a privi pe sub roțile trenului și zări două picioare alergând pe partea cealaltă. Începu să se târască în direcția respectivă și aproape că ajunsese sub tren, când auzi sunând un telefon mobil.

Întoarse capul și îl surprinse pe VanAllen întinzând mâna spre mobilul prins la curea. Coburn se uită pe sub tren, la bărbatul care se îndepărta în goană de el.

Atunci îi strigă lui VanAllen:

— Nu!

Honor nu mai avea aer și simțea o crampă în partea stângă, dar continua să fugă cât o țineau picioarele. Nu crezuse că șinele de cale ferată erau atât de departe de garaj până când nu începuse să parcurgă

distanţa. Alergarea prin întuneric şi pe un teren nefamiliar îi îngreuna şi mai mult sarcina.

Se afla într-o zonă industrială a oraşului, compusă din depozite, ateliere de mecanică şi mici manufacturi, toate părăsite pe timpul nopţii. Honor intrase de două ori pe alei înfundate şi fusese nevoită să se întoarcă pe urmele propriilor paşi, care, pe măsură ce înainta, deveneau tot mai lenţi.

O singură dată îşi îngădui câteva secunde pentru a încerca să-şi recapete suflul. Se lipi cu spatele de un zid dărăpănat din cărămidă, care forma o latură a unei alei.

Înghiţi aerul cu lăcomie. Îşi apăsă coastele cu ambele mâini, străduindu-se să-şi aline crampa.

Dar nu întârzie prea mult acolo. Nişte şobolani o zbughiseră prin apropiere. Nu vedea câinele care mârâia la ea din spatele unui gard aflat în capătul întunecat al aleii, dar sunetul îi deştepta imagini ameninţătoare.

Îşi continuă drumul.

În cele din urmă, ajunse la calea ferată. Era acoperită de buruieni, însă şinele din oţel reflectau o parte din lumina ambientală şi îi uşurau puţin înaintarea, deşi Honor simţea că inima îi era pe cale să explodeze. Plămânii ei erau solicitaţi din greu. Crampa dintr-o parte o făcea să gâfâie de durere.

Dar continuă să alerge, căci se putea foarte bine ca viaţa lui Coburn să depindă de momentul în care ea îl ajungea din urmă. Nu voia ca el să moară.

Când dădu în sfârşit cu ochii de trenul oprit lângă turnul de apă, ar fi ţipat de uşurare dacă ar fi avut destul aer încât să scoată vreun sunet. Vederea destinaţiei îi spori forţele, aşa că împinse din picioare cu şi mai multă viteză.

Zări automobilul parcat lângă tren. Zări două siluete stând în faţa lui. În timp ce le urmărea, acestea se despărţiră. Coburn se îndreptă spre uşa din dreapta. Şoferul urcă şi închise portiera.

O clipă mai târziu, o minge de foc înflori pe cerul nopţii, învăluind totul în strălucirea roşiatică a iadului.

Suflul exploziei o doborî pe Honor.

Capitolul 36

Doral avu plăcerea îndoielnică de a-l informa pe Arhivar.

— Omul meu de la biroul FBI a avut timp exact cât să pună

bomba în maşină şi să programeze numărul de telefon. Dar a funcţionat întocmai cum trebuia. Bum! N-au avut nicio şansă.

Tăcerea de la celălalt capăt era palpabilă.

Doral continuă:

— Am văzut cu ochii mei din vârful turnului de apă. Toţi am părăsit zona numaidecât. Nimeni n-a ştiut vreo clipă că am fost acolo.

În continuare, tăcere. Doral îşi drese glasul.

— Există totuşi o problemă.

Arhivarul aşteptă într-o linişte rece ca piatra.

— Nu Honor a apărut. Ci Coburn. Neştiind sigur cum avea să primească Arhivarul această veste, Doral se grăbi să adauge: Ceea ce e mai bine, dacă stai să te gândeşti. O să ne fie mai uşor să-i dăm de urmă lui Honor decât ne-ar fi fost să ne ocupăm de el.

— Dar nu astea ţi-au fost instrucţiunile. Nu ăsta era planul meu pentru Coburn.

Doral îi înţelegea dezamăgirea Arhivarului. Dintre Coburn şi Honor, agentul sub acoperire era, în mod evident, trofeul mai mare. Din motive personale, lui Doral i-ar fi plăcut să-l ucidă într-un mod lent şi dureros, în schimb, ticălosul scăpase uşor. Avusese parte de moartea instantanee pregătită pentru Honor şi VanAllen.

Când îşi primise ordinele cu câteva ore în urmă, Doral pusese cu diplomaţie la îndoială necesitatea asasinării agentului FBÎ.

— El nu ştie nimic cu adevărat.

La care Arhivarul îi răspunsese:

— Se află în postura perfectă pentru a strica lucrurile, chiar şi neintenţionat. Până şi o veveriţă oarbă mai găseşte câte o nucă din când în când. Şi va da bine în faţa mexicanilor să omorâm un agent federal.

— În noaptea asta am prins doi agenţi FBI, zise Doral acum. Asta ar trebui să impresioneze cartelul, nu glumă!

Dar Arhivarul nu părea atât de impresionat.

Dumnezeule, ce trebuia să facă pentru a compensa faptul că-l lăsase pe Coburn să scape din depozit? Acum, că el şi VanAllen erau morţi, nu mai rămăsese decât Honor. Ea era doar un pion, însă unul periculos, care trebuia eliminat. Doral acceptase asta. La fel cum acceptase şi necesitatea de a-l omorî pe Eddie.

El şi Fred încercaseră să-l convingă pe Arhivar să revină asupra ordinului. Se tocmiseră pentru ca viaţa lui Eddie să fie cruţată. Oare el,

prietenul lor din copilărie, chiar trebuia să moară? Poate că ar fi mers doar un avertisment aspru ori o ameninţare, fie ea reală sau implicită.

„Fără treburi neterminate. Fără milă”. Arhivarul nu făcuse o excepţie nici măcar pentru Eddie. Acesta depăşise o limită. Trebuia să dispară. Dispoziţia fusese dată într-un limbaj pe care până şi un copil de un an l-ar fi putut înţelege, însă, de dragul tuturor celor implicaţi, Doral şi Fred făcuseră ca totul să fie cât mai rapid şi mai puţin dureros cu putinţă, păstrând în acelaşi timp aparenţele unui accident.

Doral spera să poată născoci ceva la fel de uşor şi pentru Flonor.

Dar, dacă femeia murea în chinuri, singurul pe care putea să dea vina era nenorocitul ăla de Coburn, mai întâi fiindcă o implicase – căci Doral era convins că Honor nu-i ştia secretul lui Eddie – şi apoi pentru că îi furase moartea rapidă de care ar fi trebuit să aibă ea parte.

Sigur, înainte de a putea acţiona cumva, trebuia să o găsească.

Cu acea capacitate a lui de a citi gândurile, care deseori îi făcea lui Doral pielea ca de găină, Arhivarul spuse:

— Coburn a murit, şi el era singura persoană care ştia unde se află Honor. Cum ai de gând să dai de ea?

— Ei bine, acum, că Lee Coburn s-a făcut scrum, s-ar putea ca ea să iasă din ascunzătoare.

— Eşti dispus să aştepţi asta?

Lăsă să se înţeleagă că aşteptarea ar fi fost o idee proastă.

— Nu, sigur că nu. O să mă concentrez asupra lui Tori Shirah. Sunt convins că, atunci când o s-o găsim pe ea, o să le găsim pe Honor şi pe Emily.

— Spre binele tău, sper sincer să ai dreptate, Doral. Măcar o dată.

Arhivarul încheie convorbirea fără a mai spune altceva. Doral îşi închise telefonul şi îşi dădu seama în timp ce îşi pornea camioneta că îi tremura mâna.

Nici măcar nu fusese felicitat pentru că-i venise de hac lui Coburn, nemernicul vinovat pentru tot fiascoul ăsta. În schimb, primise o altă ameninţare voalată. Se afla încă pe lista de rahat a Arhivarului, acolo unde nimeni nu îşi dorea să fie.

Conduse camioneta afară din parcarea aglomerată a unei taverne în care, înainte de a-l suna pe Arhivar, se oprise pentru a bea în cinstea succesului său cu bomba din maşină. Se alătură şirului de vehicule ce se îndreptau către zona din preajma căii ferate, acolo unde

maşina lui Tom VanAllen încă fumega după ce fusese aruncată în aer până în iad şi înapoi. Atrăgea gură-cască asemenea unor molii în jurul unui uriaş bec aprins.

Mândriei rănite a lui Doral îi făcea bine să ştie că el stârnise toată tevatura. Păcat că nu putea să se umfle în pene cu asta.

Câţiva dintre curioşi simţiseră impactul exploziei, alţii auziseră zgomotul, câţiva chiar văzuseră mingea de foc ce luminase acea parte a oraşului. Doral fu nevoit să parcheze la două străzi distanţă de şine şi să parcurgă restul drumului pe jos… pentru a doua oară în noaptea respectivă.

Zona fusese izolată de către primele echipaje sosite la faţa locului. Încă era nevoie de poliţişti în uniformă care să ţină la distanţă mulţimea tot mai mare şi care să facă loc pentru autospecialele de la urgenţe. Girofarurile pornite dădeau un aer ireal întregii scene.

Nou-veniţii le puneau întrebări celor aflaţi deja acolo.

Doral auzise o duzină de versiuni diferite în legătură cu cele întâmplate şi cu potenţialii vinovaţi, niciuna adevărată. Se vorbea despre al-Qaeda, despre traficanţi de droguri care ar fi avut un laborator de metamfetamină în portbagajul maşinii, despre doi adolescenţi îndrăgostiţi care făcuseră un pact să se sinucidă. Pe Doral îl amuzau toate aceste ipoteze.

Primi condoleanţe pentru pierderea fratelui său geamăn, căzut victimă acestui val de infracţionalitate. Crime în serie duminică. O răpire marţi. Acum o bombă într-o maşină. Cetăţenii îngrijoraţi voiau să ştie ce se întâmplase cu paşnicul lor orăşel.

Jucând rolul de şef al administraţiei locale, Doral se jură solemn că edilii şi poliţia locală aveau să facă tot ce le stătea în putere pentru a-i prinde pe cei răspunzători şi a pune capăt seriei de asasinate violente.

Dădea mâna cu oamenii de vreo oră, când îl văzu pe medicul legist îndepărtându-se cu duba lui de maşina arsă. Doral se poziţionă astfel încât să ajungă lângă uşa şoferului atunci când vehiculul opri pentru ca poliţiştii să-i facă loc prin mulţime.

Îi făcu semn medicului legist să coboare geamul. Acesta se conformă şi spuse:

— Salut, Doral! Avem ceva agitaţie în noaptea asta, nu-i aşa?

Doral făcu semn cu capul în direcţia maşinii lui VanAllen.

— Vreo idee cine era?

— Şoferul? Medicul scutură din cap. Habar n-am. N-a mai rămas îndeajuns încât să fac o identificare la prima vedere. Coborând vocea, spuse: Dar să nu mă citezi cu asta. Plăcuţele de înmatriculare au fost şi ele distruse. Ei încearcă acum să facă rost de seria maşinii, dar metalul e prea fierbinte şi…

— Dar celălalt?

— Care celălalt?

— Cealaltă persoană. De pe scaunul pasagerului. Făcu semn cu degetul mare peste umăr. Cineva a zis că erau doi.

— Acel cineva a zis greşit. E doar unul.

— Ce?

— Nu era nimeni pe scaunul din dreapta.

Doral băgă mâna prin fereastra deschisă şi îl înşfăcă pe om de guler.

Uluit de gestul brusc, medicul legist îi împinse braţul la o parte.

— Hei, ce-i cu tine?

— Eşti sigur? Nu era decât un cadavru?

— Cum am spus, doar unul.

Lui Doral îi fugi pământul de sub picioare.

*

Coburn era parţial vârât sub tren în clipa în care explodase bomba, iar asta îi salvase viaţa. Declanşată în clipa în care VanAllen răspunsese la telefon, explozia spulberase instantaneu cea mai mare parte din trupul agentului şi distrusese maşina.

Când Coburn se târî afară de sub vagon pe partea cealaltă, resturile aprinse se revărsară asupra lui, arzându-i pielea, părul şi hainele. Neavând timp să se arunce jos şi să se rostogolească, stinse cu mâinile scânteile cele mai periculoase în timp ce gonea ca din puşcă de-a lungul trenului.

Bărbatul aflat în vagonul de serviciu îl scăpase de la moarte. Dacă n-ar fi fost fuga lui, Coburn s-ar fi aflat în uşa deschisă a maşinii în clipa în care VanAllen răspunsese la telefon. Acum ocoli vagonul şi alergă cocoşat pe lângă şinele înecate în buruieni, încercând să treacă neobservat în lumina roşiatică răspândită de maşina în flăcări.

Aproape că dădu peste Honor înainte de a o vedea, ba chiar şi atunci avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi da seama că silueta îngrămădită pe calea ferată era un trup, o femeie, Honor.

Cuprinse de panică, îşi spuse: „Oh, Doamne, e rănită! A murit?

Nu!”

Se aplecă deasupra ei şi îşi lipi degetele de gâtul ei, căutând pulsul. Ea reacţionă plesnindu-l peste mâini şi răcnind teribil. Coburn era bucuros s-o vadă în viaţă, dar în acelaşi timp furios pentru că aceasta se pusese în pericol. îi cuprinse talia cu braţul şi o ridică, sprijinind-o de el.

— Nu mai ţipa! Eu sunt.

Ei i se tăiară picioarele, şi se înmuie toată.

— Eşti rănită?

O răsuci şi o ţinu de umeri, uitându-se la ea. Nu avea nicio rană vizibilă, nimic înspăimântător cum ar fi fost nişte cioburi ieşindu-i din torace, oase rupte împungându-i pielea ori tăieturi adânci. Stătea cu ochii deschişi şi îndreptaţi către el, dar privea în gol.

— Honor! O scutură uşor. Trebuie să plecăm de aici. Acum hai!

O trase de mână în timp ce o rupea la fugă, având încredere că ea avea să-l urmeze. 11 urmă, deşi se împiedică de câteva ori înainte de a-şi recăpăta echilibrul. Când ajunseră la garaj, Coburn deschise uşa, o împinse înăuntru, apoi închise uşa la loc. Nici măcar nu aşteptă ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul, ci o conduse pe pipăite până la maşină. O aşeză în siguranţă pe scaunul din dreapta, apoi ocoli caroseria şi se urcă la volan.

Îşi scoase tricoul şi se folosi de el pentru a-şi şterge unsoarea de pe faţă şi de pe braţe. Bluza rămase pătată de sânge. Coburn se privi în oglinda retrovizoare, imaginea i se potrivea perfect cu ceea ce şi era: un bărbat care, târându-se sub un tren de marfă, evitase ca prin urechile acului să se transforme într-un foc de artificii uman.

Întinse mâna spre bancheta din spate şi luă şapca găsită în camionetă. îl ajuta să-şi ascundă faţa. Dar se gândea că în următoarea jumătate de oră toţi cei aflaţi pe străzile din Tambour aveau să fie curioşi să afle despre explozie, nu despre un om cu şapcă pe cap, care conducea un sedan vechi.

Se uită la Honor. Clănţănea din dinţi şi stătea cu mâinile strânse în jurul corpului, de parcă ar fi încercat să nu cedeze, în ciuda tremurului care o cuprinsese. Coburn nici măcar nu încercă s-o scoată din starea asta. Pentru moment era foarte bine că tăcea.

Coborî din maşină şi deschise uşa garajului. Odată urcat la loc, îşi puse mâna pe creştetul lui Honor şi o împinse sub marginea ferestrei.

— Fereşte-te să fii văzută.

Porni motorul şi ieşi din garaj, destinaţia lui fiind singurul loc în care ştia să meargă.

Era o treabă de rahat.

Până acum, Diego ar fi trebuit să spele deja sângele lui Coburn de pe şişul lui.

În schimb, pierduse o zi întreagă.

Ar fi putut s-o petreacă alături de Isobel. Se gândea chiar că acum căpătase destulă siguranţă încât s-o scoată afară. Ar fi putut să meargă într-un parc, să stea pe o bancă şi să hrănească raţele, să împartă un pled sub un copac. Ceva de genul ăsta.

Văzuse oameni făcând astfel de lucruri şi privise cu dispreţ asemenea mod neproductiv de petrecere a timpului. Dar acum îşi dădea seama de ce le plăcea. Era vorba despre a sta lângă o altă persoană şi a nu lăsă nimic să-ţi distragă atenţia de la simpla bucurie de a fi cu ea.

Ar fi putut să-şi petreacă ziua uitându-se în ochii adorabili ai lui Isobel, aruncându-i mici surâsuri timide, poate îndrăznind s-o ţină de mână. Ar fi putut să vadă pentru prima oară cum arătau părul şi pielea ei în lumina soarelui, cum vânticelul de pe malul râului îi lipea hainele de trupul plăpând care îl ispitea.

I-ar fi făcut plăcere.

I-ar fi făcut plăcere să-l omoare pe federal.

În schimb, îşi pierduse toată ziua făcând pe dădaca pe lângă maşina grasului.

Bonnell Wallace nu părăsise banca nici măcar pentru prânz. Îşi oprise de dimineaţă automobilul în parcarea angajaţilor şi acolo îl lăsase până când plecase spre casă, la ora cinci şi zece. Arhivarul îi ceruse să-l urmărească, aşa că Diego se luase după el prin traficul aglomerat Bărbatul mersese drept la locuinţa lui.

La un sfert de oră după ce el intră în vilă, plecă de acolo o femeie de culoare îmbrăcată în uniformă şi aflată la volanul unui SUV. Aceasta ieşi pe poarta proprietăţii, care se închise automat în urma ei.

Trecuseră ore întregi de atunci şi nimeni altcineva nici nu intrase, nici nu ieşise.

Diego era plictisit de moarte. Dar dacă Arhivarul voia să-l plătească pentru a se uita la o poartă, atunci asta urma să facă. Acum. Dar pentru ultima oară. După ce avea să-şi ia plata pentru treaba asta,

plus cei cinci sute de dolari primiţi pentru presupusa exterminare a lui Isobel, avea să-şi cumpere un nou telefon şi să dispară de pe radarul Arhivarului.

Ca şi cum ar fi invocat un apel, mobilul începu să-i vibreze. îl scoase de la curea şi răspunse.

— Eşti gata pentru puţină acţiune, Diego?

— Mai tre' să întrebi?

Arhivarul îi dădu noi instrucţiuni, însă erau departe de ce aşteptase toată ziua să audă.

— Faci mişto de mine, nu?

— Nu.

— Credeam că sunt în aşteptare ca să-l execut pe federal. „Fii pregătit, Diego. Dintr-o clipă în alta, Diego", îl imită el. Ce s-a întâmplat cu toate astea?

— Schimbare de plan, dar se leagă.

— Cum?

— A fost o noapte încărcată şi grea. Tu fă doar ce-ţi spun fără să comentezi.

Diego se uită la casa mare şi albă, gândindu-se la ordinul Arhivarului. Era acolo şi investise deja al dracului de mult timp. Putea foarte bine să se ocupe de acea sarcină. Mormăind, întrebă:

— Ce vrei să fac cu el după aia?

— E o întrebare stupidă. Ştii răspunsul. Dă-i drumul. Am nevoie de informaţie cât se poate de repede. Imediat.

„Imediat pe dracui îşi spuse Diego în timp ce închidea telefonul. „Te-am aşteptat toată afurisita asta de zi".

Câteva minute după aceea rămase în ascunzătoarea lui şi analiză vila. La fel ca mai înainte, bifă în minte toate motivele pentru care intrarea prin efracţie ar fi fost riscantă.

Nu-i plăcea. Avea o senzaţie neplăcută în legătură cu misiunea asta şi o avusese de la bun început. De ce să nu-şi asculte instinctele şi să plece pur şi simplu, lăsându-l pe Arhivar să-şi găsească alt om care să-i facă treaba?

Dar apoi se gândi la Isobel. Voia să-i aducă lucruri frumoase şi nu le putea întotdeauna fura. Urma să aibă nevoie de bani, mai ales dacă plănuia să-şi ia o vacanţă şi să lenevească undeva alături de ea. Arhivarul plătea bani buni. O oră, două cel mult, şi avea să se aleagă cu o plată pe cinste. După aceea, putea să se retragă din serviciul

Arhivarului.

Hotărât, ieşi din ascunzătoare. Stând în umbră şi furişându-se, găsi un loc dosit şi slab luminat din spatele proprietăţii Wallace, unde viţa de glicină de pe zidul înconjurător părea rezistentă.

Se căţără pe zid.

Capitolul 37

Locul era încă pustiu. Lacătul de pe uşa deschisă a garajului arăta exact aşa cum îl lăsase Coburn. Camioneta neagră nu se clintise din locul în care o parcase în acea dimineaţă.

Opri sedanul lângă ea, şi coborâră amândoi. Honor, care umbla ca prin ceaţă, se uită la el pentru îndrumare.

— Hai să vedem ce-i acolo sus.

Făcu semn cu capul înspre camera de deasupra garajului.

Urcară scara prinsă de zidul exterior. Uşa de la capătul treptelor era încuiată, dar în zece secunde Coburn găsi cheia ascunsă în partea de sus a tocului. Descuie şi deschise uşa, apoi pipăi peretele interior în căutarea unui comutator şi aprinse lumina.

Mica încăpere era evident locuită de un tânăr. Pe ziduri erau lipite afişe şi fanioane ale diverselor echipe sportive. Patul era acoperit cu un pled de la stadion. Două capete de cerb, fiecare cu câte opt coarne, se holbau unul la altul de pe doi pereţi opuşi, peste podeaua din lemn curat, dar uzat. O noptieră, o comodă şi un fotoliu-pară din vinii erau singurele obiecte de mobilier.

Coburn străbătu camera şi deschise o uşă, scoţând la iveală un dulap în care erau păstrate o cutie cu unelte pentru pescuit, undiţe şi mosoare, câteva articole de iarnă ţinute în saci pentru haine închişi cu fermoar şi o pereche de cizme de vânătoare, aşezate drept pe podea.

O uşă identică dădea spre o baie nu mai mare decât dulapul. Nu avea cadă, doar o cabină de duş din sticlă uşor decolorată.

Honor stătea în mijlocul încăperii, uitându-se cum Coburn explora fără nicio urmă de remuşcare. Dar ei totul i se părea profund greşit. Îşi dorea să audă un zgomot de fundal. Îşi dorea mai mult spaţiu şi un al doilea pat. Îşi dorea ca Lee Coburn să nu fie la bustul gol.

Cel mai mult îşi dorea ca lacrimile ce îi înţepau pleoapele să se usuce.

Coburn testă robinetele de la chiuveta din baie. După câteva pocnete dinspre ţevile aflate în zid şi câteva gâlgâituri, apa ţâşni din ambele. El găsi un pahar în dulăpiorul cu medicamente de deasupra

chiuvetei, îl umplu cu apă rece şi i-l întinse lui Honor.

Ea îl luă cu recunoştinţă şi îl goli. Coburn îşi vârî capul în chiuvetă şi bău direct de la robinet.

Când termină, se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Casă dulce casă.

— Dacă se întoarce familia?

— Sper să n-o facă. Cel puţin nu înainte să le folosesc duşul.

Honor încercă să zâmbească, dar se gândi că probabil surâsul îi era lipsit de viaţă. Ea aşa îl simţea.

— Cine a aruncat în aer maşina?

— Arhivarul a avut pe cineva în sediul FBI. Un om părtaş la informaţii. Buzele lui formară o linie aspră. Un om care o să moară imediat ce o să îi aflu identitatea.

— Cum o să faci asta?

— Găsesc comoara răposatului tău soţ şi pun pariu că o să găsesc şi persoana cu pricina.

— Dar n-am găsit-o.

— N-am căutat-o în locul potrivit.

— VanAllen era…

— Era pe dinafară.

— Ce-a spus când ai apărut în locul meu?

În cuvinte puţine, Coburn îi relată scurta discuţie avută cu Tom VanAllen. Honor nu îl cunoscuse, dar ştia că era căsătorit cu o colegă de liceu de-a lui Eddie.

— Janice.

Coburn, care continuase să povestească în timp ce ei îi umbla mintea aiurea, o privi curios.

— Ce?

— Scuze! Mă gândeam la soţia lui. O cheamă Janice, dacă îmi amintesc corect. În noaptea asta a devenit văduvă.

Honor putea s-o înţeleagă.

— Soţul ei ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă isteţime, zise Coburn. Amărâtul ăla naiv chiar credea că suntem singuri acolo.

— Cineva i-a pus la cale moartea.

— Împreună cu a ta.

— Numai că tu mi-ai luat locul.

Coburn ridică din umeri cu o aparentă indiferenţă. Honor înghiţi nodul de emoţie care îi provoca o durere în gât şi se concentră pe

altceva. Arătă spre umărul lui.

— Te doare?

El întoarse capul şi se uită la peticul de piele jupuită.

— Cred că a căzut pe mine o bucată de tapiţerie în flăcări. Ustură puţin. Nu rău. Ochii i se îndreptară spre ea. Dar tu? Eşti rănită pe undeva?

— Nu.

— Puteai fi. Rănită grav. Dacă erai mai aproape de maşină când a explodat, riscai să mori.

— Atunci, cred că am avut noroc.

— De ce-ai plecat din garaj?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Nu ştiu. Pur şi simplu am plecat.

— N-ai făcut ce ţi-am spus. N-ai plecat cu maşina.

— Nu.

— Şi de ce nu? Ce aveai de gând să faci?

— Nu aveam de gând nimic. Am acţionat din impuls.

— Intenţionai să te laşi la mila lui VanAllen?

— Nu!

— Atunci ce?

— Nu ştiu!

Înainte ca el să mai poată spune ceva pe tema asta, Honor arătă spre capul lui.

— Ai părul ars.

El îşi trecu absent o mână peste creştet, în timp ce se îndrepta către sertarele comodei. Într-unul dintre ele găsi un tricou şi o altă pereche de blugi. Tricoul mergea, însă blugii erau cu cincisprezece centimetri prea scurţi pentru el şi cu cincisprezece centimetri prea largi în talie.

— Va trebui să mă descurc cu pantalonii tatălui tău.

— Arătăm amândoi jalnic.

Ea încă purta hainele pe care le îmbrăcase cu o zi în urmă, când fugiseră din casa ei. De atunci se târâse printr-o mlaştină, alergase prin noroi şi scăpase la limită dintr-o explozie.

— Foloseşte tu prima duşul.

— Tu arăţi mai rău decât mine.

— Motiv pentru care nu vreau să intri în urma mea. Ia-o înainte. O să văd dacă pot găsi ceva de mâncare în casa mare.

Fără niciun alt cuvânt, Coburn plecă. Honor se uită cu nepăsare la uşa închisă şi ascultă cum el cobora scările. Apoi, preţ de câteva minute, rămase exact unde era, incapabilă să se pună în mişcare. Până la urmă se forţă.

Calupul de săpun din duş era dintre cele obişnuite prin vestiare, însă ea îl folosi din abundenţă, ba se spălă chiar şi pe cap cu el. S-ar fi putut răsfăţa sub apa fierbinte toată noaptea, dar, amintindu-şi că lui Coburn îi trebuia mai mult decât ei, ieşi de sub duş de îndată ce se clăti bine.

Prosoapele erau subţiri, dar miroseau liniştitor a detergent Tide. Honor îşi descâlci cu degetele părul, apoi îşi îmbrăcă hainele murdare. Dar nu se încumetă să-şi bage picioarele la loc în tenişii umezi. îi luă cu ea.

Coburn se întorsese în cameră, aducând câteva alimente similare cu cele pe care le luase pe barca tatălui ei. Înşirase produsele alese pe comodă.

— În frigider nu era nimic perisabil, deci oamenii trebuie să fi plecat pentru mult timp. Dar am găsit o portocală rătăcită. Deja o descojise şi o rupsese în felii. Şi asta. Ridică o foarfecă de bucătărie, genul folosit pentru tăierea cărnii de pui. Pentru blugii tăi. Numai partea de jos e cu adevărat murdară.

El folosise deja instrumentul pentru pantalonii tatălui ei. îi retezase de la genunchi.

Honor luă foarfecă.

— Mersi.

— Înfruptă-te!

Coburn făcu semn către mâncare, apoi intră în baie şi închise uşa.

Honor nu mai mâncase nimic după sandvişul cumpărat din parcarea pentru camioane, dar nu-i era foame, îşi tăie însă blugii cu foarfecă, lăsându-i cu o margine zdrenţuită chiar deasupra genunchilor. Se simţi mult mai bine după ce scăpă de materialul devenit scorţos din pricina noroiului uscat şi a apei de mlaştină.

Lumina din tavan era prea puternică, aşa că o stinse şi aprinse o mică veioză de pe noptieră. Apoi merse la fereastră şi trase la o parte perdelele ieftine, fără zorzoane.

Fusese o zi înnorată, însă norii se mai risipiseră. Acum numai dâre din ei pluteau peste luna vizibilă pe jumătate. I see the moon, and

the moon sees me. Cântecul pe care ea şi Emily îl fredonau împreună îi făcu inima să se strângă din pricina dorului de fiica ei. Ea probabil că adormise deja, strângându-şi la piept „pătulica" şi pe Elmo.

Honor se întreba dacă micuţa plânsese după ea înainte de culcare, când dorul de casă e întotdeauna mai puternic. Oare Tori îi spusese o poveste, îi ascultase rugăciunile? Bineînţeles că da. Chiar dacă ea nu se gândise s-o facă, Emily îi reamintise.

„Dumnezeu să-i binecuvânteze pe mami, şi pe bunicul, şi pe tati din cer". Emily rostea aceeaşi rugăciune în fiecare seară. Dar cu o seară în urmă adăugase: „Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Coburn11.

Auzindu-l că iese din baie, Honor îşi şterse în grabă lacrimile de pe obraji şi se întoarse în cameră. Bărbatul îmbrăcase pantalonii retezaţi de culoare kaki şi tricoul prea mare pe care îl furase din sertarul comodei. Era desculţ. Şi probabil găsise o lamă de ras, căci se bărbierise.

Se uită la lustra stinsă, apoi la veioza de pe noptieră, după care întoarse din nou ochii spre Honor.

— De ce plângi?

— Mi-e dor de Emily.

El ridică bărbia în semn de înţelegere. Aruncă o privire către alimente.

— Ai mâncat ceva?

Ea scutură din cap.

— Ţi-am spus. Eu doar… eu… eu… nu ştiu.

Ultimele două cuvinte îi ieşiră sub forma unui hohot de p ins. Coburn o porni spre ea.

— De ce plângi, Honor?

— Nu ştiu! Nu ştiu! Când bărbatul ajunse lângă ea, Honor repetă, şoptind răguşit: Nu ştiu.

Pentru ceea ce păru un răstimp foarte lung, Coburn nu făcu nimic altceva decât să se uite adânc în ochii ei plini de lacrimi. Apoi îşi ridică mâinile de-o parte şi de alta a feţei ei, îşi strecură degetele în părul ei ud şi îi cuprinse capul în palme.

— Ba da, ştii.

Lăsând capul în jos, o sărută la fel de pasional ca noaptea trecută, dar de data asta ea nu se împotrivi senzaţiilor pe care sărutul i le provocă. N-ar fi putut s-o facă nici dacă ar fi vrut. Erau explozive, mistuitoare, aşa că se abandonă în voia lor.

Mângâierile limbii lui, priceperea buzelor, până şi poziţia mâinilor lui când se îndreptară spre şolduri şi o traseră lângă el făcură sărutul intens şi senzual, stârnindu-i în partea de jos a trupului valuri de excitare întunecate şi seducătoare.

— O să te opreşti? îl auzi ea gemând, cu buzele lipite de ale ei.

Honor scuturǎ din cap şi îl trase înapoi, pentru a continua sărutul.

El îi ridică marginea tricoului şi îşi duse mâinile spre bustul ei, apoi îi descheie sutienul şi îi cuprinse sânii în palme. Honor scânci de plăcere când Coburn o ciupi uşor cu vârfurile degetelor şi îi suspină numele când el se aplecă şi îi cuprinse un sfârc în gură.

Cu o mână, bărbatul îşi descheie pantalonii, apoi săltă capul şi o hipnotiză cu intensitatea albastră şi fierbinte a ochilor lui, în timp ce îi luă o mână, o puse în jurul bărbăţiei lui şi o mişcă în sus şi în jos. Apoi el îşi retrase mâna, dar degetele ei rămaseră şi continuară să-l mângâie. El înjură printre dinţi din pricina surprinderii şi a încântării atunci când degetul ei mare atinse vârful.

Aplecându-se către ea, cu buzele lipite de urechea ei, şopti:

— Cred că o să-mi placă felul în care ţi-o tragi.

Se sărutară cu lăcomie şi cu îndrăzneală, în vreme ce el îşi scotea pantalonii şi îşi trăgea tricoul peste cap. La fel de repede o dezbrăcă şi pe ea de bluză, apoi de sutien, după care căzu în genunchi şi îi descheie blugii, pe care îi trase pe picioare în jos cu tot cu chiloţi. O sărută apăsat chiar sub buric şi o trase spre podea.

Mişcându-se între coapsele ei, se întinse peste ea, apoi o pătrunse. Dintr-odată. Căci, aşa cum le făcea pe toate, se pornise s-o posede fără ezitări sau scuze. Honor făcu ochii mari şi îşi ţinu răsuflarea. Privind-o drept în ochi, Coburn se împinse mai adânc, trăgându-se doar foarte puţin înapoi, înainte de a se împinge iar.

Ei îi plăcea la nebunie să-i simtă greutatea peste ea, îi plăcea la nebunie fierbinţeala pielii lui curate, felul în care îi atingea sânii cu părul de pe piept, apăsarea din interior spre exterior, mirosul şi asprimea trupului lui, bărbăţia lui. El îi împinse cu îndrăzneală un genunchi spre piept, schimbând unghiul din care o pătrundea, sporind frecarea şi înzecind plăcerea.

Era imens. Aproape de nesuportat. Honor îşi muşcă buza de jos. Îşi acoperi ochii cu dosul braţului, în timp ce cu cealaltă mână încerca să ţină locului lumea ei care se învârtea, înfigându-şi degetele în

podeaua din lemn tare. Dar continua să alunece, să alunece, să alunece spre…

— Honor!

Gâfâind, ea îşi coborî braţul de pe ochi şi îl privi drept în faţă.

— Atinge-mă! Hai să ne prefacem că înseamnă ceva.

Cu un scâncet, îl cuprinse în braţe şi îşi încleşta mâinile pe spatele lui, apoi şi le coborî spre fese şi îl trase mai adânc în ea. Bărbatul gemu, îşi îngropa faţa în scobitura gâtului ei şi îşi legănă trupul lângă al lui Honor. Ea ajunse la orgasm în acelaşi timp cu el.

Şi nu se prefăcu.

Capitolul 38

Pentru Clint Hamilton aşteptarea era chinuitoare.

Cu o oră în urmă, un agent de la biroul din Lafayette îl sunase pentru a-l informa că întâlnirea programată între Honor Gillette şi Tom VanAllen sfârşise dezastruos, printr-o explozie a unei bombe într-o maşină.

De când primise uluitoarele veşti, Hamilton ba se plimbase încoace şi încolo prin biroul său din Washington, ba stătuse cu coatele proptite pe birou şi cu capul în mâini, masându-şi fruntea. Se gândise să tragă o duşcă din sticla de Jack Daniel's pe care o păstra în sertarul de jos al biroului. Rezistase tentaţiei. Indiferent ce noutăţi erau pe cale să sosească din Tambour, trebuia să le întâmpine cu mintea limpede.

Aşteptă. Se plimbă. Nu era un om răbdător.

Telefonul aşteptat sosi imediat după ora 1: 00 A.M., ora coastei de est.

Din nefericire, noile informaţii confirmau faptul că Tom VanAllen murise în explozie.

— Condoleanţe, domnule, zise agentul din Louisiana. Ştiu că îi purtaţi un respect deosebit.

— Da, mulţumesc, răspunse Hamilton absent. Şi doamna Gillette?

— VanAllen a fost singura victimă.

Hamilton fu cât pe ce să scape telefonul din mână.

— Ce? Doamna Gillette? Coburn? Copilul?

— Nu se ştie unde sunt, îi spuse agentul.

Uimit, Hamilton procesă informaţia, dar nu reuşi să găsească vreo explicaţie.

— Ce spun pompierii despre explozie? întrebă el.

I se transmise că un inspector din New Orleans specializat în cazuri de incendiere fusese rugat să sprijine ancheta. Fuseseră chemaţi şi agenţii de la Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Existau mai multe întrebări, dar de un lucru autorităţile erau sigure: numai un singur cadavru fusese descoperit în maşina arsă.

Hamilton întrebă dacă soţia lui VanAllen primise vestea.

— Vreau s-o sun personal, dar numai după ce va fi informată oficial.

— Doi agenţi au fost trimişi la locuinţa VanAllen.

— Ţine-mă la curent în privinţa asta. Mai vreau să aflu şi orice altceva vei auzi, fie că e vorba despre detalii oficiale sau despre bârfe. În special legat de Coburn şi de doamna Gillette.

Închise telefonul şi lovi cu pumnul în birou. De ce naiba nu sunase Coburn pentru a-l anunţa despre poziţia şi situaţia lui actuală? Fir-ar el să fie! Deşi, admise Hamilton cu părere de rău în sinea lui, o bombă într-o maşină nu prea îi putea inspira unui agent încredere în agenţia lui, nu-i aşa?

Hotărî că situaţia de acolo nu mai putea fi gestionată de la distanţă. Trebuia să meargă el însuşi în zonă. Privind în urmă, îşi dorea să se fi urcat într-un avion spre Louisiana de îndată ce primise primul apel de la Coburn. De atunci gluma se îngroşase zdravăn.

Dădu câteva telefoane şi obţinu acordul superiorilor săi. Ceru o echipă de agenţi pregătiţi pentru operaţiuni speciale.

— Nu mai puţin de patru oameni, nu mai mult de opt. îi vreau la Langley, echipaţi şi gata să urce în avion la 2: 30 A.M.

Toţi cei cu care vorbi îl întrebară de ce ducea cu avionul oameni şi echipamente, când putea folosi personalul biroului local din New Orleans.

Răspunsul lui către toţi fu acelaşi:

— Pentru că nu vreau să ştie nimeni că vin.

Când auzi soneria, Janice VanAllen alergă să deschidă, dându-şi seama că era îmbrăcată doar în cămaşă de noapte, dar nepăsându-i de propria indecenţă. Când deschise uşa de la intrare, avea telefonul în mână şi un aer îngrijorat.

Doi străini o priveau din prag. Erau un bărbat şi o femeie, însă costumele negre şi înfăţişările serioase îi făceau să pară practic identici.

— Doamnă VanAllen?

Femeia ţinea în palmă un portofel cu o legitimaţie, pe care i-l întinse lui Janice. Partenerul ei făcu la fel.

— Sunt agent special Beth Turner, el e agent special Ward Fitzgerald. Venim de la biroul lui Tom.

Pieptul lui Janice se umflă şi scăzu în ritmul câtorva gâfâieli scurte.

— Unde-i Tom?

— Putem intra? întrebă femeia.

Janice scutură din cap.

— Unde-i Tom?

Cei doi rămaseră tăcuţi, însă atitudinea lor vorbea de la sine.

Janice scoase un vaiet şi se agăţă de marginea uşii pentru a-şi păstra echilibrul.

— E mort?

Beth Turner se întinse spre ea, însă Janice îşi smuci braţul în spate înainte ca femeia s-o poată atinge.

— E mort? repetă ea, de data asta sub forma unui ţipăt furios.

Apoi genunchii îi cedară, şi se prăbuşi pe podea. Cei doi agenţi FBI o ridicară şi o sprijiniră între ei, pe jumătate cărând-o până în sufragerie, unde o aşezară pe canapea. În tot timpul acesta Janice îi striga numele lui Tom.

Agenţii Turner şi Fitzgerald începură să-i pună întrebări:

— E vreo persoană pe care s-o putem chema pentru a sta cu dumneavoastră?

— Nu, suspină ea cu faţa în mâini.

— Preotul dumneavoastră? Un prieten?

— Nu, nu.

— Există vreo rudă care ar trebui anunţată?

— Nu! Spuneţi-mi doar ce s-a întâmplat.

— Să vă facem un ceai?

— Nu vreau nimic. îl vreau doar pe Tom! îl vreau pe soţul meu!

— Fiul dumneavoastră este…

Era clar că ştiau despre Lanny, dar nu ştiau cum să formuleze întrebarea legată de el.

— Lanny, Lanny! se tângui ea cu jale. Oh, Doamne!

Îşi cuprinse faţa în palme şi izbucni în plâns. Tom îl iubise pe fiul lor. Oricât de puţine speranţe ar fi existat ca această dragoste să-i fie împărtăşită, iubirea lui Tom pentru Lanny nu şovăise nicicând.

Agenta Turner se aşeză lângă ea şi, într-un gest liniştitor, o cuprinse pe după umeri. Fitzgerald se îndepărtase şi stătea în capătul celălalt al camerei, cu spatele spre el, vorbind încet la telefon.

Turner spuse:

— Veţi avea parte de tot sprijinul biroului, doamnă VanAllen. Tom a fost îndrăgit şi respectat.

Janice îi aruncă braţul la o parte, dorindu-şi din suflet s-o ia la palme. Tom nu fusese câtuşi de puţin respectat, şi, din ce zicea el, puţini dintre colegii săi! îndrăgeau.

— Cum s-a întâmplat?

— Încă încercăm să stabilim…

— Cum s-a întâmplat? repetă aspru Janice.

— Era singur în maşina lui.

— În maşină?

— O parcase lângă o cale ferată abandonată.

Janice îşi duse la buze degetele tremurătoare.

— Oh, Doamne! O sinucidere? Noi… noi ne-am certat în după-amiaza asta. A plecat de acasă supărat. Am încercat să-l sun, să… să-i explic. Să-mi cer scuze. Dar n-a vrut să răspundă la telefon. Oh, Doamne! se jeli ea şi sări în picioare.

Turner o prinse de mână şi o trase înapoi pe canapea, îi mângâie braţul.

— Tom nu şi-a luat viaţa, doamnă VanAllen. A fost ucis în misiune. Raportul iniţial arată că în maşină i-a fost pusă o bombă.

Janice o privi cu gura căscată.

— O bombă?

— Da, un dispozitiv exploziv. Deja e în desfăşurare o anchetă amănunţită.

— Dar cine… cine…

— Mă doare să vă spun că persoana despre care se crede că a fost implicată e un alt agent.

— Coburn? şopti Janice.

— Aţi auzit despre el?

— Bineînţeles. Mai întâi din cauza masacrului de la depozit. Pe urmă Tom mi-a spus că e un agent care lucrează sub acoperire.

— Ei au luat legătura?

— Nu, din câte ştiu eu. Deşi Tom mi-a spus azi că s-ar putea să i se ceară să-l aducă pe Coburn la sediu. Văzu expresia îndurerată de pe

chipul agentei. Asta era misiunea lui Tom?

— Lângă calea ferată ar fi trebuit să se afle doamna Gillette. Tom a mers acolo ca s-o ia.

— Coburn i-a întins o capcană?

— Încercăm să stabilim…

— Vă rog spuneţi-mi că Lee Coburn e sub pază.

— Din păcate, nu.

— Dumnezeule mare, de ce nu? Ce-aţi făcut voi, oameni buni? Coburn e evident nebun. Dacă ar fi fost prins înainte de noaptea trecută, aşa cum ar fi trebuit, Tom ar fi rămas în viaţă. Stăpânirea de sine o părăsi. Spuse printre hohote de plâns: Tot afurisitul de birou e plin de incompetenţi, şi din cauza asta Tom a muriţi

— Doamnă VanAllen?

Janice tresări. Nu-şi dăduse seama că Fitzgerald li se alăturase până când acesta nu-i puse o mână pe umăr şi îi rosti numele.

Bărbatul îi întinse telefonul său mobil.

— Pentru dumneavoastră.

Janice se holbă la el, apoi la aparat, dar în cele din urmă îl luă şi îl duse la ureche.

— Alo?

— Doamnă VanAllen? Sunt Clint Hamilton. Tocmai am aflat despre Tom. Am vrut să vă sun şi să vă spun personal cât de profund…

— Du-te dracului! Femeia întrerupse convorbirea şi îi înapoie mobilul agentului. Apoi se strădui să-şi vină în fire. Se şterse pe faţă, inspiră adânc de câteva ori şi, când se simţi mai calmă, se ridică şi se îndreptă către uşă. Ieşi din cameră, spunând: Plecaţi singuri. Trebuie să văd ce face fiul meu.

Capitolul 39

— Ţi-a…

— Mi-a… ce?

— Plăcut felul în care am…

Honor lăsă întrebarea în aer. Coburn întoarse capul şi se uită la ea.

— Nu. Am mimat orgasmul. Nu ţi-ai dat seama?

Ea zâmbi timid şi îşi îngropă faţa la pieptul lui. Bărbatul o strânse în braţe.

— Mi-a plăcut.

— A fost mai bine decât un strănut ori un acces de tuse?

— Pot să mă mai gândesc şi să revin cu răspunsul?

Honor râse încetişor.

Se mutaseră de pe podea pe pat şi stăteau întinşi acolo, cu picioarele înlănţuite. Honor suflă uşor pentru a alunga firul de păr de pe piept care îi gâdila nasul.

— Cum îl chema?

— Poftim?

— Pe calul pe care a trebuit să-l împuşti. Tu l-ai botezat. Cum îl chema?

Coburn privi în jos spre ea, apoi în altă parte.

— Am uitat.

— Ba nu, n-ai uitat, spuse ea blând.

El rămase neclintit şi tăcut vreme îndelungată, apoi zise:

— Dusty.

Honor îşi sprijini pumnul de pieptul lui şi îşi aşează bărbia în pumn, apoi îl privi în faţă. Coburn rezistă preţ de câteva clipe, după care lăsă ochii în jos către ea.

— În fiecare zi când mă întorceam de la şcoală, venea cu paşi mărunţi spre gard, ca şi cum s-ar fi bucurat să mă vadă. Cred că mă plăcea. Dar numai pentru că îl hrăneam.

Honor se întinse şi îşi trecu degetul mare peste conturul bărbiei lui.

— Mă îndoiesc că era singurul motiv pentru care te îndrăgea.

El ridică dintr-un umăr cu indiferenţă.

— Era un cal. Ce ştia el? apoi se întoarse cu faţa către Honor. Stupid subiect de discuţie. Apucă o şuviţă din părul ei şi o cercetă îngândurat, în timp ce o învârtea între degete. E frumos.

— Mulţumesc. A avut şi zile mai bune.

— Tu eşti frumoasă.

— Mulţumesc din nou.

Bărbatul îi cercetă toate trăsăturile feţei, dar în cele din urmă ochii lui se opriră la ai ei.

— N-ai mai fost cu nimeni după Eddie.

— Nu.

— Eu m-am simţit bine. Dar cred că pe tine e posibil să te fi durut.

— Puţin la început. După aceea nu.

— Scuze. Nu m-am gândit la asta.

7 Nici eu, şopti Honor cu glas răguşit.

Îi venea greu se recunoască, dar acesta era adevărul. Se bucura că gândul la Eddie nu întrerupsese momentul, deşi, chiar dacă s-ar fi întâmplat, asta n-ar fi oprit contopirea cu Coburn.

Doi bărbaţi, două experienţe cu totul diferite. Eddie fusese un amant minunat şi înflăcărat, iar ea avea să preţuiască pe veci dulcile amintiri legate de el. Dar Coburn avea un avantaj notabil. Era viu, cald, viril şi tocmai se înclina spre ea.

Sărutul lui fu lung şi pasional. Mâinile lor explorară. Honor îi descoperi pe trup mai multe cicatrice, pe care le sărută în ciuda protestelor lui moderate. O numi depravată când ea îşi trecu limba peste sfârcul lui, dar se declară totodată un mare fan al depravării. Degetele ei alunecară peste muşchii întăriţi de pe abdomenul lui şi urmară linia tot mai îngustă, în jos, până la organul sexual.

— Fă asta cu degetul mare, şopti el.

Honor îi ascultă sfatul şi, când simţi umezeala, el gemu o litanie de înjurături.

Buricele degetelor lui se îndreptară fără greş spre cele mai sensibile locuri ale ei, iar când i le mângâiară, o lăsară cu răsuflarea tăiată. Ea simţi din nou fierbinţeala şi durerea din mijloc, aşa că se mişcă spre el într-o invitaţie lipsită de ruşine. Coburn lăsă capul în jos spre sânii ei şi zăbovi acolo, dezmierdându-i.

Îi ridică braţul deasupra capului şi îi sărută pielea sensibilă de sub el, după care coborî sprecoaste, răsucind-o treptat până când ajunse pe burtă. îi dădu părul la o parte şi o muşcă uşor de ceafă, apoi începu să-i presare sărutări de-a lungul şirei spinării.

Răsuflarea îi era caldă lângă pielea ei, când el scoase un mic hohot de râs.

— Măi să fie! Cine ar fi crezut?

Ştiind ce descoperise, Honor spuse cu pudoare:

— N-ai pus tu monopol pe piaţa tatuajelor.

Ea îşi petrecuse vreo câteva minute admirând sârma ghimpată care înconjura bicepsul lui.

— Nu, dar un asemenea tatuaj la o învăţătoare de la clasa a doua? îmi amintesc de învăţătoarea mea din clasa a doua şi mă îndoiesc foarte serios că avea unul. Se aplecă şi îi prinse lobul urechii între dinţi. Dar mă excită al dracului de tare. Ce te-a inspirat?

— Două cocteiluri Uragan în localul lui Pat O'Brien. Eu şi Eddie

ne-am petrecut un weekend de trei zile în New Orleans, timp în care Emily a stat la Stan.

— Te-ai îmbătat?

— M-am ameţit. Am fost uşor de convins.

Coburn coborâse cu sărutările, iar acum limba lui desena cercuri ispititoare în jurul tatuajului ei.

— Ce reprezintă?

— E un simbol chinezesc. Poate japonez. Nu mai ţin minte. Honor gemu de plăcere. De fapt, când faci asta, nici nu pot să gândesc.

— Nu? Dar ce se întâmplă când fac asta?

Şi strecură mâna între ea şi saltea, apoi începu s-o maseze din faţă, lăsându-se totodată greu pe spatele ei.

— În ziua aia, la tine în baie… murmură el, atingându-i urechea cu buzele. Când te-am lipit de uşă.

— Mda

— Asta aş fi vrut să… Să te ating… aici.

Gestul lui o făcu să respire sacadat, dar reuşi să spună:

— Mi-era foarte frică.

— De mine?

— De ce urma să-mi faci.

— Să te rănesc?

— Nu, să mă faci să mă simt ca acum.

Coburn rămase nemişcat.

— E adevărat?

— Spre ruşinea mea, da.

— Întoarce-te, mormăi el.

O ajută să se răsucească pe spate, apoi îngenunche între picioarele ei şi îşi frecă buzele de abdomenul ei. îi sărută blând osul şoldului şi golul de sub el. Apoi se cuibări mai jos

— Coburn?

— Şşt!

Îşi aşeză palma între oasele bazinului ei, iar cu vârfurile degetelor îi dezmierdă mijlocul, în timp ce degetul lui mare se adâncea pentru a separa şi a înteţi focul. O sărută adânc. Dubla mângâiere venită din partea gurii şi a degetului o făcu în curând să-i strige numele printre gâfâieli şi să implore cu trupul arcuit să nu se oprească.

Nu se opri. Dar, când ea ajunse la orgasm, o pătrunse, ajungând în ea în momentul lui culminant. Când Honor îşi recăpătă în sfârşit

puterea de a deschide ochii, el era încă acoao, ţinându-i faţa în palme şi mângâindu-i obrajii cu degetele mari.

Intensitatea expresiei de pe chipul lui o făcu să întrebe pe un ton şovăitor:

— Ce e?

— N-am fost niciodată un mare admirator al poziţiei misionarului.

Neştiind sigur cum să reacţioneze, Honor spuse simplu:

— Oh!

— Eu preferam s-o fac altfel.

— De ce?

— Pentru că n-avea nimic de-a face cu orgasmul.

— Ce nu avea nimic de-a face?

— Uitatul la faţa femeii.

Coburn murmurase afirmaţia ca şi cum l-ar fi mirat. Ea simţi un nod în gât. Se întinse şi îi mângâie obrazul.

— Ai vrut să te uiţi la a mea?

Bărbatul continuă s-o privească fix preţ de câteva clipe, apoi se smulse de lângă ea atât de brusc, încât retragerea emoţională fu la fel de categorică precum cea fizică.

Nevoind să lase să se întâmple una ca asta, Honor îl urmă, întorcându-se pe o parte, cu faţa spre el. Coburn stătea întins pe spate, cu ochii în tavan, cu o detaşare bruscă, dar totală.

Îl strigă pe nume. El întoarse capul. Honor îi zise cu glas scăzut:

— Când o să se termine toată povestea asta, n-am să te mai văd niciodată, nu-i aşa?

Bărbatul aşteptă o secundă sau două, după care scutură cu hotărâre din cap.

— Corect, şopti ea, zâmbind cu tristeţe. Mă gândeam eu că nu.

El îşi îndreptă iar privirea spre tavan, în timp ce ea se gândea că acesta era sfârşitul. Apoi Coburn spuse:

— Cred că asta te face să te răzgândeşti.

— În ce privinţă?

— A sexului cu mine. Dar ştiai în ce te bagi, continuă el, de parcă ea l-ar fi contrazis. Sau ar fi trebuit să ştii. N-am ţinut secret cine sunt, ce-mi place. Şi, da, te-am vrut goală din clipa înecare te-am văzut, dar nici din asta n-am făcut un secret. Însă eu nu sunt un tip care aduce flori şi inimioare. Nici măcar unul care rămâne peste noapte. Eu nu te

ţin de mână. Nu te giugiulesc… Se opri şi trase o înjurătură. Nu fac nimic din toate astea.

— Nu, tot ce-ai făcut a fost să-ţi rişti viaţa ca să o salvezi pe-a mea. De mai multe ori.

Coburn întoarse capul şi o privi.

— M-ai întrebat în repetate rânduri de ce-am plecat din garaj, începu Honor. Acum vreau să te întreb eu ceva. Tu de ce voiai să te întorci?

— Ce?

— Mi-ai spus că, dacă nu vii înapoi la zece şi câteva minute, să plec cu maşina şi să mă duc cât mai departe cu putinţă de Tambour. Deci, din câte ştiai tu, asta şi făcusem. După ce fuseseşi cât pe ce să mori în explozie, cu o arsură pe umăr şi cu părul pârlit, ai fi putut să fugi în oricare direcţie ca să scapi, dar n-ai făcut-o. Când m-ai găsit pe şine, te grăbeai să ajungi înapoi în garaj. La mine.

Coburn nu zise nimic, dar îşi încordă brusc maxilarul. Ea zâmbi şi se trase mai aproape, lungindu-şi trupul lângă al lui.

— Nu trebuie să-mi aduci flori, Coburn. Nici măcar nu trebuie să mă ţii în braţe. Îşi lăsă capul pe pieptul lui, chiar sub bărbie. îi cuprinse gâtul cu o mână. Lasă-mă să te ţin eu pe tine.

Capitolul 40

Diego ţinea lama şişului lipită de gâtul lui Bonnell Wallace, lângă mărul lui Adam.

Wallace se dovedea a fi un ticălos încăpăţânat.

Pătrunderea în casă fusese mai uşoară decât se aşteptase. Alarma nu era pornită, aşa că Diego nu fusese nevoit să lovească imediat, apoi să fugărea nebunul pentru a scăpa înainte de sosirea poliţiei. În schimb, avusese răgazul de a se furişa înăuntru şi a cerceta planul casei, înainte ca Wallace să afle că el era acolo.

Diego crezuse că tot norocul era de partea lui, asta până când îşi dăduse seama că ţinta sa se afla în biroul din faţă, acolo unde îl zărise cu o seară înainte, în văzul oricui s-ar fi întâmplat să treacă pe stradă.

Coloana sonoră a unei emisiuni de televiziune îi acoperise sunetul paşilor în timp ce Diego urcase pe scara în spirală. Etajul al doilea avea dormitoare de-o parte şi de alta a unui hol lung, dar îl descoperi curând pe cel care îi aparţinea stăpânului casei. Costumul gri dungat pe care Wallace îl purtase la bancă în acea zi stătea atârnat pe spătarul unui fotoliu. Pantofii lui eleganţi zăceau în mijlocul podelei,

iar cravata fusese aruncată la picioarele patului uriaş.

Diego se aşezase comod într-un dulap mare cât un stat de om. Trecuse o oră şi jumătate înainte ca Wallace să urce la etaj.

Din interiorul dulapului, Diego auzise piuitul sistemului de securitate când proprietarul formase codul pentru a-l activa peste noapte. Ceea ce, desigur, era o problemă. Însemna că Diego nu mai putea ieşi din casă fără a declanşa alarma. Dar se hotărâse să nu-şi facă griji în privinţa asta până la momentul potrivit. Mai întâi trebuia să-şi dea seama cum să controleze un om de două ori cât el.

Wallace îi făcuse pe plac. De îndată ce intrase în dormitor, se îndreptase către baia alăturată şi îşi trăsese fermoarul. Se folosise de ambele mâini pentru a ţinti vasul de toaletă.

Diego venise din spatele lui, îi pusese o mână pe frunte şi îi trăsese capul spre spate în aceeaşi clipă în care îşi lipise şişul de gâtul bancherului. Wallace ţipase, nu atât de teamă, cât de uimire. Dusese din reflex mâinile la spate şi încercase să se răsucească pentru a-şi înfrunta atacatorul. Urina stropise peretele din spatele closetului.

Diego îi spintecase dosul mâinii pentru a-i arăta că era serios.

— Dacă te lupţi cu mine, îţi tai beregata!

Wallace încetă să se mai zbată. Răsuflând greu, întrebă:

— Cine eşti? Ce vrei? Bani? Cărţi de credit? Ia-le! Nu te-am văzut. Nu pot să te identific. Aşa că ia pur şi simplu tot ce vrei şi ieşi afară.

— O vreau pe târfa ta.

— Ce?

— Pe târfa ta. Pe Tori. Unde e?

Wallace fu luat prin surprindere. Diego mai că putu să simtă gândurile învârtindu-se prin capul bancherului, pe care el îl ţinea bine lipit de pieptul lui.

— E… ea nu-i aici.

— Ştiu asta, secătură. De ce crezi că ţi-am pus un şiş la gât? Vreau să ştiu unde e.

— De ce?

Mâna lui Diego ţâşni ca fulgerul şi lăsă o despicătură de peste doi centimetri pe obrazul lui Wallace.

— Dumnezeule!

7 Oh, scuze. Te-a durut?

Îşi îndesă genunchiul în spinarea bancherului, făcându-l să se

arcuiască, dar fără să cedeze complet. Bărbatul era gras şi îi venea din ce în ce mai greu să-l ţină.

— Lasă-te în genunchi!

— De ce? Cooperez aici. Nu mă lupt cu tine.

— În genunchi! repetă Diego, şuierând cuvintele printre dinţi.

Wallace se supuse. Lui Diego îi plăcea mai tare unghiul ăsta. îi dădea mai multă flexibilitate şi mai multe opţiuni. Era şi poziţia unui cerşetor, ceea ce lucra în avantajul lui.

— Spune-mi unde-i Tori.

— Nu ştiu. Azi n-am văzut-o şi n-am primit veşti de la ea.

Diego mişcă iute şişul, iar jumătatea inferioară a lobului urechii lui Wallace căzu pe umărul acestuia. Omul ţipă încă o dată.

— Data viitoare o să fie toată urechea. Şi atunci Tori n-o să te mai vrea, jeg gras ce eşti. Nici ea, nici vreo altă gagică, pentru că o să arăţi ca un ciudat. Unde-i Tori?

Trucul cu urechea obişnuia să funcţioneze. De regulă, era ultima parte care dispărea înainte ca oamenii să-i spună lui Diego ce voia să ştie, iar apoi să sfârşească cu o mare şi adâncă tăietură de-a curmezişul gâtului. Cândva avusese parte de un tip care rezistase până când îşi pierduse ambele urechi şi nasul, dar acela fusese unul deosebit de curajos.

Diego spera că în cazul bancherului nu avea să dureze atât de mult. Nu-i plăcea să se afle în casa aceea. Se gândea că poate Wallace activase o alarmă silenţioasă, vreun buton de panică menit să alerteze poliţia în legătură cu prezenţa unui intrus care folosea metode de constrângere. Nu credea, dar nu ieşise din atâtea belele dând dovadă de neglijenţă.

Aşa că acum, după cinci minute de aiureli, era gata s-o termine cu Wallace şi să-şi ia adio de la Arhivar.

— Încă o şansă. Asta-i tot ce-ţi dau, doar pentru că sunt un tip de treabă. Unde-i Tori?

— Îţi jur că nu ştiu, zise Wallace. Am primit doar un scurt SMS de la ea azi-dimineaţă, în care îmi scria că trebuie să plece degrabă din oraş.

— Să meargă unde?

— N-a spus.

— Unde ţi-e telefonul?

— L-am lăsat la birou.

— Să nu mă iei drept un idiot!

Strigătul lui se izbi de pereţii din marmură ai băii. Reteză o bucată din cealaltă ureche a lui Wallace.

Bancherul trase aer în piept, dar de data asta nu mai ţipă.

— Mi-am aruncat telefonul pe scaun când am venit aici să fac pipi. Du-te şi te uită! O să-l vezi.

— Văd că îţi baţi joc de mine.

— Ba nu, nu-mi bat. Jur!

— Vrei să mă duc şi să văd dacă telefonul tău e în dormitor? Bine. Singura problemă e că trebuie să te omor mai întâi, fiindcă n-am de gând să-ţi dau drumul înainte să-mi spui ce vreau să aflu ori înainte să fii mort. Lăsă cuvintele să îşi facă efectul. Mie mi-e totuna, dar ţie ţi-ar putea uşura situaţia.

— Cred că o să mă omori oricum.

— Spune-mi unde-i Tori!

— Nu ştiu.

— Unde e?

— Dacă aş şti, aş fi cu ea.

— Unde e?

— Nu ştiu. Însă, chiar şi dacă aş şti, tot nu ţi-aş spune.

— Spune-mi, altfel mori în următoarele cinci secunde.

— Nu mănânc rahat. O iubesc!

Diego se mişcă precum un şarpe în atac, dar nu-i despică beregata bărbatului. În schimb, îi izbi cu capul de toaletă. Grăsanul căzu greu pe podeaua din marmură. Fruntea lui lăsă o dâră de sânge pe porţelanul alb al closetului.

Diego se folosi de un prosop cu monogramă pentru a-şi curăţa şişul, după care îl strânse şi ieşi din baie.

Mobilul era exact acolo unde spusese Wallace. Diego, stând în ascunzătoarea sa din dulap, ratase momentul în care bancherul îşi aruncase aparatul în drum spre budă.

Coborî rapia, evitând ferestrele din faţa casei. Pătrunsese înăuntru prin bucătărie. Acolo era aprins un singur bec, cel de deasupra aragazului. Ridică telefonul lui Wallace în dreptul lui şi verifică mesajele. Tori. Ora opt patruzeci şi şapte dimineaţa. Spunea că pleca în grabă din oraş, dar nu şi unde. În continuare, Diego se uită în jurnalul de apeluri al lui Wallace. Multe erau către numărul lui Tori. Niciunul din partea ei. Grasul îi spusese adevărul.

Diego se folosi de propriul mobil pentru a-l suna pe Arhivar.

— Am numărul de mobil al lui Tori Shirah.

— Eu am cerut locul în care se află.

Diego îi citi numărul şi îi relată povestea cu mesajul.

— Toate bune şi frumoase, spuse Arhivarul cu încordare, dar unde e ea?

— Wallace nu ştie.

— N-ai scos informaţia de la el?

— Nu ştie.

— Nu ştie? La prezent?

— La ce bun să-l omor?

— Ce e cu tine, Diego? Un om mort nu poate să te identifice.

— Nici Wallace nu poate. Nu m-a văzut.

După o tăcere îndelungată, Arhivarul întrebă:

— Unde eşti acum?

— În casa lui.

— Atunci mai încearcă. Tipul are degete la mâini, degete la picioare, un penis.

— N-ar avea niciun rost.

Mai presus de toate, Diego se încredea în instinctele lui, iar Wallace îi părea genul de individ care ar fi murit ocrotindu-şi drăguţa.

— Zice că nu ştie unde e şi îl cred, insistă către Arhivar.

— Fără treburi neterminate, Diego.

— Îţi spun, nu m-a văzut, şi n-am pomenit despre tine.

— Tu n-ai lăsat niciodată o victimă în viaţă. De ce acum? De ce te-ai înmuiat?

— Nu m-am înmuiat. Dar nici nu m-am ţăcănit. Ar fi riscant să-l omor pe Wallace, pentru că nu pot să mă furişez pur şi simplu afară. Odată ce o să deschid o uşă de pe aici, o să se dezlănţuie iadul. Dacă nu pot să fug mai iute decât poliţia, nu vreau să fiu prins cu un mort alături.

— Refuzi să-mi livrezi ce ţi-am cerut?

— Ce mi-ai cerut nu poate fi obţinut. Ar fi o risipă să omor un om pentru o informaţie pe care n-o are.

La celălalt capăt se lăsă o tăcere prelungă, apoi:

— Ea două oară săptămâna asta când mă dezamăgeşti, Diego.

Tonul mătăsos al vocii Arhivarului îi dădu fiori reci pe şira spinării.

Oricine ştia despre Arhivar ştia ce li se întâmpla celor care îl dezamăgeau sau o dădeau în bară. Diego nu se temea că avea să fie anihilat. Era prea talentat ca să fie scos din joc. Nu, Arhivarul avea să se folosească de alte metode pentru a-l pedepsi, de alte…

Brusca revelaţie îl izbi precum o tonă de cărămizi. „E a doua oară".

bse întoarse stomacul pe dos şi simţi că avea să vomite. Închise telefonul şi, fără ca măcar să se gândească la consecinţe, deschise uşa bucătăriei. Soneria alarmei se declanşă. Zgomotul era asurzitor, dar Diego abia dacă îl sesiza. Teama care îi urla în minte prevestea ceva mult mai rău decât arestarea.

Sprintă pe terasa din piatră, apoi de-a lungul peluzei. Până să ajungă la zidul proprietăţii, deja nu mai avea aer, dar nu se opri nici măcar cât să-şi tragă sufletul. Escaladă peretele folosindu-se de viţă pentru: îşi sprijini mâinile şi picioarele. Când ajunse sus, îşi aruncă picioarele peste margine şi sări. Ateriză cu putere pe pământul aflat la aproape patru metri mai jos. (înenunchii absorbiră forţa impactului şi îl durură ca ilracu, însă asta nu-l încetini.

Auzi ţiuitul sirenelor de la maşinile de poliţie care se apropiau, dar o luă pe traseul cel mai scurt până la maşina furată, chiar dacă asta însemna să umble prin câmp deschis, în loc să rămână în umbră.

Nimeni nu-l opri. Când ajunse la automobil, era lac de sudoare şi tremura incontrolabil, aşa că abia putu să pornească motorul. Fără să se gândească la faptul că atrăgea atenţia, demară cu scrâşnet de roţi.

Se lăsă pe volan, strângându-l între degetele ce i se albiseră de frică şi de furie. Nu fusese învăţat niciodată să se roage şi nu cunoştea vreun Dumnezeu, aşa că se tocmi cu o noţiune abstractă şi înălţă un apel înflăcărat către orice putere supremă fără de nume care l-ar fi ascultat.

Îşi încălcă regula de neîncălcat şi intră direct în clădirea lui. Scoase fum din pneuri când opri brusc maşina. Sări afară şi nici nu se mai obosi să oprească motorul ori să închidă portiera.

O lampă de sudură fusese folosită pentru a tăia lacătul de la uşa exterioară, care acum era deschisă. Diego pătrunse prin ea într-un întuneric total. Alergă pe coridoarele umede şi coborî în fugă scara pe care o identifică prin pipăit.

Când ajunse la subsol şi văzu uşa locuinţei sale stând căscată, se opri brusc. Răsuflarea lui făcea un zgomot îngrozitor ca de fierăstrău,

dar era singurul sunet din întreaga clădire. Crezu că avea să moară din pricina durerii în piept. Aproape că speră să i se întâmple, astfel încât să nu fie nevoit să afle.

Dar trebuia să ştie.

Se sili să păşească prin uşa luminată şi să se uite în camera care îi servise drept adăpost. Până în seara aceea.

Isobel zăcea întinsă pe spate în pat. Fusese dezgolită şi aşezată într-o poziţie obscenă. Faţa îi fusese mutilată. Mâinile şi picioarele erau învineţite şi pline de zgârieturi. Avea urme de muşcături atât de adânci, încât îi străpunseseră pielea aurie. Se zărea spermă uscată. Şi sânge.

Fusese ţinut la distanţă toată ziua, astfel încât oamenii Arhivarului s-o poată teroriza, tortura şi ucide în tihnă pe Isobel, dându-i astfel lui Diego o lecţie grea despre ascultarea oarbă.

Numai frumosul ei păr negru şi mătăsos scăpase în urma atacului. Când Diego îngenunche lângă pat, pe el în mângâie, lui îi spuse vorbe de alint, pe el îl ţinu lipit de obrazul lui şi în el plânse.

Când în sfârşit se ridică, genunchii îi amorţiseră. Reaşeză trupul lui Isobel astfel încât să-i redea decenţa. Îi desprinse cu grijă cruciuliţa de argint de la gât. îi sărută buzele umflate şi tăiate, primul lor sărut fiind şi ultimul. La urmă, aşeză o pătură peste ea.

Cercetă încăperea, observând tot ce era în ea şi hotărând că nu exista nimic acolo de care să-i pese atât de mult încât să-l salveze, nici măcar covorul cel scump. Aruncă peştişorul auriu în toaletă şi trase apa. Era o crimă făcută din milă. Mai bine decât să fiarbă de viu.

Îşi strânse lucrurile într-un morman în mijlocul camerei, aruncă o brichetă peste ele şi aşteptă pentru a se asigura că focul prindea viaţă. Când întoarse spatele încăperii, flăcările deja cuprindeau aşternutul de pe pat, rugul funerar al lui Isobel.

Încet, cu greu, îşi croi drum în sus prin fosta fabrică, până la nivelul străzii. Simţea mirosul de fum şi se gândea că nu avea să mai treacă mult până ce incendiul avea să înghită întreaga construcţie.

Maşina dispăruse, bineînţeles. Nu conta. O porni pe trotuar, ţinându-se aproape de clădiri, cu mâna dreaptă în jurul şişului din buzunarul pantalonilor, gândindu-se că era posibil ca Arhivarul să nu fi terminat cu el.

El era al dracului de sigur că nu îşi terminase socotelile cu Arhivarul.

Capitolul 41

Când îşi recăpăta cunoştinţa, Bonnell Wallace zăcea cu faţa în jos pe podeaua băii sale. Cineva era aplecat deasupra lui, îndreptând raza unei lanterne spre ochiul lui, pe care îl ţinea deschis cu o mână înmănuşată.

— Domnule Wallace, mă auziţi?

— Stinge nenorocita aia de lumină!

Îi trimitea aşchii de durere prin creştetul capului, din interior. Medicul de pe ambulanţă nu făcu aşa cum i se ceruse. În schimb, deschise cu forţa celălalt ochi al lui

Wallace şi îi flutură lanterna prin faţă, la doi centimetri distanţă de pupilă.

Bancherul plesni mâna îmbrăcată într-o mănuşă albastră. Sau cel puţin încercă. Nu atinse decât aerul, moment în care îşi dădu seama că vedea dublu şi că ţintea imaginea greşită.

— Domnule Wallace, staţi liniştit, vă rog mult! Aveţi o contuzie.

— Sunt bine. L-aţi prins?

— Pe cine?

— Pe ticălosul care mi-a făcut asta.

— Uşa din spate era deschisă când am ajuns aici. Atacatorul dumneavoastră a fugit.

Wallace se lupta să se ridice în capul oaselor, în vreme ce doi medici de la urgenţă încercau să-l ţină culcat.

— Trebuie să vorbesc cu poliţiştii.

— Verifică proprietatea, domnule Wallace.

— Du-te şi adu-i!

— Puteţi discuta cu ofiţerii mai târziu. O să vrea să vă ia o declaraţie. Între timp, o să vă transportăm la camera de gardă ca să vi se facă o radiografie…

— Nu mă transportaţi nicăieri! Wallace dădu la o parte mâna tânărului, iar de data asta ţinti perfect. Dă-te jos de pe mine. Sunt bine. Trebuie s-o avertizez pe Tori. Adu-mi telefonul. E pe scaunul din dormitor.

Cei doi medici se consultară uitându-se unul la altul. Unul din ei se ridică şi dispăru pe uşă. Câteva secunde mai târziu, strigă în urma lui:

— Nu-i niciun telefon pe scaun.

Wallace gemu din adâncul gâtului.

— Mi-a luat telefonul! Telefonul meu are în memorie numărul ei.

— Al cui?

— Doamne! Al cui credeţi? Al lui Tori.

— Domnule, vă rog să vă întindeţi şi să ne lăsaţi…

Îl apucă pe tânăr de piepţii cămăşii de la uniformă.

— Ţi-am zis, sunt bine! Dar, dacă i se întâmplă ceva lui Tori, pe tine o să te caut primul şi o să-ţi fac viaţa un calvar. Aşa că ai face bine să aduci aici un poliţist acum!

Cobum fusese antrenat să doarmă cu aceeaşi eficienţă cu care fusese pregătit să le facă pe toate celelalte. Se trezi după două ore, simţindu-se înviorat, dacă nu perfect odihnit.

Honor încă stătea de parcă ar fi fost lipită de el. Braţul drept îi amorţise. Simţea furnicături în el, dar îl lăsă unde era, prins între sânii ei. Nu voia s-o trezească înainte de a fi nevoit s-o facă. În plus, braţul lui se simţea bine acolo.

Mâna ei dreaptă era aşezată pe pieptul lui, iar Cobum fu şocat când descoperi că, în somn, o acoperise cu mâna lui stângă, ţinând-o acolo, chiar deasupra inimii.

Trebuia să recunoască: femeia i se băgase pe sub piele. Această modestă învăţătoare de la clasa a doua, care îi rămăsese fidelă soţului ei, dar care şi-o trăsese cu Coburn cu aceeaşi înflăcărare cu care îl înfruntase acum două zile, se furişase pe sub bătrâna şi afurisita lui piele.

Trăsăturile ei erau blânde şi feminine, dar nu era vreo molâie unde şi când trebuia. Chiar şi atunci când îi venise s-o strângă de gât pentru câte o nesăbuinţă, îi admirase curajul. Credea că l-ar fi ucis, sau ar fi murit încercând, dacă el i-ar fi rănit copila.

Gândul la Emily îl făcu să zâmbească. Micuţa vorbăreaţă. Se simţea uşurat ştiind că ea era în siguranţă, dar nu îl bucura atât de mult pe cât crezuse faptul că scăpase de ea. Probabil că nu avea s-o mai vadă niciodată, dar urma să nu se mai poată uita la vreuna dintre chestiile alea roşii cu ochi bulbucaţi fără să se gândească la ea. Mai ştia şi că, ori de câte ori avea să-şi aducă aminte cum ea îl sărutase pe obraz cu o încredere şi o acceptare fără rezerve, urma să simtă un junghi pe undeva prin apropierea inimii.

Îl simţea şi acum.

Dar îşi alungă aceste gânduri. În ultima vreme îi umblase mintea

la o grămadă de rahaturi stupide şi nu-şi putea explica sentimentalismul decât prin faptul că pornise într-o misiune nebunească şi încâlcită încă de când fugise din depozit. Nu era de mirare că devenise siropos. Nu era de mirare că, în loc să plănuiască paşii următori, stătea şi sorbea căldura goliciunii lui Honor, lăsând-o să i se scurgă prin corp precum un balsam tămăduitor.

Drace, dulce mai fusese ea! Strâmtă, fierbinte şi umedă de dorinţă pentru el. Ca să vezi!

Iar când îşi dăduse seama că era primul ei amant de la moartea soţului, se simţise precum Superman. Dar tot atunci situaţia devenise înnebunitoare, evoluase de la o simplă partidă de sex la altceva. Atunci voise să-i simtă mâinile pe trupul lui, voise ca ea să ştie că el nu era o amintire ori o fantomă, ci un bărbat în carne şi oase, care îi zguduia lumea, care o duce pe culmile plăcerii. Voise ca ea să ştie că era el.

Iar asta îl speriase.

Pentru că niciodată în viaţa lui nu mai avusese nevoie şi nici nu-şi mai dorise ca altcineva să aibă nevoie de el ori să-l dorească.

Bine că era doar un aranjament pe termen scurt, şi, atunci când avea să se termine, el putea pleca fără nicio obligaţie. Urmau să se întoarcă la vieţile lor şi să nu se mai vadă niciodată. îi spusese clar lui Honor că aşa avea să se întâmple, iar ea acceptase.

Deci, OK, da, o lăsase să adoarmă cuibărită lângă el. Dacă ea voia să-l ţină în braţe, bine. Bine. Atâta vreme cât înţelegeau amândoi că intimitatea asta era doar temporară.

Dar nu putea nega starea de bine dată de faptul că o avea alături. Fiecare răsuflare a ei îi mângâia pielea. Interiorul moale şi neted al coapsei se odihnea peste piciorul lui. Sânii ei îi sprijineau braţul. Dosul palmei lui se adăpostise în V-ul format de coapsele ei, iar dacă ar fi răsucit mâna şi ar fi făcut palma căuş…

Penisul i se deşteptă şi se lungi.

Puteau s-o mai facă doar o dată, nu-i aşa? Ce rău ar fi făcut? El nu intenţiona să spună nimănui. Honor era al naibii de sigur că nu avea să vorbească. Dacă şi-ar răsuci mâna spre ea şi ar începe s-o mângâie acolo, ea s-ar trezi zâmbind, ameţită şi gata din nou pentru el.

S-ar săruta. Erotic. Gura ei ar fi al dracului de ispititoare, s-ar cufunda în ea iar şi iar, pentru a simţi gustul care de acum îi era familiar. I-ar atinge sfârcurile cu limba, iar Honor i-ar masa cu degetul mare vârful penisului, şi el s-ar simţi pe cale să explodeze. Apoi ar

penetra-o şi ar începe să se mişte.

Sau poate că nu. Poate că ar face ceva ce n-a mai făcut niciodată cu o femeie. Poate că doar va… exista. Va sta liniştit. Nicio mişcare, cu excepţia bătăilor inimii. Fără a se îndrepta spre ceva pentru a termina şi a merge mai departe, îndestulat poate din punct de vedere fizic, dar nepăsător.

Nu, poate că de data asta avea să savureze simplul fapt de a sta strâns lipit de o altă persoană, atât de aproape pe cât puteau fi doi oameni. Avea să savureze unirea cu Honor.

Poate, în vreme ce erau cuibăriţi aşa unul lângă altul, avea să o sărute. Iar dacă ea urma să îl sărute la rândul ei aşa cum o făcea de obicei, probabil că avea să-şi piardă capul. Ar fi nevoit să se mişte. N-ar avea încotro.

După aceea, ar tachina-o spunându-i cât de uşuratică era, iar Honor s-a preface că obiectează. Ar tachina-o şi în legătură cu tatuajul atât de păcătos aşezat între gropiţele gemene de deasupra fundului ei frumos sculptat.

I-ar spune că artistul care îl desenase trebuia să fie un ticălos plin de noroc, dacă avusese parte de o privelişte atât de lascivă în timp ce îşi practica meseria. „Pun pariu că nu s-a grăbit”, i-ar zice. Pe urmă i-ar mărturisi că asta avea să fie meseria lui în viaţa viitoare. Avea să devină un maestru în arta tatuajelor, specializat în învăţătoare care se îndoapă cu cocktailuri Uragan şi îşi fac tatuaje în locuri care nu sunt…

Văzute de oricine.

Şirul leneş al gândurilor lui o luă brusc razna. O împinse jos de pe el şi sări din pat.

— Honor, scoală-te!

Trezindu-se speriată dintr-un somn adânc, ea se sprijini în coate şi îşi feri ochii de lumina puternică ivită atunci când Coburn aprinse becul.

— Ce s-a întâmplat? E cineva aici?

— Nu. Răsuceşte-te!

— Ce?

— Întinde-te pe burtă.

Îşi puse genunchiul lângă ea pe pat şi o întoarse cu faţa în jos.

— Coburn!

— Ai spus „convinsă”.

— Ce? Lasă-mă să mă ridic.

Bărbatul îşi aşează mâna lui mare peste fundul ei şi îl ţinu jos.

— Tatuajul tău. Ai spus că te-ai ameţit şi ai fost uşor de convins. Convinsă să te tatuezi?

— Da. La început nu mi-a plăcut ideea, dar Eddie…

— A insistat?

— Eddie n-a insistat niciodată să fac nimic.

— OK, a persistat.

— Oarecum. M-a provocat. Până la urmă am cedat.

Coburn stătea în genunchi lângă ea, examinând modelul complicat.

— Şi el a ales locul ăsta.

— A spus că e sexy.

— Cum nu se poate mai sexy. Dar nu cred că de asta îl voia aici. Privi cu ochii mijiţi desenul ondulat, în timp ce îi trasa conturul cu vârful degetului. Ce înseamnă?

— Nu înseamnă nimic. Honor îl privea peste umăr. Ţi-am mai spus, e un soi de simbol chinezesc.

— Trebuie să aibă o semnificaţie, altfel de ce l-ai ales?

— Nu l-am ales eu, ci Eddie. De fapt, el…

Coburn săltă capul. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— El l-a desenat!

Se holbară unul la altul vreme de câteva secunde, apoi Coburn zise:

— Tocmai am găsit harta comorii noastre.

Pentru a nu se ştie câta oară, Tori se gândea la telefonul ei gol. Şi, pentru a nu se ştie câta oară, se simţea teribil de tentată să pună bateria la loc şi să-l sune pe Bonnell. îi era dor să stea de vorbă cu el. Şi ce dacă el nu avea o frumuseţe extraordinară şi un corp bine clădit? Nu era un căpcăun. îl plăcea. Ştia că adoraţia lui pentru ea era sinceră şi că putea avansa de la o pasiune nebună, la – oare îndrăznea să se gândească – iubire în toată regula. Bărbatul probabil era îngrijorat din pricina plecării ei bruşte, întrebându-se de ce pornise ea spre locuri necunoscute fără nicio explicaţie, de ce nu răspunsese la apelurile pe care cu siguranţă le primise din partea lui.

Dacă Bonnell ar fi pus lucrurile cap la cap, şi-ar fi dat seama că plecarea lui Tori avea legătură cu prietena despre care îi vorbise, cea care fusese răpită. Poate că el avea ştiri de ultimă oră despre Honor, despre căutarea ei şi a lui Emily.

După ce îi trimisese lui Bonnell acel scurt mesaj prin care îl anunţa că pleca din oraş, urmaşe întocmai instrucţiunile lui Coburn, chiar dacă punea la îndoială necesitatea unor asemenea măsuri ele precauţie. La o jumătate de oră după ce ajunseseră în casă, ea şi Emily făceau plăcinţele din noroi pe un teren de joacă de lângă lac. Se distrase atât de mult, încât îi fusese uşor să uite pentru scurte perioade de ce ele două se aflau în acea excursie.

Dar, ori de câte ori îşi amintea de situaţia cumplită în care erau, simţea un junghi de dor pentru prezenţa solidă a lui Bonnell. Mai simţea şi o urmă de revoltă faţă de Coburn şi de ordinele lui stricte. Tori avea o aversiune înnăscută faţă de reguli şi îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă încălcându-le.

Indignarea ei spori cu fiecare oră, până când, acum, întinsă singură în pat şi dorindu-şi compania senzuală a lui Bonnell, hotărî că nu putea să iasă nimic rău dintr-o scurtă convorbire, în care să-l asigure doar că se simţea bine, că era la fel de excitată ca întotdeauna şi că îi simţea cu disperare lipsa.

Se ridică în fund şi dădu să îşi ia telefonul de pe noptieră. În schimb, scoase un ţipăt.

La picioarele patului ei stătea un bărbat cu o mască de schi pe faţă.

Acesta se întinse şi îi puse o mână înmănuşată peste gură, oprindu-i strigătul. Tori se luptă cu el ca o panteră de mlaştină, scuturându-şi degetele lui de pe faţă, apoi înfigându-şi dinţii şi unghiile în timp ce ataca. Trupul ei incredibil de musculos şi de bine lucrat nu era doar de paradă. Tori avea o forţă egală cu a majorităţii bărbaţilor şi reflexele necesare pentru a o folosi în mod eficient. Atacatorul ei scăpă ca prin urechile acului de un călcâi care îi ţintea testiculele cu avântul unui berbec.

Tori încercă să-i smulgă omului masca de schi de pe faţă, însă el îi prinse încheietura între degete şi io răsuci cu atâta putere, încât ea auzi oase trosnind. Nu se putu abţine şi urlă de durere.

Apoi o lovi în tâmplă cu patul pistolului. Întunericul se coborî asupra ei precum o pătură de catifea. Ultimul ei gând se îndreptă spre Emily şi spre Honor – era îngrozită că le dezamăgise.

Doral îşi smulse masca şi se aplecă deasupra trupului răşchirat al lui Tori, stând cu mâinile pe genunchi, încercând să-şi tragă sufletul şi să oprească sângele care îi picura din nas. Târfa îi trăsese cel puţin

un pumn sănătos.

Avea să-i arate el din ce era făcut. Avea să-i arate că nu era genul de bărbat care să înghită asemenea porcării de la o femeie. Încă îi rămăsese dator pentru acea zi din liceu în care nu numai că îl refuzase, dar răsese de încercările lui stângace de a o seduce.

Gândul că putea să-i dea în sfârşit o lecţie îl bucura şi îl excita. Duse mâna spre prohab.

Totuşi, chiar în clipa în care se lupta cu fermoarul, se opri şi se gândi mai bine. Arhivarului nu i-ar fi fost pe plac. Nu din pricina scrupulelor, ci a momentului.

Arhivarul îi aştepta cu nerăbdare telefonul, şi de data asta informaţiile trebuiau să fie favorabile.

Bomba din maşină nu reuşise să-i scape nici de Coburn, nici de Honor. Arhivarul primise vestea proastă chiar cu mai multă furie decât se aşteptase Doral, iar el anticipase ceva în genul lui Hitler aflând despre înfrângerea celui de-al Treilea Reich.

— Idiot nenorocit ce eşti! Mi-ai spus că era acolo.

— Era! Cu ochii mei l-am văzut.

— Atunci, cum a putut să scape?

— Eu nu…

— Şi de ce n-ai verificat, ca să te asiguri că e mort înainte să pleci?

— Maşina era în flăcări. N-aveam cum…

— M-am săturat de scuzele tale, Doral!

Continuase aşa timp de câteva minute. Însă Doral prefera cearta mânioasă acelui ton rece şi distant pe care îl avuseseră ultimele cuvinte ale Arhivarului.

— Dacă nu poţi să te descurci mai bine de-atât, atunci n-am nevoie de tine, corect?

În clipa aceea înţelesese că, dacă nu i-i ducea pe Coburn şi Honor, era un om mort.

„Sau…”

Îşi dăduse seama că avea, într-adevăr, o altă opţiune, îl putea ucide pe Arhivar.

Gândul trădător îi pătrunsese în minte şi i se încolăcise în jurul imaginaţiei. Avea fantezii pe tema asta, iar perspectiva i se părea teribil de atractivă. De ce nu?

Principalul argument împotrivă era faptul că sfârşitul

Arhivarului ar fi însemnat şi sfârşitul câştigurilor din care se întreţinea Doral. Dar cine spunea că nu putea să preia el toată operaţiunea, acum că bazele fuseseră puse cu atâta meticulozitate?

Pentru a câştiga timp, Doral se hotărâse să lase deoparte ideea ispititoare pentru a o cântări mai târziu şi, între timp, să-i găsească pe Honor şi pe Coburn. îl voia mort pe nenorocitul ăla, fie că i-o ordona Arhivarul, fie că nu.

Cu acest scop în minte, o sunase pe Amber, recepţionera slabă la minte de la centrul de fitness al lui Tori. Se prezentase din nou ca fiind tipul întâlnit cu o zi în urmă în magazinul cu sandvişuri şi o invitase să bea ceva.

Fata se prefăcuse a se lăsa greu convinsă. Era trecut de unsprezece noaptea, îi spusese ea ţâfnoasă. De ce aşteptase până la o oră atât de târzie ca s-o sune? Ea trebuia să deschidă centrul la şase dimineaţa.

Doral îi zisese primul lucru care îi venise în minte:

— Pur şi simplu nu suport să văd că o puştoaică de treabă ca tine e lovită pe la spate.

— Ce vrei să spui?

— Tori intervievează alte fete pentru postul tău.

Minciuna plauzibilă funcţionase precum o baghetă magică. Doral fusese invitat la ea acasă pentru un păhărel înainte de culcare, şi nu avusese nevoie decât de două porţii de votcă şi apă tonică pentru ca Amber să înceapă să-i enumere toate avantajele pe care Tori Shirah le avea în faţa ei, inclusiv o casă pe malul lacului Pontehartrain pe care o şterpelise de la un fost soţ.

O lăsase pe Amber cu promisiunea că urma să o scoată curând la cină şi îi raportase imediat Arhivarului cele aflate. Întrecându-se cu laudele, se oferise să conducă personal până la casa lui Tori de lângă lac şi s-o verifice.

Eforturile lui dăduseră roade. În stil mare. Nu-i găsise pe Coburn ori pe Honor, dar o descoperise pe Emily dormind într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi, iar asta era aproape la fel de bine. Cu cât îi raporta mai repede ceva îmbucurător Arhivarului, cu atât mai bună şi mai sănătoasă era atmosfera de lucru pentru toată lumea.

Înjurându-şi propria raţiune, care îl împiedica să guste din lucrul după care tânjise încă din adolescenţă, îşi trase fermoarul, apoi se aplecă şi spuse:

— Păsărica ta n-o să ştie niciodată ce-a ratat.

Se retrase şi îndreptă pistolul spre capul lui Tori.

Avionul lui Hamilton ateriză pe aeroportul din Lafayette la ora 3: 40, ora zonei centrale, ajutându-l să câştige o oră. Hangarele erau practic închise la ora aceea a dimineţii, aşa că singurii membri ai personalului erau cei din echipele de la sol.

Hamilton coborî primul din avion. îl salută politicos pe omul care potrivea saboţii pentru frânarea roţilor şi îi spuse că erau o echipă trimisă în avans de către Departamentul de Stat pentru a pregăti dispozitivul de securitate în vederea unei viitoare vizite din partea unui demnitar din administraţia centrală.

— Zău, cine? Preşedintele?

— N-am voie să spun, replică Hamilton, zâmbind amabil. Nu ştim cât o să dureze misiunea noastră. Piloţii noştri vor rămâne cu avionul.

— Da, domnule.

Între timp, cei şase bărbaţi care coborâseră împreună cu Hamilton îşi descărcară echipamentele şi le urcară în cele două maşini Chevrolet Suburban negre cu geamuri fumurii pe care directorul adjunct le ceruse prezente pe pistă.

Dacă tânărul se întreba de ce o echipă trimisă de către Departamentul de Stat avea nevoie de arme automate şi de echipament SWAT, îşi ţinu cu înţelepciune în frâu curiozitatea.

La câteva minute după aterizarea avionului, grupul gonea în cele două Suburban. Hamilton îi dădu şoferului său adresa de acasă a lui VanAllen, iar acesta programă GPS-ul să îi ghideze. Directorul voia să se oprească mai întâi pe acolo şi să-i prezinte condoleanţele sale văduvei lui Tom. I-o datora răposatului său coleg. I-o datora şi femeii. La urma urmei, el era cel care îl trimisese pe Tom la acea întâlnire de lângă şinele abandonate.

Era destul de îndrăzneţ să-i facă o vizită la ora aceea din noapte, dar spera s-o găsească trează pe Janice, înconjurată de prietenii, vecinii şi rudele care se strânseseră în grabă la auzul veştii despre moartea lui Tom.

Lucru de care se temea el însă era că avea s-o găsească singură. Situaţia fiului lor izolase extrem de mult cuplul, iar o mare parte din acea izolare era autoimpusă. Pornind de la ce ştia Hamilton despre janice, n-ar fi fost surprinzător ca ea să se retragă complet din

societate, acum că Tom se stinsese.

Agenţii de la biroul lui VanAllen care îi dăduseră tragica veste îi raportaseră lui Hamilton că fuseseră invitaţi să plece la scurtă vreme după ce îşi îndepliniseră sumbra îndatorire.

Agenţii trimişi s-o ia la întrebări pe Janice cu privire la moartea soţului ei îi transmiseseră printr-un e-mail ulterior că doamna VanAllen fusese cooperantă, răspunzându-le la toate întrebările, dar le arătase uşa de îndată ce îşi terminaseră interviul şi le refuzase oferta de a chema un preot sau un consilier psihologic care să rămână cu ea peste noapte.

Femeia se răzbunase pe Hamilton, înjurându-l, apoi refuzând să discute cu el când o sunase a doua oară. Avea bănuieli solide că toate celelalte încercări de consolare fuseseră respinse într-un mod asemănător.

Spera să se înşele. Spera să-i găsească locuinţa plină de oameni, ceea ce ar fi făcut ca întâlnirea lor să fie mai puţin stânjenitoare, mai puţin bătătoare la ochi, iar scopul ei mai puţin evident.

Pentru că, deşi venise în principal pentru a-şi prezenta condoleanţele, Hamilton mai avea un motiv ascuns. Voia să mai afle câte ceva.

Exista o foarte mică şansă ca Janice să ştie ceva despre Arhivar, chiar dacă era vorba despre frânturi de informaţii pe care Tom le risipise şi pe care, de-a lungul timpului, ea le adunase şi le pusese cap la cap, aşa cum refaci din bucăţi un puzzle. Chiar şi accidental, piesele se leagă una de alta pentru a forma măcar o parte din imagine.

Hamilton avea nevoie să ştie ce detalii îi fuseseră împărtăşite lui Janice VanAllen.

Până atunci, nu irosi timpul petrecut în maşină, pe drum. Dădu un telefon la biroul şerifului din Tambour şi ceru să i se facă legătura cu ajutorul de şerif Crawford.

I se răspunse că acesta se afla în centrul temporar de comandă, dar că ieşise pentru a merge la toaletă.

— Când se întoarce, spune-i să mă sune. Pe numărul ăsta.

Închise, apoi îşi verifică din nou telefonul pentru a vedea dacă nu cumva Coburn încercase să-l contacteze. Nimic. Două minute mai târziu, aparatul îi vibră în mână. Răspunse scurt:

— Hamilton.

— Sunt ajutorul de şerif Crawford. Mi-aţi cerut să sun. Cine

sunteţi?

Hamilton se identifică.

— Biroul a pierdut un om acolo în noaptea asta. Omul meu!

— Tom VanAllen. Condoleanţe!

— Anchetaţi cazul?

— L-am anchetat iniţial. Odată ce VanAllen a fost identificat, băieţii dumneavoastră au preluat problema. De ce nu discutaţi cu ei?

— Am discutat. Dar cred că e ceva ce ar trebui să ştiţi, de vreme ce are legătură cu alte cazuri.

— Ascult.

— Tom VanAllen s-a dus la acea cale ferată abandonată cu singurul scop de a o lua pe doamna Gillette şi a o aduce în custodia noastră.

Crawford îşi lăsă un răgaz pentru a asimila informaţia, apoi întrebă:

— De unde ştiţi?

— Pentru că eu am intermediat înţelegerea asta cu Lee Coburn.

— Pricep.

— Mă îndoiesc, zise Hamilton. Fără supărare.

Ajutorul de şerif rămase tăcut câteva clipe, dar

Hamilton nu putea şti dacă de ciudă ori pentru că se concentra. Şi nici nu-i păsa.

Până la urmă Crawford spuse:

— Noi n-avem decât un cadavru la morgă. Deci ce s-a întâmplat cu doamna Gillette?

— Excelentă întrebare, domnule ajutor de şerif.

— Coburn i-a întins o cursă lui VanAllen.

Hamilton chicoti.

— Dacă Lee Coburn l-ar fi vrut mort pe VanAllen, nu s-ar fi deranjat să folosească o bombă.

— Atunci ce vreţi să-mi spuneţi, domnule Hamilton?

— Cineva în afară de Coburn şi de mine a ştiut despre acea întâlnire, iar acela o vrea moartă pe doamna Gillette. Cineva a pus bomba în maşină, aşteptându-se să nimerească doi iepuri dintr-o lovitură: o văduvă de poliţist şi un agent FBI local. Cineva a devenit îngrozitor de nervos când a aflat despre această alianţă, aşa că a acţionat rapid şi letal pentru a o împiedica.

— Cineva… Aveţi idee cine?

— Cine ne ascultă acum conversaţia.

— M-aţi pierdut.

— V-am pierdut pe naiba! Departamentul ăla e o afurisită de sită. La fel poliţia locală şi, bănuiesc cu tristeţe, biroul lui Tom.

Se opri pentru a-l lăsa pe ajutorul de şerif să conteste. Fu sugestiv faptul că acesta n-o făcu. Fie că însuşi Crawford era corupt, fie că nu, probabil nu vedea rostul în a nega acuzaţia.

— Eu nu vă spun cum să vă faceţi treaba, domnule ajutor de şerif…

— Dar?

— Dar, dacă nu vreţi un număr şi mai mare de decese decât aveţi deja, dublaţi-vă eforturile şi personalul pentru a-i găsi pe doamna Gillette şi pe Coburn.

— Ea îl însoţeşte de bunăvoie?

— Da.

— M-am gândit eu. Spuneţi-mi, Coburn lucrează pentru dumneavoastră?

Hamilton nu răspunse nimic.

— Coburn a… ştiu şi eu… recrutat-o dintr-un motiv anume? Mie aşa îmi pare. Peste ce-au dat de i-au făcut pe oameni să-i vrea morţi?

Hamilton nu răspunse nici la această întrebare.

Ajutorul de şerif oftă. Hamilton şi-l putea închipui trecându-şi degetele prin păr. Dacă avea păr.

— Au reuşit să stea ascunşi vreme de trei zile, domnule Hamilton. Nu ştiu ce altceva pot face, mai ales de vreme ce, aşa cum spuneţi, alte forţe par a fi mereu cu câţiva paşi înaintea mea. Dar, dacă am noroc şi reuşesc să le scot din joc, ce se întâmplă atunci?

Hamilton spuse scurt:

— Atunci voi fi prima persoană pe care o suni.

Capitolul 42

Când Coburn opri maşina lângă bordura din faţa casei lui Stan Gillette, Honor spuse:

— Mi-am imaginat că o să ne furişăm cum am făcut-o în după-amiaza asta.

— M-am săturat să mă învârt fără rost. E timpul ca noi doi să avem o discuţie faţă în faţă.

În timp ce urcau pe alee, Honor îl privi agitată.

— Ce-o să faci?

— Tu sună la uşă. După aia mă ocup eu.

Îşi dădea seama că femeia avea îndoieli cu privire la ceea ce urma, dar păşi cu hotărâre pe verandă şi sună la uşă. Auziră clinchetul din interiorul casei. Coburn se lipi cu spatele de zidul de alături.

Honor îl văzu scoţându-şi pistolul de la brâu, iar asta o alarmă.

— Ce-ai de gând să faci cu ăla?

— S-ar putea să nu ne primească cu braţele deschise.

— Nu-l răni!

— Îl rănesc doar dacă mă sileşte.

— Ia medicamente pentru tensiune crescută.

— Atunci sper să se gândească de două ori înainte să facă vreo prostie.

Auzind paşi ce se apropiau, Coburn spintecă aerul cu mâna liberă. Uşa se deschise, apoi o serie de lucruri se petrecură într-o succesiune rapidă.

Sistemul de alarmă începu să-şi emită semnalul de avertizare.

Stan exclamă surprins când o văzu pe Honor, apoi o prinse de braţ şi o trase peste prag.

Coburn ţâşni prin spatele ei şi închise uşa cu piciorul.

Îi ordonă lui Honor să dezactiveze imediat sistemul de securitate.

Apoi o împinse la o parte din calea pericolului când Gillette se repezi în faţă ţintindu-i abdomenul cu un cuţit.

— Nu! ţipă Honor.

Coburn se îndoi de spate, strângându-şi mijlocul, dar vârful lamei trecuse prin tricoul prea mare şi dăduse de piele.

Era mai mult uimit de ferocitatea atacului decât rănit şi îşi dădu seama că Gillette se bazase pe asta. Profită de mirarea lui Coburn şi îl lovi cu piciorul, făcându-l să scape pistolul din mână.

Coburn trase o înjurătură şi încercă să apuce mâna în care bătrânul ţinea cuţitul. Rată, iar Gillette descrise încă un arc înspăimântător cu lama, de data aceasta nimerind pielea de pe umărul adversarului său.

— Încetează, bătrâne! îi strigă Coburn în timp ce se lerea de o altă lovitură. Trebuie să vorbim cu tine.

Gillette nici nu voia să audă. Continua să-l atace cu ferocitate pe Coburn.

Honor, care făcuse să amuţească ţiuitul neîntrerupt al

sistemului de alarmă, pur şi simplu plângea.

— Stan, te rog! Opreşte-te!

Ori bătrânul înnebunise până în punctul în care asurzise, ori alegea să-i ignore rugămintea. Părea hotărât să-l ucidă sau să-l mutileze grav pe Coburn, nelăsându-i acestuia nicio opţiune în afară de a fi la fel de agresiv. Se aşteptase din partea fostului infanterist la opoziţie, certuri aspre, poate câteva îmbrânceli. Dar nu la un atac în toată regula.

Fiecare dintre bărbaţi lupta ca să câştige. Cădeau peste piesele de mobilier, răsturnau veioze, dărâmau tablouri de pe pereţi. Încercau să-şi scoată ochii, loveau cu picioarele, izbeau cu pumnii. Coburn nu putea să încetinească ritmul îndeajuns de mult încât să-şi găsească pistolul şi să ţintească, fără a-i face lui Gillette o invitaţie făţişă de a-şi înfige cuţitul în el. Aşa că se luptară corp la corp, aşa cum amândoi fuseseră antrenaţi, de parcă ar fi fost într-o competiţie pe viaţă şi pe moarte.

În tot acest timp, Honor îi implora să se oprească.

— Renunţă! mârâi Coburn, ferindu-se încă o dată de o lovitură de cuţit.

Dar bătrânul nu se potoli. Era însetat de sânge. Sângele lui Coburn. Când lama luă contact cu antebraţul agentului FBI, spintecând carnea până la os, Coburn strigă o obscenitate. La dracu' cu vârsta omului, cu tensiunea lui crescută, cu Semper fi. Ieşi la atac cu toată puterea şi o ţinu tot aşa până când o lovitură bine plasată în capul lui Gillette îl făcu pe acesta să-şi piardă echilibrul şi să se poticnească în spate.

Coburn îl urmă şi îl apucă de mâna în care ţinea cuţitul. Bătrânul nu renunţă de bunăvoie la armă şi nici n-ar fi făcut-o vreodată. Însă Coburn îi răsuci încheietura până când îl făcu să urle de durere. Degetele îi amorţiră în jurul mânerului, iar cuţitul îi căzu din mână.

Coburn îl puse pe Gillette cu faţa în jos la podea, îi înfipse un genunchi în spinare şi îi strânse braţele între omoplaţi.

Honor plângea în hohote.

Coburn îi spuse:

— Este o rolă de bandă adezivă pe bancul de lucru din garaj. Adu-o!

Ea plecă să facă aşa cum i se ceruse, părând să priceapă că, dacă ar fi protestat, n-ar fi făcut decât să prelungească suferinţa celor doi. În

orice caz, Coburn fu bucuros că nu fusese nevoit să insiste, căci abia dacă avusese aer pentru a rosti cele câteva cuvinte.

Stând cu obrazul lipit de podea, Gillette mârâi:

— Eşti un om mort!

— Nu încă.

Dar sângele şiroia din tăietura de pe braţ.

Honor se întoarse cu banda adezivă. Coburn îi spuse să rupă o fâşie şi s-o folosească pentru a-i imobiliza mâinile socrului ei. Ea se uită în jos la bărbatul cu care împărţea acelaşi nume, apoi din nou la Coburn, şi scutură din cap în semn de refuz.

— Uite ce e, zise Coburn, gâfâind din pricina durerii şi a oboselii. S-ar putea să am nevoie de el ca să depună mărturie, aşa că ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să-l mutilez sau să-l omor. Dar nu putem face lucrul pentru care am venit aici dacă trebuie să mă lupt cu el. Iar dacă nu-l imobilizez, o să continue să se bată cu mine.

Nu era sigur că ar fi putut să-i ţină piept lui Gillette dacă acesta şi-ar fi venit în fire şi ar fi reluat atacul. Trebuia să-l înfrângă pe bătrânul cel dur cât încă avea puterea s-o facă şi înainte ca braţul lui rănit să devină complet inutil. Clipi pentru a-şi alunga picăturile de sudoare din ochi şi se uită în sus la Honor.

— Legarea lui e singura cale prin care îţi pot garanta că niciunul dintre noi n-o să-l rănească grav sau să-l omoare pe celălalt. Nu mi te înmuia acum, Honor! Rupe o fâşie din afurisita de bandă.

Ea şovăi, dar în cele din urmă trase o fâşie şi o rupse cu dinţii, apoi o înfăşură în jurul încheieturilor socrului ei. Amândoi îl aşezară bine pe bătrân pe un scaun cu spătar drept, adus de Honor din bucătărie la cererea lui Coburn.

Faţa lui Gillette era toată numai o rană umflată şi sângerândă, dar Honor observă tot focul animozităţii lui.

— Credeam că te cunosc.

— Mă cunoşti, Stan.

— Cum poţi să faci aşa ceva?

— Eu? Tu l-ai atacat pe Coburn cu intenţia de a-l omorî. Nu mi-ai dat – nu ne-ai dat – de ales.

— Ai întotdeauna de ales. Tu ai ales foarte prost.

Între timp, Coburn îşi înfăşură braţul cu bandă adezivă în dreptul rănii, încercând să oprească sângerarea.

Honor îngenunche în faţa socrului ei şi îi privi rugătoare chipul.

— Stan, te rog…

— Chiar dacă n-ai pic de respect pentru amintirea lui Eddie, cum îndrăzneşti să pui în pericol viaţa nepoatei mele?

Coburn îşi dădu seama că tonul dispreţuitor al lui Gillette o scotea din sărite, dar Honor răspunse cu voce egală:

— De fapt, Stan, am protejat-o pe Emily şi m-am apărat pe mine.

— Făcând echipă cu el?

— E agent guvernamental.

— Ce fel de agent înscenează o răpire?

— Ştiam că o să-ţi ieşi din minţi de îngrijorare. Am vrut să te sun şi să-ţi spun ce s-a întâmplat cu adevărat, dar n-o puteam face fără a ne risca siguranţa. A mea. A lui Emily. Şi a lui Coburn. El a lucrat sub acoperire într-un loc periculos şi…

— Şi s-a ţăcănit, zise el, uitându-se batjocoritor la Coburn. A luat-o razna. Se întâmplă mereu.

Coburn îşi pierduse răbdarea, însă Honor continua să i se adreseze pe un ton calm:

— Nu s-a ţăcănit. Am discutat cu superiorul lui de la Washington, un om pe nume Clint Hamilton. El are încredere absolută în Coburn.

— Deci te-ai gândit că şi tu poţi face la fel?

— Adevărul e că îmi pusesem toată nădejdea în el chiar dinainte să vorbesc cu domnul Hamilton. Coburn ne-a salvat vieţile, Stan. Ne-a protejat pe mine şi pe Emily de oameni care ne-ar fi făcut rău.

— Cum ar fi?

— Gemenii Hawkins.

Bătrânul slobozi un hohot aspru de râs, dar, reluându-şi mâna serioasă, continuă spunând:

— Fără îndoială glumeşti.

— Te asigur că nu.

— E ridicol! îi aruncă lui Coburn o privire furioasă. Ce fel de prostii i-ai băgat în cap? întorcându-se către nora lui, zise: Oamenii ăia nu s-ar fi atins de un fir de păr din capul tău. De când aţi dispărut, Doral n-a încetat să vă caute, pe tine şi pe Emily. Fratele lui zăcea mort, dar el…

— Te presa să afle informaţii despre ele, despre unde ar putea fi, cine le-ar putea adăposti?

Coburn se apropie pentru a i se putea adresa direct lui Gillette.

Bătrânul ridică uşor bărbia.

— Doral mi-a fost un prieten loial. A rezistat fără mese, fără somn. A scotocit pe sub fiecare piatră.

— Obţinând detalii de la cârtiţele lui din poliţie?

Gillette nu spuse nimic.

— Doral s-a folosit de ele pentru a făcu un pas înaintea autorităţilor, am dreptate? în timp ce ar fi trebuit să jelească, el era disperat să ne găsească înaintea oricărei autorităţi. Oare de ce, mă întreb? îl lăsă pe Gillette să rumege ideea preţ de câteva secunde, după care continuă: Doral şi Fred Hawkins i-au împuşcat pe Marset şi pe ceilalţi şase.

Bătrânul se holbă la Coburn, apoi izbucni într-un râs sec, lipsit de veselie.

— Zici tu. Tu, cel acuzat de crime.

— Fred ar fi omorât-o pe Honor, probabil şi pe Emily, dacă nu l-aş fi împuşcat eu primul. De duminică noapte încoace, Doral tot încearcă să cureţe mizeria pe care el şi fratele lui au făcut-o în depozitul ăla. Şi a fost o mizerie. Sam Marset şi ceilalţi n-au avut nicio şansă. Gemenii i-au măcelărit.

— Şi numai tu ai trăit ca să ne povesteşti.

— Corect.

— Nu te cred. Îi cunosc pe băieţii ăia practic de o viaţă.

— Eşti sigur că-i cunoşti? Eşti sigur că ştii de ce sunt în stare? De exemplu, Doral ţi-a spus că a intrat prin efracţie în casa lui Tori Shirah şi a pândit-o? Da, zise Coburn, când observă un licăr de surprindere în ochii bătrânului. Iar apoi, când ea i-a spus că n-are nicio veste de la Honor, a ameninţat-o şi i-a cerut să-l contacteze dacă şi când primeşte acea veste. Doral ţi-a pomenit despre asta, domnule Gillette? Lasă. Văd că nu.

— De unde ştiu eu că e adevărat?

— De unde ştii că nu e?

— Ei bine, dacă ai aflat de la târfa aia, aş zice să sursa nu inspiră încredere. Gillette îşi îndreptă atenţia spre Honor. Emily e cu ea?

— Emily e protejată.

— Nu şi de depravare.

— Hai să lăsăm pe mai târziu asasinarea reputaţiei lui Toril zise Coburn. N-avem vreme pentru aşa ceva.

— În privinţa asta sunt de acord cu tine, Coburn. Ţi-a expirat

timpul!

— Zău? Coburn se lăsă în jos, oprindu-şi faţa la câţiva centimetri de a lui Gillette. Spui asta cu foarte multă convingere. De unde ştii tu că mi-a expirat timpul?

Ochii bătrânului se îngustară abia vizibil.

Coburn continuă:

— Gemenii Hawkins sunt isteţi, dar nu-mi par îndeajuns de inteligenţi încât să conducă o organizaţie atât de sofisticată ca aceea a Arhivarului.

Gillette se uită peste umărul lui, la Honor.

— Despre ce vorbeşte?

— Hei! Coburn îi înghionti genunchiul bărbatului, atrăgându-i atenţia înapoi spre el. Când privirea înverşunată a lui Gillette o reîntâlni pe a lui, continuă: Un om cu fire autoritară şi care se crede Dumnezeu în persoană le-a tot dat ordine lui Fred şi lui Doral. Eu îmi pariez banii pe tine.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Coburn se uită la ceas cu un gest teatral.

— Ori te culci foarte târziu, ori te trezeşti foarte devreme. De ce nu eşti buimac pentru că te-a trezit soneria de la uşă? De ce nu eşti în pijama sau în chiloţi? în schimb, iată-te, domnule Gillette, îmbrăcat la patru ace. Ai până şi pantofi în picioare. Cum aşa? De ce arăţi ca scos din cutie la ora asta a dimineţii?

Gillette se mulţumi să îl fixeze cu o privire furioasă.

— Ştii cum văd eu lucrurile? continuă Coburn. Ca şi cum ai sta pregătit pentru ceva. Pentru ce? Pentru o discuţie lămuritoare cu mine, agentul federal care ţi-a stricat lanţul infracţional?

Ostilitatea radia din tot trupul lui Gillette, însă bătrânul rămase tăcut. Coburn se îndreptă încet, dar continuă să-l privească în ochi.

— Singurul motiv pentru care s-ar putea să mă îndoiesc este că nu te văd ordonând uciderea propriilor tale rude de sânge. Nu pentru că ai avea vreo reţinere morală, ci pentru că egoul tău supradimensionat nu te-ar lăsa să-ţi distrugi propriul ADN.

Gillette înghiţise destul. Începu să se lupte cu banda adezivă, scrâşnind din dinţi de furie şi frustrare.

— Mi-ai ponegrit reputaţia. M-ai insultat ca om şi ca patriot. Mai mult, eşti un zănatec. Privirea i se îndreptă spre Honor. Pentru Dumnezeu, tu de ce stai acolo fără să zici nimic? Ţi-a spălat creierul ca

să crezi toate porcăriile astea?

— M-a convins că moartea lui Eddie n-a fost un accident.

Gillette încetă să se mai zbată la fel de brusc precum începuse. Ochii îi ţâşneau când spre ea, când spre Coburn, oprindu-se în cele din urmă asupra lui. Coburn încuviinţă din cap.

— Eddie a murit pentru că avea dovezi care incriminau o grămadă de oameni. Nu doar dintre scursorile societăţii, ci şi dintre cetăţenii-model, cum ar fi Sam Marset şi unii oameni ai legii care facilitau traficul de droguri, de arme, ba chiar de fiinţe umane.

— L-au omorât pe Eddie înainte ca el să le poată scoate la lumină, zise Honor.

— Sau, o contrazise Coburn, înainte ca el să-i poată şantaja.

— Trafic de droguri? Şantaj? Fiul meu a fost un poliţist decorat.

— Da, ei bine, eu sunt un agent al guvernului federal, dar acum cinci minute m-ai acuzat că-mi cântă sticleţii în cap. Se întâmplă mereu, tu ai spuse.

— Nu şi fiului meu! Gillette strigă cu atâta putere, încât îi ţâşni saliva din gură. Eddie n-a fost un corupt.

— Atunci dovedeşte-o! îi lansă Coburn provocarea. Dacă eşti atât de al naibii de sigur pe onoarea Sfântului Eddie, dacă tu te ştii nevinovat de orice activitate infracţională, ar trebui să te arăţi nerăbdător să ne ajuţi să găsim orice a pus deoparte fiul tău înainte de a fi omorât.

Honor făcu un pas spre socrul ei.

— Eu cred că Eddie a murit ca un erou, nu ca victimă a unui accident. Acţiunile mele de săptămâna asta poate că au părut nefireşti, bizare chiar. Dar, Stan, am făcut toate astea având în minte un singur scop: acela de a risipi fie şi o aluzie la faptul că Eddie ar fi fost corupt.

— Omul ăsta, zise Gillette, arătând cu bărbia spre Coburn, în care pretinzi că ai încredere, e cel care a pus sub semnul întrebării reputaţia lui Eddie. Nu ţi se pare un paradox?

— Coburn pune sub semnul întrebări orice şi pe oricine. Asta-i meseria lui. Dar, indiferent de ceea ce spune sau bănuieşte el, eu nu mi-am pierdut încrederea în Eddie. Făcu o pauză, apoi întrebă încet: Tu?

— Categoric nu!

— Atunci ajută-mă să arăt cât de valoros a fost. Ajută-ne să găsim ce căutăm.

Bătrânul răsuflă îndelung. Se uită când la ea, când la Coburn, cu o antipatie vădită în privirea lui aprigă. Coburn simţi că bătrânul avea nevoie de un brânci.

— Cum se face că mă urăşti atât de mult?

— Mai trebuie să întrebi?

— Ţi-am explicat amândoi de ce le-am luat pe Flonor şi pe Emily, de ce le-am ţinut departe de tine. Acum, când ai aflat că nu sunt un răpitor, când ştii că ele sunt în siguranţă, cred că mi s-ar cuveni puţină recunoştinţă pentru că le-am salvat vieţile. În schimb, tu m-ai atacat şi aproape că mi-ai retezat braţul. Nici n-ai fi stat de vorbă cu mine dacă nu te-aş fi legat de scaun. Mă dispreţuieşti din principiu, Gillette. De ce? Aşteptă o clipă, apoi continuă: Deoarece crezi că suspiciunile mele legate de Eddie sunt profund greşite? Sau deoarece te temi că sunt îndreptăţite?

Căutătura furioasă a lui Gillette deveni şi mai răuvoitoare, dar în cele din urmă bărbatul mârâi întrebarea:

— Ce dracu' căutaţi voi?

— Nu ştim, dar avem un indiciu.

Coburn îi făcu semn lui Honor.

— Arată-i!

Aceasta se întoarse cu spatele spre Gillette, îşi ridică bluza şi îşi trase în jos talia pantalonilor pentru a-şi dezgoli noada. îi spuse cum şi când îşi făcuse tatuajul.

— Am petrecut weekendul acela prelungit cu doar două săptămâni înainte ca Eddie să fie omorât. El a desenat modelul pentru artistul de la salonul de tatuaje. N-a vrut să mă pună în pericol dându-mi direct obiectul, aşa că mi-a lăsat un indiciu despre locul în care o să-l găsesc.

— Tot nu ştii despre ce obiect e vorba? întrebă Stan.

— Nu, dar Coburn şi-a dat seama că în tatuaj scrie „Hawks8".

Le luase ceva vreme să descifreze caracterele ascunse între complicatele vârtejuri şi înfloriturile ale desenului aparent făcut la întâmplare. Lui Gillette nu-i scăpă semnificaţia timpului şi intimităţii necesare pentru dezlegarea ghicitorii.

— Te-ai culcat cu tipul ăsta!

Deşi bătrânul se zbârlise tot de indignare când rostise cuvintele printre dinţi, Honor nici nu tresări.

— Da, m-am culcat.

— Cu scopul de a-i dărui integritatea soţului tău. Asta te aştepţi să cred?

Ea îi aruncă o privire lui Coburn, apoi se uită drept în ochii socrului ei.

— Sinceră să fiu, Stan, nu-mi pasă ce crezi tu. Singurul motiv pentru care m-am culcat cu Coburn e că aşa am vrut eu. N-a avut nicio legătură cu Eddie. Judecă-mă cât îţi poftește inima, dar îţi spun de pe acum că opinia ta în această chestiune n-are nicio importanţă pentru mine. N-aveam nevoie de permisiunea ta ca să mă culc cu Coburn. Nu trebuie să mă justific. Nu regret. N-am să-mi cer scuze pentru asta, nici acum, nici altă dată. Îşi îndreptă umeri. Acum, ce înseamnă „Hawks8”?

Coburn recunoscu momentul în care Gillette îşi dădu seama că era învins. Mândria înfrântă îl transformă din punct de vedere fizic. Bărbia îi coborî într-un unghi mai puţin războinic. Umerii i se relaxară, foarte puţin, dar observabil. Înverşunarea din privirea lui se mai potoli, iar în glasul lui se simţi o urmă de oboseală când vorbi.

— Hawks era o echipă de fotbal european din Bâton Rouge. Eddie a jucat un sezon la ei. Era numărul opt.

— Are vreo fotografie înrămată cu echipa? întrebă Coburn. O listă cu nume? Un trofeu? O uniformă?

— Nimic din toate astea. Liga s-a destrămat în scurt timp. Nu făceau decât să se adune în după-amiezile de duminică şi să bea bere după meciuri. Jucau în tricouri şi pantaloni scurţi. Nimic pretenţios. Nicio fotografie cu echipa.

— Stai cu ochii pe el, îi ceru Coburn lui Honor, apoi se retrase şi merse în dormitorul lui Eddie, unde îşi amintea că găsise în dulap o pereche de încălţări cu crampoane.

Examinase fiecare gheată în parte, dar poate îi scăpase ceva.

Scoase încălţămintea din dulap, îşi vârî degetele în f heata dreaptă, apoi smulse branţul din interior. Nimic, ntoarse gheata cu fundul în sus, studie talpa şi îşi dădu seama că avea nevoie de o unealtă pentru a o dezlipi. Verifică şi cealaltă gheată în acelaşi fel, dar, când îi smulse branţul, în poală îi căzu o minusculă bucată de hârtie.

Fusese îndoită o singură dată, astfel încât să stea dreaptă peste talpă, fără să creeze o cută. Despături biletul şi citi singurul cuvânt imprimat pe el: „MINGE”.

Când se repezi afară din cameră, se izbi de colţul uşii cu umărul, ceea ce îi zdruncină braţul rănit şi îi trimise un junghi fulgerător până

în creier. Îi dădură lacrimile de durere, dar continuă să alerge.

— Ce este? întrebă Honor când îl văzu fugind prin sufragerie.

Trecând pe lângă ea, Coburn îi trânti în mână bileţelul.

— Mingea lui de fotbal european.

— Am pus-o la loc în cutia din pod, îi strigă din urmă Gillette.

Coburn coti prin bucătărie şi, în câteva secunde, ajunse în garaj. Aprinse lumina, apoi ocoli maşina bătrânului şi se grăbi să urce scara spre pod. Smulse capacul cutiei şi o deschise, prinzând mingea înainte ca aceasta să cadă din pod pe podea. O scutură, dar nu auzi nimic mişcându-se înăuntru.

Ţinând mingea cu cotul, se întoarse în sufragerie. Cu Honor şi Gillette urmărindu-l nerăbdători, apăsă laturile mingii ca şi cum ar fi testat un pepene ca să vadă dacă era copt. Observând că una dintre cusături era nefinisată şi nu semăna cu cele făcute din fabrică pe restul mingii, luă de jos cuţitul bătrânului şi îl folosi ca să rupă acea cusătură. Trase în lături pielea din jurul găurii pe care o crease.

În palmă îi căzu un card de memorie USB.

Privirea lui o întâlni pe a lui Honor. Conţinutul dispozitivului urma fie să-l exonereze, fie să-l acuze pe răposatul ei soţ, însă Coburn nu-şi îngădui să se gândească la impactul pe care această descoperire l-ar fi putut avea asupra ei. Îşi petrecuse un an din viaţă lucrând pe docul de încărcare a lui Marset şi aşteptându-şi răsplata, iar acum o avea.

Gillette îi cerea o explicaţie pentru dispozitiv şi semnificaţia lui. Coburn nu-l luă în seamă, ci merse repede în dormitorul mare, deschise calculatorul şi băgă cârdul USB în orificiul special. Eddie nu se deranjase să-l paroleze. În el exista un singur fişier care se deschise imediat.

Coburn trecu în revistă conţinutul. Când Honor i se alătură, nu-şi mai putu ţine în frâu entuziasmul.

— Are numele oamenilor şi ale companiilor-cheie de-a lungul întregului drum interstatal, de aici şi până în Phoenix, unde sunt distribuite majoritatea mărfurilor aduse din Mexic. Dar, şi mai bine, are numele oficialilor corupţi. Şi ştiu că informaţiile sunt solide, căci recunosc câteva dintre nume. Marset făcea afaceri cu ei. Arătă spre un nume din listă. Ăsta este un tip de la o staţie de cântărire care ia mită. Aici e un vânzător de maşini la mâna a doua din Houston, care face rost de dube. Doi poliţişti din Biloxi. Dumnezeule, uită-te la toate astea!

— Lui Eddie trebuie să-i fi luat multă vreme ca să strângă datele. Cum de a avut acces la ele?

— Nu ştiu. Şi nu ştiu dacă motivul lui a fost unul nobil sau nu, dar ne-a lăsat marfa. Câteva sunt porecle: Pudge, Ricşă, Ciripitorul. Diego are un asterisc lângă numele lui. Probabil că e foarte important în organizaţie.

— Îl identifică pe Arhivar?

— Nu din câte văd eu, dar e un început al naibii de bun. Hamilton o să facă pe el de entuziasm.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi încercă să-l pornească, dar văzu imediat că nu mai avea baterie.

— Fir-ar!

Luă repede mobilul lui Fred din buzunar şi îi puse bateria. Când aparatul porni şi văzu mesajul de pe ecran, Coburn se încruntă.

— Ce e? întrebă Honor.

— Doral a sunat de trei ori. În ultima oră.

— N-are niciun sens. De ce l-ar suna pe Fred?

— Nu pe el, zise Cobum îngândurat Pe mine mă sună.

Copleşit brusc de o presimţire care îi zdrobi bucuria de mai devreme, apăsă butonul de apel.

Doral răspunse după primul ţârâit. Cu o voce veselă, spuse:

— Bună, Coburn. Frumos din partea ta să mă suni în sfârşit.

Coburn rămase tăcut.

— E cineva aici care vrea să te salute.

Coburn aşteptă cu sufletul la gură.

Cântecul lui Elmo se auzi tare şi clar.

Capitolul 43

Când auzi cântecul, Honor îşi puse ambele mâini peste gură, dar începu să ţipe în spatele lor.

Coburn nu ţipă înăbuşit, însă ar fi vrut s-o facă. Frica, o emoţie străină lui, îl lovi în adâncul fiinţei, iar forţa ei îl ului. Brusc, înţelese de ce teama era un factor motivant atât de eficient, de ce transforma bărbaţi căliţi în copii plângăcioşi, de ce, în faţa ei, oamenii erau dispuşi să-şi trădeze Dumnezeul, ţara, orice numai pentru ca ameninţarea să fie îndepărtată.

Mintea lui se transformă într-un şir de imagini îngrozitoare pe care le văzuse în zonele de război: trupuri de copii arse, bătute, sfârtecate până când îşi pierdeau aspectul uman. Tinereţea şi inocenţa

lor nu-i protejaseră de un maniac egocentrist, violent şi lipsit de conştiinţă care cerea supunere absolută. Cum era Arhivarul.

Iar Arhivarul o avea pe Emily.

— OK, Doral, mi-ai captat atenţia.

— M-am gândit eu că s-ar putea să se întâmple asta.

Chicotul înfumurat de la celălalt capăt îl enervă pe

Coburn.

— Sau joci la cacealma? întrebă el.

— Ai vrea tu!

— Jucăriile Elmo care cântă sunt uşor de găsit. De unde să ştiu eu că e a lui Emily?

— Frumoasă casă are Tori aici, pe malul lacului.

Coburn strânse pumnul. Printre dinţii încleştaţi, şuieră:

— Răneşte-o pe fetiţa aia şi…

— Soarta ei depinde de tine, nu de mine.

Honor încă avea degetele încleştate peste gură. Deasupra lor, ochii îi erau înlăcrimaţi, mari şi goi din pricina fricii. Dacă se lua la harţă cu Doral, nu avea nicio şansă ca acesta să i-o aducă înapoi pe Emily nevătămată.

Deşi îl necăjea, Coburn renunţă la ameninţări şi întrebă care erau condiţiile pentru recuperarea fetiţei.

— Simplu, Coburn. Tu dispari, ea trăieşte.

— Prin dispariţie vrei să spui moarte.

— Dacă nu eşti deştept, atunci nu eşti nimic.

— Destul de deştept încât să supravieţuiesc bombei din maşină.

Doral nu luă în seamă replica.

— Astea sunt condiţiile.

— Condiţiile tale sunt de rabat.

— Nu se negociază.

Atent la timpul pe care îl petrecea vorbind la un telefon ce putea fi urmărit, Coburn întrebă:

— Unde şi când?

Doral îi spuse unde să meargă, la ce oră să fie acolo şi ce să facă la sosire.

— Dacă urmezi instrucţiunile astea, Honor pleacă având-o pe Emily în maşină. Apoi rămânem noi doi, amice.

— Abia aştept, zise Coburn. Dar… o ultimă chestiune.

— Ce?

— La cât de rău ai dat-o în bară, cum de mai respiri încă? Arhivarul trebuie să aibă un motiv pentru care te ţine în viaţă. Gândeşte-te la asta.

Doral închise telefonul, mormăind un şir lung de înjurături.

Coburn îl juca pe degete. Era perfect conştient de asta. Dar Coburn se pricepea.

Pentru că făcuse apel la cea mai mare temere a lui Doral: că el nu era nimic altceva decât un lacheu – şi, după toate câte merseseră prost în ultimele douăzeci şi patru de ore, unul dispensabil.

Se uită peste umăr la bancheta pe care dormea Emily, drogată cu Benadryl-ul pe care i-l dăduse astfel încât să nu se sperie şi să nu facă scandal atunci când avea să-i fie clar că unchiul Doral îi turnase gogoşi în privinţa motivului pentru care o luase în toiul nopţii din casa lui Tori de lângă lac.

Imediat după ce apăsase pe trăgaci pentru a-i curma viaţa lui Tori, o voce subţirică se auzise din spatele lui:

— Bună, unchiule Doral.

Se răsucise şi o văzuse pe Emily stând în uşa dormitorului lui Tori, îmbrăcată într-o cămăşuţă de noapte, ţinându-şi în braţe „pătulica" şi jucăria Elmo şi, mai deconcertant decât orice, părând bucuroasă că-l vedea.

— Eu şi mătuşa Tori am făcut plăcinţele din noroi. Şi ghici ce? Mâine o să mă lase să mă joc cu fardurile ei. De ce ai mănuşi? Nu e frig afară. De ce este mătuşa Tori pe jos?

El avusese nevoie de câteva secunde pentru a se obişnui cu neaşteptata ei apariţie. Fetiţa începuse să avanseze în cameră şi, când mai avea doar câţiva paşi de făcut, lui Doral îi venise inspiraţia.

— Stă cu ochii închişi şi numără pentru că o să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea.

Complet încrezătoare, Emily se prinsese în joc. Furifându-se cu el la parter, apoi afară, la maşina pe care băr→atul o împrumutase pentru noaptea aceea de la vărul său şi în cele din urmă pe bancheta din spate, Emily îşi înăbuşise chicotelile conspirative. Erau la câţiva kilometri distanţă de casă când ele făcuseră loc îngrijorării.

— Nu cred că mătuşa Tori poate să ne găsească dacă ne ascundem aşa departe. Mă duci la mami? Unde-i Coburn? O să-mi cumpere o îngheţată. Vreau la ei.

Întrebările deveniseră numeroase şi enervante, aşa că Doral îşi

aminti încântat că una dintre surorile lui făcuse cândva o remarcă despre eficienţa antihistaminicelor lichide pentru sedarea copiilor. Opri la un magazin de unde cumpără un pahar de sirop de cireşe cu gheaţă şi o sticluţă cu medicamente, şi, la scurt timp după ce bău sucul îndoit, Emily adormi buştean.

Atunci Doral îl sună pe Arhivar pentru a-i raporta succesul obţinut. Nu fu lăudat pentru treaba bine făcută, dar i se păru că aude un oftat de uşurare.

— Vezi dacă poţi să-l faci pe Coburn să-ţi răspundă la telefonul fratelui tău. Pune totul la cale.

Acum lucrurile erau puse la punct şi tot ce trebuia să facă era să aştepte ora stabilită. Se întoarse să privească înainte, incapabil să se mai uite la chipul angelic al lui Emily şi să conştientizeze cât de ticălos fusese pentru că îi exploatase afecţiunea pe care o avea pentru el. Era vorba despre Emily, pentru Dumnezeu! Copila lui Eddie. îi omorâse tatăl, l-ar fi ucis şi mama. Se gândi cu amărăciune că a transforma o fetiţă dulce ca Emily într-o orfană era o carieră a naibii de grozavă.

Se întreba cum de ajunsese să se înjosească într-o asemenea măsură, fără ca măcar să-şi dea seama. Coborâse până într-atât încât nici nu mai vedea ce era la suprafaţă.

Alesese acest drum şi nu mai avea cum să se întoarcă. Iniţial crezuse că era un lucru bun să închidă toate căile de scăpare. Se lepădase de vechea lui viaţă aşa cum un şarpe îşi schimbă pielea. Sătul să se ploconească în faţa clienţilor de pe barca sa de pescuit şi a cămătarilor care îl împrumutau, întorsese spatele afacerilor şi schimbase domeniul serviciilor cu cel al aventurii şi al violenţei. Savurase permisiunea de a hărţui, a intimida şi, la nevoie, a ucide.

Dar acum, privind în urmă, îşi amintea acele zile petrecute pe barca lui de închiriat ca fiind mult mai puţin complicate decât cele din prezent. Munca era istovitoare, iar venitul depindea de factori pe care nu-i putea controla, şi totuşi îşi amintea de acele vremuri cu o nostalgie vecină cu dorul.

Dar în clipa când bătuse palma cu Arhivarul făcuse un pact cu diavolul, şi asta presupunea un angajament pe viaţă. Nu mai putea s-o ia de la capăt. Nu mai putea să-şi schimbe traiul în sens invers.

Cât priveşte grandioasa lui idee de a-l elimina pe Arhivar şi de a prelua controlul operaţiunii, pe cine păcălea el? Nu avea să se întâmple niciodată aşa ceva. Chiar dacă ar fi găsit curajul să încerce, ar fi făcut

vreo boacănă şi ar fi sfârşit mort.

Nu, intenţiona să se ţină de calea pe care o alesese până când avea să i se înfunde.

Dar, înainte să-şi încaseze ultimii bani, fie că avea să se întâmple peste douăzeci de ani sau peste douăzeci de minute, voia să-l omoare pe Lee Coburn pentru că îl omorâse pe Fred.

Imediat după ce încheie convorbirea cu Doral, Coburn formă numărul casei lui Tori şi auzi mesajul automat al robotului.

— Ce număr de mobil are Tori? o întrebă pe Honor, sperând ca femeia să-l fi sfidat şi să-şi fi pus bateria în aparat.

Honor îşi lăsă în jos mâinile pe care le ţinea peste gură. Buzele îi erau albite de apăsarea degetelor. Abia dacă le mişcă în timp ce recita monoton numărul de telefon.

Şi la acest al doilea apel intră direct spre căsuţa vocală.

— Drace!

Tremurând, Honor îl întrebă:

— Coburn, Emily e în viaţă?

— Dacă ar fi omorât-o, n-ar mai fi avut cu ce să negocieze.

Îşi dădu seama că femeia voia să-l creadă. Şi el voia să creadă asta. Honor scoase un sunet ca un sughiţ.

— O ţine ostatică în casa de lângă lac?

— Se auzea ca şi cum ar fi fost într-o maşină.

— Crezi că Tori a…

Nu se încumetă să termine de formulat întrebarea, ci sfârşi într-un scâncet.

Coburn formă numărul de la urgenţe şi, când o operatoare îi răspunse, dădu adresa casei lui Tori.

— O femeie de la această adresă a fost atacată. Trimiteţi poliţia şi o ambulanţă. Aţi înţeles?

O puse pe operatoare să repete adresa, dar, când aceasta începu să pună întrebări, închise.

Honor tremura.

— O să-mi omoare copilaşul?

Oricât de urât ar fi sunat crudul adevăr, Coburn refuză s-o mintă.

— Nu ştiu.

Honor scoase un sunet ce trăda o deznădejde atât de cumplită, încât el o cuprinse cu un braţ şi o strânse puternic la piept, aşezându-şi

un obraz pe creştetul ei.

— Trebuie să chemăm poliţia, Coburn.

Când văzu că el nu zice nimic, Honor săltă capul şi îl privi.

— Putem, rosti încet bărbatul.

— Dar tu nu crezi că ar trebui.

— Este fiica ta, Honor. Tu trebuie să iei decizia. Indiferent ce hotărăşti, eu te susţin. Dar cred că, dacă o să implici poliţiştii, Arhivarul o să afle în doar câteva minute.

— Iar Emily o să fie omorâtă.

El încuviinţă cu tristeţe.

— Probabil. Arhivarul n-ar da înapoi. Ar trebui să-şi ducă ameninţarea până la capăt, altfel ar părea slab, şi el n-ar îngădui aşa ceva. Ştiu că nu asta vrei să auzi, dar n-am de gând să-ţi înşir prostii.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— FBI-ul?

— Nu-i mai breaz. Ca dovadă, VanAllen.

— Deci de noi depinde.

— O să fac tot ce e nevoie ca să-i salvez viaţa.

— Tot ce e nevoie.

Amândoi ştiau ce însemna asta.

— Aşa a fost înţelegerea, nu? Tu în schimbul lui Emily.

— Aşa a fost înţelegerea.

Dar n-o spuse cu obişnuita lui ridicare din umeri. Nu-şi mai trata propria moarte cu aceeaşi indiferenţă ca în urmă cu câteva zile. Decesul nu mai era un posibil sfârşit pe care să-l privească nonşalant.

— Nu vreau să mori, zise ea cu glas răguşit.

— Poate n-o să mor. Mai am un atu în negociere.

Se desprinse de ea, se aşeză la masa cu computerul şi accesă conţinutul memoriei USB.

— N-avem timp pentru asta. Honor se opri lângă umărul lui, frângându-şi mâinile. Unde o ţin pe Emily? Ai auzit-o plângând?

— Nu.

Ea scoase un geamăt.

— Asta-i de bine sau de rău? Probabil îi e frică. De ce nu plângea? Te gândeşti că asta înseamnă… Ce te gândeşti că înseamnă?

— Încerc să nu mă gândesc.

Starea ei vecină cu isteria era perfect justificată, însă Coburn încercă s-o ignore îndeajuns de mult încât să se poată concentra

asupra a ceea ce avea de făcut în grabă, dar fără greşeli. Deschise un browser pe calculatorul lui Gillette, accesă o adresă de e-mail şi se folosi de parola lui pentru a-şi accesa contul. Ataşă fişierul din memoria USB unui mesaj electronic, îl trimise, apoi făcu aceiaşi paşi în sens invers, deconectându-se rapid şi închizând browserul, dar nu înainte de a-şi aminti să şteargă istoricul, astfel încât nimeni să nu-şi poată da seama, cel puţin nu la timp, că accesase o adresă de e-mail.

Adresa de e-mail la care trimisese fişierul era alocată unui singur computer şi putea fi deschisă cu o parolă cunoscută exclusiv de el şi de Hamilton. Locul în care se afla acel computer era şi el cunoscut doar de ei doi.

Odată făcută treaba, scoase dispozitivul din orificiu, se ridică şi îşi puse mâinile pe umerii lui Honor.

— Dacă n-aş fi fost eu, poate că ai fi murit de bătrâneţe fără să afli semnificaţia acelui tatuaj. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Îţi ceri scuze?

— Oarecum.

— Coburn, zise ea, scuturând cu putere din cap. Acum nu-mi pasă de scuze.

— Nu mă scuzam pentru ce am făcut. Ci pentru ce sunt pe cale să-ţi cer ţie să faci. Dacă o vrei pe Emily înapoi vie…

— Mereu te foloseşti de ea ca mijloc de constrângere.

— Pentru că mereu funcţionează.

— Spune-mi ce să fac.

După discuţia avută cu Hamilton, Crawford ieşi din clădirea ai cărei pereţi aveau ochi şi urechi, apoi îşi folosi telefonul mobil pentru a-i suna pe ofiţerii de poliţie şi pe adjuncţii de şerif în care avea încredere. Le ceru ajutorul. Era imperativ să intensifice căutarea doamnei Gillette, a fiicei ei şi a lui Lee Coburn.

Avu o scurtă şi tainică întâlnire cu cei pe care îi recrutase şi le sublinie importanţa discreţiei. Unora le ceru să patruleze în zone prin care patrulaseră deja.

— Mergeţi înapoi la barcă, la apartamentul lui Coburn, la casa doamnei Gillette. S-ar putea să ne fi scăpat ceva.

Pe alţii îi trimise să urmărească diverse piste, totul de la cucoana nebună de pe Cypress Street, care suna cel puţin o dată pe zi ca să anunţe că i-a văzut pe Mussolini, Maria Callas şi Iisus (cine zice că nu-l confunda pe Lee Coburn cu vreunul dintre ei), până la cuplul care

revenise acasă după o croazieră de două săptămâni pe Marea Mediterană pentru a descoperi că, în lipsa lor, o maşină le fusese furată din garajul încuiat, bucătăria le fusese răscolită, iar apartamentul de deasupra garajului arăta ca şi cum ar fi fost locuit de cel puţin două persoane. Invazia părea recentă. Prosoapele din baie încă erau umede.

Probabil că aceste investigaţii nu aveau să ducă nicăieri, dar cel puţin Crawford acţiona, nu reacţiona, căci nu-i plăcuse să fie bătut cu linia la palmă de către Hamilton de la FBI-ul cel mare şi rău. Se hotărî să-l interogheze el însuşi pe socrul doamnei Gillette.

Stan Gillette, care răsărea oriunde era rost de acţiune, părea să aibă o legătură directă cu oamenii legii din localitate. Asocierea cu ei ar fi trebuit să ia sfârşit după moartea fiului său, dar nu se întâmplase aşa. Iar asta îl deranja pe Crawford. Mult. Ce anume ştia Gillette despre aşa-zisa răpire a lui Honor? Ce ascundea el?

Ajutorul de şerif nu voia să aştepte până în zori pentru a-i pune bătrânului aceste întrebări. Avea de gând să-l trezească şi să-l ia tare. Oamenii târâţi jos din pat sunt bezmetici, dezorientaţi şi mai înclinaţi să facă anumite greşeli, cum ar fi să dea informaţii pe care în mod normal nu le-ar dezvălui.

Dar, când ajunse la Gillette acasă şi văzu că reşedinţa lui era luminată pe dinăuntru ca un pom de Crăciun, Crawford simţi un fior de teamă. Era foarte posibil ca un veteran al infanteriei marine să aibă obiceiul să se trezească devreme, dar nu atât de devreme.

Coborî din maşină şi înainta pe alee. Uşa din faţă stătea întredeschisă. Îşi scoase arma de serviciu din toc.

— Domnule Gillette?

Pentru că nu primi niciun răspuns, bătu în uşa din faţă cu ţeava pistolului, dar, cum nici aşa nu obţinu vreo reacţie, împinse uşa şi păşi în sufrageria ce arăta ca după un ciclon. Picăturile şi dârele de sânge săreau în ochi pe covorul bej.

În mijlocul încăperii, bine legat cu bandă adezivă de un scaun, se afla Stan Gillette. Stătea cu capul în piept. Părea inconştient. Sau mort. Mişcându-se repede, însă cu băgare de seamă, în jurul petelor de sânge, Crawford se îndreptă spre el, strigându-l pe nume.

Bătrânul gemu şi înălţă capul tocmai când ajutorul de şerif ajunse lângă el.

— Mai e cineva în casă? îl întrebă acesta.

Gillette scutură din cap şi întrebă cu glas răguşit:

— Au plecat?

— Coburn şi Honor.

Crawford duse mâna spre telefonul mobil.

— Ce faci? îl întrebă Gillette.

— Anunţ ce s-a întâmplat.

— Las-o baltă! închide! N-am să permit ca nora mea să fie arestată precum un infractor de drept comun.

— Aveţi nevoie de o ambulanţă.

— Am zis s-o laşi baltă. Sunt OK.

— Coburn v-a bătut?

— El arată mai rău.

— Doamna Gillette i-a fost complice?

Buzele bătrânului se strânseră într-o linie fermă şi dreaptă.

— A avut motivele ei.

— Unele oneste?

— Ea aşa crede.

— Dumneavoastră ce credeţi?

— Ai de gând să mă eliberezi de pe scaunul ăsta sau nu?

Crawford îşi puse pistolul la loc în toc. În timp ce tăia banda adezivă cu vârful ascuţit al briceagului său, Gillette îl puse la curent cu cele întâmplate. Când îşi termină povestea, era liber, îşi mişca picioarele pentru a alunga amorţeala, apoi îşi îndoia şi îşi întindea degetele de la mâini, ca să pună din nou sângele în mişcare.

— Au luat cu ei stickul USB? întrebă Crawford.

— Şi mingea de fotbal.

— Ce conţinea dispozitivul?

— Au refuzat să-mi spună.

— Ei bine, trebuie să fi fost ceva important, altfel răposatul dumneavoastră fiu nu s-ar fi străduit atâta ca să-l ascundă.

Gillette nu spuse nimic.

— V-au spus unde se duc?

— Dumneata ce crezi?

— V-au dat vreun indiciu? Aţi reţinut ceva?

— Erau tare grăbiţi când au plecat. În timp ce goneau pe aici, am cerut să ştiu ce se întâmplă. Coburn s-a oprit şi s-a aplecat, ca să ne privim în ochi. Mi-a amintit că, atunci când un puşcaş marin are o îndatorire de dus la îndeplinire, nu lasă niciun obstacol să-i stea în cale. I-am răspuns că da, desigur, dar ce-i cu asta? Atunci mi-a zis: „Ei

bine, eu sunt un fost puşcaş şi am o îndatorire de dus la îndeplinire. Intenţionat sau nu, tu ai putea fi un obstacol. Aşa că ar trebui să înţelegi de ce fac asta". Apoi nenorocitul mi-a tras un pumn şi m-a lăsat inconştient. Când m-am trezit, dumneata erai aici.

— Aveţi o vânătaie pe maxilar. E în regulă?

— Ai fost vreodată lovit de un catâr?

— Presupun că n-aţi văzut cu cel fel de maşină…

— Nu.

— Unde e computerul dumneavoastră?

Gillette îl conduse pe un hol, spre dormitorul cel mare.

— Probabil e deschis.

Crawford se aşeză la birou şi pomi calculatorul. Verifică serverul de e-mail, prima pagină a browserului web, chiar şi documentele lui Gillette. Nu găsi nimic, dar nici nu se aşteptase să găsească.

— Coburn nu ne-ar fi lăsat o pistă uşor de urmărit, zise el. Dar aş vrea să iau computerul cu mine. Să-l dau celor de la tehnic, să văd dacă ei reuşesc să afle ce era pe stickul de memoria. Bănuiesc că asta-i tot ce putem face acum…

Se opri brusc după ce se ridică şi se întoarse. Stan Gillette ţinea într-o mână o puşcă pentru vânat căprioare, iar cu cealaltă aţintea spre el un revolver cu şase cartuşe.

Capitolul 44

— Coburn sunt.

Hamilton strigă la el prin telefon: A

— Era şi timpul! Fir-ai să fii, Coburn! încă trăieşti? Doamna Gillette? Copilul? Ce s-a întâmplat cu VanAllen?

— Honor e cu mine. E OK. Dar i-au luat fata. Tocmai am vorbit cu Doral Hawkins. Arhivarul vrea să facă schimb. Eu în locul lui Emily.

Hamilton expiră zgomotos.

— Ei bine, cu asta s-a încheiat rezumatul.

— S-a încheiat.

Peste o clipă, Hamilton întrebă:

— VanAllen?

— Nu s-a întâlnit cu Honor, ci cu mine. Am bănuit că e o capcană, dar am crezut că el a pus-o la cale. După cum s-a dovedit…

— Tom era curat.

— Poate. A

— Poate? înţeleg că a fost practic spulberat.

— Şi băieţii cei răi sunt traşi pe sfoară. Oricum, a răspuns la telefon înainte să-l pot avertiza să n-o facă.

— Tu unde eşti acum?

— Mai târziu. Ascultă, am găsit ce căutam. S-a dovedit a fi un dispozitiv USB plin cu informaţii incriminatorii.

— Despre cine?

— O grămadă de oameni. Unii de-ai locului, alţii nu. O sumedenie de chestii.

— Le-ai văzut cu ochii tăi?

— Le am în mână.

— Ca să le dai în schimbul lui Emily.

— Dacă se va ajunge la asta. Eu cred că nu.

— Ce vrea să însemne acest lucru?

— Vrea să însemne că nu cred că are să se ajungă la aşa ceva.

— Gata cu afurisitele de ghicitori, Coburn! Spune-mi unde eşti, o să…

— Ţi-am trimis fişierul prin e-mail acum câteva minute.

— N-am primit nimic pe telefon din partea ta.

— Nu ţi l-am trimis pe adresa obişnuită. Ştii tu unde să cauţi.

— Deci e marfă bună?

— Da.

— Dar nu-l identifică pe Arhivar.

— De unde ai ştiut?

— Dacă l-ar fi identificat, mi-ai fi spus-o de la bun început.

— Ai dreptate. N-am avut atâta noroc. Dar informaţiile astea îl fac uşor de urmărit. Sunt aproape convins.

— Bună treabă, Coburn. Acum spune-mi…

— N-am timp. Trebuie să închid.

— Stai! Nu poţi să faci asta fără întăriri. Rişti să cazi într-o altă capcană.

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

— În niciun caz! Şi n-am să mă cert cu tine pe tema asta. Am vorbit cu ajutorul de şerif Crawford. Cred că pot garanta fără probleme pentru el. Sună-l şi…

— Nu înainte ca Emily să fie din nou cu Honor. Pe urmă o să anunţe ea autorităţile.

— N-ai cum să-i înfrunţi pe oamenii ăia de unul singur.

— Asta e condiţia schimbului.

— Asta e condiţia tuturor schimburilor! strigă Hamilton. Nimeni nu respectă condiţiile.

— Eu da. De data asta le respect.

— Rişti s-o ucizi pe fetiţa aia!

— Poate. Dar sigur o să moară dacă poliţiştii şi federalii încep să mişune pe acolo.

— Nu trebuie să fie aşa. Putem…

Coburn întrerupse convorbirea, apoi deconecta telefonul.

— Pun pariu că are nişte cuvinte alese pentru mine, îi zise lui Honor în timp ce arunca aparatul pe bancheta din spate.

— Crede că ar trebui să chemi întăriri.

— Exact ca în filme. Dacă ar fi după capul lui, ar aduna la faţa locului ţipi de la SWAT, elicoptere, orice om cu insignă pe o rază de optzeci de kilometri, o armată de indivizi gen Stallone care n-ar face decât să complice lucrurile.

După câteva clipe, Honor zise încet:

— Am fost foarte furioasă pe tine.

El o privi tăcut, cu un aer întrebător.

— Când ai tăiat mingea de fotbal a lui Eddie.

— Da, ştiu. Încă mă ustură obrazul unde m-ai plesnit.

— Am crezut că eşti exagerat de crud. Dar, de fapt, intuiţia nu te-a înşelat. Ai ales doar sportul greşit.

Nu intuiţia fusese cea care îl îndemnase să înfigă cuţitul în minge. Ci gelozia. O gelozie brută, feroce, animalică, stârnită de expresia pe care o avea ea pe chip în timp ce mângâia cusăturile mingii şi îşi amintea cu drag de răposatul ei soţ. Dar le era mai bine amândurora dacă el nu-i corecta impresia greşită. Mai bine să-l creadă un ticălos intuitiv decât un gelos aspirant la titlul de amorez.

Ea îşi masa braţele, gest ce-i trăda îngrijorarea.

— Honor! Când ea se întoarse cu faţa spre el, Coburn îi spuse: Pot să-l sun din nou pe Hamilton. Să-l pun să trimită întăriri.

— Acum două zile nu mi-ai fi dat de ales, remarcă ea, pe un ton grav şi intim. Coburn, eu…

— Nu. Orice altceva eşti pe cale să spui, n-o face.

Aerul ei confuz îl sperie mai mult decât dacă ar fi lansat o rachetă spre el.

— Nu te uita la mine lung şi galeş. Nu-ţi face idei romantice despre mine doar pentru că ţi-am complimentat frumuseţea sau ţi-am

spus o poveste siropoasă despre un cal bătrân. Sexul? Halucinant! Te-am vrut, iar tu m-ai vrut la rândul tău, şi cred că încă dinainte să ne sărutăm pe barcă am ştiut că este o treabă sigură, doar o chestiune de timp. Şi a fost grozav! Dar nu-ţi face iluzii gândindu-te că sunt un alt om decât în ziua în care m-am târât la tine în curte. Am rămas malefic. Am rămas tot eu. Îşi făcu vocea să-i sune aspru, căci era important ca ea să înţeleagă. Peste o oră, poate mai puţin, el avea să iasă într-un fel sau altul din viaţa ei, la fel de repede precum intrase. Voia ca despărţirea să fie uşoară pentru Honor, chiar dacă asta însemna s-o rănească acum. Nu m-am schimbat, Honor.

Ea îi aruncă un zâmbet şters.

— Eu da.

Ochii lui Tori refuzau să se deschidă, însă percepea senzaţii intermitente de mişcare, lumină şi zgomot, toate mărite la un nivel chinuitor, urmate de un întuneric atât de profund, încât înghiţea orice stimul, înainte de a fi din nou zgâlţâită şi readusă în simţiri.

— Doamnă Shirah, rămâneţi cu noi. Aţi fost grav rănită, dar sunteţi în drum spre spital. Mă auziţi? Strângeţi-mă de mână?

Ce rugăminte stupidă! Dar se conformă şi fu felicitată de o voce care spuse:

— Reacţionează, domnule doctor. Mai avem două minute.

Tori încercă să-şi umezească buzele, însă limba îi părea umflată şi necooperantă.

— Emily.

— Emily? întreabă de Emily. Ştie cineva cine e Emily?

— În casă nu mai era nimeni.

Întunericul coborî din nou, făcând ca vocile nemulţumite să apară şi să dispară.

— Nu, doamnă Shirah, nu încercaţi să vă mişcaţi. A trebuit să vă legăm de targă. Aţi fost împuşcată în cap.

Împuşcată în cap? Doral purtând o mască stupidă de schi. O luptă cu el…

Emily! Trebuia să ajungă la Emily.

Încercă să se ridice, dar nu putu. Încercă să rămână conştientă, dar nu reuşi. „Oh, Doamne, iar vine întunericul ăla!”.

Următoarea dată când scăpă de el, luminile străluceau puternic în spatelepleoapelor ei închise, iar în jurul ei era mult tărăboi. În mod ciudat, avea senzaţia că pluteşte peste toate, privind de la distanţă.

ăla era Bonnell? De ce purta un bandaj caraghios pe frunte? Şi avea urechile însângerate?

O ţinea strâns de mână.

— Scumpo, oricine te-a rănit…

Oare plângea? Bonnell Wallace? Acel Bonnell Wallace pe care îl cunoştea ea plângea?

— Totul o să fie bine. Ţi-o jur, o să îndrept eu lucrurile. O să treci peste asta. Trebuie. Nu pot să te pierd.

— Domnule Wallace, trebuie s-o ducem în sala de operaţie.

Simţi buzele lui Bonnell atingându-le pe ale ei.

— Te iubesc, dulceaţă! Te iubesc!

— Domnule Wallace, vă rugăm să vă daţi la o parte.

— O să supravieţuiască?

— Facem tot ce putem.

Era trasă de lângă el, dar bărbatul continuă s-o ţină de mână până când fu silit să-i dea drumul.

— Te iubesc, Tori!

Ea încercă să întreacă uitarea ce o învăluia, însă, în timp ce aceasta o cuprindea cu totul, mintea ei strigă: „Şi eu te iubesc!”

De vreme ce Cobum îşi pusese în minte să organizeze spectacolul de unul singur, Hamilton trebuia să găsească o cale de a-l opri înainte să se trezească având de înfruntat un adevărat dezastru. Moartea lui Tom VanAllen nu-l convinsese pe Coburn de nevinovăţia agentului, aşa că acum era mai important ca oricând pentru Hamilton să stea de vorbă cu proaspăta văduvă şi să afle ce ştia.

Dar, când el şi echipa lui ajunseră la casa VanAllen, nu zări nicio altă maşină acolo – după cum se şi aştepta.

Văduva îşi petrecea noaptea singură. Dar nu dormea, înăuntru erau aprinse lumini.

Hamilton cobori din maşină, străbătu aleea, sună la uşă şi aşteptă. Când văzu că ea nu răspunde, se întrebă dacă nu cumva dormea totuşi. Poate fiindcă fiul ei avea nevoie de îngrijire douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în locuinţa VanAllen luminile nu se stingeau niciodată.

Mai sună o dată, apoi ciocăni.

— Doamnă VanAllen? Sunt Clint Hamilton, strigă el prin uşa de lemn. Ştiu că e o perioadă extrem de dificilă pentru dumneavoastră, dar e important să discutăm cât mai curând.

Văzând că tot nu primeşte niciun răspuns, încercă să apese pe clanţă. Uşa era încuiată. Îşi luă telefonul mobil, căută prin lista de contacte şi găsi numărul telefonului fix din casă. îl formă şi auzi din interior zbârnâitul aparatului.

După ce sună a cincea oară, închise şi strigă peste umăr, către vehiculele parcate lângă bordură:

— Aduceţi berbecele.

Echipa SWAT i se alătură pe verandă.

— Asta nu-i un atac. Doamna VanAllen e într-o stare de spirit delicată. Mai e şi un băiat cu handicap. Aveţi grijă.

În câteva secunde, trecură de uşa din faţă. Hamilton dădu buzna înăuntru, ceilalţi se răspândiră prin camerele din spatele lui.

Hamilton găsi camera lui Lanny în capătul holului principal. Încăperea avea acel miros greţos de dulceag specific celor imobilizaţi la pat. Dar, în afara patului de spital şi a altor echipamente medicale, totul era perfect normal. Televizorul mergea. Veiozele răspândeau o lumină liniştitoare. Pe pereţi erau tablouri, pe jos, un covor colorat.

Totuşi, imaginea băiatului neclintit care zăcea pe patul făcut la comandă era aproape gotică. Ochii lui erau deschişi, însă privirea părea goală. Hamilton merse lângă pat pentru a se asigura că Lanny respira.

— Domnule?

Se întoarse către ofiţerul care i se adresase din uşa deschisă. Acesta nu mai zise nimic, însă atitudinea lui era grăitoare în clipa când bărbatul făcu semn cu casca înspre o altă parte a casei.

Doral văzu farurile maşinii apropiindu-se de pe străduţa lăturalnică. Să înceapă spectacolul!

Aşezat în automobilul împrumutat, trase pentru ultima dată din ţigară, apoi o azvârli prin fereastra deschisă. Ţigara descrise un arc de foc prin întuneric, apoi căzu pe caldarâm şi se stinse.

Doral porni telefonul şi îl sună pe Arhivar.

— Se ţine de program.

— Ajung în curând.

Bărbatului îi stătu inima în loc.

— Ce?

— M-ai auzit. Nu-mi permit să ratezi iar.

Apoi telefonul amuţi.

Era ca o palmă peste faţă. Dar Doral presupunea că acum

colaborarea cu cartelul mexican atârna de-un fir de păr, aşa că Arhivarul nu voia să-şi asume niciun risc ca vreun lucru să meargă rău.

Şi nu mai era vorba doar despre afaceri. Nu ca în cazul lui Marset, care stricase totul. Nu ca în cazul poliţistului de la rutieră care se sfiise să ducă la îndeplinire un ordin. Nu ca în cazul tuturor celorlalţi. Acum era altfel. Arhivarul avea o răfuială personală cu Lee Coburn.

Acesta opri maşina la vreo treizeci şi cinci de metri distanţă, motorul care tura în gol slobozind un uruit inegal în liniştea de sub tribunele stadionului, locul stabilit de Doral ca punct de întâlnire. În perioada asta a anului zona era pustie. Se afla la marginea oraşului. Spaţiul ideal.

Coburn avea faza lungă pornită. Maşina însăşi arăta doar puţin mai bine decât o rablă, dar cumva părea ameninţătoare, amintindu-i lui Doral de o poveste a lui Stephen King despre o maşină care înnebunise şi începuse să omoare oameni. Îşi alungă ridicolul gând. Coburn se juca din nou cu mintea lui.

Dar federalul nu intenţiona să se apropie mai mult înainte de a se asigura că Doral o avea într-adevăr pe Emily.

Acesta din urmă avu grijă ca lumina din interiorul vehiculului său să nu se aprindă în clipa în care coborî. Ghemuindu-se sub nivelul plafonului, deschise portiera din spate, îşi strecură braţele pe sub ale lui Emily şi o ridică. Când o puse pe umărul stâng, trupul copilei era moale, respiraţia adâncă, somnul liniştit.

„Ce fel de om s-ar folosi de o fetiţă dulce de şaptesprezece kilograme ca să-şi salveze propria piele?”

El s-ar folosi. Tocmai asta făcea.

Coburn se jucase cu mintea lui până când îl făcuse să se simtă mai josnic decât rahatul de balenă, nervos şi nesigur pe sine. Dar Doral nu-şi putea permite să creadă toate astea, altfel era ca şi mort. El nu-şi dorea decât o ocazie de a-şi măsura puterile cu Coburn. Iar dacă trebuia să se folosească de Emily ca să-l elimine pe federal, ei bine, asta era viaţa. Şi nimeni n-a spus vreodată că viaţa e corectă.

Îşi aşează mâna dreaptă, cea în care ţinea arma, pe mijlocul spatelui fetiţei, astfel încât să fie văzută. Apoi se ridică şi ocoli caroseria maşinii, silindu-se să pară relaxat, stăpân pe sine şi pe situaţie, chiar dacă în realitate palmele îi erau transpirate, iar inima îi bubuia în piept.

Automobilul lui Coburn începu să înainteze în ritm de melc. Lui Doral i se strânse stomacul. Miji ochii în lumina farurilor. Vehiculul se apropie la nici cincisprezece metri distanţă, apoi opri. El strigă:

— Stinge farurile!

Şoferul coborî, însă. În ciuda luminii orbitoare, Doral zări silueta lui Honor.

— Ce dracu'? Unde-i Coburn?

— M-a trimis pe mine în locul lui. A zis că n-ai să mă împuşti.

— S-a înşelat.

„Fir-ar să fie!" Doral nu se aşteptase să fie nevoit s-o ucidă pe Honor aşa făţiş.

— Îndepărtează-te de maşină şi ridică mâinile cât să le văd. Ce fel de şmecherie încearcă să pună la cale Coburn?

— N-are nevoie de şmecherii, Doral. Nici măcar de mine nu mai are nevoie. A pus mâna pe voi graţie lui Eddie.

— Ce legătură are Eddie cu povestea asta?

— Toate legăturile. Coburn a găsit dovezile strânse de el.

Lui Doral i se uscă gura.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bineînţeles că ştii. De aia l-ai omorât.

— Porţi microfon?

— Nu! Coburn deja a găsit ce căuta. Nu-i mai pasă de ceea ce se întâmplă cu mine ori cu Emily. Dar mie îmi pasă. Îmi vreau fata.

Doral strânse şi mai tare pistolul în mână.

— Ţi-am zis să te îndepărtezi de maşină.

Honor ieşi din spatele portierei deschise, cu mâinile ridicate.

— N-am să-ţi fac nimic, Doral. Te las în seama sistemului de justiţie. Sau a lui Coburn. Nu-mi pasă. Îmi pasă doar de Emily. Vocea i se frânse când rosti numele fiicei sale. Te iubeşte. Cum ai putut să-i faci aşa ceva?

— Te-ar surprinde ce poate să facă un om.

— Ea e…?

— E bine.

— Nu se mişcă.

— Pentru asta poţi să dai vina doar pe prietenul tău Coburn. Pentru toate astea.

— De ce stă Emily aşa nemişcată?

— Unde e Coburn?

— E moartă?

Honor începu să ţipe isteric.

— Unde e…

— Deja ai omorât-o, nu-i aşa?

Urletele ei o treziră pe Emily. Aceasta se mişcă, apoi săltă capul şi murmură:

— Mami?

— Emily! strigă femeia şi întinse braţele.

Doral începu să se retragă spre maşina lui.

— Îmi pare rău, Honor. Coburn a făcut-o de oaie.

— Emily!

Auzindu-şi mama, micuţa începu să se zvârcolească în braţele lui.

— Emily, stai liniştită! şuieră el. Sunt unchiul Doral.

— Vreau la mami! se văicări ea, începând să-l lovească cu pumnişorii şi cu picioruşele.

Honor continua să-şi strige fata pe nume. Emily ţipa în urechea lui.

Îi dădu drumul. Copila alunecă pe pavaj, apoi fugi spre maşină, drept în lumina strălucitoare a farurilor.

Doral îşi îndreptă pistolul spre pieptul lui Honor.

Înainte să poată apăsa pe trăgaci, ceva îl lovi în ceafă cu îndeajuns de multă putere încât să-i facă urechile să ţiuie.

În acelaşi timp, farurile maşinii se stinseră, razele lor gemene fiind înlocuite de două cercuri purpurii şi strălucitoare într-o mare de negru.

Doral clipi înnebunit, încercând să-şi recapete vederea şi înţelegând chiar în acea clipă care fusese strategia lui Coburn. Să-l orbească, să-l enerveze, să-l asurzească, apoi să atace din spate. Se răsuci la timp pentru a primi din plin forţa loviturii federalului atunci când acesta se aruncă peste capota maşinii lui Doral şi ateriză deasupra lui ca un sac de ciment, silindu-l să rămână întins pe spate.

— Agent federal! strigă el.

Impactul cu trupul lui Coburn îl lăsase fără aer, dar Doral îşi petrecuse toată viaţa bătându-se. Instinctul intră în acţiune, însoţit de un val de adrenalină. Îşi scoase iute arma.

Se auzi o împuşcătură.

Coburn se ridică de pe cadavrul lui Doral.

Nu se vărsase mult sânge, căci trăsese de la mică distanţă drept în pieptul omului. Mort, individul nu mai părea atât de sinistru, doar buimăcit, ca şi cum s-ar fi întrebat cum de unui om isteţ ca el îi venise de hac o minge de fotbal. Doral obişnuia să pândească vânatul.

Ţinta lui se afla mereu în faţă. Nu era obişnuit să-şi apere spatele.

— Ar fi trebuit să înveţi de la fratele tău. Eu nu negociez, şopti Coburn.

Pipăi corpul şi găsi mobilul lui Doral. Se temea că avea să dispară în mod convenabil pe parcursul anchetei poliţiei, aşa că şi-l strecură în buzunar, după care se ridică şi merse repede spre maşina în care Honor stătea la volan, strângând-o în braţe pe Emily, legănând-o şi rostindu-i vorbe de alint.

— E OK.

— E moale ca o cârpă şi a adormit la loc. Trebuie s-o fi drogat cu ceva. El e…

— În iad.

— A refuzat să se predea?

— Ceva de genul ăsta. Făcu o pauză, apoi spuse: Te-ai descurcat bine.

Honor schiţă un zâmbet tremurător.

— Mi-a fost frică.

— Şi mie.

— Nu te cred. Ţie nu ţi-e frică de nimic.

— Există o primă dată pentru toate.

Cuvintele lui transmiseră un mesaj mult mai profund decât şi-ar fi îngăduit el să rostească. Însă Honor păru să înţeleagă atât mesajul, cât şi motivul pentru care Coburn nu spunea mai multe. Se priviră o vreme lung, apoi el zise repede:

— S-o duci pe Emily la un doctor, să-i facă un control.

O ridică pe fetiţă din braţele ei şi o aşeză cu blândeţe pe bancheta din spate.

— Tu ce-o să faci? întrebă Honor.

— O să-l anunţ pe Hamilton. O să vrea informaţii. Şi o să vrea să aştept aici până ajung agenţii. Pe urmă…

— Lee Coburn?

Vocea joasă, ce venea din spatele lui, îi surprinse pe amândoi. Honor privi dincolo de el şi rămase mută de uimire. Coburn se

întoarse.

Femeia apăsă pe trăgaci, cu chipul golit de orice expresie.

Capitolul 45

Coburn îşi cuprinse mijlocul cu mâinile şi se prăvăli pe caldarâm.

Honor ţipă.

Bărbatul o auzi pe Emily reacţionând la agitaţia stârnită şi întrebând ameţită unde era Elmo.

Dar numai sunetele păreau să ajungă la el dinspre licărul de lumină de la capătul unui foarte lung tunel. Se chinui să rămână conştient, dar era o luptă a naibii de grea.

Mai fusese împuşcat. O dată în umăr şi o dată în gambă. De data asta era altfel. De data asta era grav. Văzuse atât aliaţi, cât şi inamici fiind împuşcaţi în stomac, şi cei mai mulţi muriseră. Un glonţ de calibru mic te putea ucide la fel de bine ca unul de calibru mare.

Se strădui să se ridice oarecum în şezut, dar îşi ţinu palma apăsată peste gaura ce pulsa în burta lui. Se sprijini de laterala maşinii şi încercă să-şi concentreze privirea asupra femeii cu aer obişnuit care îl împuşcase.

Aceasta îi ordona lui Honor sub ameninţarea armei să rămână pe loc în maşină. Pe el deja îl dezarmase. Coburn îşi vedea pistolul zăcând pe caldarâm ceva mai încolo, însă la fel de bine ar fi putut să se afle la un kilometru distanţă. Arma lui Fred era în maşină, sub scaunul şoferului, dar Honor nu putea ajunge la ea fără a fi la rândul ei împuşcată.

Honor plângea, întrebând-o pe femeie:

— De ce, de ce?

— Pentru Tom, îi răspunse aceasta.

Aşa deci. Soţia lui Tom VanAllen. Văduva. Măcar nu avea să moară fără să ştie de ce. Dar pentru o femeie care tocmai comisese o crimă în semn de răzbunare, ea părea remarcabil de calmă. Nici măcar nu se arăta furioasă, iar Coburn se întrebă de ce.

— Dacă Tom nu s-ar fi dus lângă şinele alea de tren ca să se vadă cu Coburn, zise femeia, ar fi şi acum în viaţă.

Îl învinovăţea pe el pentru că soţul ei murise în acea noapte. „În noaptea trecută11, se corectă Coburn. Înspre răsărit, cerul căpătase roşeaţa dinaintea zorilor. Se întrebă dacă avea să trăiască îndeajuns încât să vadă soarele ivindu-se la orizont. Ar fi fost frumos să mai

admire un răsărit.

Detesta faptul că avea să sângereze până la moarte în faţa lui Honor. Dacă Emily se trezea şi vedea sângele ţâşnind din el? Avea să se sperie, deşi până atunci el făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a o proteja şi a o feri de teamă.

Deja le târâse pe ea şi pe Honor prin destule porcării. În mod ciudat, i se părea că ambele îl simpatizau. Măcar puţin. Iar acum avea să le supună încă unei traume, şi nici măcar nu urma să mai trăiască, pentru a-şi cere scuze.

Întotdeauna crezuse că, atunci când avea să-i vină ceasul, avea să fie deja îndeajuns de târziu, iar el nu urma să fie deranjat. Dar, Doamne, nasol mai era!

Groaznică sincronizare. Abia descoperise cum e să faci dragoste cu o femeie. Nu doar să potoleşti o erecţie, ci să absorbi cu totul persoana căreia îi aparţine trupul. Nu că mai conta acum faptul că ştia diferenţa, când era împuşcat şi pe ducă.

Da, chiar era foarte, foarte nasol.

Dar astea păreau nişte gânduri prea prosteşti ca să-l preocupe în clipele în care el ar fi trebuit să încerce să-şi dea seama de ceva. Ceva pe care era gata să pună mâna. Drace, ce era? Ceva important, dar sâcâitor de alunecos. Ceva care îi făcea cu ochiul precum acea ultimă stea pe care o putea zări pe cerul ce se lumina deasupra capului lui Janice VanAllen. Ceva ce ar fi trebuit să înţeleagă până acum. Ceva…

— De unde ai ştiut?

Abia când şuieră întrebarea înţelese ce era acel ceva. Janice VanAllen privi în jos către el.

— Ce?

Răsuflarea lui Coburn ieşi ca un geamăt printre buze. Clipi pentru a risipi bezna inconştienţei. Sau a morţii.

— De unde ai ştiut că eu eram lângă calea ferată?

— Tom mi-a spus.

Era o minciună. Dacă Tom îi spusese ceva înainte de a pleca la acea întâlnire, îi zisese că urma să se vadă cu Honor, căci pe ea o aştepta el acolo. Mai târziu, Tom nu mai fusese prin preajmă pentru a-i spune lui Janice altă variantă.

Femeia aflase de la altcineva. De la cine? Nu de la agenţii trimişi s-o anunţe despre moartea soţului ei. Aceştia nu aveau de unde să ştie. Nici măcar Hamilton nu aflase decât cu o jumătate de oră în urmă, când

Coburn însuşi îi povestise cele întâmplate lângă calea ferată.

Singurii oameni care ar fi putut să-i spună erau cei pe care îi zărise în preajma şinelor, cei care puseseră bomba şi care fuseseră acolo pentru a se asigura că aceasta făcea ceea ce trebuia: îi ucidea pe Tom VanAllen şi pe Honor.

Honor o implora pe femeie să cheme ajutoare.

— O să moară! hohoti ea.

— Asta-i şi ideea, zise Janice VanAllen cu răceală.

— Nu înţeleg cum poţi să dai vina pe Coburn. E agent federal, aşa cum a fost şi soţul tău. Tom nu-şi făcea decât datoria, iar Coburn la fel. Gândeşte-te la fiul tău. Moartea lui Coburn te va băga la închisoare. Ce-o să se întâmple atunci cu băiatul tău?

Brusc Coburn se lăsă în faţă şi gemu cu dinţii încleştaţi.

— Te rog, lasă-mă să-l ajut, o imploră Honor.

— Nu mai poate fi ajutat. E pe moarte.

— Şi pe urmă? O să mă împuşti şi pe mine? Pe Emily?

— N-am să rănesc copilul. Ce fel de om crezi că sunt?

— Nu unul mai bun ca mine.

Spunând asta, Coburn descrise un arc de cerc cu cuţitul lui Stan Gillette, pe care şi-l strecurase afară din cizma de cowboy când se lăsase în faţă. Lama luă contact cu glezna lui Janice VanAllen şi probabil îi spintecă tendonul lui Ahile. Femeia ţipă. Piciorul îi cedă, iar atunci Coburn găsi în el destulă putere cât s-o dărâme, împingând-o cu ambele tălpi.

— Honor! încercă el să strige, dar nu-i ieşi decât un cârâit.

Honor aproape că se prăbuşi afară din maşină, luă pistolul pe care Janice îl scăpase în momentul căderii şi îl îndreptă spre femeie, cerându-i acesteia să nu mişte.

— Coburn? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Ţine arma asupra ei. Vin ajutoare.

Honor îşi dădu seama că maşini de poliţie goneau spre ei din zeci de direcţii. Prima care ajunse purta însemnele biroului şerifului. Şoferul opri vehiculul, lăsând urme de cauciuc pe pavaj. El şi pasagerul său, Stan, coborâră cât ai clipi. Bărbatul în uniformă avea pistolul scos. Stan ducea cu el o puşcă de vânătoare.

— Honor, slavă Domnului că eşti bine! zise bătrânul în timp ce alerga spre ea.

— Doamnă Gillette, sunt ajutorul de şerif Crawford. Ce s-a

întâmplat?

— Ea l-a împuşcat pe Coburn.

Crawford şi alţi doi colegi preluară sarcina de a o păzi pe Janice, care se zvârcolea pe jos, ţinându-se strâns de gleznă şi alternând gemetele de durere cu înjurăturile la adresa lui Coburn. Alţii, care coborâseră la rândul lor din maşini, alergară spre cadavrul lui Doral.

Stan se întinse spre Honor şi o îmbrăţişă.

— L-am silit pe Crawford cu arma să mă ia şi pe mine.

— Mă bucur că eşti aici, Stan. Ocupă-te de Emily, te rog. E pe bancheta din spate.

Honor se smulse din îmbrăţişarea lui şi le strigă medicilor care veneau dinspre ambulanţă să se grăbească, apoi căzu în genunchi lângă Coburn.

Îi atinse părul, faţa.

— Nu muri! Să nu îndrăzneşti să mori!

— Hamilton, rosti bărbatul.

— Ce?

Îi făcu semn cu capul, iar Honor se întoarse. Din două maşini negre se revărsau ofiţeri îmbrăcaţi în echipamente de luptă, împreună cu un bărbat care părea chiar mai ameninţător decât ei, deşi era îmbrăcat în costum cu cravată.

Acesta merse drept spre ea şi spre Coburn, cu toate că privirea i se învârtea în jur, observând diversele detalii ale îngrozitoarei scene.

— Doamnă Gillette? zise el când se apropie.

Honor încuviinţă din cap, privind în sus.

— Coburn e grav rănit.

Hamilton încuviinţă cu tristeţe.

— De ce nu eşti la Washington? mormăi Coburn către el.

— Pentru că am în slujba mea o pacoste de agent care nu vrea să asculte ordinele.

— Am totul sub control.

— Dă-mi voie să te contrazic. Tonul lui Hamilton era unul nemulţumit, însă Honor îşi dădu seama că pentru directorul adjunct era clară gravitatea rănii lui Coburn. Îmi pare rău că n-am putut să ajung la timp ca să opresc toate astea. Am fost la ea acasă, zise Hamilton, făcând semn cu capul înspre Janice, care era tratată de către cei de la ambulanţă. Am găsit dovezi că urma s-o şteargă. Poate chiar să plece din ţară. Am găsit bileţele, mesaje pe diverse telefoane mobile,

toate indicând că ar avea o vendetă împotriva lui Coburn din pricina celor întâmplate cu Tom. Am luat legătura cu Crawford, care tocmai primise informaţii despre nişte focuri de armă în zonă. Am lăsat un om în urmă să stea cu fiul ei şi am ajuns cât am putut de repede.

— Dă-mi drumul, mârâi Coburn către un paramedic care încerca să-i pună o perfuzie în braţ.

Se luptă cu omul şi câştigă, reuşind să-şi strecoare mâna în buzunarul de la pantaloni – pantalonii kaki care cândva fuseseră ai tatălui lui Honor şi care acum erau plini de sânge.

Scoase un telefon mobil şi îl ridică astfel încât Hamilton să-l poată vedea.

— Al lui Doral. Cu câteva secunde înainte să coboare din maşină, a dat un telefon. În timp ce vorbea cu poticneli, vocea devenindu-i tot mai slabă, Coburn îşi folosi degetul mare însângerat pentru a butona telefonul. Apăsă pe un număr subliniat şi spuse: L-a sunat pe Arhivar.

Câteva secunde mai târziu, toate capetele se întoarseră în direcţia zgomotului produs de un telefon mobil ce suna în buzunarul hainei lui Janice VanAllen.

Pentru Honor, următoarele nouăzeci de minute trecură ca prin ceaţă. După ce făcuse uluitoarea dezvăluire că Janice VanAllen era Arhivarul, Coburn îşi pierduse cunoştinţa, uşurându-le astfel mult munca medicilor de pe ambulanţă, care îi dăduseră primul ajutor şi îl urcaseră în elicopterul special chemat la faţa locului.

Lui Honor i se părea un miracol că Emily dormise pe toată durata traumatizantului eveniment. Pe de altă parte, un somn atât de profund era îngrijorător. Fetiţa fu transportată la Urgenţă cu ambulanţa.

Mamei i se îngădui s-o însoţească până la spital, dar, odată ajunsă acolo, insistenţele ei de a rămâne cu micuţa fură întâmpinate de un refuz ferm.

În timp ce Emily era consultată de o echipă formată din medici pediatri, Honor şi Stan aşteptau îngrijoraţi, ţinând în mână cafelele călâi pe care bărbatul le cumpărase de la un automat. Între ei exista o stânjeneală pe care n-o mai resimţiseră niciodată până atunci.

În cele din urmă, bătrânul zise:

— Honor, îţi datorez scuze.

— Nu prea. După ce-am făcut din casa ta? După ce te-am lăsat legat de un scaun? După ce i-am permis lui Coburn să-ţi ia „cuţitul

magic”?

El îi aruncă un zâmbet scurt, dar era hotărât să-i spună ceva.

— Ai încercat să-mi explici motivele tale. N-am vrut să te ascult. M-am grăbit să le resping.

— Erau multe de asimilat.

— Da, dar scuzele mele merg dincolo de ce s-a întâmplat în ultimele două zile. De când a murit Eddie, zise el jenat, te-am ţinut sub un control strict. Nu, nu încerca să negi, când amândoi ştim că aşa este. M-am temut că o să întâlneşti un alt bărbat, o să te îndrăgosteşti, o să te căsătoreşti, iar eu o să fiu dat la o parte din vieţile voastre. A ta şi a lui Emily.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, Stan! replică ea cu blândeţe. Faci parte din familia noastră. Emily te iubeşte. Eu la fel.

— Mersi pentru asta, spuse el, cu glasul îngroşat.

— Nu vorbesc în vânt. Sinceră să fiu, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără sprijinul tău în ultimii doi ani. Mi-ai fost alături, iar eu n-o să-ţi pot mulţumi niciodată îndeajuns pentru tot ce ai făcut.

— Am tendinţa să fiu puţin cam autoritar.

Honor zâmbi şi spuse încet:

— Uneori.

— Mai devreme am făcut câteva observaţii urâte legate de viaţa ta personală. Îmi pare rău.

— Ştiu că te-ai simţit ofensat la gândul că eu şi Coburn am fost împreună.

— După cum ai spus, nu-i treaba…

— Nu, lasă-mă să termin. Din câte îmi dau seama, Eddie a ştiut că tatuajul meu va fi descoperit doar de către un iubit. Cine altcineva să-l vadă? A avut încredere în mine că voi alege cu înţelepciune acel bărbat. Eddie a ştiut că va fi un om integru, altfel n-aş avea relaţii intime cu el. Făcu o pauză, după care continuă: L-am iubit pe Eddie. Ştii asta, Stan. 11 voi păstra cu sfinţenie în inima mea până în clipa în care îmi voi da ultima suflare. Dar… Se întinse spre mâna lui şi i-o strânse în timp ce adăugă: Dar nu-l pot păstra cu sfinţenie şi în viaţa mea. Trebuie să mă desprind şi să merg mai departe. Şi tu la fel.

Bătrânul încuviinţă din cap, dar poate că nu se încrezu în propria stăpânire de sine îndeajuns încât să vorbească. Ochii îi erau suspect de umezi. Honor se simţea recunoscătoare pentru prezenţa lui puternică. Încă îl ţinea strâns de mână când li se alătură ajutorul de

şerif Crawford.

— Prietena dumneavoastră, doamna Shirah? Poliţia din New Orleans a răspuns apelului la 911. Când au ajuns, au găsit-o singură în casă. Avea o rană de glonţ la cap.

— Ce? Dumnezeule!

Bărbatul îi făcu semn cu mâna să stea calmă.

— A fost supusă unei operaţii pentru îndepărtarea glonţului. Am vorbit cu un prieten al ei, un domn pe nume Bonnell Wallace, care e acolo cu ea. Doamna e în stare gravă, dar stabilă. Chirurgul i-a spus domnului Wallace că, din câte se pare, glonţul n-a produs leziuni permanente. A fost rezervat, firește, dar preconizează că ea îşi va reveni complet.

Slăbită din pricina uşurării, Honor îşi lăsă capul pe umărul lui Stan.

— Slavă Domnului!

— Domnul Wallace mi-a dat numărul lui de mobil. A spus să-l sunaţi când vă veţi simţi în stare. Are multe să vă spună şi multe pe care vrea să le afle. Dar a dorit să ştiţi că doamna Shirah l-a recunoscut şi că au schimbat câteva cuvinte. Prima ei grijă s-a îndreptat către dumneavoastră şi către Emily. El i-a spus că aţi fost salvate şi că vă aflaţi în siguranţă.

— O să-l sun curând. Aţi mai aflat ceva despre doamna VanAllen?

— Primeşte tratament sub pază strictă.

— Şi Coburn? întrebă Honor cu glas răguşit. Ştiţi ceva?

— Mă tem că nu, răspunse Crawford. Sunt sigur că Hamilton o să ia legătura cu noi când o să fie ceva de raportat.

Aşteptarea păru interminabilă, dar, nu mult după aceea, pediatrul care o examinase pe Emily sosi cu veşti bune. Se confirma faptul că fetiţa ingerase o supradoză de antihistaminic.

— Am dus-o într-un salon şi am lăsat-o să doarmă până îşi revine. O să fie atent monitorizată. Dar n-ar trebui să aibă de suferit pe termen lung. Îi atinse braţul lui Honor într-un gest liniştitor. N-am văzut nimic care să indice că ar fi fost vătămată în vreun alt fel.

Ei şi lui Stan li se permise să însoţească personalul care o transfera pe Emily într-un salon privat. Fetiţa părea mică şi neajutorată în patul de spital, dar, comparând cu ce s-ar fi putut întâmpla, Honor era recunoscătoare s-o aibă acolo.

Tocmai se apleca deasupra ei, mângâindu-i părul, bucurându-se de atingerea ei, când Stan îi rosti numele cu glas scăzut. Honor se ridică şi se întoarse.

Hamilton stătea lângă uşa salonului. Uitându-se în ochii ei, bărbatul înaintă încet.

— M-am gândit că ar trebui să vă spun în persoană.

— Nu, scânci ea. Nu. Nu!

— Îmi pare rău, zise el. Coburn a murit.

epilog

Şase săptămâni mai târziu

— Păreţi surprins, domnule Hamilton. Tom nu v-a spus niciodată că sunt genială? Nu? Ei bine, sunt. Cei mai mulţi oameni nu ştiu că, înainte să-l nasc pe Lanny şi să devin practic prizonieră în propria casă, mă aştepta un viitor strălucit ca proiectant financiar şi consultant în afaceri. Am fost nevoită să-mi abandonez toate planurile legate de carieră. Apoi, acum câţiva ani, când m-am săturat să trăiesc în umbră, m-am hotărât să-mi aplic cunoştinţele într-un… ăăă… alt domeniu de activitate. Şi eram în postura perfectă pentru a face asta. Cine ar fi bănuit că Janice VanAllen, mamă a unui copil cu handicap sever, soţie a unui bărbat complet lipsit de ambiţie şi de încredere în sine, a iniţiat şi a orchestrat o organizaţie cu un asemenea succes? Aici femeia râse. În mod ironic, Tom a fost cel care mi-a băgat ideea în cap. Mi-a vorbit mult despre traficul ilegal, despre profiturile nelimitate ce puteau fi obţinute, despre încercările zadarnice ale guvernului de a opri valul infracţionalităţii. Cel mai mult mi-a vorbit despre „intermediar", al cărui risc de a fi capturat e limitat, căci de obicei stă ascuns în spatele unei imagini a respectabilităţii. Mi s-a părut o idee foarte inteligentă şi atractivă. Tom a fost o sursă de informaţii naivă şi lipsită de reţineri. Eu îi puneam întrebări, el îmi dădea răspunsuri. Mi-a explicat cum sunt prinşi infractorii. N-a trebuit decât să ajung, prin intermediul unora ca Doral şi Fred Hawkins, la oamenii care îi prindeau şi să le ofer un bonus frumuşel ca să mai închidă ochii. Contrabandiştii mă plăteau pentru că le ofeream protecţie. Iar cei care n-o făceau ajungeau să regrete. Cei mai mulţi dintre ei sunt acum la închisoare. Nu m-au putut turna ca parte dintr-o înţelegere sau pentru a li se uşura pedeapsa, căci nu ştiu cine sunt. Întotdeauna au existat ziduri umane între noi. E destul să vă spun, domnule Hamilton, că mica mea afacere de familie s-a extins şi a devenit extrem de profitabilă.

Practic, nu aveam cheltuieli de întreţinere, cu excepţia telefoanelor mobile.

La fiecare aproximativ două săptămâni, când Tom era la lucru, Doral şi Fred îmi aduceau aparate de unică folosinţă. Mi-am plătit bine angajaţii, însă chiar şi aşa profiturile mi-au depăşit aşteptările. Asta a fost important. Vedeţi dumneavoastră, trebuia să pun bani deoparte pentru ziua în care Lanny nu avea să mai fie un impediment. După moartea lui, nu aveam de gând să mai stau prin preajmă. Eram sătulă de casă, de Tom, de viaţa mea. Îmi câştigasem o pensie uşoară şi luxoasă. Nu ham urât niciodată pe Lanny, dar am urât scutecele pe care trebuia să le schimb, mesele pe care trebuia să i le pompe? în stomac, cateterele… Mă rog, n-aveţi nevoie să auziţi toate astea. Dumneavoastră vreţi să ştiţi despre Arhivar. Isteaţă poreclă, nu credeţi? Oricum, milioane de dolari mă aşteptau în bănci din toată lumea. E uluitor ce poţi face pe internet. Dar apoi a apărut Lee Cobum şi a trebuit să-mi grăbesc planul de a fugi peste hotare. Lanny… Vocea femeii se îngraşă. Lanny n-ar fi recunoscut niciodată diferenţa. Nu e ca şi cum mi-ar fi simţit lipsa, nu-i aşa? în schimbul recunoaşterii vinovăţiei, îmi juraţi că va fi internat în cel mai bun centru din ţară?

— Aveţi cuvântul meu personal în privinţa asta.

— Şi o să primească pensia lui Tom?

— Fiecare cent va merge spre îngrijirea fiului dumneavoastră.

— Tom şi-ar fi dorit asta. El îi era devotat lui Lanny. Deseori îi invidiam capacitatea de a-l iubi în feluri în care eu nu puteam să-l iubesc. Am încercat, dar… După o scurtă pauză, Janice continuă: Mesajele acelea cu conţinut sexual… nu mă caracterizează. Vreau să ştiţi că mi se par dezgustătoare. Erau doar un simplu mijloc de comunicare codată. Nu le-aş fi trimis lui Doral ori lui Fred mesaje obscene. Doamne! Vă rog! Nu, era doar o cale de a-mi justifica timpul petrecut la telefon în caz că Tom ar fi devenit bănuitor. Înţelegeţi?

— Înţeleg, replică Hamilton politicos. N-aţi avut nicio ezitare în legătură cu uciderea lui Tom?

— Bineînţeles că am avut! A fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac ca Arhivar. Doral a încercat să mă convingă să renunţ, dar pur şi simplu nu exista nicio altă cale. În plus, i-am făcut lui Tom o favoare. Era nefericit. Poate chiar mai mult decât mine. Se simţea captiv la locul de muncă, exact aşa cum eu mă simţeam captivă acasă. Nu era priceput în meseria lui. Dumneavoastră dintre toţi oamenii ar

trebui să ştiţi asta, domnule Hamilton. Dumneavoastră aţi contribuit la nefericirea lui. Ştia că nu va putea să se ridice niciodată la nivelul aşteptărilor pe care le aveaţi.

— Eu am crezut că Tom are potenţial şi că-i lipseşte doar încrederea pentru a-l pune în valoare. M-am gândit că, având parte de îndrumarea şi încurajările mele…

— Astea sunt doar discuţii sterile, nu-i aşa, domnule Hamilton?

— Presupun că da.

— Mă doare să vorbesc despre el. L-am făcut să sufere. Sincer, aşa e. Dar în felul ăsta Tom a murit cu onoare. Chiar cu un strop de eroism. Cred că ar fi preferat asta unei morţi în obscuritate. După o pauză, femeia spuse: Cred că asta-i tot. Vreţi să semnez ceva?

Hamilton se întinse peste birou şi apăsă butonul pentru a opri derularea.

Honor şi Stan, care fuseseră invitaţi la biroul din New Orleans pentru a asculta mărturia înregistrată a lui Janice VanAllen, rămăseseră neclintiţi pe toată durata ei, uluiţi de relaxarea cu care, cu câteva zile în urmă, ea îşi recunoscuse toate crimele în faţa lui Hamilton.

— Ea a pus să fie omorât Eddie, zise încet Honor.

— Şi mulţi alţi oameni, spuse Hamilton. Pe baza informaţiilor de pe acel card de memorie USB, facem progrese categorice. Dar, continuă el oftând, aşa cum a spus şi Janice, e aproape inutil. Infractorii se înmulţesc într-un ritm mult mai rapid decât îi putem prinde noi. Însă ne ţinem de ei.

— Nu există nimic în fişierul acela care să-l implice pe Eddie, afirmă Stan. Şi nimeni n-a fost mai şocat ca mine de amestecul gemenilor Hawkins. Da, eu m-am folosit de Doral ca să obţin informaţii, ştiind că are urechi în secţia de poliţie, dar niciodată n-am avut nici măcar o vagă bănuială cu privire la ce făceau ei. Îmi susţin afirmaţiile de până acum. Puteţi verifica.

— Am verificat, zise Hamilton, zâmbindu-i amabil. Sunteţi curat ca lacrima, domnule Gillette. Şi nimic din acel fişier nud implică pe fiul dumneavoastră în vreo infracţiune. Conform comandantului poliţiei din Tambour, un om cinstit, cred eu, Eddie s-a oferit să facă muncă de investigaţie sub acoperire. Poate că prinsese câte ceva pe vremea când lucra noaptea în compania lui Marset. În orice caz, comandantul a fost de acord, dar, când Eddie a murit, n-a făcut legătura dintre accident şi

ancheta secretă care, din câte ştia el, nu produsese nicio dovadă. Eddie vă dăduse toate dovezile dumneavoastră, spuse Hamilton, adresându-i-se direct lui Honor.

Aceasta se uită la socrul ei, îi puse o mână pe braţ şi îl strânse uşor. Apoi făcu semn către înregistrarea audio.

— La cât timp după înregistrare a fost doamna VanAllen…

— Ucisă? întrebă Hamilton.

Honor încuviinţă din cap.

— La câteva minute. Avocatul ei insistase ca declaraţia să-i fie luată într-un birou privat din centrul de reabilitare în care făcea terapie pentru rana de la gleznă. La uşă erau doi poliţişti federali. Ea stătea într-un scaun cu rotile. Eu şi un alt agent o flancam. Avocatul ei împingea scaunul. Când am ieşit din birou ca s-o ducem înapoi în salonul ei, tânărul parcă a răsărit din neant. S-a repezit la poliţist cu un şiş şi i-a despicat obrazul. Celălalt agent FBI încerca să-i ia arma din mână, dar tânărul i-a tăiat gâtul. Agentul a murit câteva minute mai târziu. Doamna VanAllen a fost tăiată iute, dar cu violenţă. Lama i-a străpuns gâtul până aproape de coloana vertebrală şi de la o ureche la alta. A fost o moarte înfiorătoare. A avut timp să-şi dea seama că era la un pas de moarte. Tânărul s-a stins pe loc după ce a fost împuşcat mortal.

La ştiri se relatase că Hamilton îl împuşcase de două ori în piept şi o dată în cap.

— A fost o misiune sinucigaşă, zise Hamilton. Trebuie să fi ştiut că nu exista cale de scăpare. Nu mi-a lăsat de ales.

— Şi n-a fost identificat.

— Nu. Niciun act de identitate, nicio informaţie despre el. Nimeni n-a venit să revendice cadavrul. Nu ştim ce legătură avea cu Arhivarul. Nu deţinea asupra lui decât şişul şi o cruciuliţă de argint pe un lănţişor.

După o clipă de tăcere, Hamilton se ridică, dând semnalul că întâlnirea luase sfârşit. Îi strânse mâna lui Stan. Mâna lui Honor o prinse între ale sale.

— Ce mai face fiica dumneavoastră?

— Se simte bine. Nu-şi aminteşte nimic din noaptea aceea, slavă Domnului. Vorbeşte mereu despre Coburn şi vrea să ştie unde a plecat. După o tăcere stânjenitoare, continuă: Şi Tori a fost externată din spital. Am vizitat-o de două ori. E îngrijită de asistente personale în

casa domnului Wallace.

— Cum se simte?

— Le face zile fripte, zise Stan sec.

— Aşa e, confirmă Honor râzând. O să se însănătoşească, ceea ce e un miracol. O dată în viaţa lui, Doral nu şi-a atins ţinta cu precizie.

— Mă bucur să aflu că amândouă şi-au revenit, spuse Hamilton. Şi toată lauda mea pentru numeroasele momente în care aţi dat dovadă de curaj şi tărie, domnule Gillette.

— Mulţumesc.

— Aveţi grijă de dumneavoastră şi de fetiţă.

— Aşa o să fac.

— Vă mulţumesc mult că aţi venit azi.

— Vă suntem recunoscători pentru invitaţie, spuse Stan.

Se întoarse şi porni spre uşă. Honor rămase în urmă, privindu-l în ochi pe Hamilton

— Vin imediat, Stan. Lasă-ne un minut, te rog.

Bătrânul ieşi din birou, şi, când auzi uşa închizându-se în urma lui, Honor întrebă:

— Unde e?

— Poftim?

— Nu faceţi pe prostul, domnule Hamilton. Unde este Coburn?

— Nu sunt sigur că ştiu la ce vă referiţi.

— Pe naiba nu ştiţi!

— Vreţi să aflaţi unde a fost îngropat? N-a fost. Trupul i-a fost incinerat.

— Minţiţi! N-a murit.

Hamilton oftă.

— Doamnă Gillette, ştiu cât de tulburător…

— Nu-mi vorbiţi de parcă n-aş fi mai mare decât Emily. Până şi ea s-ar prinde că îndrugaţi prostii. Unde e? repetă Honor, apăsând fiecare cuvânt.

Bărbatul şovăi preţ de câteva clipe, apoi o îndrumă înapoi spre scaunul ei, iar el se aşeză la biroul lui.

— Mi-a spus că dacă ar fi să întrebaţi vreodată…

— Ştia că o să întreb.

— Mi-a ordonat să nu vă spun că a supravieţuit. De fapt, m-a ameninţat cu vătămări corporale dacă nu vă transmit că a murit. Dar m-a mai pus să jur şi că, dacă veţi pune vreodată la îndoială informaţia,

vă voi da ăsta.

Deschizând sertarul din faţă al biroului, scoase un plic alb, simplu. Stătu pe gânduri un răstimp care lui Honor i se păru o eternitate, apoi îl împinse pe masă către ea. Inima femeii bătea cu atâta putere şi atât de repede, încât abia dacă mai putea răsufla. Mâinile îi deveniseră reci şi umede, aşa că îşi vârî cu neîndemânare degetul mare sub clapa plicului, dezlipind-o. Înăuntru se găsea o singură foaie de hârtie împăturită, având pe ea un singur rând scris de mână cu litere mari şi stângace.

„A însemnat ceva".

Honor pufni. Strânse pleoapele şi lipi hârtia de piept. Când deschise ochii, aceştia erau umezi din pricina lacrimilor.

— Unde e?

— Doamnă Gillette, luaţi aminte la acest avertisment şi înţelegeţi că vi-l dau din grijă sinceră pentru dumneavoastră şi pentru fiica dumneavoastră. Coburn…

— Unde e?

— Aţi trecut prin chinuri groaznice împreună. E firesc să fi dezvoltat o legătură emoţională cu el, dar relaţia dintre voi doi n-ar putea funcţiona niciodată.

— Unde e?

— N-aţi face decât să vă îndreptaţi spre o suferinţă sufletească.

Honor se ridică, îşi puse palmele pe biroul lui Hamilton şi se aplecă la doar câţiva centimetri de el.

— Unde… este?

De două săptămâni încoace, încă de când fusese în stare să se ridice din pat pentru mai mult de câteva minute la rând, venea la aeroport în fiecare zi. A treia oară dăduse târcoale zonei de ridicare a bagajelor, iar un agent de securitate îl încolţise şi îl întrebase ce punea la cale.

Îi arătase tipului legitimaţia lui. Deşi nu prea mai semăna cu cel din fotografie – era cu câteva nuanţe mai palid, cu aproape zece kilograme mai slab şi avea părul mai lung, mai neîngrijit –, individul îşi dăduse seama că el era. Inventase o poveste de rahat despre o anchetă sub acoperire şi îi spusese tipului că, dacă nu se îndepărta imediat şi nu-l lăsa în pace, risca să-i dea de gol acoperirea, iar apoi el avea să fie cel tras la răspundere pentru că a ruinat operaţiunea.

De atunci, îl lăsaseră în pace.

Încă trebuia să se folosească de un baston, dar se gândea că, dacă avea un strop de noroc, putea să arunce blestemăţia aia peste vreo săptămână sau aşa ceva. În dimineaţa aceea reuşise să meargă fără el tot drumul din dormitor şi până în bucătărie. Dar nu se simţea în stare să traverseze aglomerata zonă de ridicare a bagajelor, unde oamenii erau celebri pentru faptul că îşi înşfăcau valizele, apoi se repezeau către ghişeele de închirieri auto, îşi îmbrăţişau cu veselie rudele abia sosite sau pur şi simplu nu se uitau pe unde mergeau. După toate prin câte trecuse, nu voia să fie pus la pământ de un civil.

Chiar şi cu baston, transpira deja când ajunse la banca pe care stătea de obicei pentru a aştepta sosirea cursei interne din Dallas. Căci, dacă veneai din New Orleans spre Jackson Hole, cel mai probabil o luai pe ruta cu escală în Dallas.

De pe acea bancă putea să vadă toţi pasagerii care ieşeau din holul principal. Îşi înjură propria prostie.

Probabil că Honor crezuse minciuna lui Hamilton. Omul putea fi convingător. Lee Coburn era mort pentru ea. Sfârşitul poveştii.

Într-o zi, în viitorul îndepărtat, ea avea să-şi legene nepoţeii pe genunchi şi să le spună despre aventura pe care a avut-o cândva cu un agent FBI. Emily poate avea să-şi mai amintească vag, deşi asta era greu de crezut. Câte reţine un copil de patru ani? Probabil îl uitase deja.

În timp ce avea să le istorisească întâmplările nepoţilor ei, Honor urma să omită probabil partea despre partidele de amor. Poate că avea să le arate tatuajul ei, poate că nu… Asta dacă nu şi-l va îndepărta până atunci.

Şi, chiar dacă ea pusese sub semnul întrebării moartea lui şi primise biletul, poate că nu înţelesese mesajul. Poate că nici nu-şi mai amintea că, atunci când făcuseră dragoste, el îi spusese: „Atinge-mă! Hai să ne prefacem că înseamnă ceva”.

Dacă ar trebui vreodată s-o ia de la capăt, ar zice mai multe. I-ar spune mai limpede că însemnă ceva sau nu i-ar mai păsa dacă ea îl atinge sau ba. Dacă ar mai avea o şansă, i-ar zice…

Drace, n-ar trebui să-i zică nimic. Ea ar şti pur şi simplu. S-ar uita la el într-un fel anume, iar el ar înţelege că îi ştia sentimentele. Exact ca atunci când îi vorbise despre împuşcarea lui Dusty.

— Cum îl chema?

— Am uitat.

— Ba nu, n-ai uitat.

Fără ca el să trebuiască să pună lucrul ăsta în cuvinte, ea ştiuse că ziua în care fusese nevoit să ucidă calul era cea mai urâtă din amintirea lui. Toate crimele care urmaseră nu-l afectaseră atât de mult ca aceea. Iar Honor ştia.

Îl durea să se gândească la ea, la ochii ei, la gura ei, la trupul ei. Era o durere ce mergea mult mai adânc decât cea din zona abdomenului, unde fusese cusut îndeajuns încât să nu sângereze până la moarte, dar cu avertismentul să nu facă vreun efort în următoarele şase luni – cel puţin –, căci altfel risca o hemoragie internă.

Noaptea lua medicamente puternice pentru a scăpa de durere îndeajuns de mult încât să adoarmă, dar nu putea face nimic pentru a alunga dorul de Honor, dorinţa de a o atinge, de a o gusta, de a o simţi lipită de el, de a dormi cu mâna ei peste inima lui.

Şi, chiar dacă ea înţelesese ce încercase să-i spună în acel mesaj obscur, oare îşi dorea să fie cu el? Oare o voia pe Emily în preajma lui douăzeci şi patru de ore din do-uăzeci şi patru? Voia ca fetiţa ei să fie influenţată de un om ca el, care cunoştea tactici de gherilă, care ştia cum să ucidă cu mâinile goale, dar care habar nu avea cine erau Elmo şi Trenuleţul Thomas?

Pentru a trece cu vederea toate astea, ea ar fi trebuit să vadă în Coburn ceva ce poate nici el nu ştia că se afla acolo. Ar fi trebuit să-l dorească. Ar fi trebuit să-l iubească.

Boxele sistemului de amplificare pârâiră, smulgându-l din reverie. Era anunţată sosirea zborului zilnic cu numărul 757 din Dallas. Stomacul lui era cusut bine şi trainic, dar asta nu-l împiedica să se strângă de emoţie. Coburn îşi şterse pe blugi palmele umede de transpiraţie, apoi se ridică tremurând, sprijinindu-se cu toată greutatea în baston.

Se acuză de masochism pentru că se supunea acestei torturi zi după zi.

Se pregăti sufleteşte pentru dezamăgirea de a fi nevoit să se întoarcă singur acasă.

Se pregăti sufleteşte pentru o fericire cum nu mai cunoscuse niciodată în viaţa lui.

Se uită la uşa prin care ele aveau să intre.

mulţumiri

Telefoanele mobile au făcut aproape imposibilă dispariţia oamenilor. Ăsta e un lucru bun dacă cineva se rătăceşte în sălbăticie şi are nevoie să fie salvat. E un lucru rău dacă eşti scriitor de ficţiune şi încerci să-ţi împiedici protagoniştii să fie găsiţi.

De aceea vreau să-i mulţumesc lui John Casbon, care mi-a oferit informaţii ce s-au dovedit nepreţuite. În timp ce scriu această carte, tehnologia descrisă în ea o reflectă pe cea de ultimă oră. Asta nu înseamnă că mâine nu va deveni depăşită. În industria aceasta se fac progrese zi de zi. Aşadar, dacă atunci când veţi citi acest roman, teh-nologia din el va fi deja caraghios de demodată, vă rog să fiţi îngăduitori cu mine. Am făcut tot ce am putut, mergând până într-acolo încât să-mi cumpăr propriul meu „telefon de unică folosinţă11, doar ca să-l testez, să văd ce pot şi ce nu pot face cu el.

Mai vreau să-i mulţumesc prietenului meu Finley Merry, cel care, nu o dată, m-a îndrumat către un specialist căruia să-i pot cere ajutor şi informaţii. Dacă n-ar fi fost el, nu l-aş fi întâlnit pe domnul Casbon, cel care a ajuns să fie cunoscut drept „tipul meu cu telefoanele". Vă mulţumesc amândurora.

Sandra Brown în colecţia

CĂRŢI ROMANTICE

vor mai apărea:

Mary Balogh

Vrimuiyas: Căsătoria

Vanessa şi Elliott s-au displăcut de la prima vedere, dar când Elliott este gata să o ceară în căsătorie pe sora ei mai mare doar pentru că aceasta este frumoasă şi la îndemână, Vanessa hotărăşte să se sacrifice luându-i locul, pentru ca măcar Margaret să aibă o şansă la o căsătorie din dragoste.

Amanda Quick

Temeia misterioasă

Sub rochia simplă cenuşie, Beatrice Lockwood ascunde un pistol – căci Beatrice este o doamnă de companie cu o misiune secretă (şi un trecut la fel de secret), care trebuie să fie pregătită să-şi apere în orice moment propria viaţă. Însă nu este deloc pregătită pentru întâlnirea cu Joshua Gage, un spion al Coroanei, şi nici pentru aventurile periculoase şi pline de neprevăzut în care acesta o va implica…

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi

3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Mary Jo Putney, Umbrele trecutului
17. Mary Jo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită – vol. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită – vol. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă – vol. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă – vol. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor – vol. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor – vol. 2

41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări – vol. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări – vol. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării – vol. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării – vol. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendôme
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altă dată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri – vol. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri – vol. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută ta. rern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
11 x, abnth. Noble Scrisori Pentru fiicele mele 7 «. Nora Roberts, Treptele iubirii

79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă 8U. Danielle Steel, Ecouri 81 Anne Golon, Angelica. Serbări regale ol. Helen Warner, Invitaţie la nuntă o3. Jill Shalvis, Irezistibil

84. Amanda Quick, Legământul iubirii

85. Nora Roberts, Paşi spre fericire

86. Luanne Rice, Un albastru infinit

87. Danielle Steel, Surprizele vieţii

88. Amanda Quick, Dorinţa

89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph

90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă VI. Helen Simonson, Ultima cucerire

92. Fern Michaels, în căutarea fericirii

94. f °

95. Rebecca Chance, Fete rele – vol. 2

96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste

97. Mary Jo Pu tney, Călătorie spre iubire yo. Jane Lovering, Muzica inimii

99. Lisa Jackson, Iubire vinovată J99 – beth Kendrick, Greşeli din dragoste i AT Pan elle teeb D'neolo de aparenţe

102. Nora Roberts, Iubire peste timp

103. Kristin Hannah, A doua şansă

S Mlia 9U! nu> Eloisa James-Aleasa inimii 1U5. Nora Roberts, Martora

106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite

107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate

8. Amanda Quick, O aventură de-o noapte

109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei

110. Mary Jo Putney, Râul de foc

111. Amanda Quick, Şarada iubirii

112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia

113. Judy Duarte, Legături miraculoase 114 – Amanda Quick, Misterul Afroditei

115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă

116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii

117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel

118. Amanda Quick, Capcanele iubirii

119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady

120. Jackie Collins, Jocuri periculoase

121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Mary Jo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-şi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase – vol. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase – vol. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră

159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră – Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Maryjo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul – vol. 1
185. Nora Roberts, Refugiul – vol. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Mary Jo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, în sfârşit, dragostea

DESCOPERĂ
CEA MAI MARE COMUNITATE
A CITITOARELOR ROMANTICE
BUKE

httpsy/www.facebook.com/colecţiacartiromantice w

Dragoste, mister şi magie, în fiecare zi!

Când un bărbat rănit îşi găseşte refugiu în curtea ei, primul gând al lui Honor Gillette, văduvă de poliţist şi mama unei fetiţe de patru ani, este să-l ajute. Dar în clipa în care „victima" începe să o ameninţe cu un pistol, femeia îşi dă seama că lucrurile stau cu totul altfel. Musafirul nepoftit este Lee Coburn, un fugar acuzat de comiterea a şapte crime. Mai mult, acesta pare să nu fi ajuns întâmplător la uşa familiei Gillette, căci este convins că Honor deţine o informaţie ce ar scoate la lumină nu numai nevinovăţia lui, ci şi adevărul despre moartea soţului ei.

Pentru a dezlega misterul, Honor se vede nevoită să renunţe la ajutorul rudelor sau al prietenilor, căci Lee nu are încredere în nimeni. Singură şi speriată, ea trebuie să-şi urmeze instinctul şi să lupte pentru sigu-l

ranţa ei şi a fetiţei sale, căci este posibil ca ameninţarea cea mai mare să nu vină din partea chipeşului străin care i-a dat viaţa peste cap, ci chiar de la cei pe care crede că îi cunoaşte de o viaţă.

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cele peste 70 de cărţi scrise de ea au fost publicate în 33 de ţări, în peste 80 de milioane de exemplare.